

Viola Zoltán

Az Értelme Lovagjai



2024

Viola Zoltán

Az Értelme Lovagjai

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>A Világőr</i>	4
2. fejezet: <i>A kommandós</i>	7
3. fejezet: <i>Feleségem – ellenségem</i>	10
4. fejezet: <i>A Vörös Kör Fővédelmezője</i>	19
5. fejezet: <i>A Gondolatrendőrség</i>	48
6. fejezet: <i>A Hús Bűne</i>	88
7. fejezet: <i>És eldördül a bazuka</i> ...	105
8. fejezet: <i>A Nagy Elvándorlás</i>	124
9. fejezet: <i>Üivin</i>	144
10. fejezet: <i>A két Dalgeron</i>	146

1. fejezet: A Világőr

NAGY A KIRÁLYOK HATALMA! Ezer és ezer ember felett uralkodnak, sorsok urai, egyetlen szavukkal élet és halál fölött dönthetnek. Birodalmuk területe száz és száz, sőt ezer és ezer mérföldekre terjedhet ki.

Ám egy bolygón sok birodalom van. Akár több száz is. Mennyivel nagyobb hát annak a hatalma, aki egy egész bolygó fölött uralkodik!

S még nagyobb úr lenne az, akinek hatalma kiterjedne egy egész naprendszerre. Hiszen egy csillaghoz akár tucatnyi bolygó is tartozhat! Nem is beszélve az afféle apró szemetekről mint a kisbolygók, üstökösök, meteorrajok, holdak...

S mit mondjunk arról, aki egy egész galaxis királya? Egy galaxishoz átlagosan néhány tíz-ezermilliárd csillag tartozik. Ez már aztán igazán jókora hatalom, nemde bár?! Ha egy közönséges ember volna akárcsak egy kisebb galaktika királya is, és élete minden másodpercében éjjel és nappal megállás, pihenés és alvás nélkül valamelyik másik csillaga közelébe röppenne valami varázslatos módon, hogy ezen egyetlen másodpercre, egy pillanatra szemügyre vegye tulajdonát, akkor sem lenne képes megnézni mindegyiket, még kicsinyke töredéküket sem.

Pedig a galaxisok még csak nem is az ismert legnagyobb anyagtömörülések. A galaktikák, melyeket csillagvárosoknak is nevezhetünk, maguk is csoportokba rendeződnek, s egy-egy ilyen galaxishalmazba több ezer galaktika is tartozik. Mekkora nagy úr lenne egy galaxishalmaz királya!

Ráadásul még a galaxishalmazok is egy-egy szuperhalmaz tagjai. Egy szuperhalmazba több száz galaxishalmaz tartozhat.

Bármekkora nagy úr lenne is azonban egy szuperhalmaz királya, mégis kicsinyke hatalmú személy, afféle jelentéktelen senki volna ahhoz, aki az egész univerzum, a világmindenség királya. Az az igazi, a legnagyobb úr! Mondhatni, az isten! Nincsen nagyobb hatalom mint az övé!

Vagy mégis van?!

Mert őt, őt aki ott lebegett a hipertérben, nem érdekelte különösebben a mi világmindenségünk. Más is ritkán. Ő világmindenségek, univerzumok egész csoportjára ügyelt. Ő volt a Világőr. Vagyis inkább a Világörök egyike.

Fölösleges lenne azon tünődni, Ő férfi volt-e vagy nő. Olyan nyelvekben ahol háromféle személyes névmás van, minden bizonnyal a semlegesneműt alkalmaznák rá, ha tudnának róla. Nem mintha nem lett volna neve, éppen ellenkezőleg: mindig olyan neve volt, amilyent épp akart.

Nem csoda ez: még az alakját sőt méretét is tetszése szerint változtathatta. Most azonban éppen alakatlan volt. A hipertérben nincs alak. A hipertér, az nem tér. A mi fogalmaink szerint Ő nem is létezett.

És mégis létezett, valami olyan módon mely a mi szavainkkal leírhatatlan, s a maga módján, mely nem azonos a mi térbe ragadt látásunkkal, nézte a világegyetemeknek azt a több ezres sokaságát, melynek Ő volt a világőre. Mozdulatlanul, ragyogó gyöngyszemekként lebegtek a hipertér sokdimenziós felfoghatatlanságában. Úgy tűnt, minden rendben van.

Ebben a pillanatban hívást fogott a közeléből. Megismerte a gondolatmintát. Egyik fiatal tanítványa, Üivin hívta, és hívásában némi aggodalom is érződött. Ő nem csodálta ezt. Üivin még meglehetősen gyakorlatlan volt, minden apróságban rendellenességet gyanított. De megbocsátható ez neki, elvégre kezdő volt e téren, alig nyolcszázmillió esztendeje a tanítványa.

Nekünk, embereknek ez persze elképzelhetetlenül sok idő. Ő azonban csaknem pontosan ézerszer volt idősebb Üivinnél, valójában nem sok hiányzott hozzá hogy betöltse kilencszázmilliárdodik évét. Ezt a borzasztó hosszú időt jobb is ha nem a magunk nyúl farknyi évéhez vagy életéhez hasonlítjuk, hanem a mi univerzumunk életkorához: ez, a legelterjedtebb tudományos nézetek szerint, mintegy tizenkét-tizenhat milliárd esztendő. Pontosabb számot csak Ő

tudna mondani, Ő, a Világör, Ő, aki ezekszerint vagy nyolcvanszor idősebb a mi világmindenségünkénél!

Látta azt kialakulni, megszületni, és látja majd elmúlni is, amint sok univerzum elmúlását is látta már. De nem bántódott miattuk: minden öreg, elpusztult univerzum hordalékából új világmindenség születik idővel.

Ő nem azért volt hogy megakadályozza a pusztulásukat, erre különben képtelen is lett volna, minden hatalma ellenére is. Őt nem ilyen értelemben érdekelték az univerzumok.

Odalibbent Üivinhez.

Mikor azt állítjuk hogy tanítványát Üivinnak hívták, erősen túlzunk. Volt ugyan neve, de az semmiféle általunk ismert nyelven nem volt leírható. Korábban azonban, mikor egy küldetés teljesítése közben leereszkedett a magunkfajta alsóbbrendű lényekhez, az Üivin nevet kapta tőlük.

—Mi a baj, kedveském? - kérdezte Ő.

—Ezt nézd, mester! - mutatott az egyik univerzumra Üivin.

Ő természetesen első pillantásra felismerte a gondjaira bízott világmindenségek bármelyikét, mindegyikét, mint mi embertársainkat arcról. A kérdéses univerzum egy csomó előregedett univerzum közelében lebegett, mint vének csoportjában az egyetlen ifjú. Errefelé kevés volt a fiatal univerzum.

Erős gyöngyházfénnyel világított, ami megkülönböztette a kihunyó fénnyel vöröslő öregektől. A kevés fiatal szomszéd egyikével ibolyaszínű csáp kötötte össze. Ez nagyon ritka volt az univerzumok között, de Ő tudott erről, s azt is tudta hogy mit jelent. Most azonban azt látta, hogy az univerzum mintha megkettőződött volna: mint két egymáshoz tapadt szappanbuborék, úgy nézett ki, s e furcsa kettős univerzum vibrált, villogott: hol az egyik buborékrész világított erősebben, hol a másik.

—Ah, már régen láttam ilyesmit! - szolt elismerően Ő. —Amit látsz most Üivin, az a képzetes valószínűség műve! Valami olyan esemény történt ebben az univerzumban, aminek eredménye, kimenetele nagyon nagy mértékben befolyásolja az univerzum későbbi sorsát, fejlődését, ugyanakkor két vagy több lehetséges módon is megtörténhet, s az egyes események bekövetkezésének csaknem azonos a valószínűsége! S ez még mindig nem minden: mert hiába majdnem azonos a két valószínűség valós része, az egyik valószínűségnek képzetesnek kell lenni, ez pedig azt jelenti, hogy a két valószínűség nem örökre zárja ki egymást: az univerzum kétféle fejlődése során elérkezik egy olyan ponthoz, amikor bizonyos események, személyek, egyéb formációk mindkét változatban csaknem ugyanolyan formában megjelennek!

—Mi most a teendő, mester? - kérdezte Üivin aggodalmasan. —Nem okoz ez valami bajt Neki Akit Szolgálunk?

—Ez tulajdonképpen rendellenesség - magyarázta Ő - és olyankor fordulhat elő, ha az univerzum lakói mágiával pepecselnek, méghozzá nem kielégítő gondossággal!¹ Szerencsére azonban az efféle baj kivétel nélkül minden esetben elmúlik önmagától így vagy úgy! Az univerzum idővel véglegesen átbillen valamelyik normál állapotába. Vagyis nem komoly az ügy. Az átbillenést persze siettetethetjük, de enélkül is minden rendbejön. Méghozzá annál hamarabb következik be a rendeződés, minél nagyobb a különbség a két változat között, s minél rövidebb az oszcillációs periódus. Ez most olyan vadul villog hogy nagyon hamar bekövetkezik a stabilizálódás! Nem hinném hogy be kellene avatkoznunk, ellenben tanulságos lesz neked Üivin kedveském ha végignézed a folyamatot, mert aránylag nem túl gyakori az ilyesmi! Figyeljük csak együtt! Mindjárt végetér az egész! Ahogy sejtem, ez az egész akár már egy-két ezer év alatt is elmúlhat! Ha kicsit később érsz ide, semmit nem láthatsz mert elkerüli a figyelmedet!

—És mitől függ az hogy melyik fázisba áll be nyugalmi állapotként?

—Nos, az univerzumoknak van egy érdekes tulajdonságuk, méghozzá az, hogy bizonyos bonyolult törvények szerint részben engedelmeskednek a bennük levő lények vágyainak, tudatának, akaratának! Bizonyos értelemben egy univerzum – néhány alapvető kerettörvény által meghatározott sablontól eltekintve – a bennük élő értelmes lények hitének, nézeteinek kivetü-

¹ Arról hogy ez a konkrét képzetes valószínűség miért lépett fel, a Tisztelt Olvasó mindent megtudhat abból a könyvből, melynek címe: *Ækajjám kiszabadítása*.

lése, mármint ezek átlagának manifesztációja! Ezért lehetséges a mágia is!¹ Na már most, az átbillenés a végleges fázisba akkor következik be, ha az univerzum a fejlődése során elérkezik egy olyan pillanatba, amikor mindkét változatában létrejön legalább egy – de néha több – értelmes lény, aki megközelítőleg ugyanolyan mindkét változatban! Ekkor a két lényváltozat, hogy úgy mondjam, eggyé olvad, valamelyik világban levő változatába átkerül a másik világban kifejlődött tudat, s így tudomást szerez ez a mindkét helyen létező lény mindkét világról! S idővel egészen határozottan eldönti, hogy melyik világot is akarja véglegesnek a kettő közül. S a világ alkalmazkodni fog döntéséhez: az lesz a végleges világ!

—Nem kell hát beavatkoznunk?

—Nem. Ebben az esetben nagyon hamar megy majd minden, mondtam! Figyelj csak! - szólt Ő, azzal közelebb húzódott a vibráló világmindenséghez, és figyelmét rákoncentrálta.

—Megéri az alapos figyelmet, Üivin! - mondta Ő. —Érdeemes részletesen figyelemmel kíséred a kulcsfigura döntésének megérlelődését! Figyelj alaposan!

És Üivin engedelmeskedett.

¹ E témáról a Tisztelt Olvasó bővebben tájékozódhat abból a könyvből, melynek címe:

À herugó útja.

2. fejezet: A kommandós

DALGERON EGYSZERŰEN GYŰLÖLTE a terroristákat. Nem csak ki nem állhatta, hanem kifejezetten gyűlölte és utálta őket. Meg tudta volna gyilkolni valamennyit. És ő, mint a terroristaellenes kommandó vezetője, általában módot is talált arra hogy e vágyát kiélje rajtuk. Éppen ezért Dalgeront nem különösebben kedvelték a bírók, de még a főnökei sem. Jó szakember volt, de azt is mondták róla hogy nála ez a gyűlölet sajnos már-már a vallási fanatizmus szintjét éri el, és egyszerűen nem helyes ha önmaga akar ítélni a terroristák felett, hagyja az ilyesmit a bíróságra, főleg ha ő maga, Dalgeron csak egyetlen büntetést ismer: a halálbüntetést. Igaz, annak több fajtáját is: kilyuggatni az illetőt ólomgaluskával, kitörni a nyakát, kilökní a tizedik emeletről (csukott ablakon keresztül), vagy ami éppen jön a harc hevében...

Dalgeron már többször került bajba sajátosan értelmezett munkaköri kötelességei miatt. Az ő csoportjánál általában már az is nagy eredménynek számított, ha legalább egyetlen terroristát élve fognak el a csapatból. Nemegy ügyész fente már rá a fogát hogy elkapja, de Dalgeron emberei hallgattak mint a sír. Nagy volt közöttük az összetartás. Dalgeron maga válogatta őket, s mindannyian úgy gondolkodtak, hogy a terroristáknak nem a börtönben a helyük, hanem a temetőben.

S az is igaz hogy átkozottul jó munkát végeztek. Bátrak is voltak. Reménytelen helyekre épp ezért szokták kifejezetten őket küldeni.

Mint most is, amikor terroristák szállták meg azt a tízemeletes szállodát, melyben a Valódi Igazság Szeplőtelen Szószólói Akciócsoport tagjai tartották rendes évi közgyűlésüket.

A Valódi Igazság Szeplőtelen Szószólói, – kiknek neve rövidítve VISSZA – egy olyan vallási szervezet volt, mely a Tlaxánon honos legtöbb egyházat képviselte, a jelentősebbeket legalábbis, s arra törekedett hogy a materialista tanokat háttérbe szorítsa oly módon, hogy a tagjainak számító egyházak tanait, hittételeit igyekszik összehangolni, megszüntetni az ellentmondásokat közöttük, éles tudományellenes propagandát folytat, hirdetve hogy a tudomány teszi tönkre az emberiséget, evolúcióellenes és teremtetéspárti kiadványokat terjeszt, s más egyéb olyasmikkel foglalkozott, amit Dalgeron kifejezetten ósdinak, maradinak, nevetségesnek sőt károsnak tartott. Mert azon szerinte talán még lehetett vitatkozni, hogy az abortusz mennyire legalizálendő, de hogy a fogamzásgátlás abszolúte megengedhető dolog, azt nem kétlette. A VISSZA tagjai viszont éppúgy elítélték a fogamzásgátló tablettákat, a gumióvszert s minden effélét mint az abortuszt. Ez a maradiság nagyon bosszantotta Dalgeront.

Hanem az hogy nem értünk egyet egy vallási csoport nézeteivel, még nem ok arra hogy terroristákká váljunk, megszálljuk az épületet, és azzal fenyegetődzünk hogy ha nem teljesítik ezt meg azt a követelésünket, akkor kivégezzük a túszoikat!

Márpedig a terroristák ezt komolyan gondolták. Azt követelték hogy jöjjön el hozzájuk a Híradó televíziós stábja, akiknek bemutatthatják bizonyítékaikat hogy a Valódi Igazság Szeplőtelen Szószólói nem is olyan szeplőtelenek, kértek egy nagy rakás pénzt is, helikoptert a tetőre a meneküléshez, és bizonyos bebörtönzött elvbarátaik elengedését is. S mert mindez nem teljesült egy órán belül, az egyik papot kilökték a legfelső emelet egyik ablakából.

—Kik ezek a mocskok? - kérdezte Dalgeron a rendőrök parancsnokától, amikor megérkezett kommandóstársaival.

—Azt mondják hogy ők a Tiszta Ész Harcosai szervezet és a Gondoltofelszabadítás Vitézei szervezetek egyesült csoportja, akik erre a nagy feladatra összefogtak! És ország-világnak be akarják mutatni azokat a kompromittáló dokumentumokat, amiket összeszedtek a VISSZA néhány vezetőjéről. Azt mondták, igazolni tudják hogy az egyik főpapnak például két házasságon kívüli gyermeke is van, egy másik pedig, az abortusz legvéreességájúbb elítélője, már kétszer is abortuszra kényszerítette a feleségét, egyszer pedig egy szeretőjét is!

—Hát tudod mit? Nem szeretem a terroristákat, de ha ezen múlik hogy vér ne folyjon, egye pénész és küldjétek a Híradót! Semmi kifogásom azellen, ha leleplezik ezeket a maradi okostónikat, de még az sem érdekel ha csak rágalmazzák őket! Nemcsak a terroristákat nem kedvelem de a vallási fanatikusokat sem!

—Igen, de mi lesz a pénzzel, helikopterrel és a bebörtönzött társaik elengedésével? Mert ezek komolyan gondolják, egy papot megöltek, és ki tudja, ha elkezdik hol állnak meg! S vannak az épületben asszonyok és gyerekek is, szép számmal!

—Tulajdonképpen hány tűszuk van?

—Fogalmunk sincs róla, de több százan is lehetnek!

—A behatolás lehetséges módzatai?

—Egyedül csak a tetőről lehetséges, persze a tetőbejáratot biztos figyelik! Nagy csatára lehetsz elkészülve! Bár még az sem biztos hogy be kell azonnal hatolnod, mert azt mondták hogy az egész épületet fel tudják robbantani ha akarják!

—Kétlem. Ezek nem komoly fickók, annyira nem hogy ilyet tegyenek. Erről a két szervezetről amit mondtál, a Tiszta Ész Harcosairól, és a... mi is volt a másik?

—Gondolatszabadság Vitézei.

—Na igen. Szóval ezekről most hallottam tőled először, nemrég alakulhattak, mert hidd el nincs olyan öt évnél régebbi terroristacsoport amellyikkel még nem harcoltam! Az efféle újonnan alakult csoportcskába nem mennek be a legelején az igazi nehéz fiúk, azok a régi, patinásabb szervezeteket választják!

—Figyelmeztetlek, a belügyminiszter azt parancsolta hogy várjuk meg az érkezését!

—Mikor parancsolta ezt?

—Jó fél órája.

—Aha! És még nem ért ide? Mennyire elfoglalt lehet!

—A támadásra csak ő adhat parancsot, tekintettel a politikai következményekre, mert a VISZ-SZA fontos nemzetközi szervezet, és...

—Édes öregem, ha csak erről a néhány fanatikus húgyagyú kövér papról lenne szó nem is érdekelnének, intézze a miniszter ahogyan akarja! De te azt mondtad, gyermekek is vannak odabent! Ha pedig itt ücsörgök a miniszterre várva és közben egy gyereket hajítanak ki az ablakon, akkor életem végéig utálni fogom magamat! A felelősség az enyém, megnyugodhatsz, átveszem a parancsnokságot! Az újságírókat tartsd távol, de előtte mondd meg, miből gondolod hogy csak a tetőn lehet behatolni?

—Mert nézd meg, tele a földszint gépfegyvercsövekkel! Még aknavetőjük is van! Ki az az örült hullajelölt aki ilyen körülmények között támadást kísérelne meg szemtől-szembe?!

—Én. - felelte Dalgeron.

És nem beszélt a levegőbe. Alapelve volt hogy mindig ott támad ahol a legkevésbé számítanak rá. Ezért aztán most katonái közül öt fővel szépen hátraballagott egy televíziós kocsához, kiparancsolta belőle a döbönt és tiltakozó riportereket, az egyiket ráadásul megszabadította a ruhájától is, majd a kisteherautót hátul kinyitotta, és kihajigálta belőle az úttestre a drága felszerelést. Saját embereit ültette be oda az elektronikus cuccok helyére.

—Beperelem kártérítésért! Ezt nem teheti! Mi szállítjuk az anyagot a Hírvilágnak, mi a legnagyobb magántársaság riporterei vagyunk, és ezt a rablást...

—Nyugodtan pereljen! - intett neki Dalgeron, azzal folytatta tovább amit kellett. Ha a terroristáknak van aknavetője, lesz neki is - és azt is bepakolta az autóba.

Egy riporternő lépett mellé.

—Ne haragudjon, de volna egy ötletem, ami mindkettőnknek jó lenne! - mosolygott csábosan.

—Nem érek rá!

—De hallgasson meg! Mi elállunk a pertől, és még az autót is elviheti...

—Nem félek a pertől. A haláltól sem, nemhogy a pertől!

—De figyeljen már! Ide az autó tetejéhez hozzáérsítem ezt a videokamerát, s bekapcsolom! Három órán át mindent képes venni, közvetlen közletről vesz fel mindent, az egész támadást...

—Azt nem, legfeljebb a legelejét.

—Nekünk az is elég, ilyen kiváló exkluzív felvételei egyetlen más TV-csatornának sem lesznek!

—Az autó teteje nem kell, csak a belseje. De igyekezzenek, mert van az egészre nem egészen öt percük, s öt perc nálam pontosan háromszáz másodpercet szokott jelenteni, nem többet!

Belefért minden öt percbe, nem is egy de három kamerát szereltek a riporterek a kisajátított autó tetejére, automatikus működésre kapcsolva azokat, s nem is bánták már hogy elkobozták az autójukat. Dalgeron pedig, amikor mindennel megvolt, civil ruhában mint egy közönséges sofőr, a szálloda elé hajtott.

A terroristák nagyon megörvendtek a hirádoskocsi felbukkantán! Gyanakodtak is természetesen, de jobban gyanakodtak volna ha azt mondják nekik hogy hozzák az elengedett társait. Hanem a riporterek mindenütt szenzációra éhesek, könnyen elérhette bármelyikük hogy bejöjjön ide, elkészíteni a leleplező riportot a VISSZA tagjainak álszentségéről!

Dalgeron egészen a bejáráshoz hajtott. A rámeredő fegyvercsövek látványa nem zavarta túlságosan. Ezt is meg lehet szokni mint minden mást!

Kinyitotta az ajtót, majd minden tétovázás nélkül felemelte az eddig az ölében rejtegetett aknavetőt, a bejáratra irányította, és tüzelt.

Az aknavető nem volt nehéz jószág, de a lövedéke jó tizenöt kilós. És volt az aknavetőn mindenféle ügyes célzást segítő műtűúr, de Dalgeron nem bajlódott ilyesmivel, tíz méterről csak úgy szemre is képes egy szállodai bejáratot eltalálni. El is találta, s igazán nem sok maradt belőle!

Ekkor kinyílt kocsijának hátulja is, kiugráltak belőle társai, kezükben gépfegyverrel, testükön golyóálló mellénnyel, – s ebben a pillanatban még három óriási robbanás reszkettette meg a szállodát. Dalgeron három embere, akik kifejezetten erre vártak a parkoló autók mögött elbújva, szintén aknavetőt vetettek be, a veszélyesebbnek kinéző géppuskafészek ellen.

—Nekünk is van ám aknavetőnk, fiaim! - morogta elmosolyodva Dalgeron, azzal már rohant is az épületbe. Mögötte mindent betöltött a gépfegyverzaj, de saját emberei automatafegyvereinek zaján kívül, amit már jól ismert, alig hallott idegen fegyverből származó lövéseket. No igen: a terroristák sok mindenre számíthattak, de arra nem hogy szinte az egész földszintet képesek lesznek rommá lőni ellenfeleik! Ilyesmi még nem fordult elő a terroristaellenes harcban, ilyesmire legfeljebb akkor számíthattak volna ha a hadsereget vetik be ellenük, de az még nem jött el a szállodához. Mindenesetre a földszinten nem sok terrorista maradt túlélve a négy aknavetőtöltet pusztítását. Igaz viszont, hogy errefelé a szállodából se sok maradt, legalábbis a földszint elülső fertályán, s itt-ott tüzek is kigyulladtak, bár egyelőre még nem voltak veszélyesek.

Dalgeron nem állt le nézelődni, rohant az emeletre. Kezében tartotta a géppisztolyt, és ahol csak egy kis mocorgást is látott, gondolkodás nélkül odapörkölt vele, úgy véelve, a túszoikat egészen biztosan nem a földszinten tartják fogva. Azt is tudta, hogy társai egy része azóta már helikopterrel leszállt az épület tetejére is, ott is folyhat hát a harc.

Megvolt persze annak az esélye hogy a terroristák kivégzik az összes túszoikat, de Dalgeron emiatt nem aggódott nagyon. Olyasmihez a végletekig elszánt gazemberek kellenek, de ez nem igazán jellemző a nemrég alakult csoportokra, hiszen minden terrorista tudja hogy akkor sokkal súlyosabb ítéletre számíthat, még halálbüntetésre is, valószínűbb hát hogy valahol a felsőbb emeleteken megpróbálják elsáncolni magukat.

—Mert egy túszt még csak kilökhethnek, na de mindet?! Akkor mivel fedezik magukat?! Á, ezek amíg élnek, remélnék, reménykednek! - gondolta megvetően Dalgeron.

A földrevetette magát egy felülről érkező pisztolylövés elől, s kilőtt arra egy sorozatot. Hangos kiáltást hallott, s több lövés nem érkezett. Dalgeron felállt, s óvatosan fordult be a kérdéses kanyarba. Terepszínű ruhába öltözött nőt látott a hasán feküdni. Az arcát nem láthatta. Nem mozdult.

Dalgeron átugrotta, s indult tovább. Ám ebben a pillanatban megérezte hogy hiba, nagyon nagy hiba volt nem beleereszteni a nőbe egy sorozatot csak úgy, a biztonság kedvéért!

Mert zajt hallott maga mögül, s már fordult is meg hogy lőjön, de elkésett, tudta hogy elkésett, igyekezett félrependülni a lövés elől, de...

De elsötétedett körülötte a világ. A pisztolylövés zaját már nem is hallotta. Mindig így van ez amikor föbelövik az embert.

3. fejezet: Feleségem – ellenségem

FŐBELŐTT EMBEREK ritkán térnek magukhoz. Ha mégis, legtöbbször nem emlékeznek arra, mi történt velük. De ha emlékeznek is, az biztos hogy kutyául érzik magukat. Általában fáj a fejük, szédülnek, minden bajuk van – de csak a fejükkel. A fejük, az szokott fájni, de a lábuk az nem. A mellük sem. A karjuk sem. Dalgeron tehát már azon is csodálkozott hogy egyáltalán él, - némi töprengés után viszont még jobban csodálkozott azon, hogy neki fáj a melle, a lába, a karja, egyáltalán, mindene fáj, még a lélegzetvétel is nehezebbre esik, tényleg mindene fáj - éppen csak a feje nem!

Mert főbelövést túlélni, ritkaság ugyan, de nem példa nélküli. Igaz, a túlélő legtöbbször kissé hülye marad, de az mégsem szokott előfordulni, hogy a fájdalom a fejéből átmászik teste többi pontjára!

Dalgeron nagyot sóhajtott volna ha nem fáj olyan pizsokul a melle, majd kinyitotta a szemét. Jobb ha szembenéz a valósággal! Valószínűleg jól szétlőtték ájult testét a dühös terroristák. Az is lehet hogy most az ő foglyuk. De akkor is tudnia kell. Nem tehet mást, elviseli. Tudta hogy előbb-utóbb ez lesz a sorsa. Idővel mindenki elkövet egy hibát. Az elsőt s egyben az utolsót. Most ennek a levét issza.

Kórházban volt, ezt rögtön megállapíthatta, egyetlen pillantással. Ezen még csak nem is csodálkozott. Várható volt hogy ha túlélte a lövést, kórházba viszik. Bár kissé jobb helyet is el tudott volna viselni – meglehetősen lepusztultnak tűnt a kórházi szoba. Dalgeron nem volt éppen beképzelt, de úgy vélte, eléggé fontos ember ahhoz hogy jó kezelést kapjon, s egy főbelövés igényli is a gondos ápolást, pedig szemlátomást nem az intenzív osztályon ápolták. Egyáltalán, ahogy most jobban belegondolt, nem is értette miből gondolja hogy kórházban van, hacsak nem abból hogy ott használatos órmóttan vaságyban fekszik. No meg... igen, hát persze! - és újra elolvasta a falra, vele szemben rendkívül díszes, cirádás betűkkel felfestett szöveget:

A Fények Anyja Szerető Szíve
Irgalmas Rend
Jinzez Óvó Keze
nyilvános kórháza

És alatta kisebb betűkkel:

6. kórterem

Dalgeron, mint minden valamire való modern harcos, természetesen kiválóan ismerte a fővárost, Vuárdot, de egyetlen efféle nevű kórházra sem emlékezett, mégcsak hasonlóra sem. Úgy vélte, ez valami kisebb vidéki kórház lehet, bár azt nem érte fel ésszel, miért éppen ide szállították. S egyáltalán, hogyan kaphatott ez a kórház működési engedélyt, hiszen itt még vízcsap, kézmosó sem volt a kórteremben!

Igen, kissé jobban magához térve könnyen megállapíthatta, hogy a kórház lepusztultságának érzését nem olyasmi okozta benne hogy lepattogzott a meszelés, hullik a vakolat vagy kosz lenne - ezekről szó sem volt. A meszelés friss volt, patyolattiszta, a padló csempével burkolt, a kórterem ablaka nagy, széles, nyitott, de kézmosófelszerelésnek mindössze egy lavór volt beállítva, egy háromlábú fémállványon, mellette egy törülköző, s a falon egy tükör. Ellenben a kórterem fala nem tiszta fehér volt, jókora festmény pompázott rajta, amin összedőlt házakat lehet látni, s egy szakadékbba hulló embert, akit azonban egy óriási, égből kinyúló kéz elkap. Nyilván isten keze! S a félreértések elkerülése végett alá is pingálták a festménynek:

Júsen istennő Óvó Keze megmenti aki hozzá fohászkodik,
miként tette ezt Jinzezzel is!

Dalgeron mellett állt egy kis éjjeliszekrény is, amint az megszokott volt a kórházakban, azon egy vaskos könyv feküdt, fekete volt a borítója, rajta egy jókora vörös kör, felül zölddel nyomva a cím:

A Próféta Könyve

—Ez valóban valamiféle vallásos szervezet által fenntartott kórház lehet! - gondolta Dalgeron. Nem értette miként s miért került ide, de ideje volt már önmagát is szemügyre vennie.

A látvány nem sok jót ígért. Teljes jobb lába, s bal lábfeje be volt gipszelve, bal karján is két ujj, a kisujj és a gyűrűsujj, s melle ugyan nem volt begipszelve, de vaskos kötés díszelgett azon is.

—Hát engem aztán jól elintézték! - gondolta.

Szerette volna megkérdezni valakitől hogy milyen városban van s mióta, ám a kórterem háromágyas volt ugyan, de a másik két ágyban senki sem feküdt.

Megnézegette az éjjeliszekrényt, hátha talál azon valami újságot. Talált egy másik könyvet, ezzel a címmel:

Szentek Élete

Egy harmadiknak ez volt a címe:

A trogg egyház története

Végül talált egy újságot is. Az újság címe ez volt:

A Szent Igazság Hírmondója

Alatta kisebb betűkkel:

Kiadja a Szent Szinódus Társaság,
Júsen védnökségében bizakodva!

—Ez is valami vallásos újság lehet! - fintorgott Dalgeron, aki igazán mindennek volt nevezhető, csak vallásosnak nem. De legalább azt szerette volna megtudni, hányadika van aznap, így a dátumot kereste az újságon. Meg is találta, és értetlenül ráncolta össze a homlokát. Ez állt ott: *Nyomattatott a Végső Győzelem utáni 2012. évben, Ciri istennő hónapjának 17. napján!*

Dalgeron művelt ember volt, természetesen tudomása volt róla hogy Tlaxán felszínén sokféle népnek van az általa megszokottól s már hivatalosnak tekinthetőtől eltérő időszámítása, és sok vallás, egyház, felekezet is használ sajátos időszámítást. De most elvárta volna hogy a megszokott dátumot is ide írják, ám ezt nem tették meg.

—Szép dolog mondhatom! - zsörtölődött. —Ebből még azt sem tudom meg hogy melyik hónapban vagyunk!

Őt mindenesetre tizennegyediken lőtték le, egy nyári napon, s az ablak most is nyitva állt, feltételezte hát hogy nem lehet téli időszak. Ha ugyanabban a hónapban van, akkor három napig volt eszméletlen, ami fejlődésnél semmiség, nyilván nincs is agysérülése, csak elkábította a golyó, megakadhatott a koponyacsontban vagy lepattanhatott róla. Ez afféle szerencse amit egy harcos életében egyszer kap csak meg legfeljebb. De az azért furcsa hogy be sem kötötték a fejét!

Odanyúlt ép jobb karjával és megtapogatta. Kötésnek semmi nyoma, sőt sebesülésnek sem.

Ez már azért mégiscsak csodálatos dolog volt! S mert Dalgeron nem szerette a rejtélyeket, főleg nem maga körül, nagy óvatosan felült, majd felállt, és bár lába igencsak fájt még, elbicegett a tükörhöz.

Akit látott, kétségkívül ő volt, csak haját valamiért rövidebbre nyírták. Hogy miért, arról Dalgeronnak fogalma sem volt. Megértette volna ha agyműtéthez leborotválják a fejét, de műtétnek nyoma sem volt rajta, ezért aztán elbicegett az ablakhoz. Kinézett.

Valamiféle nagy kertben sőt inkább parkban lehetett felépítve a kórház, mert számos fa nőtt ott kint, és minden pompázatos tavaszi virágdíszbe burkolódzott. Dalgeron szobája az első emeleten volt, s ő jól érezte a virágillatot is.

—Majdnem egy évig lettem volna eszméletlen?! - csodálkozott. —És akkor miért nem gyógyultak be egyéb sérüléseim is?!

Igazán nem értette a dolgot.

—Hívnom kellene valakit! - gondolta, és szemével a nővércsengőt kereste. De ágya fölött nem talált ilyesmit, csupán egy kovácsoltvas bigyóra ráakasztott kolompszerű jószágot, sárga seilyemzsinórral, nyilván azt a célt szolgálta mindez hogy ha a nővért akarja hívni a beteg, meg-rángassa azt.

Dalgeron csak nézte, nézte ezt, és nem értette. Mindeközben azonban megmagyarázhatatlan rossz érzés töltötte el belül. Úgy érezte, bajban van, nagy bajban, és tulajdonképpen már annak sem nagyon tudott örülni, hogy nem halt bele a fejlődésbe.

Visszabicegett az ágyhoz, leült rá, és nem rángatta meg a kolompzsinórt, ehelyett lehajolt hogy kinyissa éjjeliszekrénye ajtaját, s megnézzze mi van abban, mert eddig csak a tetején levő holmikkal, könyvekkel foglalkozott.

Ruhát nem talált benne, de egy kis könyvet igen. Az egészen közönséges Igazolvány-szó díszelgett a tetején. S valóban, akkora volt úgy nagyjából mint egy személyi igazolvány.

Dalgeron kinyitotta. Mindjárt a legtetején egy fekete-fehér fénykép díszelgett, mely őt magát ábrázolhatta, némileg fiatalabb korban. Alatta ez állt:

Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla

Ez is stimmelt, ez az ő neve volt, sőt még az aláírását is megismerte. A Tapantlatlax nevet édesapjától kapta, aki nem trogg volt hanem tlatláni, épp ezért volt családi neve is tlatláni, a Xutlanpacla.

Mindazonáltal mégiscsak furcsa volt ez az igazolvány! Ilyen igazolványa neki nem volt, már a színe sem hasonlított semmiféle általa birtokolt igazolványra, holott volt számtalan igazolványa: személyi igazolványa, kommandóparancsnoki igazolványa, igazolvány mely bejárást biztosított neki a Kormányzói Palotába, egy jachtklub igazolványa, bélyeggyűjtő és numizmatikus igazolvány, a Nemzetközi Nyelv Barátainak igazolványa, az Amatőr Történészek Klubja igazolvány, ahol ráadásul ő volt az elnök mert jól ismerte az ősi tlapantluai nyelvet, de mert mint kommandóparancsnok kevés ideje volt csak, hát csupán tiszteletbeli elnök volt, aztán volt igazolványa mint az Ókori Fegyverek Barátai Egyesület tagjának, s volt természetesen adóigazolványa, voltak bankkártyái, igen, sokféle hivatalos irata volt Dalgeronnak... De ilyen igazolványa nem. Már az is furcsa volt hogy csak annyit írtak a borítójára hogy Igazolvány, s nem írták oda, miféle igazolvány.

Nagy kíváncsisággal nézegette tovább, de egyre kevesebbet értett belőle. Aláírása alatt szerepelt a neve nyomtatva is, no ez még nem volt szokatlan. Hanem alatta más is volt, s ezt már annál jobban furcsállotta. A nyomtatott szöveg az első oldalon így hangzott:

Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla

Főtisztelendő Atya,

Fővédelmező,

a Vörös Kör Védelmezői Hitbeli Kongregációja Legfelsőbb Tanácsának
a tagja,

a Tlaxán Egyesült Igaz Egyháza troggföldi prefektusának
Területi Fővédelmezője,

A Fények Anyja Szerető Szíve Irgalmas Rend pártolója, védnöke
és tiszteletbeli főpapja.

Mi, a Szentséges, Szeretetlen és Igazságban egyesült Egyház Egyetemes Igazságrendészete tanúsítjuk, hogy ezen igazolvány tulajdonosa, az érdemekben gazdag Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla Tlaxán Szent Szinódusától a következő államegyházi kitüntetések kaptak:

- A Hitetlenek Ostora cím használata,
- A Vörös Kör Elszánt Védelmezője Érdemérem ezüsfokozata,
- A Nagytiszteletű cím használata,
- A Századik Elégetett Hitetlen oklevél,
- Az Ötszázadik Elégetett Hitetlen oklevél,
- Az Elesettek Gyámolítója Érdemérem bronzfokozata,
- A Gondolatrendőrség Hű Kopója kitüntetés aranyfokozata,
- A Gondolatrendőrség Hű Kopója kitüntetés gyémántfokozata,
- Az Ezredik Elégetett Hitetlen oklevél,
- A Hitünk Buzgó Védelmezője oklevél a palásttal és az Arany Körrel,
- Az Év Védelmezője cím elnyerése egymás után háromszor.

Dalgeron csak nézte ezt. Mi ez az egész?! Miféle igazolvány ez, és miféle címei vannak neki?! Egyáltalán, micsoda szokás az, hogy egy hivatalos igazolványban felsorolják valakinek a címeit?!

Tovább lapozott. A következő lapon a személyi adatok voltak. Megtudta, hogy ez a Dalgeron, akivel nyilván összetévesztették a nagyfokú hasonlóság és a névazonosság miatt, így gondolta, ez a Dalgeron tehát nő, de gyermeke még nincs. Lakhelye Vuárdban van, a Napisten út 244-ben, a 3. emelet 1-ben.

Dalgeron a homlokát ráncolta. Vuárd ugyan óriásváros volt, több mint kétmillió lakóval, de neki szinte az egész várostérkép a fejében volt mintha komputeragya lenne, kellett is ez hogy a menekülő terroristákat üldözni tudja, és egészen biztos volt benne hogy Vuárdban egy szál Napisten utca sincsen, nemhogy út! És még ha valami pirinyó utcácska elkerülhette is a figyelmét, semmiképpen sem egy akkora amelyben legalább 244 ház található, még hozzá emeletések, mert hát a harmadik emeleten lakik a névrokona!

Felesége neve így hangzott: Nirmael Mirkia Baldea hercegnő.

A következő oldalon egy pecsét szerepelt az igazolványban, mely szerint joga van autót vezetni. Dalgeron megint csak a homlokát ráncolta. Ez afféle személyi igazolványnak tűnt, de azt soha sehol nem szokták összevonni a jogosítvánnyal!

Ezután üres oldalak következtek, végül egy újabb pecsét, vörös tintával, mely így hangzott: **Figyelmeztetés! Ezen igazolvány tulajdonosát egyedül csak a Hitvédelmi Főellenőrzés járőrei és munkatársai tartóztathatják le- illetve fel, közönséges hatósági szervnek ez tilos, ellenben köteles együttműködni jelen igazolvány tulajdonosával a Szent Hit érdekében!**

Most már végképp nem hitte Dalgeron hogy ez az igazolvány igazi volna. De hamisítvány sem lehet, ezt egyszerűen lehetetlen bármire is felhasználni! Ez valami játékgigazolvány lehet, bár ahhoz képest igen gondosan készítették el, a neve ráadásul dombornyomással volt beleírva!

Lerakta és tovább keresett. Egy vékony plaketta került a kezébe, és szakember lévén azonnal megállapította róla hogy ha vékony is, de színaranyból van! Valami tájképet ábrázolt sok templomtoronnyal. Ez állt belevésve:

—Dalgeron Fővédelmező Nagytiszteletű Atyának, a Hitetlenek Ostorának Vuárd város méltóságos Tanácsától, díszpolgárrá avatása alkalmából!

Most már nem nagyon hitte Dalgeron hogy valaki meg akarja tréfálni, ehelyett jeges hidegséget érzett a szívében. Túl drága tréfa volna ez, ez az aranydarab testvérek között is ért vagy húszmilliót!

Dalgeron természetesen tudta, hogy Vuárdnak nem Tanácsa van hanem Önkormányzata, s az se méltóságos. Az efféle címek már rég kimentek a divatból.

Talált egy közönséges órát. De ez aztán tényleg közönséges volt, annyira hogy fel kellett húzni mert lejárt, holott Dalgeron mindig kvarcórákat használt. Ez az óra azonban ezüstműből készült, legalábbis a foglalat, jó féltényérnyi darab volt, tehát nem is karóra hanem zsebóra. A számlapon valami ismeretlen gyártó neve szerepelt parányi betűkkel, alatta jóval nagyobb:

Drága férjemnek szeretettel második házassági évfordulónk alkalmából

Nirmael hercegnő

S ekkor, amint visszatette az órát a helyére, megakadt a szeme pizsamájának a csücskén. Kis, szerény vászondarabka lógott ott, rajta e szöveggel:

Elegancia Úriszabóság

Dalgeronban fokozódtak a furcsa érzések. Amennyire meg tudta ítélni, nem nagyon volt olyasmi Vuárdban hogy úriszabóság, bár szabócégek természetesen igen. De még nem is ez a leglényegesebb, elvégre lehet hogy valamelyik a jó reklám érdekében felveszi ezt az előkelően csengő nevet. De miért van ő itt ebben a kórházban - a saját pizsamájában?! Mert ha egy cég nem áttallja magát úgy nevezni hogy úriszabóság, akkor az nem a kórházakat látja el pizsamával, túl drága volna ő a kórházaknak, akkor tehát nyilván a sajátja ez a pizsama - de miért nem kórházi gönc van rajta?!

Megvakarta a fejét, és újra az újságot vette a kezébe. Elolvasta a vezércikk címét:

Felháborító terroristatámadás!

Sír a kétségbeesett feleség!

Ezen meg sem lepődött, nyilván ezért nem tűnt fel neki a cím korábban amikor a dátumot kereste, elvégre számított is rá hogy írnak majd a támadásról a lapok, habár valami látványo-

sabb, figyelemfelkeltőbb címre számított. Mindenesetre, mert mást nem nagyon tehetett, elolvasta azt hogy többet tudjon meg lehetőleg a saját sorsáról is, talán megírták a cikkben, hová vitték a kommandóparancsnokot, no meg hogy egyáltalán mi lett az akció eredménye.

A cikk azonban nem erről szólt - bár őróla. Így hangzott:

—Felháborító terroristatámadás zajlott le tegnap este kilenc óra tájt fővárosunk szívében, a Napisten úton! A terroristák vakmerősége egyszerűen elképesztő!

Bár már este volt, de világos a Napisten úton, mert mindenütt égtek a petróleumlámpák, hiszen a lámpagyújtók legkésőbb este nyolcig mindenütt befejezik tiszteletre méltó közfeladatukat, amikor házából kijöve a nagytiszteletű Dalgeron Fővédelmező, karonfogva feleségével, beakart szállni autójába. A sofőr éppen kinyitotta nekik a kocsiját, amikor egy mellettük elhaladó autóból több lövést adtak le rájuk, ám a nyilak csak a sofőrt találták el. A terroristák nem elégedtek meg ennyivel, hanem a kocsi felhajtott az útpadkára sőt a járdára is, és elgázolta szántszándékkal városunk díszpolgárát, Dalgeron Fővédelmező urat, kinek azonban még e válságos pillanatokban is maradt ideje arra, hogy - mint azt a felesége elmesélte nekünk - félrelökje asszonyát a feléje rohanó autó elől! Neki azonban elugrani nem maradt már ideje, s a terroristák autója elgázolta őt, majd megállás nélkül tovább hajtott. A sikoltozó járőroknek csak nagysokára jutott eszükbe orvost hívni, addig Dalgeron urat felesége, Nirmael hercegnő ápolta amennyire tudta, végül férjét a Fények Anyja Szerető Szíve Irgalmas Rend Jinzez Óvó Keze kórházába szállították, mely rendnek Dalgeron Fővédelmező különben is egyik legfőbb védnöke.

A rendőrség a helyszínen egy jó maréknyi kiáltványt is talált, melyet az Értelem Lovagjai terroristacsoport nyomott ki titokban, ebben engedetlenségre buzdították a polgárainkat, gúnyolták a Szent Hitet, olyan nyilvánvaló esztelenségeket hirdettek hogy a minap megégetett huszonhét boszorkány ártatlan volt, s egyben megfenyegették az összes Védelmest hogy megölik valamennyit. Nirmael Mirkia Baldea hercegnő elmondta riportereinknek, hogy férje már nem egyszer kapott hasonló tartalmú fenyegető levelet, de nem fél, mert ez munkájával jár. Mindezideig azonban úgy tudta hogy a magát az Értelem Lovagjai Rendnek nevező és gondolatszabadságot hirdető anarchistacsoport nem küldött efféle bosszúszomjas illetve fenyegető levelet férjének, habár sok más prominens személyisége Tlaxánnak kapott már tőlük, e csoport ugyanis a legnépesebb a felforgató bandák között.

Hírügynökségi jelentéseink szerint Dalgeron Fővédelmező Atya állapota kielégítő a körülményekhez képest, bár még nem tért magához. Városunk polgárai minden bizonnyal aggódnak állapotáért, ezért a további fejleményekről nem mulasztjuk el értesíteni Olvasóinkat, addig is felszólítunk azonban minden tisztességes érzelmű lakost, hogy esti imájában kérje az összes isteneket hogy oltalmukat terjesszék ki Dalgeron úrra, a Gonosz Erők ádáz ellenségére, és kérjék különösen Júsént, az Igazság istennőjét hogy galád merénylői méltó büntetésben részesedjenek, lehetőleg úgy, hogy kerüljenek rendőrkézre, s azután mindannyiunk legnagyobb örömére égettessenek meg!

A cikk végén a riporternak csak a monogramma szerepelt: X.R. Végképp nem tudta Dalgeron, mit gondoljon! Mindenesetre ha már elkezdett olvasni, belenézett a többi cikkbe is. Először csak a főcímet olvasta el. Ezek pedig effélék voltak:

Varázslóégetés Mopában

Boszorkányégetés Barrabudban

A letartóztatott boszorkány még mindig nem vall!

Újabb anarchista szekta bukkant fel városunkban!

Az Éves Szent Körmenet útvonala

A Hitbeli Kongregáció határozata: A villanyvilágítás a Gonosz Erők találmánya!

A nap hitkérdése: Hány csepp vére folyt ki a Hírnöknek midőn kerékbe törték?

Jogi rovatunk kérdései:

1. Az imaelmulasztás miatt száz nap penitenciára ítélték büntetését félbe lehet-e szakítani lakodalom idejére?

2. A nő terhessége oka lehet-e a korbácsolás elhalasztásának vagy a megégettetés alól mentesíthet-e ez?

Ez a második kérdés felkeltette Dalgeron érdeklődését, és kíváncsian olvasta el a cikk ezzel foglalkozó részét. Kiderült belőle, hogy a terhes nőt is nyugodtan meg lehet égetni, mert magzata minden bizonnyal súlyosan megfertőződött már eretnekséggel vagy eleve a Gonosz Erők nemzették az asszonyba, valamint a korbácsolást sem kell elhalasztani a gyermek megszületéséig, mert a magzat úgysem érez semmit, ha pedig az anya emiatt elpusztul vagy elvetél, úgy ez egyszerűen az istenek akarata.

Dalgeron kíváncsi volt ki az aki ezt a bődületes baromságot összefirkálta, hát legnagyobb megdöbbenésére a cikk végén ezt látta szerzőként feltüntetve:

Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla.

Volt min gondolkodnia Dalgeronnak! Olvasott pár fantasztikus regényt, s ezek némelyikében kifejtettek valamiféle elméletet holmi párhuzamos világokról – olyan világokról, amelyek nagyon hasonlítanak egymásra, de mégsem teljesen azonosak. Lehet tán hogy egy efféle másik világvonalra csöppent? Egy olyanba, ahol a papok korlátlan hatalommal bírnak? De hát itt éppen ő, Dalgeron lenne a papok hű embere, legalábbis egyik leghűbb embere? Hogyan egyeztethető ez össze a jellemével?!

Sajnos erre is van magyarázat: ő mint a terroristaellenes kommandó parancsnoka, a fennálló társadalmi rend védelmezője, s ha elfogadja ténynek hogy itteni személyisége, az itteni Dalgeron valóban olyan amilyennek kezdi látni a jellemét, hát itteni önmaga szintén az itteni társadalom ellenségei ellen harcol: azok ellen akiket itt tartanak ellenségeknek, boszorkányok, varázslók, hitetlenek, anarchisták ellen, mindazok ellen akik elítélik a vallást, mégpedig kitüntetései alapján ugyancsak eredményesen harcol ellenük!

Bár ha azt a cikket, azt a förmedvényt valóban ő írta, hát csak pirulni tud a gondolkodásmódja miatt!

És hirtelen eszébe jutott az igazolványában szereplő dicséret: Az Ezredik Elégetett Hitetlen Oklevél. Elsápadt és megborzongott. Ebben a világban ő a mostani esze szerint borzalmas dolgokat művelt! Hiszen ezekszerint legalább ezer ember máglyahalálában segédkezett!

Ebben a pillanatban kitérült az ajtó, s azon át hosszú, leomló fekete ruhában, mely azonban a nyakrészen fehér volt, fején fejkendővel, fiatal nő lépett be Dalgeronhoz. Mikor meglátta hogy Dalgeron nemcsak magához tért, de már ül is és olvas is, örömtelin sikkantott fel:

—Ó, hála érte Sisszennek és valamennyi istennek, csakhogy jobban van már a Főtisztelendő Atya!

—Hm... no igen, mondhatjuk úgy is! - válaszolta Dalgeron. Némileg tartózkodóan.

—Az egész Rend óránként imádkozott a jobbulásáért, s íme, megsegítettek bennünket az égi hatalmak! - majd megkérdezte: —Nincs szüksége semmire, nagytiszteletű atyám?

—Nem, nem, semmire, kedves... kedves...

—Ó, bocsásson meg az udvariatlanságomért atyám, de még nagyon fiatal eila vagyok és egészen elvette az eszemet az öröm hogy magához tért! Pedig kellett volna bemutatkozzom! Vűmünála nővér vagyok!

—Hát akkor válaszoljon nekem Vűmünála, friss ez az újság a kezemben?

—Igen, igen, természetesen, mai!

—Akkor nem voltam egy napig sem eszméletlen.

—Nem, persze hogy nem!

—És mi történt a testemmel? Milyenek a sebesüléseim?

—Hihetetlen szerencséje volt uram, mert bal kezén ugyan két ujja is eltörött, de más csontja nem, csupán megrándult a bokája és a térd, s két bordája megrepedt, de azok is csak repedtek, de nem töröttek! Egyedül csak azt nem értettük miért nem tért magához, mert a fején még csak horzsolás sem látható, nagyon féltünk hogy belső sérülése van, de hát magához tért, ő

milyen boldog nap ez! Ráadásul épp itt van a felesége is a kórházban, eljött meglátogatni magát, mennyire fog örvendezni a jó hírnek, hogy láthatja hogy magánál van! Behívhatom?

S mert Dalgeron tudta hogy ezen túl kell esnie előbb-utóbb, így szólt:

—Hívja csak!

Nemsokára magas nő lépett a helyiségbe, lángoló, tűzvörös hajkoronával. Ruhája kissé divatjamúltnak tűnt Dalgeron szemében, a nő például nadrágot sem viselt csak szoknyát, abból viszont földig érőt. A szoknya halványzöld volt, felette világoskék, zártujjú ruhát viselt, mely érdekesen megvastagodott a felkarjánál. E ruhára ujjatlan, fehér mellényt húzott, mely szinte teljesen elfedte melle körvonalait, bár az így is látszott hogy e nőnek határozottan vannak mellei. E viselet meglehetősen konzervatívnak látszott, ugyanakkor mégis szépnek, sőt előkelőnek, amint az illett is egy hercegnőhöz. Mindazonáltal Dalgeron úgy vélte, kissé túl meleg lehet ebben az évszakban.

Vümünála nővér kiment a szobából, s becsukta az ajtót, tapintatosan behúzza azt, magukra hagyva őket. Dalgeron pedig csak nézte a feleségét, aki tüneményesen szép nő volt, bár azt már nem tudta hogy miként szólítsa meg. A nevét ugyan ismerte, de még azt sem tudta, a három név közül melyiken szokta nevezni: úgy-e hogy Nirmael, vagy úgy hogy Mirkia, vagy esetleg Baldeának? Vagy ezek valamelyikét becézve? Esetleg egyszerűen úgy, hogy drágám?!

Zavarban volt, s csak annak örült hogy legalább hivatkozhat valami baleset miatti emlékeztetkiesésre.

Meg sem szólalt inkább, úgy vélte hagyja hogy a felesége beszéljen. Legalább csinos felesége van, sőt bámulatosan szép felesége, ami azt illeti, ilyen szép nőt igazán ritkán látni!

Minthogy döntése szerint a nőre bízta a beszélgetést, csak ült és hallgatott, nézve közben felesége finom metszésű, vonzó arcocskáját, s ámuldozva haja bámulatos vörösségén. Remélte, nem festett. De nem nagyon hitte hogy az volna, mert valahogy úgy vélte, ebben a maradi társadalomban az bizonyára nem szokás, sőt talán tiltva is van.

A nő azonban csak állt, s nem szólalt meg, bámult csupán rá, állva a tekintetét, s a csend hovatovább kezdett kínossá válni. Végül Dalgeron nem is bírta tovább, s mégis ő szólalt meg elsőnek:

—Miért nem ülsz le? - ügyesen megkerülve így a megszólítást.

—Mert még nem kínáltál helyet. - válaszolta kimérten a nő. S ez a válasz megtörte Dalgeron félénkségét, elvégre az úgysem volt erős benne, nem jellemző a félénkség egy kommandóparancsnokra! Így szólt:

—De drágám, ennyire talán nem kellene szertartásosan viselkedned velem, különben is most tértem vissza a halálból!

—Ah, *drágám!* Milyen szépeket mondasz! Nem ám úgy mint két napja is! - azzal a nő legyintett egyet. —De hagyjuk! Szóval megengeded hogy leüljek a jelenlétedben?

—Micsoda kérdés, hát persze! Ül csak le bármikor amikor tetszik, amikor jólesik! Hogy is kérdezhetsz ilyesmit!

—Nézd nagytiszteletű uram, sikerült jól megnevelned, de ekkora gúnyt talán mégsem érdelek! Igaz hogy vagyonom semmi nem maradt, igaz hogy koldusszegényen mentem hozzád, de akkor is hercegnő vagyok! Ha már megneveltél hogy csak külön engedéllyel ülhetek le a jelenlétedben, legalább ne tégy úgy, mintha ez nem a te külön parancsodra lenne így! De azt hiszem az eddigieket valóban tekinthetem engedélynek, úgyhogy leülök, ide a másik ágyra ha megengeded, így nem háborítom a te fekhelyedet!

Dalgeron egészen elszörnyedt mindezt hallva. Hiszen ez a másik Dalgeron egy állat volt, egy vadbarom! - és dőbbenete arcára is kiült. Nem kerülte el a felesége figyelmét sem.

—Mi bántja az én édes uramat? - és hangja csak úgy csepegett a gúnytól.

—Valóban megtiltottam volna, hogy leülj a jelenlétemben?!

—Nem, azt nem, csak azt mondtad hogy minden alkalommal engedélyt kell kérnem tőled! Igaz, el kell ismernem, általában meg is szoktad adni az engedélyt.

—Csak általában?!

—Persze. De még mindig jobb amikor azzal büntetsz hogy állnom kell, mint amikor versz. De mit csodálkozol, ezt neked is tudnod kell!

Dalgeron úgy döntött, nagyon sürgősen új életet kezd. És nem fogja védeni előde észvesztő ökörségeit.

—Tudd meg drágám hogy semmi ilyesmire nem emlékszem! Úgy látszik agyrázkódást kaptam, s bevallom neked, míg meg nem néztem az igazolványomat, még arra sem emlékeztem hogy egyáltalán van feleségem!

—Jellemző. Igen, ez igazán jellemző rád! Ennyit érek neked!

—Ne haragudj kérlek, de ez csak a betegségem miatt van! Sokat kell pihennem!

—Tudod, én sosem szoktam neked hazudni, bár te ezt sajnos nem hiszed el, de megmondom most is őszintén, igazán nem kívántam a halálodat, de azt igen hogy egy jódarabig nyomd az ágyat! Ne félj, eljátszottam odakint Vümünála nővér előtt az aggódó feleséget, s azt is hogy mennyire örvendek magadhozterésednek, de valójában igazán nem örülök neki! Néhány napig még nyugodtan hulladozhattál volna!

—Nem úgy nézel ki mint aki szeret engem!

—Igazán mindent megtettél azért hogy így legyen! Mikor akarsz hazajönni?

—Szeretnéd ha később mennék? Mert nincs olyan szerencséd! Azonnal hazamegyek, még ma! Elvárom hogy hazavigyél!

—Én ugyan nem! De szólj csak a személyzetnek, itt mindenki annyira szeret, nem tudják hogy amilyen nagy embere vagy a társadalomnak és a hitnek, éppoly mocskos, aljas, undorító fereg vagy otthon a négy fal között! Ne félj, én sem mondok semmit – persze, nem is hinnének nekem! Még akkor sem ha megmutatnám a bizonyítékaimat!

—Miféle bizonyítékaidat?

—Hát a kék foltjaimat!

—Én valóban vertelek téged?

—Olyan őszintén nézel hogy már-már én is elhiszem hogy semmire nem emlékezel! De erre igazán emlékezned kell! - és az ifjú asszony feltúrte jobb keze ruhaujját könyékig, s alkarját Dalgeron felé mutatta. Azon tenyérynyi nagyságú kékeszöld folt díszelgett. —Nem emlékszel tán erre?

—Magasságos istenek, mi ez?!

—A kezéd nyoma, én édes uram!

—Ez nyolc napon túl gyógyuló súlyos testi sértés! - mondta Dalgeron, de az asszony persze szó szerint vette amit mondott, nem értette hogy Dalgeron a rendőrségi meghatározást használja.

—Hát ez nemhogy nyolc, de tizennyolc nap után sem múlik el nyomtalanul! Hát erre emlékszel tán?! - és váratlan mozdulattal kibújt mellényéből majd kék ruhájából is, és jobb melle alá mutatott. Dalgeron gyakorlott szeme azonnal felismerte hogy afféle zúzódást csak egy nagyon erőteljes ökölcsapás okozhat, valóságos bordarepesztő.

—Ezt... ezt is én tettem?! - kérdezte, és igazán komolyan szégyenkezett másik önmaga viselt dolgai miatt.

—Ugyan ki más?!

—És miért?

—Mert nem akartam a tied lenni.

—És miért nem akartál?

—Emiatt. - fordult meg a nő, és megmutatta bal vállát hátul. Ott is jókora kék folt díszelgett.

—És ez... ez...

—Hogy ez miért? Hát mert tíz perccel tovább maradtam bevásárolni mint engedélyezted! Na de ha már itt tartunk, gyönyörködj csak a művedben! - és felesége minden szégyen nélkül pucér-ra vetkőzött Dalgeron előtt. Mindkét feneke lila volt, combjai duzzadtak, bal lábfejen a hüvelykujjon fekete volt a köröm - állítólag Dalgeron büntetésből taposott rá.

—Azért, mert engedélyed nélkül elszaladtam egy barátnőmhöz, amíg te valami megbeszélésen voltál! Te féltékeny állat, te! De nem fogom minden hőstetted okát közölni veled, sőt fel is öltözőm ha megengeded!

—Persze, persze, nyugodtan! Izé... én igazán sajnálom... én hidd el semmire sem emlékszem!

—De én igen!

—Na de hidd el, mától megváltoztam!

—Mást se hallok amióta a feleséged vagyok!

—De tényleg szeretlek! Hiszen még az autó elől is ellöktelek, önfeláldozóan, igaz-e!

Nirmael hercegnő csak nevetett.

—Erre persze jól emlékszel, mi!

—Igen, igen, erre határozottan!

S erre a hercegnő elépenderült, és mutatóujját a mellének szegezte.

—Micsoda nyálas, alávaló alamuszi undok patkány vagy! Kimondom ha megölsz is! Legalább előttem ne játszd a hőst! Erre nem emlékezhetsz, mert – mert meg sem történt! Csak én találtam ki az újságíróknak, hogy még magasabban ragyogjon a hírneved, meg mert reméltem hogy így talán hálás leszel és kevesebb verést kapok! Nem kellett engem ellöknöd, inkább még én löktelek meg téged, így sem úszta meg, de legalább nem haltál bele, ha nem teszek így már rég az agyvelődöt kóistolgatnák a hangyák a kövezeten! De legalább énelőttem négy szemközt ne játszd a hőst! Csak álltál ott bambán, rémülten meredtél az autóra, annyi eszed nem volt hogy félreugorj pedig lett volna időd rá bőven, tényleg úgy meredtél az autóra mint egy ostoba tyúk, szármalmas volt nézni is!

—Ne haragudj, igazán semmire de semmire nem emlékszem, erről az egésztől csak az újságban olvastam, azt sem tudtam miért vagyok itt amíg a cikket el nem olvastam!

—Hát ezek után valóban kénytelen vagyok elhinni! - fújt egy nagyot az asszony.

—Figyelj drágám, egyezzünk meg: kössünk békét!

—Nem lesz nehéz, mert én nem szoktalak verni, te meg ha hazajössz is, hetekig nem leszel olyan állapotban hogy verekedni tudj!

—Arra gondoltam, hogy nem kezdhethetnénk-e új életet? Felejtsük el a múltat, jó? Mert én már úgylis elfelejtettem!

—Majd eszedbe jutnak az emlékek idővel, így szokott ez lenni!

—Hogy ez az én esetemben is így lenne, azt erősen kétlem!

—Én viszont nem.

—Na de mi lenne ha tényleg megpróbálnánk? Bennem megvan a jó szándék, hidd el! Ne legyél az ellenségem! Hogy is néz az ki, hogy a feleségem az ellenségem?!

—Én nem az ellenséged vagyok, hanem az áldozatod! Senkinek nem mondtam eddig, de kezdem megérteni azokat az eretnekeket akik azt szorgalmazták hogy az egyház engedélyezze végre a válást!

Most azonban többet mondhatott a nő mint akart, mert hirtelen összerezte, arca rémült lett, a csukott ajtó felé pillantott, majd a férjére, és sietve hozzátette:

—Természetesen nem azt akarom mondani hogy egyetértek velük, csak úgy értettem hogy kezdem megérteni az indokaikat, bár természetesen belátom hogy nincs igazuk, mert amit az istennek egybekötöttek, azt ember ne válassza szét!

Dalgeron azonban nagyon gyakran hallgatott ki elfogott terroristákat, kiválóan olvasott mások taglejtéseiből, arckifejezéséből, s ez esetben még csak nem is kellett különösebb művészet ahhoz hogy rájöjjön, felesége elszólta magát. Arra sem volt nehéz rájönnie, mitől fél. Elmosolyodott és így szólt:

—Ne félj, nem árullak el! Megértem hogy szeretnél elválni. Nagy barom lehettem korábban kedvesem, nem is vitás! De ennek mától vége! Úgy nézz rám, megváltoztam tetőtől-talpig, nyugodtan olybá veheted mintha egészen más ember volnék! Nagyon szépen megkérlek, intézkedj hogy mielőbb hazaszállítsanak! Muszáj, mert én még azt is elfelejtettem hol lakunk!

—Te tényleg azt mondtad hogy „kérlek”?! Te megkérsz engem valamire?!

—Na hát, még szép! Ez a legkevesebb amit az én csodálatos feleségemnek megtehetek!

—Nagyon alaposan megüthetted a fejedet, még ha nem látszik is! - tűnődött a nő. —Kíváncsi vagyok, meddig tart majd ez a csodálatos átalakulás! - de azért kiment, és szólt a nővérnek hogy a Főtisztelendő Atya hazamenne.

4. fejezet: A Vörös Kör Fővédelmezője

DALGERON AZT HITTE, mentőautóval szállítják haza, de tévedett. Úgy tűnt, errefelé azt sem tudják, mi az hogy mentőautó. Mint felesége szavaiból kitűnt, a saját kocsiján érkezett a kórházba, s mert az most ott várakozik a bejárat előtt, hát azzal mehet haza Dalgeron, habár neje nagyon igyekezett erről lebeszélni őt. Dalgeron azonban nem hallgatott az aggódó szavakra. Egészen biztos volt benne hogy állapotának majdnem mindegy, otthon kúrálja-e önmagát vagy egy primitív, papi irányítású kórházban, ahol tán még a fertőtlenítésről sem hallottak, ugyanakkor bár nem ismerte itteni otthonát, meggyőződése volt hogy otthona négy fala között nagyobb biztonságban van mint e kórházban, ahol bármelyik pillanatban elszólhatja magát. S mert eddigre legalábbis annyit megtanult már hogy itteni önmaga úgy tűnik nagyon határozott, agresszív és ellentmondást nem tűrő egyéniség lehetett, minden további vitát elvágandó, így szólt:

—Hazamegyek és kész, így döntöttem! Ez megmásíthatatlan akaratom!

—Természetesen, ha ez a szándékom! - hajtott előtte azonnal fejet felesége.

—Kérlek azonban ne tekintsd ezt sértésnek, de otthon érzem a legjobban magamat! - tette hozzá békítőleg Dalgeron.

—Hogy is sérthetnél meg pusztá szavakkal!

—Akkor ennek nagyon örülök. De azt hiszem kénytelen leszel te vezetni, mert én nemcsak az utat nem ismerem, kiment a fejemből, de ugye látod hogy egészségi állapotom sem engedi meg hogy a volán mögé üljek!

Most meresztett csak nagy szemeket a felesége! De akkorákat ám hogy félő volt, kipottyan-nak a szemgolyói!

—Hogy én vezessek?! Én?!

—Te hát! Nézz rám, én aztán tényleg nem vezethetek, tele vagyok gipsszel!

—De hiszen én nő vagyok!

—Nagyon kérlek, hagyjuk a vitát otthonra, de inkább még ott se vitázzunk! Lehet hogy balesetem előtt talán elítélően nyilatkoztam a női vezetőkről, én ugyan nem emlékszem erre de el tudom képzelni, s talán még most is úgy vélem hogy a férfiak gyakorlottabb autóvezetők, de biztosíthatlak róla, ellenkezésem igazán nem olyan fokú hogy tiltakoznék a hazaszállításom ellen! Akárhogyan vezess is, biztos hogy jobban vezetsz majd mint én tenném ebben az állapotomban!

—De az összes istenekre kérlek szeretett uram, ne tréfálj velem! Azt még csak elhiszem hogy egy csomó mindent elfeledtél kettőnkkel kapcsolatban amit jogosan szégyelhetnél, de arra már mégiscsak emlékezned kellene hogy egész világunkon szigorúan tiltva van a nők autóvezetése, mint olyasmi amire nemükből fakadóan teljesen alkalmatlanok, s ugyanakkor még erkölcsatlenségre is csábít! Még te magad is nyilatkoztál ezzel kapcsolatosan a Hit Hirmondója újságnak, baleseted előtt alig két hónappal! És javasoltad is a Hitbeli Kongregációnak, hogy az erre vetemedő nőit ítéljék hús korbácsütésre, s fel voltál háborodva amikor végülis csak tíz korbácsütés lett az erre kiszabott büntetés! Mi történt veled, uram?! - és Dalgeron mintha őszinte aggodást látott volna felesége arcán.

—Hm... látod, tényleg minden összezavarodott a fejemben! Pihenésre van szükségem! Sok-sok pihenésre! De otthon, a te szerető közelségemben!

—A pihenésre nem lesz panaszod, mert a Legfőbb Védelmező úgy rendelkezett, hogy ha magadhoz térnél, azonnal szabadságra kell menned, legalább három hónapra!

—Ezt megnyugtató hallanom, de akkor ki visz majd haza?

—Természetesen a sofőr!

—De azt lelőtték!

—Le, de vettem fel a helyére egy új sofőrt! - és gyorsan, magyarázkodva tette hozzá, némi aggodalommal a szemében:

—Természetesen csak ideiglenes jelleggel, amíg te jóvá nem hagyod, vagy el nem küldöd! De én ugye nem vezethettem, kénytelen voltam erre! Remélem ezért nem haragszol?

—Nem, nem, intézd csak nyugodtan az otthoni ügyeket! Csak menjünk már!

Hazajutott hát végül Dalgeron, bár igazán nem tett jót állapotának az autóban való rázkódás. Sőt, már az is nehezére esett hogy egyáltalán az autóba üljön, s nemcsak gipszei miatt. Egyszerűen nem sok bizalma volt a hatalmas, órmótlan jószág iránt, aminek még rendes lámpái sem voltak, hanem a reflektorok helyén petróleumlámpák éktelenkedtek, de most azokat sem gyújtotta meg a sofőr, késő délelőtt lévén.

—Ez lenne az autóm? - kérdezte óvatosan.

—Ez hát, drágám, ne csodálkozz rajta, elég gazdagok vagyunk hozzá, megengedhettük magunknak a legjobbat! - nyugtatta meg felesége, a hercegnő.

—Ez tehát a csúcsmodell?

—A micsoda? - kérdezte vissza a nő, úgy látszik nem ismerte e szót.

—Ez a legjobb autó amit csak kapni lehet?

—Nem nagyon ismerem az autókat, de ha nem is ez a legjobb most, még mindig a legjobbak között kell legyen, nem kell szégyenkezünk miatta, mert tavaly vettük, s akkor te magad mondtad hogy ez a legjobb, s nem hiszem hogy egy év alatt sokat változott volna az autókínálat!

—Hová ülsz? - kérdezte Dalgeron óvatosan a feleségét, de bármilyen óvatos volt is, úgy tűnt megint bakot lőtt, mert felesége megint nagy szemeket meresztett.

—Hogyhogy hová?! Természetesen hátra, hiszen nőknek tilos elől ülni!

Dalgeron mindenesetre előre ült, mert ott több hely volt a lábának, s mert szerette volna végignézni a várost is. S ez nem is volt haszontalan foglalatosság.

Azt rögtön megállapította, hogy ez a Vuárd még csak nem is hasonlít arra, amit ő ismert, megszokott. Először is, öt emeletesnél nagyobb házak sehol sem épültek. Villamosnak, autóbussznak nyoma sem volt, persze metrójárót sem látott.

Az úton nagyon kevés autó közlekedett, ők azonban mégis lassan haladtak. Kíváncsian nézett hát a sofőrre.

—Miért nem megyünk gyorsabban? - kérdezte. Ehhez fel kellett emelnie a hangját, mert az autó motorja éktelenül hangos volt.

—De nagytízleteű uram, hiszen maximális sebességgel haladunk!

Hogy mennyi ez a maximális sebesség, azt Dalgeron nem állapíthatta meg, mert a kocsiban egyszerűen nem volt sebességmérő, de gyakorlott kommandós szeme úgy becsülte, az ötven kilométeres sebességet semmiképpen sem léphették túl, sőt valószínűleg a negyven kilométereset is épp hogy csak elérték.

S amint jól szemügyre vette a műszerfalat, megértette ennek okát is: nemcsak a sebességmérő hiányzott, de a kuplung és a sebességváltó is! Nem ismerték a sebességváltót az itteni autókban!

—Nem is jó ez a nagy rohanás, képzeld csak drágám, mi lenne veled ha ebben az állapotodban újabb balesetet szenvednél! - szölt hozzá felesége.

—No igen, nem is élhettem volna túl a balesetet ha negyvennél többel mennek belém! - gondolta Dalgeron.

Végül aztán hazaértek, s mert természetesen lift sem volt, Dalgeronnak gyalog kellett felvándorognia a harmadik emeletre, s ez bizony jó fél órájába tellett, és ugyancsak szorította a fogát hogy ne jajgasson. De felment, elhárítva felesége ajánlkozását hogy szolgákat hív akik felviszik, mert nem akart gyengének mutatkozni. S mintha valóban látott volna felesége szemében némi elismerést.

Odafent aztán fürdőköpenyt kért, s gyorsan levetette magáról azt a papi csuhát, amire azt mondták a kórházban hogy a saját ruhája, sőt felesége szerint egyik kedvenc ruhája volt. S mindjárt jobban érezte kissé magát. Ezután körülnézett a lakásban.

Jókora lakás volt ez, valóságos lakosztály, számos szobával. De fürdőszobát például nem talált, csak egy mosókonyhaszerűséget. Fürdőkád is volt benne, öntöttvasból készült, oroszlanos lábakon állt, de hogy ez a helyiség lenne a fürdőszoba?! Dalgeron csak nagysokára bírt megbárátkozni ezzel a gondolattal. Ugyanis nemhogy elektromos vízmelegítő nem volt benne, de még hidegvizes csap sem!

Dalgeron igazán nem tartotta magát holmi puhánynak, úgy vélte nem sok igénye van amit luxusnak mondhat, de egy otthoni fürdőszobában legalább a hidegvíz bevezetését elvárta volna. De nem kérdezte meg hogy miért nincs bevezetve, hiszen neje szavaiból kitűnt hogy ők itteni fogalmak szerint tulajdonképpen gazdagoknak mondhatóak, egy oka lehet tehát a folyóvíz hiányának: az egész városban hiányzik ez a szolgáltatás!

Sokkal szomorúbb ügy volt, hogy még a vízöblítéses WC is hiányzott, valami cirádás faülőke volt ott ugyan, amiről úgy sejtette Dalgeron hogy arra a bizonyos célra szolgálhat, meg is kérdezte a feleségét, s bár neje ugyancsak álmélkodott hogy már a WC használatára sem emlékezik, megtudta hogy valóban abba kell belecsinálnia, s aztán szólni a szolgálknak, akik az ügy végeztével hátul kihúzzák belőle a kis fadobozkát, s a tartalmát elviszik és kiöntik az emeletes ház erre szolgáló tartályába, ahonnét a Köztisztasági Hivatal dolgozói naponta elszállítják azt.

Azon hogy a házban nincs villanyvilágítás, Dalgeron már meg sem lepődött, elvégre olvasta az újságban, hogy ezt a Gonosz Erők találmányának tartják.

Ami a bútorokat illeti, műanyagnak nyomát sem találta, minden fából készült főleg, némelyik rézből vagy vasból. Súlyos, komor, mázsás szekrények uralták az összképet, barna és fekete tónusokkal, ellenben volt külön könyvtárszoba is, számtalan könyvvel. Ez főleg természetesen vallásos tárgyú könyveket tartalmazott, meg néhány egyházi munkát. Volt azonban egy olyan is, melynek címe így hangzott:

A természet rendszerezése

Kíváncsian belelapozott. De rögvest látta rajta hogy az ő fogalmai szerint nagyon ósdi tudományos mű lehet ez, mert ő ugyan kommandós volt, nem természettudós, de hát azt még ő is furcsállotta, hogy ez az állatok leírására szolgáló könyv egyszerűen így sorolja be az állatokat: Négy lábúak, Két lábúak, Halak, Férgek. És a két lábúak között szerepeltek a madarak, de a majmok is, sőt még a béka is, hiába kételtű, de hát annak is két lába van. (Mármint a szerző szerint, a másik két lábat nyilván a béka kezének számította!) A Halak között szerepelt a bálna és a delfin is, pedig azt még Dalgeron is tudta hogy ezek emlősállatok, igen távol a halaktól, ugyanakkor itt szerepelt a krokodil is, nem zavartatta magát a szerző attól hogy a krokodil pedig hüllő. A férgek között szerepelt a kígyó, giliszta, pióca, pók, darázs, méh, békéreg, tehát, mondhatni, minden egyéb. Ellenben a szerző a legkomolyabban tárgyalta a Négy lábúak között az egyszarvú tulajdonságait, holott Dalgeron jól tudta hogy ilyen állat nem létezik. De ez még a legkisebb baj volt, elvégre az egyszarvú meglehetősen lószerű állat, akár létezhetne is, de szerepelt a négy lábúaknál a sárkány is, a halak között pedig a habléány!

—Hát ennyit az itteni természetrajzról! - mormogta Dalgeron.

—Mit mondtál drágám? - érdeklődött felesége, aki házbejáró körútján kötelességtudóan elkísérte, hátha elesne. S aggódva látta hogy férje valóban az égvilágon semmire sem emlékezik.

—Semmi, nem érdekes! - legyintett Dalgeron.

Háza különben is komor hangulatot árasztott. A bejárattal szemben, a folyosó falán hatalmas vörös kör díszelgett, alatta jókora fatábla, vérvörös betűkkel rápingálva:

Óvakodj az eretnekségtől!

A konyhában két tábla is lógott, ezekkel a piros és lila szövegekkel:

A nő dolga a feltétlen engedelmesség!

A férfi a világ ura, s nemcsak a növények és állatok, de a nő urának is teremtett!

(A Hírnök Könyve 8.13.26.)

A hálósobában ezek a táblák lógtak:

A legkisebb kétely is Szent Hitünkben a pokolra visz!

És lesz majd a Kárhozat Óráján nagy bűnbánat, szenvedés és fogaknak csikorgatása, de akkor már késő!

(A Prófeta Könyve, 21.08.17.)

Harapd le inkább nyelvedet, semhogy eretnekség csússzék ki szádon, mert jobb neked idefent nyelv nélkül élni mint odalent a Pokolban ép szájjal - ott úgyszólván csak jajgathatsz véle! (Jeles Mondások 482.)

Egyenesen a hitvesi ágygal szemben ez lógott, óriási betűkkel:

**Gyűlölöm az eretnekeket!
Máglyára valamennyit!**

Alatta ez:

A Hit az egyetlen barátom!

Oldalt ez lógott:

**S ha eltévelyedést látsz a te atyádfiának, gyermeked, szülőd vagy feleségednek hitében, je-
lentsd azonnal, mert legjobban nem őket, de a Szent Egyházat kell szeretned!**

(A Próféta Könyve 1.11.02.)

Mellette ez a kék tábla:

Állandóan légy résen, mert a Gonosz sem aluszik!

Ezzel szemben a másik oldalon egy szelídebb tábla, szinte jóindulatú figyelmeztetés:

**A nő is ember. Gondolj erre, s óvatosan verd! Magad választottad koloncnak, viseld hát terhe-
det méltósággal!**

(Jeles Mondások 12.)

—Hány éve is vagyunk házasok, drágám? - kérdezte Dalgeron.

—Negyedik esztendeje.

—És ezek az izé... táblák... végig itt voltak?

—Természetesen! Hiszen kifejezetten megtiltottad hogy bárki leszedje őket, még a port is magad törölgeted róluk sok szeretettel!

És Dalgeron magában a legnagyobb elismeréssel adózott e nőnek, aki kibírta vele ennyi ideig egy ilyen házban.

Dalgeron lecsüccsent az ágyra, s így szólt:

—Nekem olyan érzésem van, hogy te nem vagy túl boldog ebben a házban!

—Erre igazán nem volt nehéz rájönnöd!

—Szeretnék ezen változtatni!

—Te, drága férjem? Éppen te? - azzal a nő a háta mögé mutatott, s amikor Dalgeron követte a tekintetét, két táblát látott, melyek eddig elkerülték a tekintetét.

**A Halál: bejárat, kapu az Örök és Igaz Életbe! E földi világ csak siralomvölgy, próbatételünk
helye! Ne a boldogságot hajkurász, mennyei kincseket gyűjts inkább!**

**A nő dolga nem a boldogság keresése, hanem a férj szolgálata, a férfi szent küldetésének
támogatása!**

—Mondd csak drágám, gyakorta fogadunk mi vendégeket?

—Nem. Mindigis utáltad a vendégjárást. Erre sem emlékszel?

—De hát hányszor mondtam hogy semmire sem emlékszem? Mindenesetre, azt hiszem itt az ideje hogy új szokásokat alakítsak ki! Azt hiszem, elment a kedvem a portörölgetéstől, ha érted mire gondolok.

—Nem, nem értem!

—Hát ezek a táblák itt... érted?

—Ezentúl a cselédek törölgessék a port?

—Nem, nem, az... hogy is mondtam... olyan izé volna... olyan szentségtörés! Egyszerűen sze-
desd le a falról a táblákat!

—És hova akasszam?

—Sehova. Mondjuk... mondjuk... igen! Ez az! Küldd el a kórházba őket ahol voltam, ajándék-
ként, úgyis fő védnőkük vagyok! Igen, igen, ezek annyira bölcs mondások, hogy sokkal hasz-
nosabbak lesznek ott, ahol sokan láthatják őket mint idehaza!

—De akkor mi lesz majd a falakon?

—Gondolom, néhány... hm... szép kép... de nem vallásos kép... talán tájkép vagy valami vi-
dám kép, meleg, világos színekkel... mert, hogy is mondtam, a vallás a templomokba való...
vagyis, helyes ha itthon is gondolunk a hitre, de ilyen nyíltan behozni a hálószobába, oda
ahol, hm, profán, hétköznapi dolgokkal is foglalkozunk, a test dolgaival tehát, ezt kissé a ma-
gasabbrendű, szent dolgok megszenteltségének érzem! Te nem így látod?

—Nem merek nyilatkozni ilyen fontos kérdésekben! Mikor választod ki a képeket, édes uram?

—Teljesen a te izlésedre bízom őket! - mosolygott kedvesen Dalgeron. És felesége nem tiltakozott, de látta rajta hogy mélységesen meglepődött, s nem tudja mit gondoljon.

—És mindenhova ahol most táblák vannak, akarsz képeket, uram? - kérdezte az asszony. És Dalgeron, aki elhatározta hogy megkedvelteti magát a nővel, feleségével, mert ez a legokosabb amit tehet, addig mindenképpen míg rá nem jön hogy mi történt vele és hogyan térhet vissza a saját világába, így válaszolt:

—Drágám, én ugyan semmire sem emlékezem, de nagyon szeretlek! Én csak azt akarom hogy levedd a táblákat, főleg azokat amelyek az asszonyverésről szólnak! Mert én többet nem foglak verni, hozzád sem érek! És képeket oda akasztasz, ahová óhajtod, teljesen rád bízok mindent! Úgy rendezed be vagy át a lakást ahogyan akarod, nekem úgyis mindegy, mert semmire sem emlékezem!

—Bármit bárhova átrakhatok?

—Persze, hogyne!

—De ennyi kép az drága multság, nem elég ám rá a koszt pénz! - kezdte óvatosan az ellenkezést a nő, és Dalgeronnak olyan sejtése támadt hogy valahová ki akar lyukadni, s messziről közelíti meg a témát.

—Na és? Hiszen azt mondtad, gazdagok vagyunk!

—Igen. De a *koszt pénz*, az nem elég rá!

—Nem értem! Figyelj, drágám, értsd meg, nekem halvány fogalmam sincs róla hogy miként volt ez nálunk korábban, szinte olyan vagyok mint az újszülött! Nem tudom, miként voltak nálunk a pénzügyek! Ha nem elég rá a koszt pénz, akkor vedd meg a nem koszt pénzből vagy mit tudom én!

Látta a nőn, hogy mérhetetlenül csodálkozik, de egyben valami lázas izgatottság is költözött felesége arcára, mintha váratlan szerencse érte volna, amit hinni se nagyon mer.

—Úgy érted hogy hajlandó vagy jóval több koszt pénzt adni nekem?

—Én? De hát mindenre mondom ami szent, azt sem tudom hogy hol van a pénzünk, s én adjak neked?!

—Ott a széf ama tábla mögött! - mutatott arra amelyre ez volt írva: Gyűlölöm az eretnekeket!

—És a széfben van a pénzünk?

—Igen.

—Jó, hát akkor vegyél belőle amennyi kell!

—Nem tehetem.

—Miért?

—Egyszer tettem csak ilyesmit, amikor rosszul számoltad ki a koszt pénzt, és kellett pár arany, mert te messzire elutaztál hetekre, aztán úgy megvertél hogy eltörted a karomat, a jobb karomat!

—Ó, bocsáss meg! De én azt sem tudom, hol a széf kulcsa!

—A ruhádban, drágám!

—Hát akkor vedd elő, és legyen ezentúl nálad! Én azt sem tudom mennyi pénz van benne, de nem is érdekel. Igazság szerint azt sem tudom, hogyan néz ki a pénz, még erre sem emlékszem! Ezentúl te kezeled a család pénzügyeit, tökéletesen megbízom benned!

—Ez... ez valami tréfa, ugye?! Mivel érdemeltem ki a gúnyodat?! - és a nő sírva fakadt.

—De hát értsd meg hogy nem tréfa! - és Dalgeron melléült, s átölelte a vállát. —Te leszel a ház úrnője, te, az én hercegnőm, én úgysem értek ehhez, mindent elfelejtettem! Előre beleegyezésemet adom mindenhez amit teszel!

—Aztán ha valami neked nem tetszőt teszek, jól megversz!

—Dehogy! Szedd elő a széfkulcsot, ezentúl nálad lesz, én látni sem akarom!

—Na és a szolgák bére?

—Mi van vele?

—Azt te szoktad kifizetni!

—Eddig. Ezentúl te szokod majd és kész!

—Hát... ha komolyan gondolod...

—De még mennyire! Remélem örülsz neki?

—Nem. Akkor örülnék ha el merném hinni. De nem merem.

—Mit nem mersz elhinni?

—Hogy tartós lesz a meghibbanásod. Azaz dehogy is, jaj mit is beszélek, én igazán nem úgy értettem, csak hát...

—Ne mentegetőzz! Kissé meghibbantam valóban! De így talán jobban fogsz szeretni. Mindent te intézel idehaza, nekem úgymint rengeteg dolgom lesz mással, mert tartok tőle hogy nagyon sok mindent újra kell tanulnom!

—Hát, ha én fizetem a szolgákat, azt nem bánom, legalább jobban tisztelnék majd...

—Miért, van talán amelyik szemtelenkedik veled?

—Ezt így talán túlzás lenne mondani, de azért...

—Amelyikkel nem vagy megelégedve, rúgd ki azonnal!

—Komolyan beszélsz?!

—Hányszor kérde meg meg majd ezt?

—De hát valamennyit te válogattad, szigorúan leellenőrizve, volt-e eretnek a családjukban három nemzedékre visszamenőleg!

—Nem érdekel! Tőlem akár valamennyit kirúghatod ha neked nem tetszenek! Az a fő hogy te meg legyél elégedve velük, mert te irányítod ezentúl a háztartást!

—Jól meggondoltad, uram? Valóban bárkit elbocsáthatok és felvehetek másokat a helyükre?

—Igen, komolyan ezt mondtam!

—És nem fogsz érte később megverni?

—Még csak szemrehányást tenni sem!

Ebben a pillanatban az előszobában álló hatalmas ingaóra kongani kezdett. Nirmael hercegnő karonfogta a férjét.

—Gyere édes uram!

—Hová?

—A szalonba. Mindig te szoktad vezetni a déli ájtatosságot ha itthon vagy!

Dalgeronnak egyszeriben izzadni kezdett a háta.

—Figyelj drágám, nem segítenél ki?

—Mire gondolsz?

—Tudod, nem érzem most alkalmasnak magamat ilyesmire! Nem vezetnéd te az ájtatosságot helyettem?

—Én?! - és a nő szemébe szinte szent rémület költözött. —Miről beszélsz már megint?! Hiszen én nő vagyok!

—Na és?

—De hát már a Próféta Könyvében is írva van hogy nők, akárhányan vannak is, ha nincs a körükben férfi, nem tarthatnak istentiszteletet! Hogy is vezethetne egy nő ájtatosságot?! Hiszen ez istenkáromlás, már a gondolat is, az efféle beszéd eretnekség! Ó drágám, kérlek ne tégy velem ilyesmit, tudom hogy csak próbára akartál tenni, de kérlek, ilyet akkor se mondj mert meghallja valaki és még félreértheti a végén!

—És ha még kórházban lennék, akkor ki vezetné az ájtatosságot?

—A legidősebb férfiszolga!

—Akkor tegye most is azt! Üzend meg a nevemben kérlek hogy rosszul érzem magamat, most nem vagyok erre alkalmas, s el sem megyek a körükbe, itt a szobámban fogok imádkozni magamban! Azaz nem is magamban, hanem veled!

—Rögvest intézkedem! - pattant fel a nő és kiszaladt, majd hamarosan visszatért.

—Azt hiszem drága uram, jelen állapotodban nem lenne helyes letérdelned! - mondta, de ő azért letérdelt a padlóra. Ekkor azonban kezét érzett a vállán.

—Nem, ne térdelj! Ül ide mellém! - kérte Dalgeron.

—De hát ima közben...

—A nő kötelessége hogy megossa a sorsát a férjével, nemde?

—De igen.

—Na hát, ha én elkárhoznék mert most nem térdelek le, jöjj a pokolba is velem!

—Ha ez a parancsod...

—Ez. És kettőnk imáját mégis levezetem én magam.

—Ahogy óhajtod uram! Hozzam a Próféta Könyvét?

—Felesleges. Rövid ima lesz, de minden lényeges, figyeld csak meg, bennefoglaltatik! - és Dalgeron megragadta felesége kezét. A kis kéz megremegett erős markában. Úgy tűnik nem szokta meg a gyöngéd szorítást. Dalgeron pedig, nagy bohócnak tartva belül ezért önmagát, fejét a plafon felé fordította, s így szólt:

—Ő ti istenek, valahányan csak vagytok, voltatok és lesztek, égi hatalmak és pokolbeli gonosz erők, tanúul szólítalak benneteket, mindannyiótokat, hogy semmire nem emlékezem abból amit feleségem ellen eddig elkövettem, de mégis nagyon bánom minden vétkeket! Esküszöm a szívetek előtt hogy soha többé őt megverni nem fogom, és tiszta szívemből szeretem őt, és dögljek meg kínhalállal és rohadjak az örökkévalóságon át a pokol legmélyebb bugyrában ha valaha is megszegném ezt az eskümet!

—Hát ennyi volt az imám! Rövid, de szívből jött! - mondta aztán, felesége ugyancsak csodálkozó arcába nézve, magában pedig ezt gondolta:

—Ennél több igazán nem várható el egy kommandóستól ima terén! - azzal váratlanul így szólt:

—Tudod-e hogy különlegesen szép vagy? - és magához húzta a nőt, majd szájon csókolta.

A nő teste megremegett, és nem túl hevesen ugyan, de szabadulni igyekezett. Dalgeron elengedte.

—Mi a baj?

A nő válla hevesen rázkódott. Sírt.

—Te egy szörnyeteg vagy, Dalgeron, egy emberbőrbe bújt szörnyeteg! Hiába esküdtél iszonyatos komolyat most, hamarosan megint gonosz leszel és csúful bánsz majd velem...

És Dalgeron most megsimogatni sem merte, nem tudta hogy mit tegyen. Elvégre azt jól látta hogy a nőnek igazán minden oka megvan arra hogy így gondolkodjék - a másik Dalgeron borzasztó ember lehetett!

Kis idő múlva a nő összeszedte magát. Felállt.

—Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Valóban komolyan gondoltál mindent amit mondtál nekem?

—Igen!

—A pénzzel és a szolgálkkal kapcsolatban is?

—Igen!

—Tartok tőle hogy mindjárt meggondolod magadat, de jobb ha tudom az igazat! Közlöm ugyanis veled, hogy ha nem másítod meg a szavaidat, akkor még a mai nap során kirúgom valamennyit, s másokat veszek fel a helyükre!

—Kissé meglep amit mondasz! Hány szolgánk van?

—Hat.

—És mindet ki akarod rúgni?

—Akarnám, de tudom hogy nem engeded meg.

—Tévedsz! Meglepődtem, de ha akarod, tedd csak nyugodtan! Fő az, hogy te meg légy elégedve!

—És bárkit felvehetek a helyükre?

—Természetesen!

—Nem akarod leellenőrizni, lenyomozni a rokonságukat?

—Miért tennék ilyesmit?

—Hátha vannak vagy voltak eretnekek a rokoni körükben!

—Ha vannak is, még nem biztos hogy a felfogadott szolga is eretnek!

—Ez igaz, de meglepő ezt épp a te szádból hallanom! Akkor hát azonnal intézkedem! De ugye nem alázol meg azzal hogy ha hozzád futnak igazságot keresni és rám panaszkodni, akkor azt mondd hogy rosszul cselekedtem és maradhatnak?

—Na, tudod mit? Adjam írásba?

—Felesleges, úgyis összetéphetné!

—Mit mondjak azoknak akik hozzám fordulnak?

—Elég ha csak azt mondd, hogy az úrnő intézkedéseibe nem kívánsz beleszólni.

Dalgeron vállat vont.

—Úgy lesz! Ha keresnek, a könyvtárszobában leszek! - és elsántikált a mondott szobába. Mert kénytelen volt rájönni, hogy saját életben maradása zálogául kénytelen lesz némi vallást a fejébe gyömöszkölni, másképp veszélyesebbnél veszélyesebb helyzeteknek teszi ki magát. Hiszen lám, még egy házi ájtatosságot sem képes levezetni!

Csak két szolga kereste fel, és nagyon le voltak sújtva hogy Dalgeron nem engedett kéréseknek. Dalgeron azonban úgy gondolta, legfontosabb hogy rendezze a feleségével való viszonyát, mert egyelőre a nő a védőpajzsa az ismeretlen világgal szemben, s különben is, nagyon tetszik neki! S ha e rendezésnek a személyzet lecserélése az ára, akkor ennek így kell lenni. Különben, ahogy kissé belegondolt, nem is csodálta hogy ilyen hévvel esett neki e kérdésnek a felesége. Nyilván a régi Dalgeron válogatta össze a cselédséget, s azok előtt nem sok tekintélye lehetett a nőnek, s ráadásul a szolganép sok megalázó asszonyverésnek is tanúja lehetett, amit a nő nyilván szégyellt, holott inkább a férje szégyene ez.

Dalgeron tehát nem engedett a szolgák rábeszélésének, s olvasott tovább. Különben nem is tartott soká ez, némi kiabálás történt ugyan, eljutott a fülébe homályosan, de fél órán belül egyetlen szolga sem maradt a házban, egyedül maradt a feleségével.

Három hét telt el, s ezalatt Dalgeron állapota meglehetősen javult. Minthogy lába nem törött, pár nap után a gipszet is leszedte róla, mondván hogy inhúzódásra vagy esetleg helyrerántott ficamra felesleges az. S megnézte testét is alaposan a tükörben. A látottakkal azonban csöppet sem volt megelégedve. Kommandóparancsnokként szépen kidolgozta valamennyi izmát, most viszont azt látta, milyen lenne a teste ha csak henyelne s a könyvek fölött görnyedne. Bizony nemcsak izmai voltak alig, de szép kis pocakja is nőtt. Talán még nem vészes, de ideje ledolgozni! Így hát szólt feleségének, s a ház egyik szobáját edzőteremnek rendezte be, s nekiállt sportolni, egyelőre, sérülései miatt, természetesen még csak kíméletesen. De felesége már ezen sem győzött csodálkozni. No meg azon sem, hogy a házban a baleset óta egyetlen hangos szó sem esett... Még akkor sem, amikor ide vagy oda elment, hosszabb időkre, órákra is. Meglehetősen aggodalmasan állt a férje elé első alkalommal, amikor azt kérte, hadd mehessen el a bárátnőjét meglátogatni, de Dalgeron csak legyintett.

—Természetesen, menj csak nyugodtan! Szabad ember vagy, oda mész ahová akarsz!

—És nem haragszol érte hogy egyedül hagylak?

—Nem. Elvégre nem vagyok már nagyon beteg, s a szolgák mindennel ellátnak. Persze, nem tagadom, sokkal jobban szeretem ha itthon vagy velem. Szeretlek látni, jólesik hallani a hangodat! De nem zárhatlak be örökre a négy fal közé. Arra azért megkérlek hogy mindig mondd meg előre hogy hová mész és nagyjából mikorra vagy visszavárható!

—Természetesen, minden egyes alkalommal kikérem az engedélyedet, én édes uram!

—Nem, nem, szó sincs róla hogy engedélyt kellene kérned! Jogod van elmenni ahová csak akarsz, s addig maradnod, ameddig csak kedved tartja! Nem érzem úgy hogy jogom lenne megtiltanom neked hogy élvezd az életet! Ugyanakkor mégiscsak a férjed vagyok, s úgy érzem, ahhoz viszont jogom van hogy tudjak az útjaidról, ennyi udvariasságot megérdemlek, már csak azért is hogy ne aggódjam miattad! Engedélyt kérned nem kell, de előre szólnod igen, s azt is közölni, hogy nagyjából meddig maradsz, de ezt sem azért mert ha nem teszed meg akkor megvernék vagy ilyesmi, mert olyan hogy megverlek nem lesz többé mondtam már, de modortalanságnak tartanám ha nem tennéd meg, s mindenesetre rosszulesne, s remélem fontos számodra hogy jó véleménynel legyek rólad, s az is hogy ne aggódjak miattad! - azzal Dalgeron szeretetteljesen megölelgette nejét. —Menj csak nyugodtan! De vigyázz magadra, mert bánatos lennék ha történné veled valami, kicsi tűzmadaram!

A nő nem győzött hová lenni az álmélkodástól. Tényleg, Dalgeron úgy viselkedik mintha teljesen más ember lenne... Hol van a féltékenység?!

Meg is kérdezte:

—Nem vagy már féltékeny rám?!

—Természetesen nem szeretném ha lefeküdnél mással, de hiába is tiltok meg ilyesmit, ha a nő meg akarja csalni az urát, akkor meg is teszi, sőt annál inkább megteszi! Én ilyesmi ellen

ezentúl úgy akarok védekezni, hogy minél szeretetre méltóbb legyek, s akkor nem érzel majd vágyat más férfiak után!

—Soha nem is éreztem más iránt vágyat, és soha még meg nem csaltalak!

—Nagyon helyes, de azt hiszem utánam sem éreztél vágyat, remélem azonban, ez hamarosan megváltozik! De vedd észre hogy nem rabként tartalak, és semmire nem kényszerítelek, és vágyammal sem közeledtem hozzád az ágyban a balesetem óta, mert látom hogy nem kedvelsz! De nagyon bízom benne hogy idővel kiérdemlem majd a megbecsülésedet. De kényszeríteni semmire sem foglak. Menj hát nyugodtan, és ne tarts semmitől, nem kapsz se büntetést, se rossz szót! - azzal szeretetteljesen átölelte feleségét, megcsókolta, majd bevonult a könyvei közé.

Nem feledkezett meg ugyanis a vallási tanulmányairól sem. Igaz ugyan, hogy meglehetősen fanyalogva vett a kezébe efféle könyveket. Úgy érezte, ettől nem annyira okosodik, mint inkább elhülyíti agyát. De hát mit tehetett?! Neki, egy főpapnak, a hitetlenek ostorának, muszáj volt értenie a hithez! Habár azt is megfogadta, valami másféle munkába kezd hamarosan. Nem érezte alkalmasnak magát arra, hogy embereket küldözzessen máglyahalálba, csak azért mert azok nem hisznek mindenféle ostobaságot, amit különben ő maga sem hisz!

Az utóbbi időben egyébként felesége részéről némi óvatos közeledést vélt felfedezni. Még mindig nagyon óvatos volt vele a nő, s meglehetősen bizalmatlan, de már talán nem annyira mint közvetlenül a baleset után. Egyik nap például belépett a könyvtárszobába, ahol Dalgeron nagy buzgalommal olvasgatta a legszentebbnek számító könyvet, a Próféta Könyvét, leült vele szemben (engedély nélkül, de ez már természetessé vált ekkorra közöttük) és így szólt:

—Nem kellene ennyire fárasztanod magadat, drágám! Hiszen úgyis jóformán kívülről tudsz minden szent szöveget!

S Dalgeron, aki úgy döntött hogy nejével szemben őszinte lesz, vagy legalábbis majdnem őszinte, így válaszolt erre:

—Bár úgy lenne! De ha hiszed, ha nem, én még a vallásunkat is elfelejtettem! Tulajdonképpen mindent újra kellett és kell tanulnom, még az istenek nevét is!

A nő szemében őszinte riadalom villant.

—Mi lesz akkor?!

—Mi lenne? Megtanulom újra! Még van vagy két hónapom hátra a szabadságból, s jófejú fickónak tartom magamat, remélem nem verte hülyévé az autó a fejemet! Majdcsak felcsipegetek addig valamennyi tudásmorzsat, hogy nagy ostobaságokat ne műveljek! Aztán majd meglátjuk. Remélem feltalálom magamat! Társadalmi kötelezettségeimet persze igyekszem majd a legminimálisabbra szorítani.

—Nincs két hónapod hátra, drágám! - cáfolta meg szavait a nő.

—Hogyhogy?!

—Itt vár a vendégszobában a hivatali helyettesed, elmondom a nevét is mert valószínűleg rá sem emlékezel, úgy hívják hogy Mjenzsen atya, s veled szeretne beszélni! S egy jó csomó aktát láttam a kezében, valószínűleg munkát hozott neked!

—Miféle munkát?! Szabadságon vagyok!

—Szerintem ezt nálatok a Gondolatrendőrségnél eléggé szabadosan értelmezik, nyilván úgy vélik, egy igazi Védelmesző mindig és mindenütt a Hitet védelmezi és a bűnt fürkészi! Szerintem a szabadságod csak annyit jelent náluk hogy egyelőre nem kell bejárnod a székházba! Drágám, nem teheted meg hogy nem fogadod Mjenzsent! Beszélj vele, legrosszabb esetben neki is elmondod hogy semmire nem emlékezel! Ezt bizonyára megérti majd!

—Köszönöm a jótanácsot, de nem élek vele! - húzta ki magát határozottan Dalgeron, s arra gondolt, egy jó kommandós be kell hogy tudja csapni az ellenséget. —Majdcsak kivágom magamat valahogyan! Különben is egyszerű dolgom lesz: mindent ráhagyok, elvállalok, aztán majd ráérek töprengeni ha már elment! - és átment a vendégszobába. Most már lényegesen könnyebben járkált mint az első napokban, de ezúttal alaposan rájátszott a fájdalmaira, hogy vendégével sajnáltassa magát.

Dalgeron harmincnyolc esztendő volt, vendége azonban jó öt évvel fiatalabb lehetett nála. Papi csuhát viselt, díszes aranynyaklánccal, míg Dalgeron szokása szerint csak fürdőköpeny-

ben volt, de ez nem volt udvariatság, elvégre saját otthonában úgy öltözködött ahogyan akart. Mielőtt még megszólalhatott volna, Mjenzsen atya köszöntötte őt, a házigazdát, s bár Dalgeron tudta már hogy ő Mjenzsen főnöke, Mjenzsen őt egyszerűen a testvérenek titulálta, ebből megértette hát hogy meglehetősen baráti a viszonyuk. Mjenzsen hosszasan sajnálkozott a merényleten, szította az anarchistákat és eretnekeket, s Dalgeron egyetértően hümmögött, csóválta a fejét, s olyasmiket mondott hogy a Szent Hit érdekében reámért megpróbáltatásokat a férfiember köteles hőiesen elviselni, ezzel túlvilági érdemeket gyűjt, s ilyesformán tulajdonképpen minden efféle eseményt örömmel kell fogadnia az Igaz Hit harcosának. Ezen szavain Mjenzsen csöppet sem hökkent meg, ő is egyetértően bólogatott, tökéletes volt közöttük az összhang, s Dalgeron örült, elégedett volt, mert úgy látszik a három hét tanulás nem veszett kárba, s lámcsak, szépen megtanult paposan beszélni!

Hanem aztán Mjenzsen atya rátért jövetele tulajdonképpeni céljára. Az asztalra helyezett mintegy húsz vaskos aktára mutatott.

—Amióta nem vagy velünk a hivatalban, testvérem, minden a feje tetejére állt! Teljes a zűrzavar, a kapkodás, állandósult a káosz és az összevisszaság! Nagy szükségünk volna rá, hogy ismét meghintsd mindennapjainkat bölcsességed sugaraival! Mert a napi teendőket még csak-csak elintézzük, elirányítjuk mi ketten, én és másik helyettesed, de egyre gyűlnek a nem nyilvánvaló, különleges ügyek, amelyekben Neked kell döntést hoznod! Ráadásul, tudod jól, bizonyos intézkedések megtételére, elrendelésére egyedül te vagy jogosult, mint például a harmadfokú vallatás és más hasonló! Nem kívántam megzavarni lábadozásodat, ezért kértem a Legfőbb Védelmezőt, hogy átmenetileg ruházzon fel a megfelelő jogkörrel hogy betölteni próbáljam szabadságod idejére fennmaradt helyedet, természetesen valóban csak a szabadságod idejére, bár tudván tudom hogy Neked csupán sápadt visszfényed lennék testvérem, de a Legfőbb Védelmező nem könyörült meg rajtad, s azt mondta, pihentessük a vitás ügyeket munkába állásodig, s csupán a Te szakértelmedben bízunk, s az Ő bölcsességével természetesen nem szállhattunk vitába! Mindazonáltal ezen ügyek szaporodnak, sokasodnak, s én hogy ne egyszerre szakadjon mindez a sok nyomasztó teher nyakadba amikor majd szerencsétlenség újra irányítani bennünket, úgy gondoltam, elhozok egy jó csokorra valót belőle Neked, hogy nézgesd őket üres óráidban, véleményt alkoss felőlük, természetesen a döntésben semmi nem sűrges Téged! Persze, ha valamelyiket illetően döntésre jutottál, kérlek ne habozz azonnal értesíteni engem!

Dalgeron alig bírta megállni hogy el ne mosolyodjék.

—Ez a kis buzgó mócsing tehát azonnal sietett a nagyfőnökhöz pitizni, hogy adja meg neki a jogkörömet, de odafönt - akárhol legyen is az az odafönt - nem bíznak meg annyira benne mint bennem! S most úgy gondolta, lefáraszt kissé még a betegségem alatt, hátha kidőlök, s így könnyebben megkapja a helyemet!

Mjenzsen így folytatta:

—Engedelmeddel minden aktába beleírtam a javaslatomat is az ügy további intézésére vonatkozóan, hogy ezzel is segítsen munkádat, s ha egyetértesz vele, elég csak odaírnod hogy jóváhagyva, s aláírásoddal hitelesíteni azt! Őszinte örömömre szolgál ha ezzel is könnyíthetek a Reád nehezedő óriási terheken s a felelősség kis részét magamra vállalhatom!

—A terheken tán könnyítesz, de a felelősség egyedül azé aki a döntéseket jóváhagyja! - nézett szigorúan a helyettesére Dalgeron, azzal a tekintettel, ami mindig bevált a kommandósok között is. S a kívánt hatást most is elérte vele, mert Mjenzsen egészen kicsire zsugorodott a székeben.

—Igen, természetesen testvérem! - suttogta. —Elnézésemért kérem, csak a segíteni akarás, az mondatta ezt velem...

—Az aktákat mindenesetre itt hagyhatod. Jól tetted hogy idehoztad őket, helyesen cselekedtél! - mondta Dalgeron, méghozzá nem is nagyon hazudott ezzel, mert valóban érdekelte miként is néz ki az ügymenet a hivatalában.

—Esetleg hozhatok más aktákat is? - kérdezte óvatosan Mjenzsen.

—Esetleg. Majd ha ezekkel végeztem. - azzal megrázta az asztalon heverő csengőt, s így szólt a belépő szolgálhoz:

—Fiam, a szentatya távozni óhajt!

Mjenzsen felállt, s felállt Dalgeron is.

—Köszönöm a látogatásodat, s őszinte aggodásodat egészségemért!

—Ó, ó, igazán semmiség...

—Buzgalmadat az istenek bizonyára a javadra írják majd a túlvilágon! De mielőtt elmész, én is szeretnék tőled kérni valamit! Persze, nem szeretnék megsérteni, de e mondatomban az a szó hogy „megkérni”, pusztán udvariasság volt! Arról van szó, hogy írd össze nekem hivatalom valamennyi dolgozóját egy listára, a nevüket, személyi adataikat, meg minden egyebet, s hozd el a lakásomra! Fénykép is legyen mindegyikhez mellékelve!

—De főtisztelendő atyám - sápadt el Mjenzsen - hiszen több ezer emberről van szó, és úgyis bármikor megtekintheted a teljes személyi nyilvántartást!

—Nem értettél meg, gyermekem! Elnézést ha rosszul fejeztem volna ki magamat! Csupán azok érdekelnek, akikkel napi munkám során kapcsolatba szoktam kerülni, vagy akikkel nagy valószínűséggel kapcsolatba kerülhetek! S valóban, ezekről a teljes személyi nyilvántartást kérem, de emellett téged, mert oly sokra becsülöm tehetségedet és szorgalmadat, megbízlak azzal is, hogy minden egyéb, jelentéktelennek tűnő apróságot is összegyűjts róluk, még azt is hogy milyen ételeket szeretnek és milyeneket nem, s érdekel teljes életútjuk, családi kapcsolatuk, minden elszólásuk, a róluk terjesztett pletykák, szóval minden!

—Értem, bár hogy mindez mire...

—Azt csak bízd rám, gyermekem! Különbén, annyit elárulhatok, hogy a jelszó: biztonság! - azzal Dalgeron elismételte legjobb emlékezete szerint a valaha a szobája falán lógott mondást:

—Állandóan légy résen, mert a Gonosz sem aluszik!

Mjenzsen egyetértően bólogatott, s Dalgeron látta, hogy az előző Dalgeron is sokszor idézhette e mondást.

—Képzeld csak el, micsoda borzasztó tragédia származhatna abból, ha eretnek férközne sorainkba! Mindenkit mindig ellenőrizni kell! Megértetted hát?

—Igen, főtisztelendő atyám!

—Senkit ne hagyj ki! S végezz nagyon jó munkát, mert ne feledd, lehet hogy valamikor valaki előtt téged is jellemeznem kell, s emlékezni fogok majd erre a megbízatásodra, mert ez nagyon fontos! - azzal az ajtó felé intett, s amikor Mjenzsen eltávozott, elégedetten gondolta:

—Ezt jól megadtam neki! Feltételezem, legalább száz emberről kell anyagot összegyűjtenie, egy darabig robotolhat éppen eleget, én viszont megismerhetem azokat, akiket ismernem illendő!

Mjenzsen távozása után némileg aggodalmas arccal lépett be hozzá neje.

—Minden jól alakult? - kérdezte.

—Igen, hogyne! Végülis, szerencsére, én vagyok az ő főnöke, s nem ő az én főnököm, ez sokat segített! Ráadásul kapott tőlem egy jó kis megbízatást, ezzel elszórakozhat egy darabig, a kis taposómalma!

—A micsoda?

—Taposómalom. Úgy értem, szerintem igyekszik óvatosan a helyemre törni! Na de majd meglátjuk, melyikünk az okosabb! Egyelőre nem sok sikert jósolok neki!

—Úgy látom drága férjem, meg fogsz birkózni a hivatali dolgokkal!

—Ez a dolgom.

—Itt van Licisia. Elküldjem? - váltott át más témára az asszony.

—Ki az a Licisia? Rá is emlékeznem kellene?

—Tulajdonképpen nem, ő az egyik barátnőm, bár nem sokszor találkozhattunk, mert... mert...

—Sejtem. Korábban nem engedtem, ugye?

—Valóban. De most eljött hozzánk.

—Na és?

—Elküldjem?

—Az ég szerelmére, miért küldenéd el?

—Mert előzetes bejelentés nélkül érkezett, és még csak nem is szólhattam neked eddig róla, mert akkor jött amikor Mjenzsen volt nálad, és nem mertem megzavarni a bejelentésével a társalgásokat!

—Hát küldd el ha el akarod küldeni, mi közöm van nekem hozzá?

—De én nem akarom elküldeni, de hogy is fogadhatnék vendéget az engedélyed nélkül, hiszen te vagy a ház ura! Most a konyhában ültettem le átmenetileg, s nem tudjuk hogy maradhat-e!

—Jó, én vagyok a ház ura, de te vagy a ház úrnője! Engem nem érdekel ez az ízé... hogyishívják...

—Licisia.

—Jó, hát akkor Licisia, de nem is kell hogy érdekeljen mert a te barátnőd és nem az enyém! Egyszer és mindenkorra felhatalmazlak rá, hogy bármikor fogadd azt vagy azokat akit vagy akiket csak akarsz, és azt az egyetlen feltételt kötöm csak ki, hogy a dolgozószobámba nem mehetnek be, s ha érkezik valaki s épp itt vagyok, akkor szóljál róla, mert akkor mégsem hálóköntösben csoszogok ki eléjük vagy a folyosóra! E kéréseimet azt hiszem igen könnyű betartani, s ha betartod, semmi vita nem lesz közöttünk!

—És meddig maradhat?

—Mindenki addig, ameddig jónak látod! Tőlem még akár itt is aludhat, a hálósobánkat kivéve bárhol! Na és most eredj ehhez az... ízé... na tessék, megint elfelejtettem a nevét...

—Licisia.

—Jó, tehát menj hozzá, mert szegény azt hiszi hogy már rég leharaptam a fejedet! - azzal elmosolyodott, megcsókolta a feleségét, megfordult és elment, Nirmael pedig visszament a konyhába Licisiához.

—Maradhatok? - kérdezte vendége.

—Igen. Képzeld, ezentúl akkor jössz amikor akarsz! Megengedte hogy akkor fogadjak vendéget amikor akarok, és azt akit akarok! Nagyon megváltozott az utóbbi időben – csak tudnám hogy meddig tart ez a csodálatos megváltozás! De gyere, elment a helyettese, Mjenzsen, most már lehetünk a vendégszobában is!

—Ugyan hagyd csak, jó nekem itt is! - legyintett Licisia, és váratlanul elsírta magát.

—Mi történt veled Licisia?! - ölelte át ijedten a vállát Nirmael.

—Velem semmi... csak a férjemmel, Dzsempexszel...

—Mi történt hát a herceggel?!

—A minap volt másodfokún...

—Jóságos istenek, hát csak nem eretnekséggel vádolják tán?!

—Rosszabbal. Istentagadással!

—Nem igaz!

—Persze, az nem igaz hogy istentagadó lenne, de az igaz hogy ezzel vádolják! Éppen a férjed balesetét követő napon tartóztatták le, s azóta nem találkoztunk, azért nem tudsz róla!

—De hát mi a vád ellene? Miért keveredett gyanúba?!

—Mert az én bolond férjemnek a kezébe került valami illegális nyomtatvány, amit valamiféle Értelmetlen Lovagok terjesztenek...

—Nem az Értelem Lovagjai?

—De, de, azok, de én már csak így hívom őket, mert nagyon haragszom rájuk, ugyanis ez okozta a bajt! Abban olyasmiket írnak, hogy isten nincs, egy sem nemhogy több, és hogy a csillagok, azok nem is olyanok ahogyan az egyház tanítja őket, mert tudod hogy azt mondják a szentatyák hogy a Nap a világ közepe, akörül keringenek a bolygók, Tlaxán is, aztán ez az egész egy mérhetetlenül nagy fekete kristálygömb belsejében van, de e kristályszféra lyukacsos, s a lyukakon kiszűrődik a legalsó Mennyország fénye, s e fényes lyukakat látjuk csillagokként...

—Én is voltam kisiskolás, Licisia, ne a tananyagot ismételd meg nekem!

—Igen, de így már megértheted, miért haragszunk a férjemre a szentatyák! Mert a csillagok pusztán léte is a hit tanaira bizonyíték a szemükben, mert hisz mindenki láthatja a Mennyegek fényét ha éjjel az égre néz, de ezek az Értelmetlen Lovagok azt mondják hogy a csillagok is ugyanolyan Napok mint a mi egyetlen Napunk, csak nagyon messze vannak! És férjem, a herceg nem dobta el azonnal azt a lázító iratot, hanem ehelyett nagyot nevetett rajta, és azt mondta, megnézi ő a Mennyországot a távcsövével, benéz egy efféle csillaglyukon a mennyekebe, épített egy óriási nagy távcsövet, akkora volt a lencséje mint egy ablak, két éven át csiszolta azt, és én nem gondoltam semmi rosszra, s akkor az égre emelte, éjszakánként folyton ott

kuksolt előtte, egyre komorabb lett az ábrázata, magában kezdett el beszélni, és aztán olyankor mondott nekem hogy megijedtem, hogy ezek a lovagok nem is olyan értelmetlenek, ezeknek igazuk van, abban talán nem hogy istenek nincsenek, de azok a csillagok valóban nem lyukak hanem ugyanolyan Napok mint a mienk, és hogy számtalan van belőlük, és ezek óriási csillagvárosokban tömörültek össze, amiket ő galaktikáknak nevezett el, ez valami ősi nyelven való szó amit nem ismerek, és hogy egy ilyen csillagvárosban sok-sok millió csillagot látott, és csillagvárosból is milliónyi van az égen, mindegyik úgy néz ki mintha két kalapot egymásra raknának a karimájuknál fogva...

—Semmi újat nem fedezett fel a férjed, ezeknek a lovagoknak sok illegális kiadványuk van, s már nemegy került a kezembe ahol ugyanezt ők is leírták!

—Igen, de a férjem egészen beleőrült a gondolatba hogy mégsem a Mennyeek fénye a csillagok, és a barátainak is kezdte azt mondogatni hogy az istenek nem egy világot teremtettek hanem végtelensokat, s hívta őket hogy kukkantsanak be ők is a távcsőbe, de azok nem merték, és én sem mertem, és valamelyik feljelentette a férjemet, és kijöttek a Védelmezők, és elfogták őt, és megkínozták előbb az elsőfokúval, aztán a másodfokúval, és most vár a harmadfokúra! - és Licisia csak zokogott keservesen.

—De hát mit akarnak tőle? Tagadja tán a vádakat?

—Dehogy, büszkén vallja hogy felfedezte az igazságot, pedig ez még csak nem is igaz, mert mindez csak annak a zagyva kiadványnak köszönhető!

—De hát nem is lehetett az olyan zagyva, ha csak azt írta le amit látni lehet, s amit a férjed látott is! - világított rá az igazságra éleselméjűen Nirmael.

—Engem nem érdekel hogy igaz-e, de bajba keverte a férjemet, mert most már ő is azt vallja amit ezek a lovagok, legalábbis ami a csillagokat illeti, és... és...

—Hagyd már abba a sírást, arra válaszolj inkább, mit akarnak tőle! Miért nem küldik máglyára, hiszen ha nem is tagadja a vádakat, akkor nyilvánvaló a tényállás, s akkor nem szokták fölöslegesen kínozni a foglyokat a védelmezők, elvégre munkájuk van elég, én csak tudom mert Fővédelmező a férjem, akkor simán megégetik az eretneket és kész!

—Igen, de a férjem herceg, és...

—Ugyan már, kicsikém, ez sosem szokta visszatartani a papokat! Ha megkínozni merik, akkor elégetni is merik!

—Merik, persze, de ha lehet, mégis kerülni igyekeznek az ilyesmit! Jobb szeretnék ha visszavonná a tanításait, ha bevallaná hogy tévedett vagy hazudott, ugyanakkor pedig azt akarják hogy a cinkosait is leplezze le, szeretnék például hogy ellenem valljon, de hát nem is voltak cinkosai, maga csinálta még a távcsövet is, mert ilyen nagy távcsövet lehetetlen kapni, ekkorát nem árulnak, de egyre csak azt kérdezték tőle hogy miért rendült meg a hite, pedig még ez sem igaz, mert először csak nevetett amikor a kezébe került az az iromány, és a legnagyobb jószándékkal kezdett neki az egésznek, tulajdonképpen inkább le akarta leplezni az Értelem Lovagjainak a sületlenségeit, elhitt ő mindent amit a papok tanítanak, csak szeretett volna bekukskálni kissé a Mennyországba...

—Szegénykém! - ölelte át a vállát Nirmael. Licisia azonban kibontakozott a karjaiból.

—Barátnőm vagy nekem, Nirmael? - kérdezte.

—Persze! De... remélem ezzel nem élsz vissza!

—Hogy érted ezt?

—Úgy, hogy attól tartok, most valami lehetetlenséget akarsz kérni tőlem!

—Semmi lehetetlent! Tudom hogy a harmadfokút csak a férjed rendelheti el!

—Na és?

—Na és, hát olyan lehetetlen volna hogy szólnál nála pár jó szót az én szerencsétlen, tökkeltűtött férjem érdekében?!

—Te megörültél, Licisia! Először is, magamat is gyanúba keverném hogy eretnekekkel cimborálok, másrészt semmi értelme nem volna, mert úgy kirúgna páros lábbal hogy még a közfalakat is áttörném, felháborodna hogy bele akarok szólni a munkájába, nem engedne a kéresemnek, sőt éppen ellenkező hatása lenne ennek: még szigorúbban ítélné meg a férjedet mint tenné egyébként! Sőt, még azt is kiverné belőlem hogy honnan tudok erről, el kellene monda-

nom neki hogy tőled, s akkor te is nagy bajba keverednél, mert befolyásolni akartad a törvénykezést!

—Nekem mindegy, én vállalom ezt a kockázatot! És nem is merészeltem volna efféle kéréssel előállni, ha te nem meséltél volna olyasmiket, hogy mennyire megváltozott a férjed!

—Megváltozott, de nem lett sem hülye, sem... sem... vallástalan!

—Ezt fel sem tételeztem! De figyelj, Nirmael, én nem is azt kérem hogy a férjem felmentésére próbáld őt rávenni! Igazán, én már magamban eltemettem rég Dzsempexet, lemondtam mindenről, mert akit egyszer a Védelmezők elfogtak, annak a számára többé nincs menekvés! De arra talán rá tudnád őt beszélni, hogy ne tortúráztassák tovább, hanem rendelje el a férjed azonnal a máglyahalált! Ne kínozzák többé szegény férjemet!

Nirmael lehajtotta a fejét és nem válaszolt.

—Kérlek! - könyörgött neki Licisia. —Ha másért nem hát az én érdekemben! Dzsempex egy hős, hogy eddig kitartott, de a harmadfokú már igazán szörnyű! És lehet hogy még a negyedfokút is elrendelik! És ki tudja, lehet hogy akkor olyasmiket mond ami nem is igaz, és megnevez cinkosaiként ártatlan embereket, akár engem is! És neki már mindegy, mert a végén úgymint elégetnék, ezzel tehát nem ártunk neki sőt használunk inkább, akkor meg már jobb ha nem szenved a halála előtt feleslegesen!

—Igen, ebben igazad van, de hogy őt én bármire is rá tudnám beszélni...

—De hát nem kegyelemről van szó!

—Az mindegy. Élvezi ha vizsgálódhat. Épp most mielőtt megjöttél, jött hozzá a helyettese, Mjenzsen atya, tudod, miatta nem mehettünk a vendégszobába, és hozott neki egy csomó aktát, hogy tanulmányozza itthon át őket, és a férjem kifejezetten elégedettnek látszott emiatt! Azt mondja, erre sem emlékezik meg arra sem, tudod, a baleset miatt, s ez igaz is lehet, de mégis, a jelleme alapvetően nem változhatott, mert örült hogy dolgozhat, láttam rajta, alig várja hogy az aktákba kukkanthasson!

—Azt mondod, hogy itt van nála a férjem aktája?!

—Nem mondtam hogy a férjedé is itt van, csak hogy sok aktát kapott! De hát mire készülsz, az istenekre kérlek! Nehogy megpróbálj könyörögni neki, semmire se mennél vele, mert hidd el, ő egyszerűen egy szörnyeteg!

—Ha aktákat kapott, akkor Dzsempexé is közte kell legyen, nyilván csak a fontosabbakat hozták el neki, amiben az ő döntésére van szükség, s a férjem ügye ilyen, mert a harmadfokút csak Dalgeron rendelheti el! Ó, ó, kérlek, tedd meg hogy legalább belenézel az aktájába, és megmondod nekem hogy miként rendelkezett!

—Mire mész azzal?

—Arra, hogy ha te nem teszed meg, hát megteszem én hogy könyörögjek Dalgeronnál legalább a máglyahalálért, ha elrendelné a harmadfokút!

—Te szerencsétlen, azt hiszed hogy holmi női könny miatt megmásítaná a határozatát?!

—Nem tudom, de nekem már mindegy, semmit nem veszthetek ezzel, s talán nem is olyan lehetetlen hogy teljesítse kicsinyke kérésemet, hiszen nem is a felmentését kérem csak a hamari halálát, hogy ne kínozzák többet! Tudd meg kérlek, hogyan áll a férjem ügye! Ígérd meg! Ha már nem beszélsz is a férjeddal, legalább ezt tudd meg nekem!

S olyan könyörgően nézett Nirmael szemébe, hogy a nő nem tudott mást tenni, nagyot sóhajtott és így szólt:

—Megígérem.

Sok tejet ivott vacsorára Dalgeron, ezért aztán éjfél felé felébredt, mert kellemetlenül feszült a hólyagja. Félálomban botorkált ki az illemhelyre, de mire végzett ott a sürgető szükséggel, s visszasétált a hálósobába, már eléggé ébren volt ahhoz hogy észrevegye, a hitvesi ágy másik fele üres, felesége nem alszik benne.

Pedig emlékezett rá, hogy odafeküdt mellé este! Hol lehet most?!

Lehet hogy Dalgeron nem volt annyira féltékeny mint a régi Dalgeron, de határozottan kíváncsi természet volt. Nem röstellte a fáradságot, s nekilátott hogy végigkutassa a házat neje

után. Elvégre éjfél felé az ember legfeljebb a WC-re megy ki, de ott nem lehet a felesége, mert ott ő maga volt az imént!

Nem kellett soká keresgélnie. Amint a folyosóra ért, rögvést tudta merre kell mennie, mert dolgozószobája ajtaja alól halovány fényt látott kiszüremleni. Természetesen gyertyafény vagy petróleumlámpa fénye, mert a villanyvilágítás, az ugyebár a Gonosz Erők műve, s tilos ilyenformán!

Dalgeronnak minden kommandósösztone fennen fújta a riadót. Lábujihegyen settenkedett az ajtóhoz, és belesett.

Neje ott állt az ő asztala előtt, az asztal sarkára helyezve a petróleumlámpa, körülötte szanaszét hányva a Mjenzsentől kapott akták, s azokat nézegeti szorgalmasan. De nem sokat törődik velük, éppencsak bele-belelapoz mindegyikbe, s már teszi is félre őket.

Kis ideig nézte neje szorgalmas irodalmi bűvárkodását Dalgeron, majd megköszöörülte torkát. A hangra felesége kezéből kiesett a legutóbbi akta, s rémulten fordult feléje.

—Te vagy az, drágám?!

—Én hát, ki más lenne? - válaszolta Dalgeron, azzal kibontakozva az árnyékból, belépett a petróleumlámpa fénykörébe. Odébbtolta az akták egy részét, letelepedett az asztal sarkára, s az íróasztal előtti székre mutatott, amiben általában ő maga szokott ülni.

—Foglalj helyet! - intett felesége felé.

—De én... én... már éppen menni akartam...

—Majd akkor mész ha megengedem. Ne is haragudj, de tudni szeretném előbb, hogy mit kerestél itt! Tehát ülj le azonnal ha mondom!

S mert felesége ismerte még az előző Dalgeront, habozás nélkül engedelmeskedett.

—Én igazán semmi rosszat nem akartam, csak szerettem volna rendet rakni! Nem bírtam aludni és gondoltam, megleplek vele!

—Sikerült. Megleptél. Azzal, hogy hülyének nézel! Láttam mit csináltál. Az aktákat nézegetted.

—Igen, hát persze, ha már rakosgattam őket, gondoltam, beléjük nézek, ne haragudj kérlek, ez csak amolyan bohó női kíváncsiság!

—Amikor elhagytam ezt a szobát, az összes akta egymáson volt, egy stószban az asztal bal sarkán! Most úgy hevernek itt össze-vissza, mintha szélvész seprte volna át rajtuk! Ne mondd nekem hogy ez nagyobb rend mint ahogy előzőleg voltak!

Nirmael nem válaszolt. Dalgeron meg csak nézte. És úgy olvasott felesége tekintetéből mint egy nyitott könyvből. Világosan látta, hogy neje elszánt, akar azaz akart valamit, de a végsőig tagadni fog mert úgy véli, úgy még mindig kevesebb büntetést kap, mintha megmondaná az igazat. De így is biztos benne, hogy most aztán nem ússza meg alapos verés nélkül!

Dalgeron felsóhajtott.

—Te kerestél valamit, Nirmael! Azt nem tudom hogy mit kerestél, de valamit kerestél. Valakinek az ügyére vagy kíváncsi. De még nem találtad meg. Nem lett volna egyszerűbb, ha megkérdezel engem?

Felesége még mindig nem válaszolt. Erre Dalgeron leszállt az asztalsarokról, melléje lépett és átölelte. Mellére vonta a nő fejét és megsimogatta.

—Ne tarts semmitől se! Nem kapsz büntetést, habár azt nem titkolom, szomorú vagyok hogy nem bízol bennem! Megértem hogy nincs bizodalmad, biztos nem viselkedtem úgy korábban, hogy kiérdemeltem volna a bizalmadat, de azért szomorú vagyok! De most már itt vagyok, s megengedem hogy megnézegezd ezeket! Csak szép nyugodtan, van időd bőven, nem sűrgetlek! De ne hányd így összevissza őket, rakd szépen egykupacba valamennyit amit már megnéztél, mert úgy sokkal kényelmesebb, s bevallom, szeretem is a rendet! - azzal Dalgeron a szanaszét heverő aktákat egy kupacba rendezte, s kedvesen megmoszogatta habozó feleségét. —Tessék, kezdj már neki, mire vársz? Én nem segíthetek neked, mert nem tudom hogy mit keresel!

—Tényleg... tényleg szabad?

—Persze. Bár jobban örülnék neki, ha megmondanád, hogy mire vagy kíváncsi.

—Én... én hidd el nem akartam semmi rosszat, csak kíváncsi vagyok, hogy miként döntöttél az egyes ügyekben! Persze csak ha nem titkos!

—Tartok tőle hogy ezek bizony titkos akták, s ezt te is tudtad! Különben nem vagy őszinte még most sem velem, mert bizony nagyon úgy látszott, igenis olybá tűnt nekem hogy te *egy bizonyos személy* anyagát keresed! De ha nem bízol bennem, hát nem bízol, én akkor is megengedem hogy keresgélj kedvedre! - és közelebb tolta feleségéhez az aktakupacot.

Nirmael habozva nyitotta ki a legfelsőt, a végére lapozott, majd lerakta a többi közé. Így tett a következővel, majd a harmadikkal is.

—De hiszen ezek egyikében sem látom ott a kézjegyedet!

—Persze.

—Létezne hogy még egyiknek az ügyében sem döntöttél?!

—Bizony ám! - és Dalgeron komoran sóhajtott. —Ugyanis nagy csávában vagyok. Neked be merem vallani drága feleségem, mert az aki megment engem a merénylők elől, az nem fog elárulni engem, tehát bevallom neked, hogy rohadt nagy pácban vagyok, már elnézést a kifejezésért! Ugyanis semmi kedvem embereket máglyára küldeni, olyasmiért, hogy mit gondolkodik! Valahogy elment a kedvem az eretnekégetéstől! Lehet hogy régen nagy kedvem volt hozzá, de arra nem emlékezem! Ráadásul ezen ügyek nagy részében még abban sem vagyok biztos, hogy az illető eretnek volna! Mert nézd csak meg ezt! Világosan emlékezem rá, hogy a 483. számú ügyről van szó! - és felesége elé rakta az aktát. —Egy nő a szolgálólányával együtt a konyhában főzőcskézett, aztán a serpenyőt, gondolom figyelmetlenségből, rárakta az ott levő könyvre, mely a Próféta Könyve volt! A szent könyv kormos lett a serpenyő aljától. A konyhalány feljelentette gazdaasszonyát mert meggyalázta a szent könyvet. A dolog kétségtől meg történt, a nő le se tagadhatta, mert bizonyítékként ott a kormos szent könyv! Bár hasonló eset még nem fordult elő, a dolog szándéktalanul elkövetett szentségtörésnek minősül, még hozzá mert épp a legszentebb könyvről van szó, a közepesen súlyos kategóriába sorolandó, ahogyan ezt itt Mjenzsen részletesen ki is fejti. A nő büntetése harminc korbácsütés lenne. De nekem igazán nem sok kedvem van szegény asszonyt a korbács alá küldeni! Tulajdonképpen a konyhalányra haragszom, mert mi a nyavalyának árulkodik a kenyéradó gazdájára?! A nő szerintem is bűnös, de nem azért mert a serpenyőt rátette a könyvre, hanem mert olyan válogatott bolond, hogy ilyen aljas, árulkodós szolgálólányt alkalmazott, vagy ha nem is azt hát egy ennyire szentfázékot! Minden tisztelem a szent könyveké, de minden könyvnek az a sorsa hogy idővel tönkremegy, ezt nem lehet elkerülni!

Nirmael ugyancsak meglepve nézett férje arcába.

—El sem hiszem, hogy ilyesmit hallok tőled!

—Hallasz majd még meglepőbbeket is! Itt van egy másik eset - tette az aktát Nirmael elé Dalgeron. —Itt is nőről van szó. A nő férje hajóskapitány, persze nem volt hát otthon amikor a nő szülése bekövetkezett. A sofőr sem volt otthon, épp szabadnapos volt. A nő nem várhatott, muszáj volt gyorsan a kórházba érkeznie, mert előbb jött a baba mint várta. Megkérte a szomszédot, vigye be a kórházba, de azzal épp haragban volt, nem tette hát meg neki. A nő erre maga ült az autóba, mert sokat látta miként vezeti azt a sofőr, gondolta, ő is elboldogul vele. Sikeresen be is ért a kórházba, s arra hivatkozik, hogy vészhelyzetben volt, ezért szegte meg a törvényt hogy nő nem vezethet autót. S ami azt illeti, hát hajlamos vagyok igazat adni neki! De a törvény nem mond olyasmit hogy vészhelyzetben szabad a nőknek autót vezetni, én azonban nem akarom ezért megkorbácsoltatni!

—Hát akkor ne tedd, drágám! Jogodban áll megkegyelmezni neki vagy bárki másnak!

—Igen, de ha hiszed, ha nem, én ezek mindegyikének legszívesebben megkegyelmeznék! - tolta most az összes aktát Nirmael felé Dalgeron. —De ha ezt teszem, egykettőre kirúgnak az állásomból, sőt magam is bajba kerülhetek! Ezért is akartam tanácsot kérni tőled! Hátha lesz valami jó ötleted! Mi a nyavalyát tehetnék?!

—De tán csak nem azt akarod mondani hogy tanácsot kérsz tőlem, tőlem, egy nőtől?!

—Nem egyszerűen egy nőtől, hanem a feleségemtől, és kötelességed is hogy segíts, mert férj és feleség köteles segíteni egymáson! Nem igaz?

—Ilyesmit nem olvastam egy szent könyvben sem!

—Ez nem is oda van leírva, ez a szívemből jött!

—De hát akkor is! Már az is meglepő hogy tőlem kérsz tanácsot, hát még hogy arra kérsz tanácsot, miként kegyelmezz meg az eretnekeknek!

—Ugyan már drágám, ezek nagyrésze nem eretnek! S nekem ne mondd azt hogy lázasan lobog benned a lelkesedés szent hitünk védelméért! Te azért jöttél be ide az éj leple alatt, mert van valaki, akinek a sorsára kíváncsi vagy, akinek az aktáját itt megtalálni remélted, s érdekelt, miként döntöttem az ügyében! Valószínűleg nem járok messze az igazságtól ha úgy vélem, szeretnéd ha az illető enyhe büntetést kapna, sőt, ha felmenteném! Na hát, tessék, itt a nagy lehetőség! Valamennyi ügyet rád bízom, nem akarom beszenyezni a kezemet ártatlanok kínhalálával, de még korbácsolásával sem! Dönts az ügyükben ahogy akarsz!

—De te mondtad hogy nem engedheted el őket ítélet nélkül!

—Legalábbis nem mindet. Néhányat igen. De nem mindet. Vagyis, ha már belekontárkodtál a dologba, drágám, akkor most légy okos!

—Ilyen nincs! Álmodom!

—És szép álmot vagy rémálmot?

—Az mindegy mert mindjárt felébredek! Mi történt veled, Dalgeron?!

—Megváltoztam. Most már csak az a kérdéses, hogy szerinted előnyömré vagy hátrányomra?

—Előnyödre, feltétlenül előnyödre! Én legalábbis annak tartom ezt a változást! De a hivatalban nem szabad kiderülnie. De én ezekre semmit nem írhatok!

—Nem is kell. Írom majd én, te csak mondd hogy mit! Kezdjük ezzel! - nyitotta ki az autót vezető nő aktáját.

Felesége elgondolkozott.

—Már én is régen szeretnék autót vezetni. És a nő valóban szorult helyzetben volt. Neki mindeképpen illene megkegyelmezned. Különb is, lehet épp elég baja a nyomorult szomszédjával! Micsoda ember, aki képes nem bevinni egy szülő nőt a kórházba! Ne szaporítsuk még mi is... azaz ti, Védelmezők... szegény nő baját!

—Nem is rossz ötlet! Köszönöm, drágám! - csókolta meg Dalgeron.

—Miféle ötlet? Én nem mondtam semmit!

—Dehogynem! - azzal Dalgeron már tollat is ragadott a kezébe. Persze töltőtollat, mert a golyóstollat nem ismerték. S bár Mjenzsen azt írta a nő aktájára, hogy „**Javaslom a tíz korbácsütés kiszabását, de az enyhítő körülmények figyelembe vétele miatt nem azonnal, hanem a szoptatási időszak végeztével**”, Dalgeron ezt írta alá, miközben felesége a válla fölött kíváncsi-an olvasta szavait:

Határozat és indoklás: A törvénysértés, egy nő autóvezetése, világosan megállapított. A nő azonban e vétket nem önszántából követte el, hanem rákényszerített, hogy gyermekét kedvező körülmények közepette hozhassa világra, ő tehát a szeretet szavának engedelmeskedett, melyet leendő gyermeke iránt érzett. Vétke tehát nem őt terheli, hanem azt a férfit, aki előre megfontolt szándékból, aljas indokkal, kicsinyes bosszút állva nem teljesítette kötelességét, nem szállította be a nőt a kórházba! Efféle bosszúra csak akkor lett volna joga, ha a nő nem állapotos, akkor nem lett volna kötelessége befuvarozni a nőt, így azonban bosszúvágyát nem elsősorban a nőn akarta kiélni, hanem a még meg sem született, ártatlan csecsemőn, s ezt nem lett volna szabad elkövetnie, még akkor sem, ha esetleg jogos a nő iránt érzett haragja! Különb is szerepel legszentebb könyvünkben, a Próféta Könyvében, hogy a nő alsóbbrendű lény, a férfiak gyámolítására szorul, a férfi tehát legalapvetőbb, elemi kötelességét szegte meg! Ezzel a jogtalan magatartásával ő maga taszította bűnbe a nőt, a nő bűne tehát őt terheli, vagyis a nő minden büntetés alól mentessék fel, ellenben a Mjenzsen atya által megállapított tíz korbácsütés mérjék ki azonnal, haladéktalanul a férfira, aki egy nőt oly felháborító tette kényszerített mint az autóvezetés!

És alá is írta: **Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla Fővédelmező.**

—Ez igen! Nagyszerű! El sem hiszem hogy ilyesmit látok tőled! - ujjongott a felesége, s megismerése óta először látott szinte örömet felfényleni Nirmael arcán Dalgeron.

—Így senki nem mondhatja hogy jogtalanul könyörülök meg a vétkeken, ugyanakkor a férfit valóban nem tudom szánni! És senki nem vitatkozhat velem, mert a Próféta Könyvére hivat-

koztam! - magyarázta meg feleségének. —Sőt már sejtem azt is, mi lesz ennek a másik nőnek a sorsa!

—A serpenyősnek?

—Igen. Figyeld csak! - és már írta is

Határozat és indoklás: Helybenhagyom Mjenzsen atya döntését a korbácsütések számára vonatkozóan, melyeket hitünk valamennyi tantételével összhangban állapított meg, rendkívüli mesterségbeli tudásának adva ezzel kitűnő bizonyítékát! Az is vitathatatlan, hogy itt a szent könyv meggyalázásáról van szó. Mindazonáltal a szóbanforgó korbácsütéseket nem a gazda-asszonyra, hanem a cselédlányra kell kimérni, a következők miatt:

A tanúvallomásokból világosan kiderül, hogy az úrnő olyannyira buzgóan igyekszik Szent Hítünkben elmélyedni, hogy még a konyhába is magával viszi a Próféta Könyvét, hogy egyetlen pillanatot se veszítsen melyet olvasására szánhat. Ez nemcsak nem elítélendő, de a leghatározottabban dicséretre méltó tevékenység s hozzáállás a szent dolgokhoz, melyet valamennyi tisztességes nő elé példaképül kell állítanunk!

Ami viszont a cselédlányt illeti, ő egyáltalán nem állt feladata magaslatán, nem serénykedett kellő buzgósággal, nem volt képes egyedül elvégezni mindazt a feladatot ami kötelessége lett volna, s így rákényszerítette gazdaasszonyát hogy félbeszakítsa szent tanulmányait, s jómaga is alsóbbrendű konyhai feladatokkal foglalkozzék! Mindemellett előző feladatait sem végezte kellő tisztességgel a cselédlány, így eshetett meg, hogy a serpenyő alja mosatlan, koszos maradt! Bár valóban nem illik hogy bármit is a szent könyvre helyezzenek, a könyv lényegében véve semminemű sérelmet nem szenvedett volna, ha a serpenyő alja tiszta, s a háziasszony figyelmetlensége, hogy a serpenyőt épp a szent könyvre helyezte, könnyen érthető, mert nyilván igyekezett mihamarabb bevégezni a konyhai munkákat, hogy így minél előbb visszamerülhessen a szent könyv élvezetébe, s az áhítatba! Hogy ez így van, azt épp a szent könyv konyhába vitele bizonyítja, nyilván állandóan azt olvasta, amikor csak akadt néhány szabad pillanata! Az ő csekélyke vétke, tehát hogy ráhelyezte a serpenyőt a könyvre, ennek fényében könnyedén megbocsátható. Mindazonáltal helyesnek tűnik őt szóbeli feddésben részesíteni, aminek megtételét Mjenzsen testvérré bízom, s történjék e feddés négy szemközt, a nő tekintélyének megőrzése végett. Mjenzsen atya figyelmeztesse őt rá hogy legközelebb kellő gondossággal járjon el, s alkalmazzon olyan cselédet, aki nem tartja fel őt szent tanulmányaiban! Egyéb büntetést ne kapjon. A cselédlány követte el ugyanis a nagyobb vétket azzal, hogy koszosan hagyta a serpenyőt, sőt, ezt tetézte még azzal is hogy nem akadályozta meg úrnőjét a helytelen kézmozdulat, a serpenyő könyvre tétele elvégzésében, holott jómaga is jelen volt a konyhában! Mindezek végeztével pedig még úrnőjét próbálta vétkesnek feltüntetni szemünkben, reá kenve saját ocsmány vétkét! A mondottak tükrében tehát a megállapított korbácsütéseket neki kell elszenvednie, mellékbüntetésként pedig adassék neki ajándékba a kormos szent könyv, hogy látványa élete végéig emlékeztesse őt kötelességmulasztására, ellenben köteleztessék arra, hogy saját költségén egy új, ugyanakkora méretű szent könyvet vásároljon feljelentett háziasszonyának!

—Hetekig nyomja majd az ágyat, és nem lesz ép bőr a hátán! - csóválta a fejét Nirmael.

—Legalább meggondolja hogy legközelebb árulkodjék, főleg ilyen csekélység miatt! - vont vállat Dalgeron.

—Ez igaz!

—Nagyon nehéz lenne innen kitörölnöm ezeket az ítéleteket! Most már talán megbízhatnál egy kissé bennem! Ki az akiért megkockáztattad a lelepleződést? Kit kerestél?

És Nirmael nagyot sóhajtott.

—Talán ismerős lesz a neve neked! Dzsempex herceg az!

S erre Dalgeron benyúlt az aktakupacba, s a legalsót vette ki, s rá se pillantva neje elé helyezte.

—Tessék, ez az! Mint látod valóban egyszerűbb lett volna megkérdezned, fejből tudom hogy hová raktam, mert mind közül ez okozta a legtöbb gondot nekem, s okozza még most is!

—Igazán? Miért?

—Mert ez a Dzsempex az, akinek a legislegjobban szeretnék megkegyelmezni mind közül, de bűne igazán nagyon súlyosnak látszik!

—Neki is megkegyelmeznél?!

—Ez határozott szándékom! Eszemben sincs elítélni amikor tudom, hogy alapvetően igaza van! Csak azt nem tudom, mivel indokolhatom meg a kegyelmet!

—Azt mondod hogy Dzsempexnek igaza van?!

—Igen.

—De hiszen amit állít, az ellentétes mindazzal amit a Próféta Könyve tanít! Hogy a csillagok a mennyország fényei...

—Hülyeség.

—Tessék?!

—Eszement ostobaság! Odafönt nem lehet semmiféle kristályszféra, mert ha az valamiféle sötét kő vagy kristály lenne, rég ránk zuhant volna! Gondolkozz már, Nirmael! Ráadásul mondok még valamit! A szent könyvek tanítanak valami olyasmit is, ami sokkal fontosabb annál, hogy a csillagok mifélék! Mégpedig azt, hogy az istenek hatalma végtelen! Na már most, ha végtelen a hatalmuk, akkor miért hisszük mi emberek azt, hogy csak egy Napot teremtettek? Nem sokkal hihetőbb-e, hogy végtelen hatalmú istenek végtelensok világot teremtettek?!

Nirmael csak nézett a férjére csöndesen, elgondolkozva, majd így szólt:

—Ez olyasféle eretnek gondolat, amilyent némely anarchisták és eretnek szekták terjesztenek, például az Értelem Lovagjai!

—Hát nézd drágám, nem mondhatom hogy nagyon a szívembe zártam volna őket amiért megakartak gyilkolni, de legalábbis megértem őket, s legalábbis e kérdésben nekik adok igazat, még ha eretneknek tartasz is! S most tessék, jelents fel a Legfőbb Védelmezőnél!

—Nem teszek ilyet!

—Tudom. El se mondtam volna ezt neked, ha azt hinném hogy feljelentesz. Sőt mondok neked mégvalamit, Nirmael!

—Hallgatlak, én édes uram!

—Gyanús vagy nekem, hogy te is ugyanazt hiszed mint én s amit a herceg mond, másképp nem akarnád őt megmenteni!

—Dzsempex a barátnőm, Licisia férje!

—Az mindegy. Akkor is kiirthatatlan gyanúm hogy nem vennéd ennyire a lelkedre a sorsát, ha magad is nem hinnéd mindezt! Én borzalmas ember lehettem korábban, s te szörnyű büntetést kockáztattál az idelopódzásoddal, s ilyesmit nem tennél egy egyszerű eretnekért ha százszor a barátnőd férje is, ha nem hinnéd hogy igaza van! Talán még az istenekben sem hiszel, Nirmael!

—Drágám, mit javasolt Dzsempex ügyében Mjenzsen?

—Aha, most kitérsz a válasz elől! De jól van, nem erőltetem! Nos, hogy Mjenzsen mit javasolt, sejtethet! A harmadfokút.

—És te nem akarod jóváhagyni.

—Nem.

—Én azt hiszem, mindenképpen a máglyahalál lesz Dzsempex herceg sorsa – nem lehetne-e ezt elrendelni minden további tortúráztatás helyett?

—Dzsempex ártatlan. Bolond, mert olyasmit hirdet amit nem szabad, de igaza van és ezért ártatlan, és nem tudnék ezentúl tükörbe nézni ha megöletném! Megmentem ha beledöglök is!

—És ha nem is bolond csak bátor?

—Bátorságát nem vitatom, de aki bátor, az attól még lehet bolond is! Sőt, talán épp azért bátor, mert bolond! Ezen ne vitakozzunk! Inkább azt mondd meg, miként menthetem meg!

—Miből gondolod hogy éppen én tudok neked e téren jó tanácsot adni?

—Fogalmam sincs, de érzek valami furcsát veled kapcsolatban, Nirmael, s még sosem bántam meg ha a megérzéseimre hallgattam! - s hirtelen belegondolva kommandós múltjába, így szólt:

—Sőt, nemegyszer az életemet mentették meg az efféle megérzések!

—Miféle megérzések?

—Nem érdekes! - legyintett a férfi.

—Mégis, mire célzol, mi az ami furcsát érzel bennem? - kérdezte igazán aggodalmasan a nő.

—Ha tudnám, nem nevezném megérzésnek, akkor tudás volna, nem megérzés! Mondjuk inkább így: nem vagy te közönséges nő!

—Minden férfi ezt mondja a szerelmesének! - nevetett zavartan Nirmael.

—Én ezt nem úgy értettem! De mindegy, hagyjuk! Ha már idejöttél Dzsempex iratait átnézni, hát segíts, Nirmael, itt a nagy lehetőség! Itt van az a lehetőség, amire álmodban sem mertél volna gondolni! Én magam is meg akarom menteni! De még azzal se mennék sokra, ha vállalnám a kockázatot és mintegy hatalmammal visszaélve elengedném, mert amilyen bolond, vagy legyen neked: bátor, két hét múlva újra bajba keveredne, mert tovább hirdetné felforgató nézeteit, sőt talán még hangosabban hirdetné mint eddig, bízva bántatlanságában, s újra elfognák, újra elém kerülne, s mit csinálok akkor?! Erre felelj nekem, Nirmael!

A nő nagyon-nagyon elgondolkodva nézett most Dalgeron arcába. És Dalgeron egészen meghökkent, mert most csöppet sem látszott valami szánnivaló, megfélemlített, elnyomott nőnek a felesége. Most olyasfélének tűnt, mint némelyik magasrangú, elszánt politikusasszony, akiket ismert régi világából, ahol kommandós volt. Szinte úgy érezte, neje most mindent egy lapra tesz föl.

—Egy mód talán volna rá hogy megmentsd őt, drágám! De... de ahhoz bizony... ahhoz csalnod kellene...

—Mi ez a mód?

—Hajlandó vagy hát Dzsempex megmentéséért csalni is?

—Kit kell becsapnom?

—Mindenkit. Védelmezőtársaidat. Az egész Gondolatrendőrséget. A világot!

—Hm! Az egész világot? Nem lesz ez egy kicsit sok?

—Most valóban aggódol vagy csak tréfálsz, gúnyolódol? Nem tudok kiigazodni rajtad, drágám!

—Nem is kell. Mondd inkább, mit találtál ki!

—Merész ötletem támadt, és Dzsempextől is sok minden függ. Tudod, azt kellene mondanod hogy ki akarod őt hallgatni te magad is, de csak úgy barátságosan, nem a kínzókamrában, tehát itt a lakásodon, négy szemközt, az őrség persze lent a ház előtt vigyázna hogy ne szökhesen meg, s aztán...

—És ha mégis megpróbálkozik a szökéssel? - kérdezte aggodalmasan Dalgeron, s arra gondolt, ha egy harmadfokú kínvallatás várna rá, ő bizony minden eszközzel szökni próbálna, minden lehetőséget megragadva.

—Nem fog szökni. Itt lesz a felesége is! - nyugtatta meg őt Nirmael.

És Dzsempex herceg valóban nem nézett ki úgy, mint aki szökni készül. Nyugodtan ücsörgött a konyhában a kishűtőn, előtte guggolt a földön Licisia, s ő a felesége haját simogatta. Licisia szeméből patakzottak a könnyek. Eddig még azt sem tudta hogy miért hozták ide, azaz, annyit mondtak neki hogy Dalgeron Fővédelmező őt is ki akarja hallgatni. Nem mondhattak mást neki, hátha elszólta volna magát. Most hagyták csak el a lakást Dzsempex őrei. De nem is volt nagy szükség rájuk. Dzsempex ugyancsak összetörtnek tűnt, bal keze két ujjáról letéptek a körmöket, jobb lába törött volt, arca tele volt kék foltokkal. És még ez csak a másodfokú volt! S nyilván testén még több helyütt voltak sérülések, amiket most a ruha fedett.

—Szeretnél élni, Dzsempex? - kérdezte a herceget Dalgeron.

Licisia reménykedően kapta fel a fejét. Ám férje így felelt:

—Nem akarok élni mindenáron! Az igazságot nem tagadom meg!

—Szeretnék megmenteni, Dzsempex! Ha hiszed, ha nem, bennem megvan a jószándék ahhoz hogy elengedjelek! De ehhez a te jóakaratra is szükségem van!

—Nincsenek cinkosaim!

—Tudom, ezért nem is kérdezek ilyesmit. Csak éppen, tudod, vannak dolgok, amiket nem helyes, ha úton-útfélen hirdet az ember!

—A saját szememmel láttam! Ha belenéznél a távcsövembe, magad is láthatnád, s hinnél nekem!

—Már intézkedtem hogy a távcsövet elkobozzák, és szállítsák a lakásomra! Régi gyerekkori vágyam egy nagy távcső, s a te kezébe úgysem való, Dzsempex! De fölösleges belenézni, mert úgyis tudom hogy igazad van!

Erre fogta el csak a csodálkozás Dzsempexet, de Licísiát is!

—Akkor miért nem engedsz szabadon, ha tudod hogy igazam van?!

—Mert nem vagyok olyan bolond mint te! Mert vannak igazságok, amiknek a kihirdetésére még nem elég érett a világ!

—Márpedig én akkor sem tudok úgy élni, hogy megtagadom a meggyőződésemet!

—Akkor bolond vagy!

—Jó, akkor bolond vagyok! - vont vállat Dzsempex.

—Na helyes, ha már te is belátod hogy bolond vagy, akkor talán megegyezésre juthatunk! - válaszolta elégedetten Dalgeron, s ezen nem győzött csodálkozni sem Dzsempex, sem a herceg felesége.

—Arról van szó - mondta Dalgeron, és e szavaknál jókora köteg papírlapot vett elő - hogy te most szépen leülsz ide az asztalhoz, látod már tollat, tintát is készítettem ide a sarkára neked, leülsz tehát ide, és addig fel nem kelsz legfeljebb az illemhelyre távozol, amíg ezt mind tele nem körmöölöd versekkel amik a csillagos égről szólnak! Olyan verseket írsz amilyeneket akarsz, tőlem akár írhatasz milliónyi Napról is, meg arról is hogy milyen hatalmasok is az istenek akik nem egy de milliónyi világot teremtettek, de nekem írd mind tele versekkel e papírokat, ha jól akarsz magadnak! És az sem árt ha másféle, nem csillagokról szóló versek is vannak közöttük. És olyanokat is írd bele hogy a csillagok azok csillogó porszemek a Mindenség fekete köpenyén, meg hasonlókat. Nem számít hogy mekkora ostobaságnak hangzanak!

—De miért?

—Mert te magad mondtad hogy bolond vagy! Na hát, ha már te is belátod, akkor nagyszerű, de bizonyíték is kell arra hogy valóban bolond vagy! Te, Dzsempex, nem eretnek leszel, nem istentagadó, hanem egy szerencsétlen bolond, egy bolond költő! Akinek az agyára mentek a csillagok! Ha van olyan hogy „holdkóros”, miért is ne lehetne olyan is, hogy „csillagkóros”! Mindenki tudja hogy a költők kissé bolondok, sőt némelyik nem is kissé, furcsán látják a világot, s amit írnak, mondanak vagy gondolnak, azt félig sem kell komolyan venni, mert állandóan metaforákban beszélnek!

—Mikben?

—Hasonlatokban! Minden mondatukban viszonyítás szerepel! Az hogy „úgy, mint”, meg hogy „mintha”, „miként”, „mintegy”, a költőnek minden ennek meg annak a lelke, arca, ruhája, tü-neménye, szóval nem egészen normális lények, félig gyerekek! Te tehát Dzsempex egy bolond költő vagy, most már csak bizonyíték kell erre, tehát meg kell írnod a verseket! Igyekezz minél jobbakat írni, de ha rosszak lesznek az se nagy baj, csak jó sok legyen belőlük! Feleségem majd segíteni fog, gondolom a te feleséged is! Aztán ha kész vagy vele, visszavisznek a börtönbe, de ígérem hogy már másnap újra kiengednek, de akkor már végleg, s mehetsz haza a feleségedhez!

Licisia csak bámult döbbenten Dalgeron arcába.

—Uram... uram... ez igaz?! Hihetek benne?! Megmented a férjemet?! - és térdre rogyott Dalgeron előtt.

—Állj fel jóasszony, s ne nekem legyél hálás hanem a feleségemnek, még hozzá kétszeresen, egyrészt mert szólni mert Dzsempex érdekében és ez nagy szó ám, másodszor mert az egész mentőötlet az ő fejéből pattant ki!

Dzsempex azonban dacosan rázta meg a fejét.

—Nem fogok hallgatni!

—Nem is kell. Ha már egyszer elterjedt hogy egy ártalmatlan bolond vagy, úgysem vesz senki sem komolyan!

—Meghalok inkább, de nem alkuszom! A jóhírem...

Erre azonban elfutotta már a méreg Dalgeront! Felpattant, s mert a sok edzéstől kissé megerősödött már a karja, félkézzel emelte ki Dzsempexet, s a falhoz teremtette hogy csak úgy nyekkent. Licisia felsikoltott, de Dalgeron nem törődött vele.

—Te tényleg csak egy szerencsétlen bolond vagy, Dzsempex! Mit képzelsz, meddig bírod majd?! Tényleg azt hiszed hogy kibírod a harmadfokút?! Fogalmad sincs róla hogy milyen az! S van még utána negyedfokú is! S azt hiszed hogy aki máglyahalált hal, annak marad valami is a jóhíréből?! De majd ha legkésőbb a negyedfokúnál a feleséged nevét üvöltözöd, hogy ő is része-se az istentagadásnak, akkor bánod majd hogy nem hallgattál rám! Bajba akarod keverni ezt a szerencsétlen asszonyt, aki nem átalotta volna a haragomat a saját fejére idézni hogy rajtad segítsen?! Jó lenne ha férfimódra viselkednél végre te szerencsétlen fatökű barom! - azzal ott-hagyta Dzsempexet, és visszament a helyére.

—Drága uram, kérlek gondold meg! - siránkozott Licisia, de Dalgeron ebben a pillanatban rá-kiáltott:

—Csönd legyen, asszony! Ne könyörögj neki! Mindjárt meglátjuk hogy olyan kemény legény-e a herceg úr! - azzal kihúzta a konyhaasztal fiókját, kiemelt belőle egy borotvaéles, óriási ke-nyérvágó kést, és elhajította. Az rezegeve állt be a falba Dzsempex füle mellett, aki, el kell is-merni, igazán keményen állta a sarat, meg sem rezdült, éppen csak a szemét hunyta le egy pillanatra. Dalgeron megnyitotta a ruhát a mellén, elébe állt és így szólt:

—Tessék, bolond úr! Ha nem óhajtod az én módszeremet a megmenekülésedre, itt egy másik lehetőség! Rántsd ki a falból a kést, és szúrj le engem, állj bosszút! Akkor hősként halhatsz meg, legalábbis a saját szemedben bizonyára hős leszel! Igaz, megszökni akkor sem tudsz, de gondolom azután hogy megöltél engem, magadat is megöled, mert te olyan igazán belevaló fe-negyerek vagy hogy nem akarsz élni! Itthagyd egyedül a feleségedet is, az elveid miatt, ugye?! A túlvilágról majd elnézed őt hogyan bánkódik utánad, milyen remek látvány lesz, mi?! De még szebb hogy évek múlva megvigasztalódik, s másik férfinak nyújtja a kezét, s a lelked majd minden este ott lebeg a hitvesi ágy fölött, s nézi ahogy mással szeretkezik a felesége! Fene pompás kilátások! Vagy öngyilkosságod előtt megöled az asszonyt is? Haljon meg ő is mert te nem vállalod hogy egy kissé idegbajos költőnek nézzenek?! Ha te meg akarsz halni, haljon meg ő is?! Ez igen, ez aztán az igazi férfi! - azzal kirántotta a kést a falból, és markolatánál fogva Dzsempex kezébe nyomta. —Nesze te barom, szúrjál! - ordította teli tüdőből a képébe.

Dzsempex azt sem tudta most mit mondjon vagy gondoljon. Mindenre el volt készülve csak erre nem.

—De hiszen te megőrültél! - hebegte.

—Igen, igen, igen! Nagyobb bolond vagyok mint te! Szúrjál már te ostoba állat! Vagy nem mersz így szemből?! Félsz hogy az utolsó pillanatban félreütöm a mancsodat?! - azzal megfor-dult, a hátát mutatva Dzsempexnek. —Így már jobb? Vagy térdeljek is le? Úgy már könnyebb lesz?! De gyorsan dönts el mert nem sok lehetőséged maradt! Vagy az öngyilkosság, vagy a kínvallatás választása, vagy az amit én mondtam!

Mindkét nő álmélkodva nézte mit művel Dalgeron, - Nirmael maga igazán nem csekély aggo-dalommal. Pedig Dalgeron meglehetősen biztosra ment. Nemegyszer játszott hasonló életveszé-lyes játékot idegbajos terroristákkal, sőt fegyvert ragadott gyermekekkel, akiket le akart fegy-verezni. Meglehetősen jól ismerte az embereket, és majdnem biztosra vette, hogy Dzsempex nem fog szűrni.

Így is történt, Dzsempex elhajította a kést, és könnyekbe tört ki. A feleségéhez szaladt – már persze amennyire szaladni lehetett törött lábbal.

—Nem tudlak itthagyni, egyetlenem!

Dalgeron hagyta hogy egy darabig együtt sirjanak, majd hozott egy korsó vizet, s egyetlen szó nélkül nyakon zúditotta őket.

—Így ni! - közölte velük amint szétrebbentek. —Ne húzzátok az időt, nincs belőle sok! Estére kész kell lenni minden versnek, s most már tíz óra van! Csücsülj az asztalhoz, Dzsempex, ti pedig, két nő, legyetek ihlető angyalai újdonsült költőnknek! Én addig megírom az ítéletet, mi-szerint az újabb bizonyítékok fényében, melyek Licisia vallomásának köszönhetően kerültek elő, kinek hála felbukkantak Dzsempex eddig rejtegetett versei, a herceg amolyan félőrvált köl-tő, s nem kell komolyan venni amit hebeg-habog holmi milliós csillagvárosokról! Ja igen, és te, herceg, irogass olyasmiket is, hogy a csillagok között vannak óriások és törpék, és keringenek egymás körül mint szerelmesek, meg mint méhek a királynőjük körül, s hogy micsoda rend

van a csillagvárosokban! Minél nagyobb sületlenségeket írsz, annál jobb! - azzal felemelte a herceg dossziéját az asztalról. —Ez a sorsod, herceg, itt az én kezemben, de hogy mit kezdek vele, az most tőled függ! A dolgozószobámban vagytok, de óránként kijövök ellenőrizni hogy hogyan haladsz! - azzal távozott.

—És mi lesz a többi vádlott sorsa? - kérdezte Nirmael hercegnő, miután végeztek mindennel, és a sok-sok vers megírása után az örök visszaszállították Dzsempex herceget a tömlőbe, most már azonban csak rövid időre.

—Hát nézzük csak, mit tehetünk az érdekükben! - ment az aktákért Dalgeron, azzal leült a dolgozószobájában, felesége pedig szorosán mellé hogy ő is lássa az iratokat. —Mit szólsz ehhez? - kérdezte aztán nejétől.

A szóban forgó eset eléggé furcsa volt: egy negyvennyolc esztendősnő önként jelentkezett a Védelmezőknél, hogy ő úgymond varázsló volna, és olyan szörnyűségeket beszélt, hogy kisgyermekeket eszik, halottak szerveiből készít mérgeket, s mindenféle gonosz túlvilági hatalmakkal rendszeresen közösül.

—Mjenzsen itt is további vallatásokat akar elrendelni, hogy kifaggassa esetleges cinkosairól. - jegyezte meg Dalgeron.

—Szerintem ez a nő nem varázsló. Az igazi varázslók nem vallják be önként, hogy ők varázslók! - csóválta a fejét a nő.

—Szerintem is ez a helyzet. Ez a nő egyszerűen örült, csak képzele magáról hogy varázsló, vagy azért hazudik, hogy életében egyszer a figyelem középpontjába kerüljön, hogy észrevegyék, még ha ennek az élete is az ára. De hát meggyógyítani nem tudom, és különben is, mindenkinek joga van a saját örülségéhez! Vagy ha kegyetlenebbül akarok fogalmazni, azt mondhatom hogy aki ennyire hülye, az haljon meg! Nem fogom miatta a hurokba dugni a fejemet! Ha máglyahalált akar halni, ám legyen, mindössze a további kínzásoktól menthetem meg! - azzal Dalgeron határozott mozdulattal áthúzta Mjenzsen javaslatát, és aláírta:

—A nő önként jelentkezett, s nyilván jóelőre gondoskodott megfelelő varázslatokkal arról, hogy csak annyit mondjon majd kínvallatás közben is, amennyit helyénvalónak tart! A további vallatás tehát felesleges, pusztán nemes hivatalunk erőfeszítéseit pocsékolnánk, mely energiát más, reményteljesebb ügyekre is fordíthatnánk! Küldjék a nőt azonnal máglyára! Nyilvánvaló ügyekben felesleges az időhúzás, meg kell gyorsítani a munkát, mert úgymond rendkívül megszorodtak az eretnekek!

Nirmael Mirkia Baldea hercegnő egyetértően bólogatott.

—Valóban ez a legtöbb amit tehetsz érte! És milyen szépen megindokoltad a kegyelmet!

—Szépen megindokoltam, de kegyelemnek azért nem merném nevezni a máglyahalált... Na mindegy, nézzük tovább! Mit szólsz ehhez? - és várt türelmesen amíg felesége elolvasta az újabb anyagot.

Ez egy tizenöt éves leány és az őt egyedül nevelő apa ügye volt. Az apát azért helyezték vád alá, mert súlyosan bántalmazott egy papot. Mikor pedig kivallatták tette oka felől, azt válaszolta, hogy azért tette, mert a pap megrontotta leányát, aki már hatodik hónapos terhes. A leányt is kivallatták, s az maga is csatlakozott az apa vádjaihoz, azt mondta, hogy gyónás után több alkalommal is csak akkor volt hajlandó megadni a pap a feloldozást neki, ha egyesül a tisztelendőatyával. A pap tagadta a vádakat. Jelenleg azt akarják a Szent Hivatalban kivallatni belőlük, hogy miért épp ezen a hihetetlen módon akarják megrágalmazni a papi testületet, ki bujtotta fel erre őket, s miből gondolták egyáltalán hogy bárki is elhiszi majd, hogy a leány gyermekének éppen egy pap az apja?! Az illető pap különben rendkívül köztisztelő állású személyiség volt, már több mint húsz esztendeje, s korábban iskoláit kitüntetéssel végezte el, már csak ezért is nehéz elhinni róla az efféle vádakat!

—Érdekes eset! - tűnődött hangosan Dalgeron. —Egy ilyen jónevű pap...

—Márpedig én nagyon könnyen el tudom hinni róla, hogy ő a lány bajának az okozója! - tört ki váratlan dühvel felesége.

—Ugyan miért? Talán neked is tett efféle ajánlatot?

—Igen, ismerem ezt a papot, én is rendszeresen hozzá járok gyónni! Már nem is egyszer tett ilyen ajánlatot! De nem engedtem neki, azt mondtam, hogy akkor legfeljebb nem oldoz fel, nem érdekel, biztos vagyok benne hogy akkor a fel nem oldott vétkek nem engem terhelnek már hanem őt, mert bennem megvolt a jószándék a bűnbánatra, hiszen gyóntam! Néhányszor kísérletezett így, aztán békén hagyott.

—Hm! Milyen érdekes! Nem is tudom drágám, ugye a hivatalomban éjjelente is ügyel valaki?

—Minden bizonnyal, elvégre a foglyokat nem hagyhatják őrizetlenül!

—Írok egy parancsot, hogy küldjék el hozzám kihallgatásra a leányt! Kérlek küldd el a megfelelő helyre egy szolgálival!

—Őt is ki akarod hallgatni mint Dzsempexet?

—Igen, épp ez a célom!

Nem volt messze a Gondolatrendőrség épülete Dalgeron lakásától, így egy óra sem telt belé, s máris ott ült Dalgeron előtt a tizenötéves, korához képest meglehetősen fejlettnek látszó, csinos, bögyös, de nagyhasú és igencsak rémültnek látszó leány.

—Na hát kicsikém, hogy is volt ez az egész? Mit csinált veled a pap? - kérdezte tőle Dalgeron, igyekezve barátságosan mosolyogni.

—Semmit, igazán semmit!

—Ebben nem ez szerepel! - bökött az aktájára Dalgeron.

—Igen, tudom hogy nagyot vétkeztem amikor a tisztelendő atyát rágalmaztam, de a Gonosz Hatalmak sugallották ezt nekem, és nagyon bánom már!

—Akkor ki a gyerek apja ha nem a pap?

—Egyik barátom!

—Mi a neve?

—Nem... nem tudom... tulajdonképpen nem is a barátom, csak úgy találkoztam egyszer egy férfival aki megtetszett és ő volt az, a nevét sem tudom...

—Hát jól van, ha hazudozol, az a te dolgod, jogod van hozzá! Akkor papi személy rágalmazásáért száz korbácsütésre ítélek, meg még különböző egyéb mellékbüntetésekre!

—De hiszen... de hiszen... abba bele fogok halni! - pityeredett el a lány.

—Igen, magam is úgy vélem! Úgyhogy hagyd a hazudozást, s maradj az igazság mellett! Azt hiszem valaki ott a börtönben nagyon rád ijesztett hogy jobb ha visszavonod a vallomásodat, mert másképp elégetnek máglyán, igaz-e?!

Látta a lány arcán hogy telibe talált. Így folytatta:

—Abban igaza volt az illetőnek, hogy óriási bajban vagy! De talán van rá mód, hogy segítsek rajtad. Szóval, levetköztél a pap előtt?

—Igen! - bólogatott a leány.

—Hányszor?

—Nem emlékszem, de legalább egy jó tucatszor megtörtént ez!

—És a pap is levetközött előtted?

—Igen, de nem mindig!

—De előfordult, hogy levetközött?!

—Igen, igen!

—Akkor hát most erőltessd meg az emlékezetedet, és mondj nekem valami olyasféle jegyet a pap testén, amit csak intim helyzetben lehet látni rajta! Nagyon remélem hogy van ilyen jegye!

—Milyen helyzetben? - értetlenkedett a leány.

—Az intim helyzet, az az, hogy mondjuk szeretkezés! Van-e például valami anyajegy, szemölcs vagy ilyesmi a pöcsén?!

A leány arca, hiába félt borzasztóan, mélyen elpirult.

—Nem... ott nincs...

—De máshol van?

—Nem, anyajegye máshol sincs... de ha ön fővédelmező atyám valami furcsaságra kíváncsi, az van neki... a bal... a bal... hátsóján...

—Ne dadogj! Ha nem szégyellettél levetközni előtte, ne szégyelj beszélni sem ilyesmiről!

—Igenis főtisztelendő atyám! Tehát a bal hátsóján.

—Tehát a fenekén. Mert hátsója, az a kutyáknak van!

—Igen, ott... ott valami harapás nyoma látszik... talán éppen kutyáé...

—Régi harapás, nem újkeletű?

—Mindenesetre már be van gyógyulva...

—És ezt te honnan tudod?

—Mert volt hogy a tisztelendő atya hasra feküdt és a fenekét simogattatta velem, mert csak úgy akart neki az a része felállni...

—Szerencséd van, te leány! Ne tarts semmitől! De csak akkor ne, ha nem hazudtál és valóban ott a harapás, mert ezen múlik az életed! Ha ott a harapás, hamarosan megszabadulsz, de ha nem, akkor elkészülhetsz a legrosszabbakra!

—Esküszöm mindenre ami szent hogy ott a harapás!

—Na jó, akkor most visszaküldelek, aztán kezdünk az atyával foglalkozni! - azzal amint a leányt elvitték, Dalgeron maga elé helyezte az aktát, s ezt írta bele:

—Kihallgattam személyesen is a vádolt leányt, s állítása szerint az illető pap bal combján, hátul, az ülepén harapás alakú gyógyult sebhely található, melyet a leány az intim együttlét alatt többször is szemrevételezhetett, így szerzett tudomást róla! Utasítom Mjenzszen atyát, hogy idézze be vizsgálatra a papot, vizsgálja meg a mondott helyen többek jelenlétében hogy pártatlanságunkhoz kétely ne férhessen, s amennyiben a sebhely nincs ott, úgy járjon el a leány ügyében legjobb belátása szerint! Amennyiben azonban a sebhely megtalálható ott, úgy a leány szavahihetősége s a pap bűnössége bizonyítást nyert, a leányt és apját bocsássák szabadon, a papot pedig tortúráztassák meg, egészen a negyedfokúig, hogy kivallja, kiket és hány-szor rontott meg, visszaélve kivételezett helyzetével, szégyent hozva a nemes egyházra és a Szent Hitre, felhasználva ocsmány kéjvágya kielégítésére a gyónás szentségét! Vagyonát kobozzák el, fele adassék kegyes célokra, mint például alamizsnaosztás, a másik felét pedig kapja meg a megvádolt és megrontott leány, kártérítésként a kiállt megaláztatásért és börtönben töltött időért! A papot pedig a tortúráztatás után állítsák pellengérre a többieknek szánt elrettentő példaként, majd égessék meg!

—Meg vagy elégedve, kedvesem? - kérdezte aztán a feleségét Dalgeron.

—Ó igen, nagyon! - csillogott a nő szeme. Majd némileg bizonytalanul, de valami furcsa, vadászó tekintettel a szemében kezdte méregetni Dalgeront, s így szólt:

—Habár azt mondtad, hogy én ítélkezhetek!

—Talán nem csináltam jól valamit? Hisz azt mondtad, meg vagy elégedve!

—Igen, de az elégedettségnek fokozatai vannak! Lehet egy kérésem?

—Akár kettő, sőt három is!

—Ez a pap tulajdonképpen ellenem is vétkezett, legalábbis megpróbálta! Ha kezdesz már becsülni valamire, drágám, tedd kérlek hogy hozzáírsz még valamit az ítélethez! Lehet róla szó?

—Lehet! Sőt, tessék, meg sem kérdezem hogy mi az, diktáljad, s írom azonnal!

S Nirmael hercegnő diktálása révén a következő került még az ítélet végére:

—Elrendeltetik továbbá, hogy a pellengérre állítás után, de a megégettetés előtt nyilvánosan korbácsoltassék meg a pap, azaz méressék ötven erős korbácsütés a nyilvánosság előtt mezítelen teste azon szervére, mellyel a bűnt elkövette!

—Köszönöm édesem! Most már minden rendben van, a legteljesebb mértékben! - és Nirmael hercegnő könnyű kis pusztit lehelt Dalgeron homlokára. A férfi pedig, bár leírta amit a felesége mondott, elképedve nézett rá. Nem hitte volna nejről, hogy ennyire vérszomjas legyen. De aztán vállat vont, és inkább a következő ügyért nyúlt. Mielőtt azonban kinyitotta volna, Nirmael finom mozdulattal ráhelyezte tenyerét a kézfejére.

—Ugye megengeded majd nekem, hogy én is végignézzem az ítéletet?

—Biztos vagy benne, hogy neked való látvány lesz?

—De még mennyire! Mi nők olyan ritkán kaphatunk elégtételt sérelmeinkért!

—Szabad ember vagy, mondtam már! Oda mész ahová akarsz! - azzal Dalgeron a következő ügyet tette felesége elé.

—Tessék! Ez is kacifántos ügy. Egy férfi kurvát csinált a feleségéből. Persze a nő minden keresményét ő élte fel. Jó egy éven át ment ez, majd a nő a „munkája” során találkozott egy fér-

fival, akivel egymásba szerettek. A nő a férjhez költözött, együtt élt vele, és a kurválkodást is abbahagyta. Sőt, egy gyermeket is szült neki! De a férje nyomozni kezdett utána, kiderítette hol lakik, s feljelentette hűtlen elhagyás miatt. Azt akarja, hogy térjen vissza hozzá. Na már most, a hűtlen elhagyás nem tagadható, élő bizonyíték is van rá: a gyermek. Törvény szerint a kurválkodás tilos is, a prostitúcióra való felbújtás is, bár hogy ezt tette, azt a férj természetesen nem mondta el nekünk, az asszony vádolta meg a férjét, s kiderült a nyomozásunk során hogy igazat mondott. Ellenben ő, a nő azt is mondta, hogy a férje erre őt kényszerítette, részben veréssel, részben meg azzal, hogy azt mondta, neki mint nőnek kötelessége még ezügyben is engedelmessé válnia a férjének, a szent tanítások szerint, hisz hitünk szerint a nő tökéletesen alá van vetve a férfinak! Na már most, itt kezdődnek a gondok! Ha ugyanis ezt nem mondta volna, az eset teljesen világos: a nő megkapja a büntetést a kurvaságért, a férfi a striciséért, a nő visszaköltözik a férjéhez, a fattyút árvaházba adjuk és kész! Hanem ha valóban minden úgy történt, ahogy a nő mondja, akkor a férfi meggyalázta a szent hitet is, hiszen úgy tüntette fel tanainkat, mintha az bizonyos körülmények között kurvaságot írna elő a nőnek! Ez természetesen nem igaz, van határa a férjnek való engedelmességnek is! Ellenben lehetséges hogy a nő ezt csak bosszúból mondja, mert nem akar visszamenni a férjéhez. Pedig muszáj lesz neki, mert válás nincs, amit az istenek egybekötöttek, azt ember szét nem választhatja! A férj tagadta a vádakát. Hogy kiderüljön az igazság, mindkettőt alávetették az elsőfokúnak, ami váratlan eredményt hozott: a nő bevallotta hogy hazudott, a férj pedig azt vallotta hogy valóban mondta azt, amivel korábban a felesége vádolta. S most döntenem kell, hogy mi legyen!

—Úgy gondolod hogy ebben is nekem kellene döntenem?

—Mondjuk inkább úgy, ha valami az eszedbe jutott, ne tartsd vissza magadat, ki vele, mondd el!

—Én sajnálom a nőt. Miért ne lehetne minden úgy, ahogyan ő szeretné?

—Tehát maradjon a szeretőjénél?

—Miért ne? Hiszen annak azért *szerető* a neve, mert *szereti*! S ha a szent tant a férje nem is magyarázta félre, az biztos hogy a nő nem szívesen kurválkodott, hisz ezt rögvest abbahagyta a másik férfi mellett!

—De nincs válás!

—Van arra más mód is! - szólt határozottan Nirmael, és szemébe acélos kegyetlenség költözött.

—Csak nem arra gondolsz, hogy a férfi halált érdemel? - kérdezte Dalgeron.

—Már bocsáss meg szívem, de ti férfiak döntöttetek úgy, hogy válás nem lehetséges, hát most akkor viselje el a férfi a férfiak döntésének következményét! S a lelkem mélyén úgy vélem, talán magad is a nő javát szeretnéd keresni, esetleg még akkor is, ha ez a vád a vallással kapcsolatban nem merült volna fel!

—Igen - bólogatott Dalgeron - mert helytelennek tartom, hogy nincs válás! Én úgy vélem, hogy amit az istenek szétválasztottak, azt az ember ne akarja erőnek erejével összetartani! Ami meg a férjet illeti, férji jogait eljátszotta abban a pillanatban, amikor nejét mások karjába küldte! De persze ezt így nem írhatom le... Na de megoldjuk! - és írni kezdett.

—A nő bebizonyította, hogy nem önként kurválkodott, azzal, hogy ezt magától, még a vizsgálatok megindulása előtt abbahagyta. Ez már önmagában véve is bizonyítja, hogy ezt megelőzően kényszerítettet erre! Elrendelem tehát, hogy mentesüljön minden büntetés alól, ami korábbi tetteiért reá kiróható volna! Minthogy pedig mindez már mindenféle tortúráztatás nélkül is megállapítható lett volna, meg kell állapítsam, hogy valaki Szent Szervezetünkben súlyos hibát követett el! Emiatt ugyanis nem lett volna szabad a nőt megtortúráztatni! Felhívom az eset közreműködőinek a figyelmét arra, hogy a jövőben jóval körültekintőbb alapossággal végezzék munkájukat! Már csak azért is, mert hiszen a nő már eleve nem is lehetett felelős tetteért, lévén hogy nem hajadonról vagy özvegyről, hanem férjes asszonyról van szó! Márpedig Szent Iratinkban leirattatott, határozottan és világosan, hogy a nő alsóbbrendű lény, aki nem ura akaratának, állapotánál fogva képtelen a dolgok erkölcsi oldalának tiszta megítélésére, tetteiért tehát ura kell hogy vállalja általában a felelősséget, ura pedig vagy az apja, vagy, házassága után, a férje! A férj tehát már akkor is bűnös lenne, ha nem is tudott volna a nő feslett éle-

téről, mert nem ügyelt házastársára kellő gonddal! Hát még ha maga vezette a nőt bűnös útra! Ez mindenképpen elítélendő, még akkor is, ha nem élt vissza Szent Hitünkkel! Éppezért reá minden további vizsgálódás nélkül kirovandó a büntetés egyrészt prostitúcióra való felbújtásért, másrészt viselje el ő maga azt a büntetést is, amit más esetben a nőnek kéne elviselnie a ringyóságért!

Továbbá! Annak semmi jelentősége, hogy a nő a vallomását a tortúra alatt visszavonta. A nő szava ugyanis mindig kevesebbet kell jelentsen mint egy férfi szava, hiszen a férfinem a felsőbbrendű nem! A férfi nem a nő, hanem saját maga vallomása miatt ítéltet el! Ezért csak az a fontos, hogy a férfi bevallotta hogy szántszándékkal, készakarva félremagyarázta a Szent Tanításokat! Kijelentem tehát hogy a férfi eretnek, felforgató tanok terjesztésében vétkes személy, tehát máglyán égettessék meg! Megégettetés előtt az egész esetet ismertetni kell az égetésre összegyűlt tömeg előtt, elrettentő példaként! Minekutána pedig a nő az elsőfokút jogtalanul, s a mi hibánkból szenvedte el, ezúttal a férj vagyonából rendünk javára semmi ne koboztassék el, minden adassék az özvegynek fájdalomdíjként, örökölje tehát egészében a vagyont, pusztán a férje megégettetésének költségei (a fa ára, kötél ára, a hóhér munkadíja, stb.) vonattassék le a vagyonból! A megégetés után az özvegy hozzámehet már ahhoz, akihez akar. Amennyiben nem akar hozzámenni gyermeke apjához, vagy az nem akarja őt feleségül venni, úgy a gyermek anyakönyveztesse a megégetett néhai férj nevére, mint annak törvényes utóda, hogy mentesüljön a fattyú megítélés alól! Az ugyanis károsan befolyásolhatná későbbi hitbeli fejlődését!

—Meg vagy elégedve, drágám? - kérdezte aztán a feleségét Dalgeron.

—Tökéletesen! Köszönöm neked!

—Semmiség! Kezdek már rájönni, hogy némi fantázia segítségével a szent tanokból bármi ki-magyarázható! Na, akkor nézzük a következőt! - és Dalgeron kinyitotta az aktát. De csak udvariasságból, mert azonnal felesége elé tolta, ő maga ugyanis ismerte már a tartalmát.

Alig nézett bele Nirmael, máris elsápadt.

—Ezek... ezek... az Értelem Lovagjai, akik ellened...

—Legalábbis egy azok közül az izé... anarchisták közül. Tudod mit, összefoglalom az egészet mert jó vaskos anyag! Hogy hogyan, az most mellékes, de gyanús lett egy férfi egy rendőrnek, megállította, és e csoport öt különböző illegális nyomtatványát is megtalálták nála! Igaz, mindegyikből csak egy darabot. A férfi azt mondta, hogy reggel a postaládájában találta őket, s elismerte hogy vétkezett, mert kíváncsi volt a tartalmukra, s így nem semmisítette meg őket azonnal, hanem magával vitte hogy később majd elolvassa őket, azt azonban tagadja hogy ennek a lovagrendnek a tagja volna. Nem is csodálom hogy tagadja, mert ha bevallaná, megégetnék máglyán, persze előbb megkínoznák hogy kivallja a cinkosait. Míg tiltott nyomtatványok olvasásáért megúszná az ügyet néhány korbácsütéssel és pénzbírsággal! De persze nem hisznek neki a szent hivatalban, mert sosem szoktak egyszerre több propagandaanyagot terjesztetni az eretnekek, nemhogy ötöt egyszerre! De a férfi egyelőre tagad, bár már a másodfokút is ki kellett állnia.

—És te mit gondolsz róla drágám? - kérdezte a felesége.

—Szerintem is hazudik.

—Akkor miért akarod megmenteni? Hiszen még téged is majdnem megöltek ezek az Értelem Lovagjai!

—Ez igaz. De nézd csak meg, csatolták az aktához a nála talált felforgató iratokat is! Én pedig olvastam valamennyit.

—Csak nem azt akarod mondani, hogy egyetértesz a tartalmukkal?!

—Tudod mit, erre hadd ne válaszoljak! Mindenesetre akármit gondoljak is az iratok tartalmáról, az a véleményem, hogy mindenkinek joga van azt gondolni amit akar, legalábbis ezekről a témákról!

—Ezt éppen te mondod, egy fővédelmező, a Gondolatrendőrség munkatársa?!

—Drága egyetlenem, nekem az a véleményem, hogy ha az istenek azt akarnák hogy mindenki egyformán gondolkodjék, akkor nem adtak volna az embereknek szabad akaratot!

—Meglepő álláspont!

—Számomra pedig logikusnak tűnik! Sajnos azonban ezt az esetet illetően nehéz helyzetben vagyok, mert hiába vélekedem így, ezzel valóban nem indokolhatom meg az elengedését! Nagy hiba hogy nem csak egy nyomtatvány volt nála, hanem öt is, mert hát valóban nem találtak még senkinél egyszerre ennyifélét a postaládában, legalábbis én nem tudok róla, s ezért senki nem hisz neki, tulajdonképpen még én sem, de ez a kisebbik baj, a nagyobbik hogy rajtam kívül mások sem hisznek neki! Nincs valami jó ötleted?

—Nincs, drágám!

—Akkor feküdjünk le, mert későre jár már!

—Jó. Holnap elmehetek meglátogatni Licisiát?

—Persze! De feltétlenül itt legyél még sötétedés előtt!

Nem élt vissza férje türelmével Nirmael hercegnő, s már kora délután otthon volt. Még nem jött azonban haza, amikor látogatót kapott férje: ismét Mjenzsen kereste fel. Hivatali helyette csak úgy fújtatott a felháborodástól.

—Igazán elképesztő ezeknek az eretnekeknek a merészsége, sőt pofátlansága! Már nekünk Védelmezőknek is képesek röplapokat dugni a postaládánkba, vagy becsúsztatni az ajtó küszöbe fölé! Ráadásul nem is egyet, de egy egész kötegre valót! - és a kezében lobogtatott röplapokra köpött felháborodása jeléül.

—Nahát! Igazán furcsa! - tűnődött el Dalgeron. —Ugyan miből gondolhatták, hogy téged, testvérem, esetleg sikerül meggyőzniük koholmányaikkal?!

—Engem? Hogy engem?! - sápadt el Mjenzsen. —Hiszen nemcsak én kaptam, hanem legalább húszan a hivatalban dolgozók közül! S lehet hogy még rajtuk kívül is többen, mert még nem mindegyikük ürítette ki a postaládáját, mert korán jöttek be dolgozni!

—Hm! Én sem néztem még meg a mai postát! Nehezemre esik a járás, megtennéd hogy behozod ami a levélszekrényben van? - kérdezte Mjenzsent. Az térült-fordult, s kiderült, hogy kapott bizony Dalgeron is irományokat az Értelem Lovagjaitól, hét különböző szórólapot is. Igazán változatos kiadványok voltak, a legkülönbözőbb címekkel:

Az Értelem Lovagai az Igazságért küzdenek!

Le a papok hazugságaival, jöjjön el a tiszta ész uralma!

Istenek nincsenek!

Evolúció, azaz HOGYAN ALAKULT KI a világon AZ ÉLET?

TE talán nem félsz a papoktól?!

A vallás = a nép elnyomása!

Igaz hírek a főpapok bűneiről és erkölcstelenségeiről!

—Hát ez aztán szép kis paksaméta! - nézegette tűnődő mosollyal az arcán a röplapokat Dalgeron.

—És egyre gazdagabbak, nyomtatják ezeket a förmedvényeket, ráadásul színesben!

—Gazdag támogatóik lehetnek.

—Vannak olyanok is, de sokszor egyszerűen megszarolják a módosabbakat, hogy ha nem adnak pénzt a szervezetüknek, megölik őket!

—Ismerős módszer! - tűnődött Dalgeron, s eszébe jutottak saját korának terroristái. Majd így szólt:

—Mindenesetre egy bizonyos ügyet ez merőben más fényben tüntet fel!

—Mire gondolsz nagytiszteletű testvérem?

—Mindjárt megtudod! Gyere csak! - és dolgozószobájába vezette Mjenzsent, majd a kezébe nyomta a megfelelő aktát. —Látod? Nyilvánvaló hogy a fickó ártatlan! Ezzel az erővel te meg én is bűnösök lehetnénk, s még sok más is a Védelmezők közül akik ma sok röplapot kaptunk! Úgy látszik ez az eretnek istentagadó szekta új módszerre tért át a meggyőzés terén, egyszerre sok felforgató anyaggal árasztja el a békés lakosságot, így akar hívekre szert tenni! Legjobb lesz ha sürgősen elengedjük ezt az embert! Azaz, tulajdonképpen illene hogy megbüntessük, mert nem égette el azonnal az irományokat hanem olvasgatni akarta, de nyilván ő is meglepődött hogy egyszerre ennyit kapott, nem csak egyet, s ezt enyhítő körülménynek tudhatjuk be! - azzal ott Mjenzsen szeme előtt ráírta az aktára:

—Bebizonyosodott hogy az Értelem Lovagjai anarchistacsoport új, tömeges terjesztésre tért át a röplaposztogatás terén, így elrendelem a vádlott azonnali szabadlábra helyezését! Tiltott anyagok olvasásáért ugyan büntetést érdemelne, de valójában nem olvasta a röplapokat, nem volt ideje rá, csak készült erre. Emiatt, meg mert úgyis átélte már a tortúráztatást a másodfokúig bezárólag, további büntetése nem látszik szükségesnek, az átélt szenvedésekkel bűnét levezekelte! Elég ha elengedés előtt szóbeli feddésben részesítik. Könyörületességünk, s az átélt rémület remélhetőleg kedvezően hat hitbéli fejlődésére! - azzal átadta a lezárt ügyiratot Mjenzsennek.

—Tessék! Ez is kész van! Hozhatsz helyette másikat! - azzal az ajtóhoz kísérte.

Majd miután Mjenzsen elment, belemélyedt az Értelem Lovagjai kiadványainak tanulmányozásába...

Mikor délután két óra tájt hazajött a felesége, Dalgeron szeretetteljes csókkal fogadta.

—Köszönöm neked, drágám!

—Mit? - csodálkozott a nő.

—Hogy segítettél megmenteni azt a röplapos vádlottat, akiről tegnap beszélgettünk!

—Én?! - meresztett nagy szemeket a nő.

—Te hát! Ne mondd nekem, hogy véletlen hogy egyszeriben annyi sok Védelmező talált a levél-szekrényében röplapot, s egyszerre sokfélét!

—De hát én semmi ilyesmit nem tettem!

—Nem bízol bennem! Na sebj! Ha nem akarod bevallani, hát ne tedd! Csak egyre kérlek: Más-kor azért ilyesmit ne tégy, mert ez igazán meredek húzás volt! Aggódok miattad, s jobb ha óvatos vagy!

—De hát értsd meg, én...

Dalgeron azonban csókkal tapasztotta le ajkait.

—Csitt! Bátor vagy, becsüllek érte, legyen elég ennyi! Ne is beszéljünk róla!

Hanem jóval később, este, már az ágyban, szinte félálomban, ezt mormogta maga elé:

—Furcsa azért! Ki hinné hogy ilyen könnyű manapság egy nőnek ennyi sok röplaphoz hozzá-jutni!

—De hát én semmi ilyesmit...

—Ne is törődj azzal amit morgolódok, aludj csak! - nyúlt ki Dalgeron, és megsimogatta felesége kezét. Így aludtak el.

5. fejezet: A Gondolatrendőrség

IGAZÁN SENKI NEM csodálkozhat azon, hogy Dalgeron meglehetősen kényelmetlenül érezte magát a bőrében. Nemegyszer álmodott lidérceset, álmában leleplezték, megkínózták, megégették...

És az ébredés sem okozott különösebb megkönnyebbülést, mert ha nem is következtek be az álombeli események, de bármelyik pillanatban bekövetkezhetnek. Akármilyen jól indokolja is meg az ítéleteit, előbb-utóbb biztos feltűnik majd valakinek, mennyire más ítéleteket hoz most, mint balesete előtt tette volt azt!

Dalgeron veszélyben érezte magát. Minden idegszála veszélyt jelzett. Ráadásul nemcsak a papok felé kell ügyelnie, hanem mindenféle eretnek szekták felé is, akiket alaposan megharagíthatott korábbi ténykedéseivel.

Például itt vannak az Értelem Lovagjai, akik miatt kórházba került. De ha még csak ezek lettek volna! Mert Dalgeron könyvtárában bőséges anyag volt a legkülönbözőbb titkos szervezetektől és szervezetekről.

Itt voltak például a Júseniádák. Ezek azt tanították, hogy nincs több isten, csak egy, Júsen istennő, akit hivatalosan is elismertek istennőnek mindenütt, de csak mint az Igazság istennőjét, de ezek azt tanították hogy Júsen nemcsak istennő, de rajta kívül nincs is más isten!

Voltak aztán a Nap Gyermekei is. Ezek majdnem ugyanazt tanították mint a Júseniádák, de szerintük az egyetlen isten férfi, és nem más ő mint akit Dalgeron főnökei Sisszen Napistennek hívnak.

Volt egy különösen érdekes csoport, ezeket úgy hívták hogy Pozitívok. Ők mindent elfogadtak amit a hivatalos papság hirdetett, nem tagadtak egyetlen istent sem, csak azt mondták, hogy ezeknél is több isten van, és amikor az istenek a világot teremtették, akkor kitört közöttük a harc, a Jó Istenek, tehát a Pozitívok, és a Gonosz Istenek, tehát a Negatívok között. És szerintük sajnos a Gonosz Istenek győztek, tehát a negatívok. Természetesen a Vörös Kör papjai által hirdetett isteneket tartották a negatív isteneknek. De szerintük a pozitív istenek nem haltak meg, csak száműzöttek valahol a világ körein kívül, ám minden hozzájuk küldött ima erősíti őket, s ha kellően erősek lesznek, visszatérnek és elűzik a negatív isteneket.

Dalgeron meglepődve tapasztalta hogy vannak karotányok is, akik voltak még (vagy már) az ő világában is. Ők különösen bátran, vagy ha úgy tetszik hát fanatikusan hirdették a tanaikat, ők és az Értelem Lovagjai voltak a legnépesebb eretnekcsoport.

De ezeken kívül még legalább két tucatnyi akadt Vuárdban és a környékén, s több száz csak Trogföldön.

Az eretnekség ilyen mértékű elharapódzása azt a gondolatot ébresztette Dalgeronban, hogy a papok uralmi rendszere hiába terjed ki egész Tlaxánra, az összeomlás szélén táncol. Úgy vélte, nem is lehet ez másként. Minden zsarnokság kitermeli a maga ellenfelét, már csak azért is, mert a zsarnok vesztét igen sokan óhajtják, ha másért nem hát egyszerűen azért, mert félnek a zsarnoktól, és félni senki nem szeret. Ráadásul a papok dolgát megnehezíti, hogy a hatékony ellenőrzéshez fejlett, bolygó méretű kommunikációs hálózatra lenne szükségük, de ez nekik nincs, s nem is lesz egyhamar, ha a villanyvilágítást gonosz találmánynak minősítették!

De persze nemcsak e téren voltak elmaradva. Autóikban nem volt önindító, úgy kellett felkurblizni indulás előtt őket. A tengeri hajózást kizárólag vitorlásokkal oldották meg, igaz, szép, nagy vitorlásokkal. Vonat nem volt egy szál sem az egész bolygón, sőt, Dalgeron meglepődve tapasztalta hogy még a fegyvereik is olyan ósdiak, hogy a löport sem ismerik! Legveszélyesebb messzehordó fegyverük a számszerij és a kőhajítógép!

Bár ez némileg érthető ha belegondol, hogy ha az egész bolygó egyetlen ország, akkor nincs ki ellen hadakozzanak. Az eretnekek ellen valóban elég a számszerij is...

Csak azt nem értette sehogyan sem Dalgeron, miként alakulhatott ki nemhogy ilyen, de még sokkal középkoribb viszonyok közepette e bolygó méretű roppant papi állam. Szorgalmasan bújt a könyvtára könyveit, de abban erről pusztán egy hihetetlen mesét talált.

E mese szerint sok-sok évszázaddal korábban élt egy Kruár nevű boszorkánymester. A gonosz hatalmak rendkívüli erőt adtak neki, olyannyira hogy még más varázslókat is képes volt

legyőzni, többek között egy Kajjám nevűt is, aki talán maga volt a leghatalmasabb varázsló. De Kruár nála is erősebb volt. Megölte Kajjámot, elfoglalta egész Troggföldet, majd még nagyon sok másik országot, majdnem az egész világot, de a trogg papok közül az életben maradtak nem adták fel a küzdelmet ellene, és cselhez folyamodtak. Ajándékoztak neki egy nyakláncot s egy koronát is, amikbe különleges ékkövek voltak belefoglalva. Úgy adták ezt neki mint a világ urának. Kruár nem gyanakodott, élvezte félelmetes hírnevét, s viselni kezdte a koronát s a nyakláncot. Ám hamarosan valami szörnyű kórság kezdte belülről emésztetni, sápadt lett, kihullott minden haja, majd emésztő szomjúság gyötörte, állandóan csak ivott, s végül meghalt. Ekkor pedig a trogg papság, mely eddigre a világ majdnem minden hatalmát összefogta Kruár ellenében, átvette a világ felett az ellenőrzést, hogy azt az egyetlen igaz hit útjára terelje!

—Azok az ékkövek biztos valami radioaktív anyagból készültek - gondolta Dalgeron - a dolognak ez a része tehát akár hihető is, de hogy a többiből mi igaz?! - tűnődött el. —Egy biztos: nekem a jelennel kell törődnöm!

Így is tett, mert félt. S ha egy kommandós fél, akkor felkészül mindenre amire csak tud. Kommandósoknál a felkészülés pedig nem szokott egyebet jelenteni mint fegyverkezést!

Dalgeron nem volt tudós, még mérnök sem. Ellenben nagyon jól ismerte a legtöbb fegyvert ami az ő világában el volt terjedve, és ismerte néhány robbanóanyag összetételét, sőt gyártási eljárását is. Ilyesmiket nem ismer minden kommandós, de ő kommandóparancsnok volt, ezenkívül a szakmája volt a hobbija is, szabadidejében legtöbbször a fegyverekkel kapcsolatos szakirodalmat bújta, otthon szép gyűjteménye is volt e gyilkos jószágokból, s mindenféle robbanóanyagokból is.

Ennek ellenére sem hitte hogy képes lesz egyből plasztikbombát gyártani vagy gépfegyvert. De abban egészen biztos volt hogy képes lőport gyártani, sőt talán dinamitot is. S azt is elhárította hogy „felturbózza” kissé a kocsiját, nem árt az ha netán menekülnie kell!

Ehhez pedig mindenképpen illik legalább egy önindítót beleszerelnie. Az meg nem megy akkumulátor nélkül!

Gondolhatjuk hogy őt nem hátráltatták az áram használatával kapcsolatban vallási megfontolások! Írt egy jókora listát mindenféle vegyi anyagokról, a listán szerepeltek gépek is, mint például eszterga meg hasonlók, odaadta e listát a feleségének hogy az szerezz be ezeket, aztán elvonult a garázsba, amit műhelynek rendezett be, s nekiállt hogy átalakítsa az autót, elkészítse a robbanóanyagokat, s talán egy forgótáras pisztolyt is.

Minden szabadidejét odalent töltötte, amikor meg mégsem ott volt, akkor a testét edzette. Hamarosan látványos javulás következett be fizikai állapotában, felesége meg is jegyezte hogy mintha tíz évet fiatalodott volna! De Dalgeron csak legyintett és azt mondta hogy ez még semmi! És komolyan is beszélt, mert tudta hogy még nagyon messze van az ő szokásos formájától. Sajnos amíg azt eléri, addig legalább egy év eltelik, úgy becsülte.

Sokkal hamarabb ért el sikert az autó és a fegyverek terén. Az autó volt a legkönnyebb munka, főleg mert minden kommandóstól elvárták hogy a gépkocsi hibáit szakszerűen el tudják hárítani, ezen az életük múlhat. Dalgeron tehát majdnem olyan jól ismerte az autókat mint egy profi szerelő. Ez ugyan nagyon primitív autó volt, de autó, s ez a lényeg.

Hamarosan összemesterkedett egy akkumulátort, ami ugyan valóságos szörnyszülemény volt azokhoz képest amit ő ismert, s roppant nagy is, de határozottan működött. Ezek után már nem volt nehéz tovább haladnia, s készen lett az önindító. A kurbilit azonban meghagyta elől, bár már semmihez sem csatlakozott, de így nem keltett gyanút.

A következő fontos lépés a sebességváltó megépítése volt. Ez már nehezebben ment, de megoldotta. Sebességmérőt is készített, bár ez nem volt nagyon pontos, mert nem tudott megfelelő méréseket végezni a beállításhoz. De neki megfelelt így is. S amikor elment az autóval egy néptelen útszakaszra, s kipróbálta, örömmel tapasztalta hogy a sebességmérő szerint százötven kilométeres óránkénti sebességgel halad, s még ha fel is tételezi hogy a műszer csal, akkor is biztos megvan ez nyolcvan, s az is jó kétszerese az autó korábbi sebességének!

De Dalgeron úgy vélte, csal ugyan a sebességmérője, de lefelé csal, s az a százötven megvan valószínűleg száznegyven is...

Nirmael tudta hogy Dalgeron az autó tökéletesítésén fáradozik, bár a részleteket nem ismer-
te. S nem is volt Dalgeronnal ezen a próbaauton, Dalgeron nem akarta ezt, mert hátha még
nem üzembiztos a kocsi.

Gondolt rá hogy fényszórók is jók lennének, de bárhogya törte is a fejét, nem tudott rájönni,
miből készítsen izzószálat. Így erről lemondott. Elkezdett inkább a robbanóanyagokkal foglal-
kozni. S mielőtt erről szólhatott volna feleségének, hatalmas robbanás reszkettette meg a ga-
rázst.

Nirmael aggódva rohant le. Dalgeron meglehetősen füstös arccal fogadta.

—Mi történt?! - kérdezte ijedten a nő.

—Ez! Sikerült! - azzal Dalgeron a kezében tartott üvegcséből nagy óvatosan kicseppentett
egyetlen apró cseppet a padlóra. Újra nagy robbanás, és Nirmael lába előtt öklömnyi lyuk ke-
letkezett.

—Nitroglicerint! - mosolygott Dalgeron.

—Micsoda?!

—Ez a neve! Robbanóanyag. Tehát fegyver! Képzeld csak el, mi történik, ha ezzel megtöltünk
egy egész palackot, s azt odahajítjuk valahová! Hiszen már egyetlen kis csepp is ekkorát dur-
ran!

—Ah! Szívesen látnám hogy mit csinál egy palack ilyen lé! - és Nirmael tűnődve nézett a távol-
ba. —És mondd csak drága férjem, miként készül ez?!

—Ó, nem túl bonyolult, de nem hiszem hogy érdekelne téged!

—De, de, nagyon is! - ragadta meg a karját Nirmael izgatottan.

—Ugyan már, mire mennél vele ha tudnád! Semmire nem tudnád használni! Ha meg mégis
kell valamire itthon, bár el nem tudom képzelni hogy mire, akkor adok neked amennyi kell!

—Azt akarod mondani drága férjem, hogy ez titok?

—Nem, csöppet sem! Bár ha jól belegondolok, ez megérdemelné hogy titok legyen! Mert kép-
zeld csak el például, ha ennek a titka mondjuk az Értelem Lovagjainak a kezébe jut! Ugyan
mire használnák?! Felrobbantanák vele a börtönöket, a Gondolatrendőrség székházát, meg
minden pap lakását aki nem tetszik nekik, még minket, engem is!

—Nem, dehogy, azt biztos nem tennék! - vágta rá gyorsan Nirmael.

—Ugyan miért vagy éppen olyan biztos?! - ragadta meg váratlanul a nő karját Dalgeron, és a
szemébe akart nézni. De Nirmael elfordította a fejét.

—Csak úgy mondtam!

—Nem, Nirmael! Te nem mondtad ezt „csak úgy”! És különben is: az Értelem Lovagjai már
egyszer meg akartak ölni!

—Az... az azért nem biztos ám, hogy ők voltak...

—Miért nem? Még röplapokat is dobáltak szét a merénylet környékén!

—Igen, de... te mint fővédelmező... tudhatnád hogy az eretnek szekták nemcsak az igaz hit
papjait gyűlölik, de közöttük sincs összefogás, annyira nincs, hogy még szívesen fel is jelentik
a másik csoporthoz tartozókat!

—Na hát, ezt nem tudtam! - ámult őszintén Dalgeron. —Ilyen hülyéket! Ahelyett hogy együtt
küzdenének a közös ellenség ellen!

—Nem ugyanaz a véleményük arról, hogy mi a közös ellenség! Leginkább éppen az Értelem Lo-
vagjait gyűlölik, mert azok egyáltalán nem hisznek semmiféle istenben!

—Ezt elhiszem, de ebből még nem következik hogy nem ők voltak a merényletben!

—Nem is mondtam hogy nem ők voltak. Csak azt mondtam hogy nem biztos hogy ők voltak.

—Mindegy, szerencsére ez az anyag soha nem jut úgysem a kezükbe. S a másik sem, amit eb-
ből fogok készíteni, az, aminek dinamit a neve!

—Az még veszélyesebb?

—Nem, csak könnyebben kezelhető! Mert ez a folyadék nagyon veszélyes a használójára, min-
den kis lötyögtetésre felrobban. A dinamit, az sokkal biztonságban szállítható.

—Ugye szeretsz annyira hogy megtanítsz a készítésére?! Ez neked is hasznos lenne, drágám,
sokat segíthetnék idelent neked a munkádban!

—Azt nem akarod megtudni, miként alakítható át az autó, hogy háromszor sebesebben fusson mint eddig?

—Boldogan megtanulok bármit amire okítasz, szerelmem! - és Nirmael olyan tündéri mosollyal nézett Dalgeron arcába, ahogy a férfi mindig is szerette volna látni.

—Hamarosan készítek egy különleges fegyvert, aminek pisztoly a neve. Remélem elkészül mielőtt a hivatalba kell mennem, mert sokkal szívesebben mennék oda úgy, hogy ez a zsebemben van.

—Hát olyan kicsi?! - vágott csalódott arcot Nirmael.

—Az a jó ha kicsi, könnyebb elrejteni! És olyan veszélyes, hogy pillanatokon belül meg lehet akár egy tucatszámú embert is ölni vele!

—Ha segíthetnék neked, biztos sokkal előbb elkészülne, s azt mondtad hogy ezt szeretnéd, azt, hogy hamar készüljön el!

—Nirmael, te elképesztő érdeklődést tanúsítasz a fegyvereim iránt!

—Engem minden érdekel ami az én drága urammal kapcsolatos!

—Nocsak, úgy viselkedel hogy mindjárt elhiszem, szerelmes lettél belém!

—Meváltoztál, miért ne szerethetnélek?!

—Ilyen hamar megbocsátottál? Talán még ágyba is bújnál velem, enyém lennél ellenkezés nélkül?

—Miért ne, hiszen a férjem vagy és szeretlek is! Csak hihetném nyugodtan hogy te is, Dalgeron, szeretsz engem!

—Persze hogy szeretlek! Be is bizonyítottam ezt, éppen azzal, hogy megváltoztam!

—Mégsem szeretsz igazán, mert nem avatsz be ezekben a furcsa találmányaidba!

—Ah, a kis zsaroló! - nevetett Dalgeron. —Tehát bizonyítsam be hogy szeretlek, s akkor az enyém leszel! Jól van, drága feleségem! Megegyeztünk! Elmondok neked mindent, s még azt sem bánom ha valamelyik eretnek szekta tagja vagy, amint azt erősen hiszem!

—Semmi ilyesmiről szó sincs! - sápadt el Nirmael, de tényleg falféhérré változva.

—De bizony! Ám ne félj. Nem árulak el, s még a társaid nevét sem kérem. Mindent elmondok neked, de előbb nem én fogok bizonyítani, hanem *te*, méghozzá ma éjjel!

Dalgeron minden fogadkozása ellenére sem úgy történt hogy Nirmael bizonyított volna előbb, mert az éjszaka még odébb volt, és addig Dalgeron nem akarta tétlenül tölteni az időt. Mert időből nem is volt neki olyan sok, addig legalábbis amíg be kell mennie a munkahelyére. Neki kezdett a pisztoly elkészítésének, márpedig Nirmael nem úgy nézett ki mint akinek nagy kedve van elmenni a műhelyé kinevezett garázsba. Ott sündörgött Dalgeron körül, hihetetlen érdeklődéssel kísérve minden mozdulatát, s annyit kérdezgette hogy mi mire való, hogy Dalgeron alig bírta a munkájára figyelni. Eddigre már készen volt a pisztoly váza, és Dalgeron épp a tárral mesterkedett.

—Ez való arra, drágám - válaszolta a nő kérdésére - hogy a lövedékeket tárolja!

—És mi az a lövedék?

—Olyasmi ami belefűrődik az ellenségbe, s így öli meg! Csodálom hogy nem ismeritek még az ágyút sem!

—Kicsoda nem ismeri?

—Hát ti, ebben a világban!

—Miféle világról beszélsz, hiszen nincs is más világ csak ez az egy!

—Az lehet, de az is biztos hogy legalábbis nem mindig volt ez így! Én ugyanis egy másik világból jöttem. - válaszolta Dalgeron, úgy döntve hogy bevall mindent önmagáról. Egyre valószínűbbnek tartotta ugyanis hogy a feleségében tökéletesen megbízhat, és az is mind nehezebbre esett neki hogy tovább alakoskodjék, tovább játssza a régi Dalgeron szerepét még otthon is.

—Miről beszélsz édesem?! - nézett rá aggódva Nirmael.

—Egy másik világból! - ismételte zavartalanul Dalgeron. —Remélem még megvan valahol az a világ, s egyszer majd hazatérhetek oda, mert itt nekem nagyon-nagyon nem jó!

—Nem értelek, de amit mondasz, veszélyesen úgy hangzik mint holmi eretnekség!

—Ugyan már! Egyszerűen arról van szó, hogy én nem vagyok a férjed.

—Tessék?!

—Azaz, ez nem egészen igaz. Testileg természetesen a férjed vagyok, de, hogy is mondjam... lélekben nem...

—Persze, mert megváltoztál! De attól még te vagy Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla, a férjem!

—Igen, ez a nevem, de én mégsem az az én vagyok akit te ismertél eddig! Én ugyanis egyáltalán nem változtam meg, pontosan az vagyok aki régen voltam!

—Aha! Tudtam hogy csak színlelés az egész! - kiáltotta elsápadva a nő.

—Nem, nem, hallgass már meg! Én mindig ilyen voltam mint az utóbbi hetekben!

—Nem igaz! Hiszen örökké csak vertél, gyötörtél!

—Az nem én voltam. Azaz, csak ez a test volt az, de nem én magam!

—Azt akarod mondani, hogy korábban megszállt téged a Gonosz?

—Hülyeség! - legyintett Dalgeron, majd így folytatta:

—Holmi gonosz erők, azok egyszerűen nincsenek! És istenek sincsenek, nemhogy több, de egy sem!

—De... de... ez súlyos hitehagyás! Eretnekség! - pillantott Nirmael döbbenten Dalgeronra.

—Ez nem hitehagyás, mert amióta csak megszülettem, soha egy pillanatig sem hittem semmi-féle istenben sem!

—Akkor miért álltál be papnak, s főleg a Védelmezők közé?!

—Soha nem voltam pap.

—Nem értem!

—Megpróbálok elmagyarázni. Amennyire rövid ittlétem alatt megismerhettem a történelmeket, nagyjából Sába kaul királynő koráig azonos módon zajlott a történelem ebben a világban és az én világomban is. Azaz, ez a két világ nem is különböző világ, hanem egy és ugyanaz, csak egy bizonyos ponton elágazott, azaz elágazik, mint amikor az egyenes fatörzs két ágat hajt! Az egyik ág az én világom. Ott én nem pap vagyok, vagyis voltam, hanem kommandóparancsnok.

—Miféle parancsnok?! - kérdezte értetlenül Nirmael, s tekintetével az örültség nyomait kereste a férje arcán.

—Kommandóparancsnok. Olyan emberek a kommandósok, akik gonosztevők ellen harcolnak.

—Aha, szóval rendőr!

—Nem, nem, a kommandósokat ugyanis a legveszélyesebb gazemberek ellen vetik be, akiket úgy hívnak az én világomban hogy terroristák! Ki is volt írva a szobám falára óriási vörös betűkkel, hogy „Gyűlölöm a terroristákat!” Abban a világban is lényegében ugyanaz voltam mint itt: a törvényes rendet védtem a felforgató elemekkel szemben. Csakhogy ott nem volt akkora hatalom a kezemben mint az itteni Dalgeronnak, ott nekem is gyakran kellett verekednem, harcolnom, értek is hozzá kiválóan! Aztán legutóbbi bevetésemnél megsebesültem a fejemen, elájultam, s itt tértem magamhoz, ebben a világban, a kórházban, ebben a testben, ami igen-csak girnyó, elhanyagolt a korábbi formámhoz képest!

—Nem értem! - roskadt egy székbe Nirmael, és homlokát a tenyerébe temette. —Mi ez az ízé, hogy egyik világ meg másik világ?

—Szerintem arról van szó, hogy történt valami esemény nagyjából azidőtájt hogy Sába királynő uralkodott Kaulianában, egy olyan esemény, ami többféleképp – legalább kétféleképpen – is alakulhatott, és ettől valahogyan kettészakadt a világmindenség! De nem úgy ketté mint egy darab papír, mert mindkét változat teljes egész, hanem mintegy megkettőződött, egyik részében az egyik módon alakult az az esemény, a másikban a másikkéféppen, és ez az eltérés a két világ között eleinte csak kicsi volt, de hamarosan egyre nagyobbá lett, s amint látom, mostanára már meglehetősen más a két világ! Én abban a másikban születtem amit te nem ismersz, és nem tudom hogyan, de átkerült a tudatom, a lelkem ha úgy tetszik, ebbe a testbe, ami az itteni Dalgeron teste, a te férjedé! De ez tényleg csak a teste, én igazából nem vagyok a férjed, mert az ember, az szerintem nem más lényegét illetően mint egyfajta információcsomag! Én sok szempontból azonos vagyok azzal a Dalgeronnal akit ismersz, mert ugyanolyan öröklött hajlamaim vannak, ez biztos, de a neveltetés legalább ugyanannyit jelent, s nyilvánvaló hogy másként nevelkedtem abban a világban, mint a te Dalgeronod ebben a világban! Szavaim

igazságát bizonyítja az is, hogy rengeteg olyasmit tudok amit a te Dalgeronod nem, például elkészítettem ezt a pompás autót is, s készül a fegyver is!

—Igen, hát persze, biztos így van ahogyan meséled drágám! - nézett rá lány mosollyal a felesége. —Csak az a fontos hogy megőrizd a nyugalmadat ebben a világban is!

—Nem vagyok örült, Nirmael!

—Nem is mondok ilyesmit! Én megértelek, hidd el! Az a súlyos megrázkódtatás a baleseted során, szóval, az ember olyankor igazán elkészülhet a legrosszabbakra is, ugyebár! De én szeretlek, hidd el, és...

—Mivel magyarázod akkor, hogy kitaláltam ezt az új robbanóanyagot?

—Ő drágám, éles eszedben soha nem kételkedtem!

—Nemcsak örült nem vagyok pedig, de zseni sem! Egyszerűen ilyesmikkel foglalkoztam a saját világomban! Ezt nem én találtam ki, hanem mások, én csak most újra megcsinálom ezeket! - azzal kezébe vette a tölténytárat, s felmutatta Nirmaelnek. —Látod, Nirmael? Ezt sem én találtam ki!

—Ugyan ki más?

—A csiszík!

—Azok kicsodák?

—Tartok tőle, hogy ebben a világban nem léteznek. Az én világomban viszont a csiszí nép világhatalomnak számít, sőt: ők a legerősebb világhatalom! Ha hiszed, ha nem, náluk, az ő országukban a nők uralkodnak!

Nirmaelnek előbb még azt a gondolatot kellett megemésztetnie, hogy abban a „másik világban” még több ország van, nem egy mint az övében.

—Ott igenis a nők az urak! - erősítgette Dalgeron.

—Nem létezhet olyan világ, ahol a nők az urak! - rázta a fejét Nirmael szomorúan.

—Nem is mondtam, hogy ez így van az egész világban! Abban az országban sincs így ahol én születtem. De az én világomban van olyan ország, Csiszíföld a neve, ahol a nők az urak. Mert az én világom sokkal változatosabb mint ez itt! - intett körbe. —És az biztos hogy a többi országban sem olyan elnyomottak nálunk a nők mint itt! Tudod, még akkor sem lehetne ha a férfiak akarnák. Ahol túl nagy disznóságokat művelnek a nőkkel, ott hamarosan megjelennek a csiszík, és rádörrennek a hatalmaskodókra hogy ejnye-bejnye, nem lesz ez így jó! És nem sokan mernek ellentmondani nekik, de aki megteszi, az is rájön hamarosan, hogy jobb lett volna nem makrancoskodnia! Nálunk például egészen természetes sőt mindennapi dolog az autóvezetés. A nők autóvezetése, úgy értem. A villanyvilágítás meg nemcsak hogy nem a Gonosz Erők találmánya, hanem olyan hétköznapi valami, hogy anélkül már el sem tudjuk képzelni az életünket! És ami a vallást illeti, ezeket az isteneket akiket itt tisztelni vagyunk kötelesek, az én világomban már csak a történészek ismerik! De más isteneket sem nagyon tisztelnek nálunk, általában azt mondhatjuk, hogy legfeljebb minden harmadik ember vallásos nálunk, de közülük sem mindegyik mélyen, igazán! És senki nincs is kötelezve arra hogy imádkozzék, templomba járjon, mert nálunk alapelv az, hogy a vallás mindenkinek a magánügye!

—Ilyen világ nem létezik! - rázta meg a fejét Nirmael. —Nem is létezhet! Az istenek ezt nem engednék!

—Ugyan már drágám, ne játszd nekem meg magadat, tudom hogy egyetlen istenben sem hiszel jómagad sem! - és mert látta hogy neje tiltakozni akar, tiltóan emelte fel a kezét. —Elhallgass, ne hazudozz nekem! Tudom hogy vallástalan vagy! Még azt is megmondom, több mint valószínűnek tartom hogy éppen pontosan az Értelem Lovagjai nevű csoportnak vagy a tagja! Lehet ám hogy azért akartak engem a testvéreid megölni, mert az a Dalgeron akinek a testébe kerültem, rosszul bánt veled, egy társukkal!

—De esküszöm, én... - kezdte falféheren Nirmael, és úgy megijedt, hogy szabályosan térdre hullott Dalgeron előtt.

—Na de kedvesem, nem mondtam hogy elítéllek érte! - lépett hozzá a férfi, és felemelte. Nirmael reszketett a karjában mint egy ázott veréb. —Én csak azt mondtam, hogy őszinteségemet hasonlóval te is viszonzhatnád! De ha nem, hát nem! Azt azonban nem tűröm hogy meg-

játszd előttem a buzgó istenfélőt, amikor magad segítettél nem is egy eretnek megmenekítésében! De ha ilyen kínos neked ez a téma, hát hagyjuk! - mondta beleegyezően.

—Hagyjuk, igen, hagyjuk, az jó lesz! - bólogatott még mindig remegve Nirmael.

—Nem vagy kíváncsi már az új fegyverre? - kérdezte Dalgeron, mert nem akarta megijeszteni annyira Nirmael, hogy a nő illegalitásba vonuljon, elsőkjék tőle.

—De, hiszen mondtam már hogy minden érdekel ami veled kapcsolatos! - válaszolta gyorsan, az alkalmon kapva a nő.

—Az én világomban sokféle lőfegyver van. Az ilyen kisebbeket, amik nem akkora nagy golyókat lőnek ki mint az ágyúk, vagy pisztolynak, vagy puskáknak nevezzük, a fajtától függően. Általában a lövedéknek hüvelye van, ami tartalmazza a lövedéket kilövő robbanóanyagot, s eleinte magam is olyan rendszerű pisztoly készítésére gondoltam, de azután letettem róla, mert túl bonyolultnak ítéltam az elkészítését. Persze az sem igazán bonyolult, de a lehetőségeim jelenleg eléggé korlátozottak. S akkor az jutott eszembe, hogy amikor a fegyverek történelmét tanulmányoztam még az én világomban, akkor olvastam, hogy a csiszík népe, akikről már beszéltem neked, már réges-régen csinált rakétavetőket! Azoknak a szerkezete egyszerűbb, mert nem kell az üres hüvely eltávolításával vesződni minden lövés után. Arra gondoltam, ha azok képesek voltak efféle gyártani sokkal primitívebb körülmények között, akkor én is képes leszek erre most! És íme, igazam lett! Úgy áll a helyzet, hogy már készen is van a fegyver, mindössze ezt az adagoló rugót kell beszerezni, és most már csak töltényeket kell gyártanom hozzá! Ez sem nagyon bonyolult, mert nem ragaszkodom hozzá, hogy a fegyverem rendkívül pontos legyen. Ezért inkább megbízhatóra mint pontosra készítem, inkább lötyögjön egy kissé a lövedék a csőben, mintsem hogy beleszoruljon! Emiatt ugyan legfeljebb néhányszor tíz méterre lehet majd célozni vele többé-kevésbé pontosan, de úgylát csak önvédelmi fegyvernek számom. Ellenben e markolat tizenkét lövedéket tartalmaz, ennyiszer lőhetek majd vele újratöltés nélkül! - azzal Dalgeron lelkesen magyarázott tovább, szinte már el is feledkezve Nirmael jelenlétéről. Igazán szenvedélye volt minden fegyver, akár kés, akár lőfegyver, akár bármiféle más gyilkolóeszköz legyen is az. Már nem is törődött vele hogy a nő érti-e amit mesél neki, de úgy látszik a lényegét mindenképpen megértette Nirmael, mert egyszer csak ezt kérdezte:

—De ugye lehet pontosabbra is elkészíteni a rakétavetőt?

—Hogyne, természetesen! Ez csak egy gyors, hamari munka, mert ha fegyver nélkül kell kimerészkednem ebbe az ellenséges világba, akkor szinte mezítelennek érzem magamat!

—És azok a csiszí nevűek effélékkel szaladgálnak abban a másik világban, ahonnan te állítólag érkezted?

—Nem csak állítólag, Nirmael! És nem szaladgálnak effélével. Soha nem is volt ilyenjük. Valamikor régen sokkal nagyobb rakétavetőik voltak, amiknek a csőve olyan hosszú volt mint amilyen magas egy ember, ilyen kicsit mint ez, tudtommal soha nem csináltak. Nem volt szükségük rá! És volt amelyiknek a csőve sokkal szélesebb volt, ennek a bazuka nevet adták, ez egyetlen lövésre képes egy hajót is elpusztítani. Mostanában, az én időmben azonban már egyáltalán nem használnak efféle. Ritkán járnak más népek közé, s olyankor jobb fegyvereik vannak, például idegkorbács, elektromos sokkoló, ultrahangpisztoly, sőt, a legveszélyesebb, amit rezonanciapisztolynak neveznek, az aztán a gyilkos fegyver! Az is csak efféle nagyságú mint az én rakétavetőm, de nem lő ki semmit, hanem nagyfrekvenciás mágneses teret gerjeszt, azaz inkább mágneses hullámot, ezt sugározza ki a támadás irányába egy vékony sávba, s ez aztán mindent iszonyúan felmágnesez amivel csak ütközik, míg csak el nem fogy az energiája! A csőtorkolatnál néhány millió Gauss az erőssége, sőt egyes „szakértők” szerint több milliárd Gauss, mert nem lehet tudni ezt biztosan, eddig még nem akadt a kezünkbe csiszí rezonanciafegyver, csak a hatásával találkoztunk.

—Egy szavadat sem értem drága uram, de a meséd érdekes, mondd inkább, hogyan hat ez az emberekre?

—Borzalmasan! Mindent felmágnesez amivel csak találkozik, az emberi vérben levő vasmolekulákat is! Méghozzá olyan erősen mágnesesek lesznek, hogy ellenállhatatlan erővel egymás felé törekednek, áttörnek a sejtfalakat is, és az ember közepe táján egy csomóba összetapadnak, így aztán az ember meghal, mert nincs többé aktív hemoglobin, ami az oxigént a vérben száll-

lítsa! De persze nemcsak a vas lesz felmágnesezve, hanem a kobalt, nikkel, meg sok olyasmi is amit nem is tartanak igazán mágneses anyagnak, például a réz, alumínium, sőt a szén is, csak persze kisebb mértékben! Ekkora térerősségnek ezek az anyagok sem képesek már ellenállni! Mondhatom, az ember egy pillanat alatt meghal ha egy ilyen sugár telibe találja, külsőre szinte semmi baja, csak olyan furcsán sápadt lesz, de azonnal összeesik és vége! De ó, anyám, azt láttad volna, mit tett egyetlen ilyen pisztoly egy ipari nagyüzemmel! Valami csiszí kémet akartak elfogni, de nem sikerült, s lövöldözésre került sor. Na hát, az üzemből nem sok maradt! Hiszen minden tele volt fémtárggyal! Azok felmágneseződtek, össze-vissza dőltek, egymásra, egymáshoz tapadt minden, nem forogtak a fogaskerekek, leállt minden, csupa rövidzárlat lett az egész, mindenütt szikrák kezdtek villogni, felrobbant a transzformátorállomás, kitört a tűzvész...

—Alig értek valamit abból amit mondasz, de hát te hogyan menekültél meg?

—Szerencsével, kedvesem, mert mire odaért az osztagom, már mindennek vége volt! De nem is bánom hogy nem fogtam el, mert később kiderült hogy piszkosul át akartak verni! Mert azt csak mondták, hogy kém volt az a csiszí nő, kiderült aztán hogy ez nem is igaz, csak valami ártatlan turista volt, akivel kötzködni kezdett néhány bunkó vagány, akik azt hitték hogy minden nő köteles nekik széttenni a lábát! Na hát, rosszul jártak, mert a nő mondta ugyan nekik hogy csiszí, de nem hitték el, erre aztán alaposan bebizonyította nekik a kicsike hogy márpedig ő igenis csiszí!

—És ezért lerombolt egy egész üzemet?! - ámult Nirmael, s ismét nem tudta, higgye-e a mesét vagy nem.

—Nem akart az üzemet rombolni, de körbevették a vagányok, s így hol erre - hol arra kellett lőnie! Márpedig a rezonanciafegyvernek az emberi test annyi mint a semmi, úgy átmegy rajta a sugár mintha ott sem lenne, még lyukat sem hagy maga után, megy az tovább, több száz méteren át! Kisebb erősségű fegyvert viszont nem lehet csinálni, mert akkor az emberben levő vasatomok sem tapadnának össze, tehát nem lenne halálos a fegyver. A sugár tehát átment a vagányokon, és rombolt amerre csak haladt nyílegyenesen, míg csak fel nem emésztődött az energiája! - és Dalgeron megcsóválta a fejét. —Mondom, nem sok maradt az üzemből! Persze a vagányokból sem. Azaz, az egyik túlélte valahogyan, nem találta el a sugár, de egy leomló oszlop a földhöz szegezte a lábát, nyomorék is maradt örök életére, ő mondta el végül az igazságot.

—És mi lett a nővel?

—Megjelent egy csiszí helikopter, és felvette mielőtt mi odaértünk volna. Úgy vannak megszerkesztve a rezonanciafegyverek, hogy ha működésbe lépnek, jelezenek a legközelebbi csiszí nagykövetségen. És minden nagykövetségen állandóan készenlétben áll egy helikopter. Rohadtul összetartó banda ám a csisziké, mintha csak valami szekta volna!

—De hát ha ilyen erős fegyvert használnak, akkor a védekezés során ártatlanok is elpusztulnak! - vetette ellent Nirmael.

—Ez igaz, de azokat ez nem nagyon érdekli! Nem törődnek ilyesmivel különösebben, ha a védelmükről van szó, soha semmit nem kockáztatnak, ez a jelszavuk!

—Miért nem ilyen félelmetes fegyvert készítesz? - kérdezte Nirmael, bár azt sem tudta mi az a helikopter, de nem akart eltérni a legfontosabb kérdéstől, a fegyvertől.

—Mert fogalmam sincs, hogy miként készül! S ha ezt tudnám is, itt nem lennék képes össze-rakni! De azt hiszem jó lesz nekem egyelőre a rakétavető is! Ha lesz ilyen fegyverem, és enyém lesz a leggyorsabb autó, máris sokkal jobban érzem majd magamat!

Úgy látszik Dalgeron története nagy hatással volt Nirmaelre. Mintha enyhült volna valamelyest a hitetlensége.

—Azért elképesztő, hogy annak a csiszí nevű népnek a hatalmasai megengedik hogy minden egyszerű járókelő ilyen gyilkos fegyverrel sétáljon!

—Ugyan már, a saját országukban mindenki fegyvertelen, még kést is csak akkor fognak a kezükbe ha enni akarnak!

—Mindegy, akkor is nagyon furcsa hogy egy közönséges külországi látogatónak rögvést a legmodernebb fegyvert nyomják a kezébe, aminek semmi nem képes ellenállni!

—Hogy semmi, az azért túlzás. Úgy tudom, néhány méter vastag ólomfal kellőképpen leárnyékolja a mágneses sugarat. Különbözik pedig nem ez a legjobb fegyverük. A legjobbat, azt ők sem adják bárki csiszí kezébe, ám az nem a rezonanciapisztoly.

—Hát mi?

—Azt nem tudom. Csak úgy nevezik hogy „csiszí fegyverrendszer”, de hogy mi a lényege, arról mindenki mélyen hallgat. A nevéből ítélve nem is egyetlen fegyverfajtáról van szó. A lényegét sajnos nem közölték velem, egyszerű kommandóparancsnokkal! - csóválta a fejét szomorúan Dalgeron. —Én mindenesetre egy rezonanciapisztollyal is nagyon boldog lennék, régi vágyam egy ilyet szerezni, de sajnos nem sikerült, sőt lehetetlen hozzájutni!

—Miért?

—Mert ujjlenyomatazonosítóval van ellátva! Minden alkalommal amikor a gazdája kézbe fogja, leellenőrzi az ujjakon és a tenyéren lévő barázdákat, hogy a tulajdonosa tartja-e a markában, s ha nem az, akkor egyetlen pillanat alatt felrobban, megsemmisül, persze azzal együtt aki illetéktelenül fogdossa! És manipulátorokkal sem lehet szétszerelni, mert ha ilyesmit érzékel, akkor is felrobban! Ó, Nirmael, ne is beszéljünk erről többet, mert csak bánatos leszek ha arra gondolok hogy soha nem lehet rezonanciafegyverem! - sóhajtott Dalgeron, és olyan szomorúan nézett, mint egy gyermek, akinek le kell mondania kedvenc játékaról.

—Bocsáss meg én édes uram, ha valamit félreértettem volna, de szavaidból olybá tűnik nekem, hogy az a nép amiből te származol a te világodból, az nagyon elmaradt a csiszíkhöz képest, ami a fegyvereket illeti!

—Ez így nem egészen igaz. Nekünk például vannak atombombának nevezett fegyvereink, amikkel egész városokat és országrészeket lehet elpusztítani pillanatok alatt. Nekik, úgy tudom, nincs ilyenjük. Bár csöppet sem kétlem, csinálhatnának ilyet ők is, ha akarnának.

—Miért nem akarnak?

—Mert ők olcsóbbnak tartanak egy másikkal fegyvert: a baktériumfegyvert! Ez azt jelenti, hogy halálos járványokat tudnak támasztani bárhol ahol akarják, s ezeket csakis ők maguk tudják megfékezni! Csisziföld a biológia, tehát az élettani kutatások legélenjáróbb nemzete. Mindazonáltal azt ők sem képesek megakadályozni ha valaki atomfegyvert akarna bevetni, tehát nem egyértelmű hogy le volnánk maradva a fegyvereket illetően! Vagy ha le is vagyunk maradva, nem nagyon. Mindazonáltal a háborús erő elért szintjén nincs túl nagy jelentősége már annak hogy ki milyen erős. Ha kitör egy komoly háború, úgysem lesz győztes, mert elpusztul az egész világ.

—Az egyéni fegyvereik mégis jobbak, nem?

—Talán igen. Igen, ezt esetleg elmondhatjuk! - ismerte el vonakodva Dalgeron. Nem gyűlölte a csiszíket, mint sokan az ő világából, de nem is rajongott értük, nem szerette ugyanis ha valakinek jobbak a fegyverei mint neki, vagy mint azok a fegyverek, amiket egyáltalán be tud szerezni. Szabályos mánia volt nála a fegyverkezés, barátai sokszor csak úgy emlegették a füle hallatára is, hogy „Dalgeron, a fegyverbuzi”, és Dalgeron maga sem sértődött meg ezen. Nagyon élvezte hogy ért hozzá, mármint a fegyverekhez. Úgy vélte, vad világban él, ahol az ilyesmi az életet jelentheti.

—És olyan nagy erejű fegyvert, amit bazukának nevezél, olyat tudnál készíteni? - kérdezte váratlanul Nirmael.

—Hogyne, minden bizonnyal, de sokkal komolyabb műhelyre volna szükségem hozzá! Sőt, nem ártana néhány megbízható társra szert tennem. Sokrétű munka ám az ilyesmi, főleg a megfelelő robbanóanyagok összekeverése. Mert abba nem is egyfajta kell hanem legalább három, kellően tiszták, meg annak már jóval messzebb is kell repülnie, tehát a fémmunkának is pontosabbnak kell lennie... - és Dalgeron ismét nagyot sóhajtott. —Az én koromban tele vannak a boltok mindenféle tudományos köntösbe öltöztetett mesékkel, hogy holmi primitív vadak akár a dzsungel közepén is mindenféle nagyerejű lézerfegyvereket készítenek maguknak, csak úgy, különösebb ipari háttér nélkül, rövid idő alatt, és már amikor egy-két ilyet olvastam, akkor sem tudtam hogy sírjak-e vagy nevessek rajta, de most érzem csak igazán, mekkora ökörségeket írtak akik e meséket kitalálták! Nem is géppisztolyt hanem egyenesen lézerfegyvert! A dzsungelben! Ó, anyám! Én aztán igazán értek a fegyverekhez, s azért annál

jobb helyzetben vagyok mintha a dzsungelben lennék, de meg sem próbálok lézerfegyvert készíteni, elég lesz nekem ha sikerül eljutnom egy megbízható sorozatvetőig! Az sem lesz éppen máról holnapra!

—Mi az a lézerfegyver, drágám? - kérdezte izgatottan Nirmael.

—Olyan fegyver, ami fénysugarat bocsát ki magából.

—Akkor az nem fegyver, hanem világítóeszköz!

—Ez olyan erős fény, ami öl!

—Ah!

—Ah, bizony!

—És te ismered azt a fegyvert is? Tudnál olyat készíteni?

—Nem! - rázta meg a fejét Dalgeron. —Ismerni ugyan ismerem, de elkészíteni, azt nem tudnám. Tudom hogy mi kell hozzá, de egyszerűen nincsenek meg az alapvető feltételei sem ebben a világban annak, hogy a szükséges alkatrészeket legyártsam!

—Ez a bazuka, ez olyan hogy egyetlen ember is képes kezelni?

—Hogyne, akár te is elviheted a válladon! Nem olyan könnyű ugyan mint egy bevásárlószatyor mert fémből van, de igazán nem tartozik a lehetetlenségek közé, hogy akár gyalog elcipeld egyik városból a másikba.

—Ah, tehát nem olyan nehéz mint egy hajítógép?

—Csöppet sem! De hát drágám, neked mire egy bazuka, te nem akarsz hajókat és várakat lerombolni! - pillantott némi gúnnyal a nejeire Dalgeron. Nirmael lesütötte a szemét.

—Engem minden érdekel, ami tudományos dolog... De drágám - váltott át hirtelen más hangra - te komolyan gondoltad, hogy nem hiszel az istenekben?

—A lehető legkomolyabban! Tudod, szerintem az isteneket az emberek csak azért találták ki, hogy megmagyarázzák maguknak a világban az általuk nem értett eseményeket, jelenségeket! Csakhogy istennel magyarázni a természet meg nem értett jelenségeit, az azt jelenti, hogy egy ismeretlen dolgot egy másik, még ennél is ismeretlenebbel, sőt: megismerhetetlennel magyarázunk! Isten fogalmának feltételezése tehát nem hasznos elképzelés, mert nem jutunk vele előbbre a megismerésben, sőt, leszoktat a gondolkodásról, kutatómunkáról bennünket! Minderre különben a csizik is rájöttek, sok évszázaddal ezelőtt is már, ezért is fejlődött gyorsan a népük, miközben a többi nemzet még a barbárság mocskában vergődött. Igazából csupán egyetlen ok miatt nem előztek meg még annál is jobban bennünket ahogy azt tették, és ez az a furcsa véletlen, hogy az elektromosságot nem ők fedezték fel elsőnek! Igaz, alig fedezték fel mások e jelenséget, rögvést a csizik is tudomást szereztek róla, de így mégis egyszerre indult meg e jelenség kutatása Csiszíföldön is és a többi országokban is. Ha ez nem így történik, a csizik biztos titkosítják e felfedezést, és mára valószínűs istenekké váltak volna a többi nemzet felett! De ami a többi tudományterületet illeti, ott aztán volna mit tanulnunk tőlük, ha hagynák. És mindezt azért, mert már fejlődésük kezdetén leszámoltak az istenhittel!

—Bevallom, kezdenek rokonszenvesnek tűnni nekem ezek a csizik! - nézett bátran Dalgeron szemébe Nirmael, mint aki mindent egy lapra tesz fel.

—Nem is csodálom! Én kis eretnekem! - ölelte őt át Dalgeron, azzal így szólt hozzá:

—Na gyere akkor, megmutatom hogy miként készül a nitroglicerín!

MIRE ELÉRKEZETT az idő hogy Dalgeron újra teljesen hivatalosan is munkába álljon, már saját maga vezethette autóját egészen a Gondolatrendőrség kapujához. Igaz ugyan hogy neki, az ő pozíciójában mondhatni „dukált” hogy saját sofőrje legyen, de gondolhatjuk, hogy nem engedte senkinek sem hogy akárcsak be is üljön valaki az autójába, hát még hogy vezesse azt! Hiszen rögvést észrevették volna hogy jópár szerkentyűvel gazdagodott a műszerfal, bár hogy mire szolgálnak, nem találták volna egykönnyen ki. És Dalgeron ügyelt arra is, hogy ne vágasson az úton, hanem alkalmazkodjék ahhoz a vánszorgáshoz, amit akkoriban csúcssebességnek hívtak. De ezt már lényegesen kisebb fordulatszámmal is el tudta érni, hála a sebességváltónak, így autója szinte hangtalanul gördült be a szélesre tárt kapun. Fel is tűnt ez rögvést Mjenzsennek, aki már várta jöttét.

—Ó, milyen jó kocsija is van tiszteletreméltóságodnak! Milyen csöndes, szinte zümmögése sincs!

—Nem szeretem a lármát! - válaszolta azonnal Dalgeron, meglehetősen tartózkodóan. S megragadva az alkalmat hogy Mjenzsen ott van, barátságosan karonfogta, s így szólt hozzá:

—Ha már úgyszólván itt letelek barátom, méltóztass kérlek körbevezetni itt az épületben, hogy lássam, mi változott az eltelt hetekben amíg lábadoztam!

—De hiszen semmi, semmi változást nem tapasztalhatsz méltóságos uram, hogy is mertünk volna bármin is változtatni az engedélyed nélkül!

—Helyes, ha semmi nem változott, akkor ezt a semmit akarom látni! - közölte ellentmondást nem tűrően Dalgeron. Mert ő bizony nem ismerte itt a járást. —Különben is úgy tartom illendőnek, hogy te, a helyettesem mutass be mindenkinek mint olyasvalakit aki az istenek akaratából elkerülte a gonosz eretnekek ármánykodását, legalábbis nem haltam abba bele, s te közöld mindenkivel, hogy mátol újra munkába állok!

Ezzel pedig nem vitázhatott Mjenzsen. S bár így igencsak hosszúra nyúlt Dalgeron bemutatkozása, ráment szinte az egész nap is, de végre kiismerte magát az épületben, legalábbis nagyjából. Mert jó nagy épület volt ám ez!

Természetesen nem kerülhette el, hogy már az első napon tiszteletét tegye a Legfőbb Védelmezőnél. Elvégre főnöke még neki is volt!

A Legfőbb Védelmezőt Tumburnak hívták, és Dalgeronnal nagyjából egykorú lehetett. Óriási mahagóni íróasztal mögött ült, amikor Dalgeron belépett hozzá, ám barátságosan felállt és elébe sietett.

—Ülj csak le testvérem, bizonyára még gyöngécske vagy a lábadozás után! - ölelte át barátságosan, s jól meg is szorította a vállát. Dalgeron, gondolván hogy ez afféle szokás lehet erre felé, hasonlóval viszonzta Tumbur kedvességét, mire főnöke felszisszent, s még jól bele is sápadt.

—Ah! Téged aztán kedvelnek az istenek, testvérem, ha így megerősödött a markod a sok ágybanfekvés alatt!

—Elnézést, nem akartam fájdalmat okozni! Csak az elszántság az eretnekek ellen, a türelmetlenség, érted ugye atyám... - mentegetőzött. Szó ami szó, nem vetett számot azzal, mennyire megerősödött a marka az állandó edzésektől. —A buzgóság az én nagy vétkem atyám, nézd el kérlek!

—Ó igen, fiam! Nincs is semmi baj! Na, ülj már le! - intett neki, de azért megtapogatta Dalgeron markának nyomát. —Ami meg az eretnekeket illeti, nos, jó hogy szóba hoztad őket! Meglehetősen feltűnést keltett néhány ítéleted amit lábadozásod alatt hoztál, tudsz róla?

—Nem. - rázta meg a fejét Dalgeron. —Mjenzsen testvér nem ereszkedett le odáig, hogy a hivatali pletykákat is megossza velem.

—Ez nem pletyka, ez valóság! Mindenki csak ámult! Én is.

—Azt akarod mondani, atyám, hogy rosszul ítélkeztem? - kérdezte Dalgeron, szokásához híven szinte nyersen, a dolgok közepébe vágva.

—Ó dehogy, szó sincs róla! - rázta a fejét a Legfőbb Védelmező. —Ellenkezőleg! Én úgy látom, hogy hitünk elveit nem egyszerűen könyörtelenül, de ugyanakkor kíméletességgel is párosítva alkalmazod! Ez bizonyára nagyon fog tetszeni a köznépeknek. Jómagamnak is tetszik. Különösen kedvemre való volt az az ítélet amit az autóvezető terhes nő esetében hoztál, bár megdöbbenem, mert éppen téled nem vártam volna ekkora fokú belátást, beleérzőképességet a múltkori újságcikked után!

—Meglepő, atyám, mennyire részletesen nézted át minden ítéletemet!

—Ó, eszem ágában se lett volna, de Mjenzsen testvér felhívta erre a meglepő ítéletre a figyelmet, hogy te nem az autóvezető nőt ítélted el, hanem a szomszédját! S ez valóban olyan meglepő volt hogy kénytelen voltam átnézni a többi aktát is, mert a kíváncsiság kárhóztos vétkébe estem!

—Aha, tehát az a disznó Mjenzsen bemószerolt a nagyfőnöknél! - gondolta Dalgeron, de nem szólt semmit, hanem mosolygott. Egyelőre úgy nézett ki, Mjenzsen kísérlete, áskálódása ellene, épp ellenkező hatást ért el.

—Szó ami szó, nagyon meg vagyok elégedve a munkáddal, fiam! - intett neki barátságosan Tumbur. —Kifejezetten felszólítalak hogy ezentúl is ilyen éleselméjűen igyekezz kideríteni az igazságot! Az a gazfickó, az a minden istenitől elrugaszkodott szomszéd valóban megérdemelte amit kapott. Autóvezetésre kényszeríteni egy nőt, micsoda égbekiáltó förtelen! Szavakat sem találok rá! De te nagyon ügyesen átláttál rajta. Igen. Meg vagyok elégedve veled. - azzal benyúlt a fiókjába, s egy oklevelet vett elő, egy kis dobozkával.

—Tessék! - nyújtotta át neki. —Olvasd csak el! Bár ne is. Ne húzzuk az időt, temérdek a dolgunk. S nem is akarom hogy hálálkodj, méltatlan vagyok rá! Lényeg az, hogy kitüntettelek! Ezentúl újabb címed van a már eddig is sok mellé: te vagy Júsen Alázatos Szeme, mert olyan éles, vesébe látó pillantással vagy képes meglátni mindenkiben a hamisságot! S ezentúl jogod lesz a bíbor csíkot rávarrni a gallérod baloldalára!

—Ó... alázatosan köszönöm atyám! - hajtotta le a fejét Dalgeron.

—Ne hálálkodj, megérdemled! - legyintett Tumbur. —De van ám egy kis gond!

—Rögtön sejtettem! - gondolta Dalgeron. —Csak nem az lesz hogy érdemeim elismerése mellett kirúg?! Bár kérdéses, nem nyernék-e ezzel többet mint amennyit vesztek!

Tumbur valóban majdnem ilyesmiről kezdett el beszélni.

—Amíg csak afféle elszigetelt, egyedi esetekről van szó mint egy kényszerhelyzetben lévő nő autóvezetése, vagy hogy valaki figyelmetlenségből ráhelyez egy mocskos tepsit a szent könyvre, addig helyes, sőt ajánlatos is a kíméletesség. Minden tisztelem a szent könyvé, de magasabb szempontokat figyelembe véve ez tulajdonképpen tökéletesen jelentéktelen esemény. Gondolnunk kell azonban arra is, hogy sok a jól szervezett, erős felforgató csoport is, és őket már nem tarthatjuk jelentékteleneknek! E csoportok tagjai nincsenek kényszerhelyzetben mint az autóvezető nő, és nem is figyelmetlenségből követnek el szentségtörést – sőt annál gonoszabbakat is – mint az a tepsis nő! Velük szemben nemcsak nem ajánlatos a kíméletesség, de még csak nem is vezetne egy csöppnyi jóhoz sem, mert benne nem könyörületességünknek, de gyöngeségünknek látnák bizonyítékát, sőt, az efféle magatartás másokat is hitbeli renyheségre ösztökélne, pedig ezek a förtelmes eretnek szekták amúgyis gombamódra szaporodnak! - és várakozóan nézett Dalgeronra, aki azonban nem tudta hogy mit mondjon.

—Minden szavad maga a megtestesült igazság, atyám! - válaszolta végül jobb híján.

—Biztos vagy benne fiam, hogy képes leszel kellő szigorral hadakozni e szervezett bűnbandák ellen is, most, hogy baleseted óta oly figyelemre méltóan eluralkodott benned a kegyes, megbocsátó hajlam?

—Miért ne? Én nem vesztettem el a józan eszemet, én csupán mint mondtad atyám, beleérzéssel alkalmazom a kérlelhetetlen szigorúságot!

—Igen, és ez nagyon is helyénvaló az elszigetelt eseteknél, de egészen sziklaszilárdan állíthatod, hogy efféle hajlamok nem uralkodnak el benned majd akkor is, ha mondjuk egy szervezett csoport egy tagja, egy Értelemlovagja vagy egy karotány vagy másvalaki fölött kell ítéletet hirdetned?

—Teljesen biztos!

—Fiam, tudom hogy a kötelességtudat beszél belőled! Ha csak csöppnyi kis kétely merül fel benned ezzel kapcsolatban, jobb ha bevallod, mert e gondon könnyen segíthetünk! Te tovább foglalkoznál az egyedi esetekkel melyekhez oly ragyogóan értesz, Mjenzsen testvér pedig átvenné tőled a szervezett ügyekre utaló eseteket!

—Ah, sejtettem rögvést hogy megint a piszkos kis taposómalom keze van emögött is! - gondolta Dalgeron, de így szólt:

—Mindigis kedvenceim voltak éppen ezek az ügyek, mert itt szolgálhatom legerősebben a Hitet! Nem szeretném ha most megfosztanának munkám legszórakoztatóbb s egyben legüdvösebb részétől!

—Biztos vagy benne hogy még kis időre, mintegy amíg lábadozol, addig sem óhajtod e terhet könnyítésképpen levetni válladról?

—Egészen bizonyos vagyok benne! És nemcsak azért hogy ezzel tegyek bizonyosságot hitemről, mert bizonyosságot érzek! De ne feledd kérlek atyám, hogy személyes leszámolnivalóm is van

azokkal az Értelem Lovagjaival, akik kórházba juttattak! Persze a többit sem gyűlölöm kevésbé!

—És erre meglepő dolgot mondott Tumbur.

—Igazán nem óhajtanám lelohasztani buzgalmadat amit az Értelem Lovagjai ellen érzel, fiam, de az elemi őszinteség kötelez arra hogy megmondjam: a merényletet ellened nem az Értelem Lovagjai követték el!

—Nem? - kérdezte csodálkozva Dalgeron.

—Nem!

—Akkor ugyan ki más?!

—A karotányok.

—De hiszen a merényletők még röplapokat is szórtak szét a helyszínen!

—Igen. Csakhogy hazudtak! Tudod, egy másik városban elfogtak egy karotányt, és a harmadfokúnál több más istentelenség mellett ezt is kivallotta. A részletekkel nem akarlak terhelni. Lényeg az, hogy úgy gondolták, két legyet ütnek egy csapásra: tőled is megszabadulnak, nagy ellenségüktől, és az általuk leginkább utált rivális eretnekcsoporthoz kenik az egészet! - és Tumbur nagyot sóhajtott. —Hiszen tudod hogy ezek az eretnekbandák mennyire utálják egymást is, különösen az Értelem Lovagjait!

—Aha, szóval Nirmaelnek igaza volt! - gondolta Dalgeron.

—Soha nem értettem, miért nem képesek összefogni! - tűnődött hangosan.

—Az istenek nem engedik ezt fiam, azért ültetik el szíveikbe az egymás iránti gyűlölet lángját! - magyarázta neki jóindulatúan Tumbur.

—Ah, no igen, persze, persze! - bólogatott Dalgeron.

—Mindazonáltal - folytatta Tumbur - nekünk ennek ellenére is kötelességünk üldözni minden eretnek bandát, s különösen éppen az Értelem Lovagjait! Elvégre azok vannak a leginkább el rugaszkodva az Igaz Hittől, hiszen ők semmiféle istenben nem hisznek! Szeretném ha elárulnád, milyen terveid vannak a szervezett eretnekség megsemmisítésére, konkrét tervek érdekelnék a közeljövőre vonatkoztatva gyermekem! Nem kétlem ugyanis, hogy számos hasznos javaslatot gazdagítod majd fegyvertárunkat, amikre a lábadozás unalmas órái alatt jöttél rá! Nagyon remélem hogy ha valóban nem szándékozol lemondani e munkakörről, úgy bizonyítékkal szolgálhatsz arra vonatkozóan, miszerint velük kapcsolatban nem töltekezett el szíved az ezesetben olyannyira nem helyénvaló kíméletességgel!

Dalgeron nem értette félre főnöke szavát. Vagy kirukkol valami jó ötlettel, vagy csökkentik a hatáskörét!

Na de Dalgeron barátunk sem volt éppen lassú gondolkodású! Ráadásul fenemód megharagudott a karotányokra.

—Azt még megértem hogy merényletet kíséreltek meg ellenem! - gondolta. —A régi Dalgeron nyilván jóegypárszor „alájuk tett”, ahogy mondani szokták. De hogy megrágalmazzanak másokat?! Az aljasok! Ez bizony nem fér össze szerintem azzal a felebaráti szeretettel, amiről oly sokat prédikálnak az én koromban!

S most így szólt:

—Nem kívánom atyám lerontani rólam alkotott nagyszerű véleményedet, de azt kell mondjam, hogy bizony a kíméletesség fegyverével felszerelve ezesetben is az istentelenség temérdek piszkát söpörhetjük el Hitünk szent ajtaja előtt!

Ez a mondás nagyon tetszett Tumburnak, hiába hogy fegyverrel nem szoktak seperi. Bár Dalgeron kíméletességről beszélt, s ez némileg gyanakvóvá tette, megkérdezte:

—Mire gondolsz, szeretett gyermekem?

—Rendünknek temérdek a dolga! Miért ne végezzék el a piszkos munka nagyját mások - a hitetlenek?

—Még mindig nem értelek!

—A karotányok az Értelem Lovagjait tartják legnagyobb ellenségüknek, és nekem olybá tűnik, magad is atyám hasonlóan gondolkozol, amennyiben az Egyház legnagyobb ellenségeinek őket tartod!

—Ugyan ki mást?!

—Megbocsáss merészségemért, de ellentmondok neked! Az egyház legnagyobb ellensége bárki más eretnekcsoporthoz lehet, még a karotányok is, de nem az Értelem Lovagjai!

—Ugyan miért nem ők?! Hiszen ők tényleg javíthatatlanul vallástalanok!

—Vallástalanok, de talán nem javíthatatlanul! Gondolj arra atyám, hogy minden ember lelke egy tiszta, fehér papírlap! Erre kell szorgos neveléssel felírunk az Igaz Hit tételeit! A karotányok és más eretnek szekták tagjainak lelke is papírlap, de nem tiszta, mert a Szent Hit szövegei helyett mindenféle zagyvaságokat firkáltak rá! Ahhoz hogy oda az igaz igéket leírassuk, előbb ezt a sok mocskot le kéne radírozni, ami csaknem lehetetlen, s erre bizonyosság közis-mert fanatizmusuk is! Ám ami az Értelem Lovagjait illeti, az ő lélekpapírjuk csaknem teljesen üres, hófehér, hiszen ők valóban nem hisznek semmiféle istenben – a mi isteneinkben sem, de a karotányokéban sem, meg más nemlétezőben sem! Náluk nem kell leradírozni semmit, semmiféle kitalált zagyvaságot! Nem állítom persze hogy az ő esetükben a nevelőmunka könnyű volna, de mindenesetre hálásabb feladatnak tartom mint holmi karotány vagy más szekta esetében!

—Meglepő amit mondasz, bár elismerem, rejtezik benne bizonyos logika! - ingatta a fejét Tumbur atya tűnődve. —De miért kéne emiatt ellenük kíméletesebben fellépni?!

—Én nem egészen ezt mondtam! Csak azt, hogy Egyházunk ne őket tartsa a legveszélyesebb ellenfélnek! Még ha el is tekintünk attól amit az imént felvázoltam méltóságodnak, akkor is az az igazság, hogy a karotányok például veszélyesebbek, éppen mert ők hisznek valami fura istenségben! A legtöbb ember előbb hajlandó megtagadni isteneinket egy másik isten kedvéért, mint hogy az Értelem Lovagjai közé lépve mindenféle isten vigasztaló támasza nélkül maradjon – az túl félelmetes volna a számára!

—Hm, hm! Nocsak! Mégis, mi a javaslatod?

—Egyszerű! Felesleges annyit foglalkozni a karotányokkal és az Értelem Lovagjaival! Igyekezni kell természetesen felderíteni e két szekta tagjait, persze más szekták tagjait is, s amikor megtudjuk hogy valamelyiknek ez vagy az a személy a tagja, akkor annak nevét valamiképpen a többi szekta tagjainak tudomására kell hozni! Azok majd elintézik.

—Úgy érted, megölik?

—Úgy valahogyan! - bólogatott Dalgeron. —Könnyen belátható javaslatom számtalan előnye. Egyrészt a hitetlenség elleni harcunkban alkalmazott módszereinket sokan ha mondani nem merik is, de kegyetlennek tartják, így azonban ezen módszerek kevesebb-szer alkalmaztatnak, tehát kegyesebbnek tűnünk majd fel a köznép előtt. Aztán Rendünk nem veszteget időt olyan emberekkel való foglalkozásra, akiknek a sorsa idővel mindenképpen a kivégzés, tehát a halál volna, így rengeteg erőfeszítést megtakaríthatunk, amit a reményteljesebb esetekre fordíthatunk! A vétkeket a halál azonban így is utoléri, tehát nem menekülnek meg! E módszerrel nemcsak erőfeszítést, de pénzt is megtakarítunk, hogy csak egyetlen konkrét példát mondjak, nem kell fa a megégetésükhöz, aminek az árát ugyan a vétkes családján hajtánánk be, de ez nem mindig sikerül! Mindemellett miután nem mi végezzük ki, nem vádolhatnak az eretnekek olyan hamissággal, hogy igazából nem is a Szent Hitet akarjuk terjeszteni, csupán valamiféle bosszú a célunk! De még ennél is többet mondhatok: miután nem mi sújtunk le saját kezünkkel a vétkesre, kevésbé haragszanak majd ránk az eretnekek, s így kevesebb merényletre készülhetnek el rendtársaink! Már csak azért is, mert egymással, s nem velünk lesznek elfoglalva az eretnekcsoporthoz! Éppen ebből következik egy újabb előny: hamarosan minden eddigénél jobban megundorodnak egymástól az eretnekek, mindennél jobban gyűlölnek majd egymást, egymás után fognak kémkedni, s olyan eretnekeket is felderítenek, akikről mi nem is tudunk, s azokat is kivégzik! Az eretneküldözés ezen módszerét alkalmazva tehát maguk az eretnekek is egyházunk szövetségesei lesznek, azért, hogy önnönmaguk, az eretnekek száma csökkenjen a világban! Ez a legfőbb előny, mert ha tudjuk valakiről hogy eretnek, magunk is kivégezhethetnénk, de így fokozzuk a gyűlöletet a köreikben!

—Rendkívül meglepő, s igencsak újszerű ez a javaslat! - forgatott tűnődve egy ceruzát az ujjai között Tumbur.

—Nem újszerű - gondolta Dalgeron - csak errefelé az, mert az én világomban gyakran csinált ilyesmit a rendőrség a terroristák elleni harcban! Csak az a meglepő nekem, hogy vallásos terrorizmus is létezhet!

Gondolatait persze nem mondta ki.

—Van valami ötleted, miként lehet „megsúgni” az eretnekeknek a másik eretnekcsoport tagjainak a nevét?

—Mi sem egyszerűbb annál: ki kell hirdetni nagy tömeg előtt, és kész!

—De akkor a vádlott is megtudja hogy gyanúba keveredett, és elszökhet a felelősségrevonás előtt!

—Ugyan hová?! - vonogatta a vállát Dalgeron. —Legfeljebb kissé sikerülhet elodáznia a leszámolást!

—Hittársai elbújthatják!

—Megtehetik - bólogatott Dalgeron - de idővel egyre több és több emberről kell ekkor egyre kevesebbeknek gondoskodni, ami óriási megterhelést jelent a számukra! S minél több a bújtatott ember, annál könnyebben lepleződnek le! Ami meg a kihirdetést illeti, igen egyszerűen gondoltam: nyilvánosan kell felszólítani, hogy jelenjen meg a Gondolatrendőrségen, és feleljen a vádakra! Így mindenki megtudja, mivel vádoltatik. Ha megjelenik, jó, megy minden a maga útján mint eddig. Ha elszökik, az lesz amit az imént vázoltam fel! Nem látom be, miért ne vehetnék le maguk az eretnekek a vállunkról azon gondok egy részét, amit éppen ők raktak oda! Legelőször is ki kell hirdetnünk, milyen aljas a karotányok eretnek szektája: nemcsak hogy mindenféle ocsmány hitetlenséggel megfertőzöttek, de ráadásul hazugok és rágalmazók is, mert saját vétküket másokra kennék, mint ahogy az az én esetemben, az ellenem való merényletnél is történt! Csodálkoznék, ha nem lépnének fel emiatt ellenük az Értelem Lovagjai, ami fellépés következménye természetesen a karotányok számának megkevesbedése lenne!

—Hm, hm! - forgatta a ceruzát Tumbur az ujjai között egyre elmélyültebben. —Megfontolom a javaslatodat, fiam, alaposan megfontolom, ígérem! Annyira meglepő, hogy nem dönthetek csak így hirtelenjében fölötte! - azzal felállt, s kikísérte Dalgeront.

Otthon szemlátomást aggódva fogadta Dalgeront a felesége.

—Hogyan telt az első napod, drágám?! - érdeklődött, s hangjában nemcsak aggodalom, de jó adag kíváncsiság is csengett.

Dalgeron átölelte, megcsókolta, aztán hogy letelepedtek a széles hitvesi ágyra a hálósobában, részletesen beszámolt neki mindenről. Ezen eléggé elcsodálkozott Nirmael, a régi Dalgeron nyilván sosem szokott mesélni neki a munkájáról, legfeljebb általánosságokat.

—Mi volt a célod e javaslattal? - kérdezte tőle.

—Az, hogy megkönnyítsem elvbarátaid életét! - nézett rá Dalgeron. —Az hogy a többi szekta haragudni fog az Értelem Lovagjaira, nem újdonság nektek, mert eddig is benneteket utáltak a legjobban, de így némileg enyhül majd a nyomás ami az uralkodó papi rend felől ér benneteket. Ugyanakkor így sok más szektába tartozó emberről kaphattok információkat, s kétségkívül előnyötökre lesz ha ellenségeitekről híreket szereztek. Mindemellet nemcsak nektek segítettem így, de sikerült megőrizni a hatáskörömet, kitüntettek, sőt úgy veszem észre, beloptam kissé magamat a nagyfőnök szívébe, mármint még jobban beloptam magamat oda mint ahogy eddig is ott voltam, mert kedvel az öreg, úgy látom! Hát nem nagyszerűen intéztem mindent?!

—De én nem vagyok az Értelem Lovagjainak a tagja!

—Ej, drágám, ne hazudozz már nekem kérlek! Ha meg mégsem volnál, akkor öreg hiba, lépj be sürgősen hozzájuk, felszólítalak rá, mert mielőbb meg kell tudniuk az új fegyverek készítését! Különbben is csodálatos, ha nem náluk voltál, ugyan hová mászkáltál el olyan fenesokszor az utóbbi napokban a házból, amikor épp nem a sebességváltó vagy a robbanóanyagok készítésére tanítgattalak, mi?! Mert szerintem náluk voltál, hogy amit tőlem megtanultál, elmondhasd nekik! Ne ijedez, nincs mitől félned, úgy értem hogy tőlem nem kell félned, de ne is hazudozz!

—Gondolod ha eretnek volnék, bevallanám?! És éppen neked?! Egy Fővédelmezőnek?! Egy Dalgeronnak?!

—Annak nem. De mondtam már, hogy én egy másik Dalgeron vagyok! Ugyan szívecském, ikertestvérek közt is nagy lehet néha a különbség, hát még ha valaki egy másik világból érkezett! És éppen az Értelem Lovagjai tanítják azt, hogy végtelensok világ van, nem csupán ez az egy!

—Igaz, de azok a világok messze kint vannak a végtelen ürességben, és nem itt a mi sárgolyónkon! Oda nem lehet eljutni, s onnan sem idejönni!

—Ugye hogy mégis ebben hiszel! - csapott le rá Dalgeron.

—Nem, nem, én nem mondtam hogy hiszem is ezt, csak ismerem a tanításaikat!

—Jaj, hagyd már ezt! Bőven van elég bizonyítékom, hogy akármikor letartóztathassalak, ha ezt akarnám! Annyi mindent tettem érted, más eretnekekért, lovagbarátaidért, most már szavazhatnál nekem egy kis bizalmat! Mi másért tenném ezt ha nem azért, mert én nem vagyok azonos a régi Dalgeronnal, miért tettem volna mindezt, ha nem azért, mert egy másik világból érkeztem?! - és követelőző tekintettel nézett Nirmael arcába.

—Ennek legalább két oka lehet, de egyik sem az, hogy más világból érkeztl! - válaszolta a nő.

—Meglepsz, mert én egyetlen okról sem tudok, nemhogy kettőről!

—Elmondjam hát?

—De még mennyire!

—Egyik ok az lehet, hogy gyanús lettem a szemedben, és a bizalmamba óhajtasz férközni, hogy így eljuss az Értelem Lovagjainak vezetőihez, s őket buktasd le. Ezért nem csapsz le rám, a kis halra, mert neked nagy fogás kell, az az igazán méltó hozzád, Fővédelmező Úr! Miért is ne hagynád futni az egeret, amikor vadkanra vadászol?! Te igazi vadász vagy Dalgeron, nagyon élvezed az embervadászatot!

—Ez igaz! - bólintott őszintén Dalgeron. —Az én világomban is imádtam elkapni a terroristákat! De azt tudod ugye, hogy most bevallottad nyíltan, hogy valóban eretnek vagy?

—Nem vallottam be. Csak azt mondtam, hogy gyanús lettem a szemedben! De ugye tudod hogy a gyanú olykor téves is lehet?!

Dalgeron sóhajtott és legyintett.

—Hagyjuk! Mi a másik ok?

—A másik ok alig hihetőbb számomra mint hogy más világból érkeztl volna. A másik ok ugyanis az lenne, hogy egyszerűen belémszerelmesedtl! Alig hiszem hogy erre képes legyél, de szerelem biztos van, nem úgy mint másik világ, ezt tehát mégis könnyebb elhinnem! De csak egészen picivel könnyebb.

—Igenis másik világból jöttem, de az is igaz hogy belédszerettem!

—Tudod, én leginkább az első változatra tippelek! Az Értelem Lovagjainak vezetőit akarod rajtam keresztül elkapni. Nagyon ravasz vagy Dalgeron! De ez nem fog sikerülni, mert nem vagyok a lovagok közül való.

—Hazudsz, pedig butaság hazudnod! Egészen könnyedén kiderül ugyanis, ha hazudsz. Még csak tennem se kell semmit azért hogy kiderüljön! - nevetett rá Dalgeron, azzal átkarolta a nőt és az ágyra döntve vetkőztetni kezdte, s közben csókolta ahol érte.

—Ugyan miként derülhetne ez ki? Miről beszélsz? - kérdezte Nirmael.

—Egyszerű! Nem azért mondtad te el a testvéreidnek a robbanóanyag, a rakétavető meg a tökéletesített autó titkát, hogy csak szépen elálmélkodjatok rajta! Ti mindezt használni is akartátok! Hiszen csak úgy van értelme! Márpedig én senkinek nem árultam ezt el, egyedül csak neked! Amint valahol valakik rakétavetővel lőnek papokra vagy bármire, abban a pillanatban bizonyosságot nyerek róla hogy igenis az Értelem Lovagjainak tagja vagy Nirmael. De ezt csak úgy melleleg, szinte csak zárójelben mondom neked, buksika, mert nekem semmi szükségem efféle bizonyosságra, én ugyanis egyszerűen csak *tudom* hogy te azok közé tartozol! Mondhatom, szagról felismerem a terroristákat, még rossz szélben is, kilométerekről, ez a munkámhoz tartozik! S ha mégis kellett volna bizonyíték, megkaptam már rég, amikor hirtelen olyan sok röplapot tudtál szerezni! Ez a helyzet édesem: vagy nem használjátok az új találmányokat, vagy véglegesen lelepleződöl! Azaz, már le is lepleződtél, de akkor már a tagadás is felesleges!

—Engedj! - próbált a nő felállni.

—Hogyne, hogy elszökj, mi?! - és Dalgeron inkább teljes súlyával ráfeküdt.

—Barom! Vadállat! - kiáltotta a nő. —Nem kapok levegőt!

—Ahhoz képest ugyancsak jól szelel a torkod! Figyelj rám, Nirmael! Gondolkozz már egy cseppet! Attól tartasz, hogy ez csak egy színjáték a részemről. Ez nem így van, de nem bizonyíthatom. Gondolj inkább arra, megélné-e nekem vagy a papságnak ilyen erős fegyvereket adni a lovagrend kezébe, pusztán azért, hogy bizonyítékot szerezzünk ellened?!

—Nemcsak ellenem!

—Eh! Még ha számtalan sok vezetőjét el is kapnánk ezáltal a lovagrendnek, pedig még ez sem biztos, az sem segítne, ha csak egyetlenegy is megmaradna, kezében az új találmányokkal, mert hamar újraszervezi az egészet! Nem gondolod, hogy efféle találmányokat a papság szívesebben tartana meg magának?! Hogy nem épp az eretnekekkel közli elsőként, arra mérget vehetsz, az olyan biztos mint hogy istenek nincsenek!

Látta hogy Nirmael elszántsága meginog.

—Érted már hogy én valóban nem akarok nektek rosszat?! Befejezed már a hazudozást?

Nirmael nagyot sóhajtott.

—Most már mindegy! Ha te Dalgeron a fejedbe veszel valamit, abból úgysem engedsz! Jó, tesék, nyertél! Az Értelem Lovagjainak a tagja vagyok. Most boldog vagy?!

—Igen, mert nem hazudsz, márpedig egy házasság csak bizalomra épülhet!

—A mi házasságunk?! - kacagott keserűen a nő.

—Az hát! Nem vetted tán észre, hogy amióta a kórházból visszatértem, mindent újrakezdtünk?

—Ez mind csak hazug látszat! Most szeretkezni fogsz velem, azután letartóztatasz, és halálra kінzol. Mert egy szót sem fogok vallani! De nem is bánom. Rengeteget kockáztattam, és első pillanattól kezdve tudtam hogy ezt nem úszhatom meg, csak az volt a kérdés hogy mikor valasz színt, Dalgeron! De megérte. Nem is sejtettem hogy ekkora hasznára lehetek az értelemnek, az igazságnak! Igenis mindent tudnak a testvéreim, vedd tudomásul!

—Ennek örülök. De értsd meg, én nem tartóztatlak le! Értsd meg, én nem is lehetek a régi Dalgeron, mert az nem adott volna nektek ekkora fegyvert, kicsi fegyvert sem, nemhogy ezt! Elhiszed már hogy valóban egy másik világból jöttem?!

—Nem, azt nem! - és Nirmael hirtelen elkacagta magát. —Hanem azt kezdem elhinni, hogy mégis megúszok mindent, és valóban nem tartóztatasz le! Mert akárhogy gondolkozom is, neked valóban igazad van, kedves férjemuram! Te valóban soha nem adnál ilyen fegyvert eretnekek kezébe, csak egyetlen esetben! Akkor, ha fűlig szerelmes lettél belém, úgy elment az eszed! Ki hitte volna! Ó, Dalgeron, nem félsz hogy igaza van a szent tanoknak, és a nő valóban a Gonosz Erők szolgája, mert lám, most is egy nő miatt elvesztetted az üdvösségedet?!

—Nincs pokol, Nirmael, nincs isten, és nincs mennyország sem! De te, te valóban jelentesz nekem annyit mint az üdvösség! - és Dalgeron újra megcsókolta. —Valóban egy másik világból jöttem, ha nem hiszed is, de ez nem akadályoz abban, hogy szeresselek! Ugye nem szöksz el tőlem?

—Nem. - rázta meg a fejét Nirmael, kissé szomorúan. —Sajnos biztos vagyok benne hogy idővel helyrebillen az eszed, amit ilyen alaposan kibicsakoltattak a balesetben a karotányok, akiknek ezért hálás kéne legyek, s akkor másképp látsz majd mindent, és megölsz engem Dalgeron, megölsz vagy megkínzol, mert te igazán szörnyeteg vagy, és a hangulataid is olyan hirtelen változnak! De maradok mégis melletted, mert remélem addig míg ez bekövetkezik, még sok-sok találmánnyal gazdagíthatom testvéreim fegyvertárát! Mert te nemcsak szörnyeteg vagy, de zseni is! Zseniális szörnyeteg!

—Én nem vagyok a régi Dalgeron, s ezért örökké szeretni foglak!

—Minden elmúlik, akár az álom! - és Nirmael szeméből eleredtek a könnyek, majd fejét a párnába fúrta. —Miért is nem tudsz engem úgy szeretni mint más, józan ember tenné! Te egy zseni vagy Dalgeron, egy örült zseni, hol a feneketlen gonoszság maga, hol igazi lángész, és egyszer megölsz, korábban is majdnem agyonvertél nemegyszer! Menj, hagyj engem békén!

De Dalgeron nem hagyta békén, hanem melléfeküdt, és sokáig simogatta. És végül a nő feléje fordult, átölelte és ezt suttogta a fülébe:

—De legalább a végső pillanatig légy nagyon kedves hozzám! Mert ha szörnyeteg vagy is, én félig mégis megszerettelek...

Egy hét is eltelt, mire Tumbur Legfőbb Védelmező hosszas megfontolások után úgy döntött, megfogadja Dalgeron javaslatát, s megpróbálja egymásnak ugrasztani a különböző eretnekcsoportokat. Ez a hét sem volt azonban terméketlen és minden haszon nélkül való Dalgeron számára. Érdekesebbnél érdekesebb ügyei akadtak, s nemegyszer alaposan kellett törni a fejét ahhoz, hogy valami kibúvót vagy legalább enyhítő körülményt találjon a vádlottaknak. Némelyek, akik hízelegni akartak neki a munkatársai közül, meg is súgták neki hogy mostanában kezdik úgy nevezni a hivatalban a háta mögött, hogy az „eretnekek védője”, s ebben a gúny-névhasználatban Mjenzsen jár az élen, sőt, valószínűleg ő találta ki az egészet!

Dalgeron ezt megjegyezte, de egyelőre nem törődött vele. Akadt sok más is amivel törődnie kellett.

Egyik alkalommal például maga Nirmael kérte meg, hogy járjon közben egy bizonyos személy ügyében.

—Egy lányról van szó, drágám! - bújt hozzá kedveskedően egyik este az ágyban.

—Imádom a nőt - bólogatott Dalgeron - és ha ragaszkodsz hozzá szívesen beengedem ide magam mellé az ágyba, de az az igazság, hogy mostanában csak terád vágyom!

—Ő te! - döngölte meg öklével Dalgeron oldalát játékosan Nirmael. —Tudhatnád hogy nem ilyesmiről van szó, nem csaptam fel kerítőnőnek! Egyik barátnőm van bajban.

—Mondhattad volna előbb is! Nem szeretem ha a napi gondokat a hitvesi ágyba hozod!

—Csak jó hangulatban szerettelek volna találni!

—Nem kell ahhoz semmilyen hangulat nekem hogy a kéréseidet teljesítsem, amennyiben módomban áll! A késlekedés meg már csak azért sem ajánlatos, mert minden perc mulasztásunk a vádlottak kínjait fokozhatja! Halljuk, mi a baj!

—Mamújem a kislány neve...

—Hát gyerek még?!

—Nem, nem, de valóban fiatal, tizenhét esztendő!

—És mit követett el?

—Hegedült.

—Tessék?! - kiáltotta Dalgeron. Sok furcsa esetet tapasztalt mióta munkába állt, de hogy hegedülésért is eretnekséggel lehet vádolni valakit, az még számára is nagy újdonság volt.

—Látom ezt is elfelejtetted! - sóhajtott Nirmael. —Tudd meg, hogy nem lehet akármilyen dalokat énekelni vagy elzenélni! A Szent Kerék Egyháza a dalokat is, mint minden mást, a három nagy kategória valamelyikébe sorolta: Tiltott, Tűrt vagy Támogatott! A három nagy „T”!

—Ezt én is ismerem, csak nem tudtam hogy a zene is ebbe tartozik!

—Már hogyan tartozna bele, amikor zenére mindent sokkal könnyebb megjegyezni, s most képzeld csak el, ha a dalok az élet szépségeiről szólnak!

—Borzasztó! - sóhajtott fel Dalgeron.

—Mondtam ugye, hogy hamarosan ugyanúgy fogsz gondolkodni mint régen! - merevedett meg mellette Nirmael teste.

—Az összes kurva istennőre, hát nem érezted ki a hangomból a gúnyt?! - kiáltotta Dalgeron, s megcsókolta a nőt.

—Jaj, akkor semmi baj, de komolyan megijedtem! - sóhajtotta Nirmael.

—Értsd már meg, hogy én nem vagyok a régi Dalgeron! Az igaz hogy a régi Dalgeron soha nem változhat meg, de éppen úgy én sem! Én harcolni akarok a papság ellen, mert nem érzem jól magamat ebben a világban, márpedig abban a világban ahonnan érkeztem, egyfolytában azt tettem hogy harcoltam az általam rossznak tartott dolgok ellen! Ami azt illeti, főállású harcosnak tarthatom magamat, és véleményem szerint szervezeteteknek óriási szüksége van rám, jó lenne hát, ha összehoznál már végre a legfőbb vezetőkkel!

—Majd... majd talán ennek is eljön egyszer az ideje.

—Igazán? Mikor?

—Majd. Egyszer.

—De értsd meg, rendkívüli ötleteim vannak azokon kívül is, amiket ismersz!

—Teljesen őszinte leszek veled Dalgeron: annyira nem bízom még benned! Nem tehetem, értsd meg, a múltad megbélyegez előttem! Most igyekszel, igaz, de nem tudhatom hogy őszintén-e vagy hátsó szándékkal! Rólam tudsz mindent, rendben van, de mások életét nincs jogom kockáztatni! És ne is beszélj nekem másik világról, mert nem hiszem hogy onnan jöttél! Azt elhiszem hogy te komolyan ezt hiszed, de ez történhetett attól is, hogy már ne is haragudj, de kissé meghibbantál a balesetben! Lásd be, ezt jóval könnyebb elhinni!

—És a találmányaim?

—A zsenit és a hülyét csak egy hajszál választja el egymástól. Szerencsére nemcsak efféle furcsa kényszerképzetek lettek a balesetben hogy másik világ, csiszík, ilyesmi, de zsenivé is váltál!

—Ha ennyire megváltoztam, nem hiheted hogy ez a szerencsétlen, hibbant Dalgeron elárulna benneteket!

—Van egy kis esély rá, hogy mindez mégiscsak színlelés! De ha nem színlelés is, lehet hogy váratlanul meggyógyulsz, és akkor jaj nekünk! Így most csak nekem lesz végem ezesetben, másnak nem.

—Pedig fontos volna hogy találkozzam a legfőbb vezetőkkel, mert nagyszerű javaslataim vannak!

—Te csak mondd el mindent énnekem, s hidd el, mindenről értesülni fog még a Nagymester is!

—Aha, szóval Nagymester a címe a legfőbb vezetőnek?

—Persze. De hiszen ezt mindenki tudja, csodálom hogy épp te nem!

—Aha. És hogy hívják?

—Ezt még ráérsz megtudni! Beszéljünk inkább Maműjemről!

—Beszélj akkor te, mert én mit sem tudok róla!

—Maműjem árva lány, s bár tilos, de az árva lányokból általában ringyó lesz idővel, sőt nagyon hamar, mert éhenhalni mégsem akarnak. Neki mégsem ez lett a sorsa, mert szépen tud hegedülni. Igazából koldus, de sokkal jobban megy neki mint más koldusoknak, mert nem kéreget, csak áll az utcasarkon és hegedül, az emberek körégyűlnek hallgatni, és elég szépen is adakoznak neki. Én is így ismertem meg, bár adakozni nem sokat tudtam neki, mert szigorúan fogtad mindig a kosztpénzt... - és várakozóan elhallgatott.

—Folytasd csak! - biztatta Dalgeron. —Amíg nem csinálsz belőlünk is koldust, addig úgy osztod be a pénzt, ahogyan csak akarod!

—Néhány gazdagabb barátomnak is bemutatam szegény kislányt, mert megesett a szívem rajta, és ők persze többet adtak neki, így már jobban ment a sorsa. De sejtetheted hogy miként megy ez: ha azt akarja hogy bőven csordogáljon az adományok patakja, akkor olyan zenéket kell játszania, amelyeket szívesen hallgatnak az emberek! Templomi zenéket másutt is gyakran hallgathatnak! És így hamarosan áttért Maműjem a támogatott zenék játszásáról azokra, amiket az egyház már nem támogat, éppencsak eltűr! De még ez sem volt baj. Hanem meghívták nemrég egy lakodalomba muzsikálni. Nagyon örvendett neki, mert így a legfinomabb ételekből ehet-ihat, s még sok pénzt is kap! De sajnos a lakodalmas nép mindinkább belefeledkezett a nagy mulatozásba, aminek nyilván a sok bor is oka lehetett, s biztatták Maműjemet, hogy játsszon csak egyre vérpezsdítőbb dalokat, egyre erkölcstelenebb szövegűeket! S mert az eskető pap már elment, a nagy jutalom reményében szegény Maműjem rá is állt erre! S akkor nem is lett baj, de másnap reggel egyszercsak megállt mellette néhány Védelmező, és becipelték, mert úgy látszik valaki a lakodalmas népből feljelentette!

—A rohadék! - szólt komoran Dalgeron. —Igazán aljasság hogy ott mulatozik mindenkivel, azután bemószerolja a zenészt, aki neki is örömet okozott a játékával!

Bár Nirmael nem ismerte a „bemószerolta”-szót, mert ez csak Dalgeron világában volt használatos, megértette, és egyetértően bólogatott.

—Bizony ez valóban aljasság, de ti ott a Gondolatrendőrségen még fizettek is a besúgóknak ezért az aljasságért!

—Figyelj, Nirmael! Remélem akad köztetek néhány belevaló vagány, aki nem fél egy kis gyilkolászástól?

—Kit kéne megölni? - kérdezte rezzenéstelen nyugalommal Nirmael.

—Nekem könnyű megtudni, hogy ki volt a besúgó. Megmondom neked... a többi a ti dolgotok!

—Ez kedves ajándék volna tőled! De előbb segítsünk Mamújemnek! Vagy nem akarod?

—Már hogyne akarnám! Mindenképpen segítenék rajta, de különösen így, hogy éppen hegedű! Tudd meg ugyanis, hogy jómagam is kiválóan hegedülök!

—Te?! - ámuld Nirmael.

—Bizony hogy én! Tudod, kénytelen voltam megtanulni. Apám kényszerített rá, aki országos hírnök volt. Természetesen azt akarta, hogy a fiából is híres zenész váljak.

—Aha, ez megint abból a másik világból való történet, ugye?

—Ez az igazság, Nirmael!

—De nemrég még azt mondtad, hogy te afféle verekedős fickó voltál abban a másik világban! - csipett az oldalába Nirmael. —Most mi az igazság?!

—Mindegyik! Tanultam is én szorgalmasan a hegedülést, állítólag még járni sem tudtam, de már volt hegedű a járókámban! És egészen kiválóan tudtam már hegedülni, mondhatom, csak aztán úgy tíz esztendősen korom környékén iskolába mentem közrefogott öt suhanc, és istentelenül elagyabugyáltak, elvették a zsebpénzemet, a tizóraitam, a szép cipőmet, és még meg is aláztak, arra kényszerítettek, hogy ereszkedjem négykézlábra, ők a hátamon lovagoltak, és nekem ugatni kellett közben, mint egy kutyanak! És éppen arra készültek hogy tisztára nyalatják velem a cipőjüket is, amikor jött arra néhány felnőtt, erre elszaladtak. Én persze bögttem hogy jobban se kellett, és úgy féltem hogy aznap iskolába se mentem, helyett hazaszaladtam. És hogy eltereljem a gondolataimat, bekapcsoltam a tévét, ahol épp egy olyan filmet adtak, ahol...

—Várj csak, megint olyan furcsákat beszélsz, amiket nem értek!

—Ó igen, persze, errefelé még nem ismeritek a televíziót! Na hát, az egy jókora doboz, aminek az egyik oldala üvegből van, és azon különböző képek jelennek meg, mintha ablak lenne egy másik világba, és annak az eseményeit figyelhetnénk meg!

—Ah, már megint egy másik világ! - nyilatkozta ki véleményét nem is csekély gúnnal Nirmael.

—Nem, mert ez csak hasonlat volt! Nincs ott semmi másik világ, ezek csak kitalált történetek, amiknek képeit egy erre szolgáló szerkezettel egy központi helyről a lakásokban álló televízióládákba továbbítják azok az emberek, akiknek ez a dolguk! Olyasmi ez mint egy színház, mintha kis emberek játszanának a ládában, de persze a valóságban nincsen ott semmiféle ember! Na tehát, éppen egy olyan történetet láttam ott, amiben a hős bement egy ivóba, és ott rátámadtak a rosszfiúk, azok is éppen öten voltak mint az én támadóim, de a hős legyőzte őket! És én csak még jobban szégyenkeztem emiatt, hogy láncsak, le lehet győzni egyszerre ötöt is, én meg hogy csúful jártam! Na de szerencsére a mi világunkban vannak olyan helyek, ahol meg lehet tanulni nagyon jól verekedni. Beiratkoztam egy ilyen iskolába, s a rendes iskola után rendszeresen eljártam oda, hogy verekedni tanuljak. Ez persze nem tetszett apámnak, aki azt szerette volna ha minden szabadidőmben a hegedűvel foglalkozom. Megvonta a zsebpénzemet is, hogy ne tudjam fizetni az iskolát. De addigra már olyan tehetségesnek bizonyultam, hogy az oktató ingyen is hajlandó volt tanítani. Ekkor apám rendszeresen elagyabugyált, de ez sem vette el a kedvemet. Arra azért ügyelt az öreg hogy amikor otthon volt ő is és én is, akkor csak a hegedülést tanuljam. Így aztán nemcsak verekedni tanultam meg, hanem hegedülni is, és még most is ki mernék állni egy országos bajnokságra! Első ugyan nem lennék, de abban is biztos vagyok hogy mindenképpen bekerülnék az első tíz közé! És hasznát is vettem e tudományomnak, mert az ujjaim nagyon finom mozgásúakká és ugyanakkor erőssé is lettek, s ez jó ám amikor valakinek az érzékenyebb pontjait akarom megszorítani!

—De hát egész fatalságod alatt vert ezért az apád?!

—Dehogya! Két évbe se telt bele, s egyszer amikor hazamentem, s ő nadrágszíjjal fogadott, kicsavartam a nadrágszíjat a kezéből, felemeltem félkézzel az öreget, s megkérdeztem tőle, akarja-e, hogy felakasszam a nadrágszíjánál fogva a fogasra! Azt mondta hogy nem. Azután csak morgolódott, de nem szólt semmit. De mert szerettem az öreget, hogy kedvére tegyek, amikor otthon volt, mindig szorgalmasan hegedültem. És később is hegedülgettem néha, csak úgy magamnak, munka után, mert megnyugtató a zene. Bánom is hogy nincs itt egy hegedű! Nem tudnád venni nekem egyet?

—Miért ne, ha ez a kívánságod! De apáddal csúnyán bántál, ha érdekel a véleményem.

—Drágám, én azért kezdtem verekedni tanulni, hogy senki meg ne verhessen! Mondhatni tehát, gyávaságból! Tehát *senki* ne verjen meg – az apám sem! Ami meg az öt rosszfiút illeti, már egy év után bosszút álltam. Megkerestem sorra mindegyiket, és úgy megvertem őket, hogy a végén már szinte az én szívem is megesett rajtuk!

—A verést megérdemelték. A sajnálatot nem. - mondta hidegen Nirmael.

—Örömmel hallom, hogy már hiszel nekem!

—Csöppet sem, csak szívesen hallgatok érdekes történeteket! De mi lesz Maműjemmel? - kérte a választ Nirmael.

—Először is: te Nirmael, te honnan tudsz arról, hogy mi lett Maműjemmel? Talán ő is a lovagrend tagja?

—Dehogy! Ő, hogy is mondjam... még túl fiatal ahhoz, hogy ilyen életre szóló és életveszélyes döntést vállaljon! Legalábbis én úgy véltem.

—Rosszul döntöttél! Amint látod, így is életveszélybe került.

—Igen, hibáztam, látom már!

—Tehát honnan tudtad meg a sorsát?

—Egészen egyszerűen: ma reggel amikor arra jártam, nem láttam őt a szokott helyén. És mert félttem hogy valami baja történt, baleset érte vagy beteg lett, megkérdeztem egy embert aki arafelé árulja a sült gesztenyét, s ő elmondta hogy látta amint elvitték a kislányt!

—De akkor nem tudhatod hogy miért vitték el!

—De igen, mert tudtam hogy lakodalomba ment, és erre elmentem a lakodalmas házhoz is, kérdezősködtem, s amikor megtudtam hogy milyen zenét játszott ott nekik, a többit már könnyű volt kitalálni!

—Aha. Tehát nyomozómunkába kezdte! Ezért voltál ma oly sokáig el!

—Igen, ezért.

—Érdekelne, miféle dalokat játszott!

—Nem tudom pontosan, úgy tudom olyan erkölcsteleneket, hogy izé... fogdosni a nő fenekét meg hasonlókat... engem soha nem érdekelt az ilyesmi! Tőle kérdezd meg ha kihoztad!

—Na, hallanál csak néhány dalt az én világomból, rögvess úgy vélekednél hogy Maműjem dalai kifejezetten illedelmesek, mondhatni erényesek azokhoz képest! Na jó. Remélem Tumbur szemében ez is afféle elszigetelt, egyedi esetnek minősül amivel kapcsolatban helyes a kímélet! - azzal kikászálódott Nirmael mellől. —Kihallgatom már ma este! Mert csak úgy azért mégsem engedhetem el, kell valami ürügyet találnom! Idehozom!

—Azonnal? Éjszaka? - ámult felesége.

—Persze! Ha ma vitték be, ma még semmi nem történt vele, mert egy napig vagy még tovább is békén szokták hagyni a foglyokat hogy ijedezzenek! De holnap lehet hogy már kivallatnák, s ugye nem akarod hogy megkínózzák?!

—Persze hogy nem!

Bő egy óra múlva máris lakásukon volt Maműjem. S bár most semmiféle örök nem voltak vele, azok a ház előtt várakoztak, minden ízében remegett a lány, elvégre egy Fővédelmezőtől igazán nem sok jót várt.

—Ülj le kedveském! - kínálta helyet a konyhaasztal mellett őt Nirmael.

Maműjem nem győzött csodálkozni a kedves fogadtatáson.

—Te... te... barátságos vagy velem?! Hiszen tudod hogy mivel vádolnak!

—Hogyne tudnám, amikor én magam kértem meg rá a férjemet hogy segítsen rajtad!

—Hogy segítsen?! - sikoltott fel Maműjem reménytelenül. —Hogy segítsen és éppen ő?! Hiába minden, akit egyszer megvádoltak, az nem menekül!

Dalgeron eddig mellettük állt. Most fogott egy széket, Maműjem elé rakta, és fordítva telepedt rá, két karjával a széktámlára támaszkodva.

—Ha hiszed, ha nem, de segíteni szeretnék rajtad! Ehhez azonban valami jó ürügyet kell találnom! Tudnom kell tehát, hogy mi történt azon a lakodalmon!

—Semmi, csak eljátszottam néhány dalt!

—És magadtól, vagy kértek rá?

—Persze hogy kértek, nem is mertem volna elmenni a lakodalomra ha nem hívnak!

—Ostoba! Ezt én is tudom! Arról beszélj, hogy az erkölcsstelen dalok eljátszása a te ötleted volt-e!

—Bevallom, az elsőé igen, de csak mert láttam hogy a vidámabb dalok jobban tetszenek nekik, és reméltem hogy ezért jobban megfizetnek, aztán sokan felkiáltottak hogy „Ez az!”, meg hogy „Végre egy kis vidámság!”, és más efféléket, s azután már sokan mondták hogy játsszak még ilyeneket nekik!

—Ismerted a vendégeket?

—Nem. Azaz, csak néhányat közülük, nagyon keveset.

—Úgy pusztá véletlenségből, nem akadt a tiltott dalokat kérők között egy bizonyos Tavelkun nevű férfi?

—Lehet hogy akadt, de ilyen férfit nem ismerek.

—Magas, sovány férfi, nem visel se szakállt, se bajuszt, ellenben bár fiatal, de teljesen kopasz! Különben ő volt a násznagy.

—Ah, akkor már ismerem! De még mennyire hogy kérte a vidám dalokat, nem is egyszer!

—Akkor most arra válaszolj, hogy te énekeltél-e!

—Nem, dehogyis!

—Pedig úgy tudom hogy a zenés koldusok énekelnek is a játék közben néha!

—Persze, szoktam én is, de ott semmi értelme nem lett volna énekelnem, mert akkora volt a hangzavar, a vendégek beszélgettek, ők maguk is énekeltek, az én vékony hangomat meg se hallották volna! És úgy volt kikötve hogy alkonyattól virradatig egyfolytában játszanom kell, egy éjfél körüli rövid pihenőtől eltekintve amikor étkezhetek is, nem akartam kifárasztani magamat! No meg, ha énekelek is, azért sem fizettek volna többet! És akkor nem is tudok úgy a hegedülésre figyelni, s ha gyakran tévesztek, előbb-utóbb észreveszik, nem lesznek megelégedve velem, s lehet hogy kevesebbet fizetnek! Nem, nem, én nem énekeltem! Egyáltalán nem!

—Ez nagy szerencséd! És Tavelkun énekelt?

—Azt hiszem igen, de ebben nem vagyok biztos, mert nem figyeltem én a vendégeket, minek tettem volna?

—Csak azért kérdezem - válaszolta farkasmosollyal az arcán Dalgeron - mert ez a Tavelkun jelentett fel téged!

—De én semmi rosszat nem akartam csak egy kis vidámságot! - hajtotta le a fejét Maműjem, és potyogni kezdett a könnye.

—Ne félj, egészen biztos vagyok benne hogy megmentelek, nem fogsz ilyen csekélység miatt máglyahalált halni! - nyugtatgatta Dalgeron.

—És meg se kínoznak?

—De nem ám! Hanem egészen biztos vagy benne, hogy ez a Tavelkun nem énekelt?

—Ebben nem lehetek biztos. Lehet hogy énekelt, lehet hogy nem!

—Emlékezz csak vissza! Erőltetd meg magadat! Szerintem ha jól belegondolsz, rájössz, hogy ő nagyon is sokszor énekelgetett erkölcsstelenségeket!

—Figyelj csak kislányom! - szólt most Nirmael. —Férjem, Dalgeron úr arra gondol, hogy most bosszút állhatsz a feljelentődön! Mert amennyire én őt ismerem - nem Tavelkunt hanem az uramat - ennek az ügynek az lesz a vége hogy téged elengednek, de Tavelkunt nagyon megbüntetik!

—Természetesen hajlandó vagyok úgy vallani, ahogyan csak akarjátok, ha ez az ára a szabadságomnak!

—Nem ez az ára, de bosszút állhatsz azon, aki aljasul idejuttatott! - mondta Dalgeron.

—Egészen határozottan emlékszem rá, hogy Tavelkun mindenféle csúnyaságokat énekelt, és ő volt a leghangosabb a vendégseregben! - mondta erre gyorsan Maműjem.

—Helyes! Okos kislány! - dicsérte meg őt Dalgeron. —De még nem végeztünk mindennel. Elhoztam a hegedűdet is, menj ki érte, ott van az előszobában, hozd be! Megszökni ne próbálj,

mert lent várnak az őreid! És úgyis megmentelek, s ha nekem nem hiszel is, bízz Nirmaelben, aki barátnőd!

Maműjem behozta a hegedűt.

—Akkor most szépen játszd el nekem azokat a nótákat, amiket a lakodalmon játszottál!

—Mindet?

—Á, csak az erkölcsstelenek érdekelnek!

—De ez nem bűn?

—Ne törődj vele, ez egy Fővédelmező parancsa!

Maműjem játszani kezdett, de Dalgeron néhány taktus után megállította.

—Hé, azt mondtam, az erkölcssteleneket játszd!

—Ezek azok, csak a szöveget nem énekeltem!

—Egyelőre nem is érdekel a szöveg. De ezek lennének azok a vidám nóták?!

—Ezek hát! - bizonykodott Maműjem.

—Borzalmas! Ezekre mulatoztatok a lakodalomban?!

—Én nem, de a többiek igen!

—Te jószágú úristen, milyen lehetett ott korábban a hangulat, ha ezekkel a csaknem temetési nótákkal, gyászindulókkal kellett felvidítani! - tört ki Dalgeron, s e káromkodásra ugyancsak nagy szemeket meresztett Maműjem, de még Nirmael is.

—És még ezek lennének az erkölcsstelen nóták! - folytatta Dalgeron. —Na idefigyelj te lány, játszd el a legeslegvidámabb nótát!

—De az a legerkölcstelenebb!

—Bánomisén, játszd csak!

Maműjem megtette, bár arcán látszott hogy nem minden aggodalom nélkül.

—Ha az én világomban teszi ezt egy lakodalmon, úgy kirúgják hogy a lába sem éri a földet! - közölte Nirmaellel Dalgeron, nem törődve vele hogy Maműjem is hallja a szavait. —Ilyen lassú dal legjobb esetben is csak akkor megengedhető mifelénk lakodalomban, ha már minden vendég félrészeg, és felállni sem tudnak, olyan fáradtak a táncból! Na halljuk te izé... Maműjem... Mi ennek a híres nótának a szövege?

—Én... én... szavaljam el?!

—Tőlem énekelheted is! Halljuk!

S erre Maműjem ezt szavalta:

Szép e kicsi menyecske,
Vonzó ám a feneke!
Bozontos az öle tája,
Méltó ura dorongjára!

- s ahogy befejezte, szégyenlősen hajtotta le a fejét, de alulról fölfelé laposakat pislogott Dalgeronra, hogy lássa, miként vélekedik a Fővédelmező Úr e versről, s ez mindenestre valószínűsítette, hogy csöppet sem őszinte a szégyenkezése. Dalgeron jó emberismerő volt, így rá is pirított:

—Ne játszd meg itt nekem a szende szüzet, Maműjem, mert úgyis tudom hogy nem vagy az!

—De igenis még szűz vagyok!

—Az a te bajod. De nem is a szüzességedre céloztam, hanem a szendeségre! Nem lehetsz te olyan szemérmes ha koldus vagy, mert szemérmes koldusnak üres a tarisznyája! Na figyelj rám! Remélem jól tudsz megjegyezni nemcsak dallamokat, de dalszövegeket is?

—Persze, ez nekem nagyon fontos! Több száz nótának ismerem a szövegét is, dallamát is!

—És ugye gyorsan tanulsz új szövegeket?

—Igen, sőt, ha ezen múlik az életem, atyám, akkor villámgyorsan!

—Éppen erről van szó! - azzal Dalgeron egy pillanatra eltöprengett, még szemét is behunyta, majd így szólt:

—Költöttem neked e vidám nótának nevezett gyászindulóhoz egy másik szöveget! Ezentúl nem a régi szöveggel énekeled, hanem ezzel:

Ez a kislány igaz nő,
Ahol jár ott erény nő!
Őszinte az imádsága,
Be is jut a Mennysországba!

- azzal ujjával Maműjem felé bökött. —Gyerünk, játszd el újra ezt a temetési nótát, s közben énekeld hozzá ezt az új szöveget!

Maműjem megtette. Rögvest elsőre sikerült neki szépen, hibátlanul.

—Nagyszerű, kicsikém! Na már most, remélem drága a bőröd?

—De még mennyire, atyám!

—És ugye nem vagy nagyon álmos?

—Mi tagadás, bizony az vagyok!

—Nem vagy az! - nézett rá szigorúan Dalgeron.

—Nem, nem, persze hogy nem, olyan friss vagyok, mint még soha!

—Remélem is, mert másképp örökre elalszol! Akkor most mindjárt leültök ide a feleségemmel együtt, te elszavalod neki az összes erkölcstelen nóta szövegét amit a lakodalmon játszottál, és mindhez kitaláltok valami másik, vallásos szöveget, nem baj ha akármilyen bárgyúság csak szép szenteskedő legyen! És mindet megtanulod! Azután azt mondod, hogy te egyáltalán nem erkölcstelen nótákat játszottál, hanem éppen ellenkezőleg, és be is bizonyítod azzal, hogy eljátszod ezeket, s énekeled hozzá az új szöveget! Nem tagadod hogy ismered az erkölcstelen szövegváltozatot is, de azt mondod, hogy nemrég álmodban meglátogatott Csekrim, a bátorság istene, s arra biztatott, hogy bátran vedd fel a harcot az erkölcstelenséggel, mégpedig úgy, hogy megtisztítod ezeket a szép dalokat az ocsmány szövegtől, új, tiszta szöveget adsz nekik! S ezzel egyben az emberek lelkét is nemesebb gondolkodásra serkented, mert e dalokat mindenki szívesen megtanulja, de így már az új szöveget tanulják mellé! Ami a lakodalmat illeti, ott te igenis énekeltél eleinte, még hozzá ezeket az új dalszövegeket, de Tavelkun azt mondta, hogy e szövegek nem valók lakodalomba, mert túl paposak, és ő ordított a legnagyobb hangon, s megfenyegetett hogy ha nem a régi szövegeket énekeled, akkor nem kapsz pénzt! Te erre nem voltál hajlandó, de mert a pénz mégis kellett, inkább elhallgattál, s azontúl semmiféle szöveget nem énekeltél! Világos?

—Igen, igen, köszönöm atyám!

—Akkor mindjárt neki is kezdhettek ennek a munkának, csak előtte add ide azt a hegedűt, hadd mutassak nektek egy igazán vidám nótát! - mosolyodott el Dalgeron. S máris kézbe fogta a hangszert, majd pillanatok alatt olyan vérpezsdítő hegedülésbe kezdett, hogy nemcsak Nirmael, de a hegedűhöz mégiscsak értő Maműjem is elképedve, leesett állal figyelték.

—Ez... ez elképesztő! - tört ki ezt látva Nirmael. —Azt még elhiszem valahogyan, hogy a bal-esettől valami megbillent a fejedben és zseni lettél - de hogy hegedülni is így tudj?! Hiszen ez nagyrészt kézügyesség kérdése!

—Tudod hogy mi erre a magyarázatom! - válaszolta mosolyogva Dalgeron, abba se hagyva a hegedülést. Sőt, még csak most kezdett rá igazán! - és csak úgy félvállról vetette oda:

—Úgy lenne az igazi, ha egy jó cimbalmos is lenne itt, és kísérne a játékával!

Néhány taktus után úgy bevadult Dalgeron, hogy ujjait szinte látni sem lehetett, ahogy száguldottak a húron. És Nirmael mégis hallotta, ahogy Maműjem, aki szinte izzó sóvárgással figyelte a Fővédelmező játékát, ezt suttogja:

—Mindezideig meggyőződésemm volt, hogy nagyon jól hegedülök! Most már abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán tudok-e hegedülni!

Dalgeron letette a vonót.

—A legutolsót, amit játszottam, neked is meg kell tanulnod! De ne feledd: nem tőlem tanultad, hanem Tavelkuntól még régebben! A szövege ez:

A vőlegény botja kicsi,
Lötyög a lyukban, úgy hiszi!

De segít rajta a papja,
Ő húzza a nőt a faszra!

Ő avatja fel az asszonyt,
Így szűztelenít menyasszonyt!
A vőlegény bambán nézi,
Nejét a pap hogy keféli!

Tenni mit se mer ellene,
Nagyobb annál a félelme!
A kövér pap egyre toszik,
Míg ő félelemtől fosik!

—Na, remélem ez már elég erkölcstelen vers volt! - mosolygott Maműjem zavarán Dalgeron. — Meg kell tanulnod! Erre Tavelkun tanított téged, ne feledd, és ezt harsogta teli torokból, amíg te mindenféle istenes szép dalszövegekkel szeretted volna a násznépet szórakoztatni!

—Tanuld csak meg! - biztatta a nőt Nirmael is. —Tavelkun halálos ítéletét tanulod meg ezzel!

—De miért nekem hisznek majd, és nem Tavelkunnak? - kérdezte aggódva Maműjem.

—Azért mert először is én is neked hiszek - válaszolta Dalgeron - másodszor meg mert te bizonyítani tudod szavaidat egy csomó szép istenes verssel, s lefogadom hogy Tavelkun egyetlen ilyet se tud! Azokat tehát meg kell gyorsan írni! Essetek tehát neki, s költsetek egy csomó erkölcstelen dalhoz szép vallásos szövegeket! - parancsolta Dalgeron.

—Te nem segítesz? - kérdezte Nirmael.

—Elegen vagytok ti ehhez ketten is! Én addig készítek valami harapnivalót, mert ha valaki éjszakázik, éjfél felé meg szokott éhezni! Reggelre készen legyetek! A többit azután én elintézem!

S így is lett minden. Maműjemet nem kínozták meg, s néhány nap múlva a börtönt is elhagyhatta, méghozzá úgy, hogy az erkölcstelenség elleni harcéért Dalgeron javaslatára maga Tumbur atya, Dalgeron főnöke tüntette ki a kolduslányt, bár egyben szemére is hányta, hogy ezekkel a szép versekkel amint készen lett, rögvést miért nem fordult a szent papi rendhez?! Akkor elkerülhető lett volna e sajnálatos félreértés! Tavelkunt ellenben a papi rend lejáratásáért és egy ártatlan személy megvádolásáért máglyán égették el, az Értelem Lovagjainak tehát nem is kellett tenni ellene.

Ezt Nirmael sem sajnálta. Akadt éppen elég dolguk. Dalgeron ugyanis megszerezte a legtöbb besúgó nevét, címét, és a listát Nirmaelnek adta. Ennek következtében e besúgókat sorra sajnálatos balesetek kezdték érni, vagy csak úgy egészen közönséges gyilkosságok áldozatai lettek. Attól azonban óvakodtak az Értelem Lovagjai, hogy fel is vállalják e merényleteket. Bölcsen úgy tüntették fel az eseteket, mintha rablógyilkosságok lennének, sőt olykor olyan nyomokat hagytak hátra, hogy ezekből a karotányokra lehessen következtetni. Úgy vélték, ha azok megvádolhatták őket hamisan, akkor ugyanezt ők is megtehetik. Kölcsönkenyér visszajár!

Nirmael pedig vett egy hegedűt Dalgeronnak, s esténként szórakozásképpen rendszeresen hegedülgetett Dalgeron. Már persze csak akkor, amikor éppen nem edzette testét, s nem a fegyvertárát tökéletesítette. Mert ezeket nem hanyagolta el. Olyannyira nem, hogy immár nem csupán rakétapisztolya volt, de készített egy kezdetleges bazukát is, néhány lövedékkel, aztán egy nap kiautózott Nirmaellel egy elhagyott homokbányához, s bemutatta a hatását. Nirmael erre olyan csodálattal nézett rá, hogy egyszeriben hevesebben kezdett el pezsegni a vére.

—Ó, az én zseniális férjem! - pirult Nirmael arca a boldogságtól. —Bárcsak biztos lehetnék benne, hogy mindig ilyen maradsz!

—Értsd meg hogy én mindig ilyen voltam!

Erre Nirmael csak legyintett egyet.

—De hát fogd már fel végre - győzködte tovább Dalgeron - senki nem tanul meg hegedülni egy pillanat alatt attól, hogy elüti egy autó!

—Megtanulhattad azt házasságunk előtt is!

—Ezeket az ismeretlen nótákat?!

—Nem. Ezeket már újdonsült zsenialitásod hatására találtad ki!

Most Dalgeron legyintett egyet, reménytelenül.

—Úgy látom sosem győzlek meg!

—Egy másik világról, arról nem is! De ne sajnáld. Többet ér nekem ha azt hihetem, belémszeretél!

—Attól még szerethetlek!

—Szeress is, Dalgeron, szeress nagyon mert megérdemlem! Megérdemlem hogy szeress, mert – mert most már én is szeretlek! Bár nehéz téged szeretni, nehéz nagyon! Ha ilyen lettél volna hozzám mindig mint mostanában vagy, úgy imádtalak volna ahogyan a papok szerint az isteneket kéne, és halálba mennék érted ha ezzel megmenthetnélek, de még nagyon jól emlékezem a múltra! De nem tudom becsukni a szememet azelőtt sem, hogy most már másmilyen vagy!

—Akkor már megbízol bennem, ugye? Ha tehát így van, hozz össze az Értelem Lovagjainak vezetőivel! És áruld el azt, hogy hányan vagytok!

—Nem mindegy az neked?! - vált azonnal gyanakvóvá az asszony arca.

—De nem ám! Mert van egy zseniális tervem, de ehhez tudnom kell legalább a körülbelüli létszámot!

—Ne haragudj, de ezt nem árulhatom el!

—Hát nem most mondtad, hogy...

—Azt mondtam hogy szeretlek. Ez nem azonos a feltétel nélküli bizalommal!

—Na de...

—Dalgeron! Akinek ilyen váratlanul és ilyen alaposan elment az esze, bár elismerem, ez javára vált, annak ugyanilyen váratlanul meg is jöhet az esze! S lehet hogy akkor igenis emlékezni fogsz mindenre ami korábban történt veled! S akkor sokat árthatsz nekünk!

—De nem kértem a tagok nevét, csak a létszámot!

—Kevesebben vagyunk, mint azt általában hiszik! Legyen ennyi elég, jó?! Csak azért hiszik hogy sokan vagyunk, mert kis létszámunkat a jó szervezéssel ellensúlyozzuk! Többet nem mondhatok!

—Akkor kitalálom. Ahogy becsülöm, most Vuárdban mintegy egymillió lakos lehet. Nem hinném hogy többen lennének benne Értelem Lovagjai mint minden ezredik fő, de inkább csak minden kétezredik, mert ha eretnek akar is lenni valaki, választhat más szektát is magának! És aki egyetért is elveitekkel, az sem mind elég bátor ahhoz hogy az életét kockáztassa. S aki bátor lenne is, nem mind talál meg benneteket, nem mind tudja felvenni veletek a kapcsolatot. Véleményem szerint tehát létszámotok valahol ötszáz körül lehet, itt Vuárdban, s mert akad néhány más, kisebb városban is néhány Értelemlovagja, egész Troggföldet illetően vagytok talán ezren! Azt pedig tudom, hogy mozgalmatok nem terjed túl Troggföld határain.

Nirmael felnevetett.

—Még ezzel is túlbecsülted a létszámunkat!

—Ezt meg mered mondani?! - csodálkozott Dalgeron.

—Ezt igen, mert abból nem lehet bajunk ha nem tartanak bennünket erősnek. A gyöngék ellen az egyház sem hadakozik akkora hévvel. Valójában például a karotányok, de sok más csoport is, lényegesen népesebb a mienknél. Úgy van ahogyan mondtad Tumburnak: Aki elégedetlen az egyházzal, szívesebben választ magának olyan eretnekcsoportot, ahol hihet valamiféle istenségben, mert túl félelmetesnek tűnik számára amit mi tanítunk, az, hogy semmiféle isten sincs, s ezért egyetlen túlvilági hatalom segélyére sem számíthat!

—Több munkát kellene befektetni a tagtoborzásba!

Nirmael a fejét rázta.

—Ezt csak nagyon óvatosan lehet! Legyünk inkább kevesebben, de mind csupa megbízható ember!

—Túlzásba viszitek a megbízhatóságot. Még bennem sem bíztok meg!

Nirmael nevetett.

—Hát nem te mondtad, amikor a te állítólagos világról meséltél mindenfélét, hogy az a csiszíknak nevezett nép soha semmit nem kockáztat?! Pedig azok nagyok, erősek, hatalmasok, s hol vagyunk mi attól! Ha ők sem engedik meg maguknak a kockáztatást, mi hogyan is tehetnénk!

—Ebben sok igazság van - bólogatott Dalgeron - de úgy vélem, például Dzsempex herceg és a felesége, aki különben is a barátnőd, már alkalmas volna arra, hogy közetek álljon!

—Lehet, hogy nemsokára fel is vesszük velük a kapcsolatot. De hagyni kell egy kis időt nekik hogy némileg elfeledjék a kellemetlen emlékeket. Másképp nem vállalnának újabb kockázatot. Lehet hogy így sem fognak.

—Na és ez a kolduslány, ez a Maműjem?

—Ő drágám! - simogatta meg őt Nirmael. —Hiszen éppen azt szerettem volna, ha szólhatok róla neked!

—Megint történt vele valami?!

—Dehogyan! Mindössze szeretném ha felfogadhatnám a házukba, például konyhalánynak!

—De hiszen mondtam már hogy korlátlan a döntési jogod a pénzt és a személyzetet illetően.

—Jó, jó, csak, tudod, a koldusokért nem szoktak rajongani.

—Ő nem koldus, hanem zenész! Bár még sokat kell tanulnia... - tette hozzá Dalgeron önértékesen.

—Ez az! - kapott a szón Nirmael. —Épp ő keresett meg, hogy bármiféle szolgálatot boldogan elvállalna nálunk, egyrészt mert hálás, másrészt mert szeretne tőled hegedülést tanulni!

Most Dalgeron nevetett.

—Jöjjön csak! Nekem úgyis mindegy, eggyel több vagy kevesebb van a házamban az Értelem Lovagjai közül! Mert biztos, hogy a személyzet minden tagja kivétel nélkül az, ugye?

—Erről nem nyilatkozom!

—Aha, az a fenenagy bizalom, mi?! De mindegy, tudom amit tudok! Mindenesetre Maműjem csak akkor jöjjön, ha őt is beavatod, mert kívülállókra semmi szükség!

—Jobb ha az ilyesmit rám bízod!

—Hogyne, ki másra is ha nem rád?! Hanem mondok neked még valamit! A házban nem csupán mi lakunk. A garázs pedig lenn áll az udvarban. Jó lenne, ha állandóan őrizné valaki megbízható személy! Képzeld csak el, mi történik ha valaki illetéktelen, akárcsak egy gyanútlan tolvaj is, besettenkedik oda, s meglátja amikkel ott foglalkozom! Vagy ellopja ezt a nagyszerű autót!

—Megszervezem az őrzését! - bólintott Nirmael.

—És mikor mutatsz be a vezetőknek?

—Majd. Tudnak rólad, ne aggódj!

—Nem aggódom. Már csak azért sem, mert tudom hogy te is az egyik vezetőjük vagy!

—Ugyan miből gondolsz ilyen furcsát?! - tágult kerekre a nő szeme.

—Nem furcsaság ám ez, Nirmael! Kétlem ugyanis, hogy minden közönséges lovagnak a szájába rágnátok hogy hányan vagytok a szervezetben! Nyilván úgy intézkedtek, hogy minden lovag csupán egy vagy két, legfeljebb egy tucat másik lovagot ismerjen közvetlenül! Ez a lehető leg-minimálisabb óvintézkedés! Nyilván fogalma sincs legtöbbszörnek arról, mennyien vagytok. Még körülbelüli adatot sem tudnak! Ha te mégis tudod, még ha nem is a pontos számot de akárcsak annyit hogy nem vagytok ezren, akkor te mindenesetre nem egy közönséges lovag vagy, hanem annál azért több. Jóval több!

—Nem gondolod hogy ez azért túl merész következtetés?! Egész gondolatpalotát emelsz egyetlen megjegyzéstőlámra!

—Nem, ez nem merész következtetés! Különben legalább két téglám van: a másik ugyanis az, hogy ha nem az lennél akit mondtam, régen megöltetek volna ti Értelem Lovagjai, mert rosszul bántam veled, meg mert az vagyok aki voltam! Te mégis kitartottál mellettem, minden rossz bánásmód ellenére is. És nem véletlenül! Megérte ez neked Nirmael, mert fontos poszton vagy a szervezetben, és mellettem, egy Fővédelmező mellett minden gyanútól mentesen végezheted

a munkádat! Így senki nem gyanakodott rád. Naná! Egy Fővédelmező feleségére! Az minden gyanútól mentes!

—Valóban ezért tűrtem el korábbi viselkedésedet! - válaszolta zavartalanul a nő.

—Szóval, ki is vagy te Nirmael?

—A feleséged. Kell több? Nem ez a legfontosabb tán?

—Nem. Azért nem, mert te sem ezt tartod a legfontosabbnak, hanem azt, ami az Értelem Lovagjai között vagy! Tehát nem mondom hogy kielégít a válaszod, de jobb mint az előzőek, mert legalább nem hazudozol már! - ölelte át őt Dalgeron, azzal visszatértek a házukba.

* * *

Másnap meglehetősen morcos képpel tért haza munkahelyéről Dalgeron. Úgy látszik a házbeliiek figyelhették az ablakból érkezését, mert az ajtóban már várta a felesége. Sőt nemcsak ő, de Maműjem is. Maműjem ráadásul alázatosan térdre borulva, mintha csak valamiféle rabszolga lenne, holott a papok uralta világról legalább az az egyetlen jó elmondható volt, hogy rabszolgák nem voltak benne. Dalgeron csodálkozott is ezen.

—Hát ez meg mit jelentsen?! - kérdezte szigorúan Nirmaeltől, Maműjemre mutatva.

—De drága szép szerelmem, hiszen épp tegnap beszéltünk arról, hogy...

—Arról, hogy Maműjemet felfogadjuk valamiféle háztartási alkalmazottnak! Arról, igen! S bár nem mondtad, de gondoltam, bizonyára nálunk is fog lakni, hiszen ha koldus, nem lehet saját otthona még! Rendben van! De mi ez az egetverő baromság, hogy térdre borulva vár mintha én lennék minden istenség megtestesülése egyszerre, egy személyben?!

Maműjem remegve tápáskodott fel.

—Én csak... én csak szerettem volna kifejezni mérhetetlen hálámat, s egyben tiszteletemet is nagyszerű hegedűművészi tudásod iránt, Mester! - rebegte.

—És drágám, hiszen egyáltalán nem szokatlan, hogy az igazán nagy urakat az alantasabb szolgák térdén állva fogadják, legalábbis a rendkívüli alkalmakkor, s Maműjemnek ez az első bemutatkozása előtted, a személyzet egy tagjaként!

—De nem az én világomban! - csattant fel Dalgeron. Majd, látva Maműjem értetlen képét, legyintett és így szólt:

—Na mindegy! Magyarázd el neki, hogy egy örültnel kell együtt laknia ha itt akar maradni, aki nek az a furcsa kényszerképzelete van, hogy egy másik világból érkezett! S ha azt akarja hogy maradjon is fedél a feje fölött, akkor erről be kell fognia a száját! - azzal Dalgeron nagy mérgesen a dolgozószobájába csörtetett, és egy történelemkönyvet véve a kezébe, olvasásba merült.

De nem sokáig tehetette. Hamarosan nyílt az ajtó, s Nirmael lépett be hozzá.

—Mi történt kedvesem? - simogatta meg Dalgeront, majd a háta mögé lépve pusztit lehelt a férfi tarkójára. —Úgy viselkedtél, hogy már-már attól féltem, visszatért a régi Dalgeron szellemisége beléd!

—Eh, csak az a térdelés... nem vagyok én rabszolgatartó!

—Pedig hej de sokszor térdeltem én előtted régebben, még kukoricacsöveken is térdeltetted, büntetésből! - sóhajtott Nirmael. —De nem akarom felemlegetni a múltat...

—Ne is! Az nem én voltam, hanem egy másik Dalgeron!

—Az biztos is!

—A csudába is, nem úgy értem ahogyan te!

—Mindegy hogyan értjük, ezen ne vitatkozzunk! Mondd inkább el, mi történt a Gondolatrendőrségen, hátha tudok segíteni! Mert biztos vagyok benne, hogy ott történt valami, ami ennyire felzaklatott!

—Ez igaz. De nem lett volna semmi baj, ha nem csináljátok ezt az agyatlan hülyeséget, hogy térdeplés és hasonló! Nincs kifogásom ellene ha Maműjem fölöttébb tisztel, még azellen sem ha szeret, ha kívánod Nirmael, még arra is hajlandó vagyok hogy az ágyamba fogadjam, nem számít, de az összes istenekre, ne térdeljen, jó?! Természetesen más sem, érthető?!

—Jó, jó, persze, kívánságod parancs, de...

—Nem parancs! - kiáltotta Dalgeron. —Csak így szeretném! Miért nem lehet ezt megérteni?!

—De hát már értem! Nyugodj meg! Mondd inkább a rossz híreket, hátha segíthetek!

—Egyetlen módon segíthetnél, méghozzá úgy, hogy rekordsebesen összehozol a Nagymesterrel!

—Milyen sebesen?

—Mindegy, ez is egy szó amit itt e világban nem ismertek. Szóval, kurvagyorsan, ez a lényeg!

—Juj, hogy beszélsz! - pirult el Nirmael.

—Csúnyán, hogy felfogd végre, nincs sok időtök! Mert a tervem végrehajtásához is kell idő, nem is kevés!

—De hát miért nem mondhatod el nekem azt a tervet amit annyit emlegetsz?

—Mert tudom hogy ha neked elmondom, a büdös életben soha nem leszel hajlandó rá hogy a Nagymester elé vezess! Márpedig ha te mondd el a tervet neki, akkor nem tőlem hallja, tehát nem első kézből, és akkor mi sem lesz az egészből, mert én biztos sokkal jobban tudnám őt meggyőzni mint te!

—Hát ezt bizony erősen kétlem!

—Nekem viszont meggyőződésesem! Márpedig e tervtől függ, hogy sikerül-e kisöpörni a bolygóról ezt a mocsokságot, aminek a Vörös Kör Egyháza a neve!

—De mi történt a hivatalban, hogy most ennyire sürgős lett minden?

—Na tessék, most is kitérsz a válasz elől! De legyen neked, ha ilyen makacs vagy! Arról van szó, hogy ugye te csak valami kerge örületnek tartod hogy egy másik világból jöttem, ugye?! Pedig az autóbalesetben nem is kaptam fejsérülést!

—Nem látszott rajtad, de...

—Ó, mekkora ostobaság! Ha meg is üti valaki a fejét, én olyat még nem láttam hogy zseni lett volna! Attól csak hülyébb lesz mindenki ha a fejét verik, gondold már bele! Ha egy vaspálcával megpüfölsz egy autó motorját, csöppet sem valószínű hogy attól jobban fog működni, inkább azonnal leáll, vagy legalábbis rosszabbul fog dolgozni azontúl! Na de most nem is erről akartam beszélni veled. Neked minden csak lázálom amit arról a világról mesélek, a világ is meg minden ami benne van, a fegyverek, a csizik, a repülőgépek, a nők jogai, meg minden, na hát tessék, most bizonyítékkal is szolgálhatok neked!

—Milyen bizonyítékkal?

—Emlékszel hogy mit meséltem például éppen a csizikról neked?! Hogy ők Sába királynő korában bukkantak fel először, mint egy kis primitív törzs, és onnan fejlődtek naggyá?

—Persze hogy emlékszem, na és?

—Na és csak az, hogy kiderült ám, hogy ők, tehát a csizik, igenis élnek most is, itt, ebben a világban, bár itt nem fejlődtek világhatalommá, hanem még most is olyasféle kis törzsecske, mint amilyenek a kezdet kezdetén voltak! Márpedig ez biztos hogy így van, mert Tumbur atya, a főnököm mondta!

—Ezt akár hajlandó is vagyok elhinni neked, elvégre hallani olykor arról, hogy messze tőlünk itt meg ott élnek még mindenféle vadak, akik istentelen életmódot folytatnak! De miért fontos ez?

—Mert velem akarják elpusztíttatni őket!

—Hogyhogy?! - döbönt meg Nirmael.

—Úgy, hogy nekem mint Fővédelmezőnek itt Vuárdban csaknem teljhatalmam van, de Tumbur hatalma még sokkal nagyobb, nagyjából a kontinens egész mindensége rá van bízva valóság, ami a Nyauri folyótól délre esik! - azzal előszedett a könyvespolcra egy térképet, szét-hajtogatta, és megmutatta Nirmaelnek. —Látod? Ez különben nem is valami pontos térkép, de ez nem számít. A csizik itt élnek - bökött rá a megfelelő öbölre - pontosan ott tehát ahol a kezdet kezdetén éltek, amint azt mondtam is neked! Látod már hogy igazam volt?!

—De drágám, ezt megtudhattad korábban is akármikor a hivatalban, és...

—Nem tudhattam meg! Mert tudd meg, hogy ezt az irdatlan mindenséget - húzta végig a tenyerét Dalgeron a kontinens egész déli részén - ezt igazából egyáltalán nem uralják a papok! Csak egy vékony tengerparti sávot, azt is csupán idáig, ahol a Kolosszus-tóból eredő Gigász-folyó a tengerbe ömlik! A többi részen egyszerűen nincs hatalmuk, meg még sok más részen sem a világnak! És ezt nagyon gondosan titkolják ám! Különben logikus! Fejlett hírközlés nélkül egyszerűen lehetetlen masszívan uralni egy egész bolygót!

—De azt mondják hogy mindenhol ők, a papok uralkodnak!

—Ez igaz is olyan értelemben, hogy ahol valaha fejlett kultúra volt, azt elpusztították illetve meghódították, s ott most valóban a Vörös Kör papjai az urak. Kaulianában, Rilgentiában, itt Troggföldön is, Labrámia számos országában, Jicsenben, Lulmannolban... de a dzsungel néhez terep ám, Nirmael! És aki nem városlakó, inkább elköltözik, mert teheti, mintsem hogy behódoljon! Ráadásul sok-sok pénzbe kerül ilyen terep meghódítása, s a várható haszon csekély. Persze próbálkoznak a szentatyák hittérítéssel, de annak eredménye is szánalmas.

—De mi itt a baj?

—Mondtam már: velem akarják elpusztíttatni a csiszíket!

—Nem mondanál el mindent részletesen, mert ebből nem sokat értek?

—Az egyház időnként inspekciós biztosokat küld ki a távolabbi helyekre, másnéven Vizitátor Atyákat, akik ellenőrzik az ottani hitbéli állapotokat. Efféle útra akarnak küldeni engem is, én lennék tehát a Vizitátor Atya! Természetesen semmi kedvem hozzá.

—Én sem szívesen szakadok el tőled hosszú időre, most, hogy ennyire jól megértjük egymást, de ez önmagában még nem tragédia!

—Szó se róla! Ám még nem tudsz mindent. Arról van szó, hogy az előző, a korábban délen járt vizitátor úgy ítélte meg, hogy arrafelé a Hit legnagyobb ellensége a csiszík törzse! Mert amióta csak felfedezték őket, ellenállnak a szent tanításoknak. Ráadásul ők arrafelé a legfejlettebb néger törzs. Amit különben nem is csodálok, mert így volt ez az én világomban is, Sába királynő korában, de erről is meséltem már... Szóval, eleinte barátságosan fogadták az arra vetődő hajósokat, de a papok ebből is rájuk nézve előnytelen következtetéseket vontak le, hogy erkölcstelenek és hasonlóak, mert válogatás nélkül szinte bárki férfival hajlandóak voltak egyesülni, meg az sem titok hogy kannibálok, s az sem tetszett nekik, hogy náluk kizárólag nők élnek a törzsben. Leginkább természetesen az bökte a csőrüket...

—Mit csinált?! - meredt kerekre Nirmael szeme.

—Leginkább tehát az idegesítette őket, hogy a csiszík nem csak eddig nem tisztelték az itteni istenségeket, de ezután sem hajlandóak megtérni, sőt, kifejezetten lesajnáló véleménnyel vannak a vallásról, súlyos babonáságnak tartják azt! Néhányszor kísérleteztek a megtérítésükkel, de amikor végképp hajlíthatatlannak bizonyultak, következtek a megtorló, katonai akciók, mert az egyház elrendelte, hogy ezt az erkölcstelen kannibál kurvabandát – ahogy a hivatalos körökben nevezték őket – ki kell irtani!

—Ezen csöppet sem csodálkozom! - bólogatott Nirmael. —Ez igazán várható volt a felsőbb papi körök részéről, mondhatnám, logikus!

—Várj csak, figyelj tovább, mert érdekes dolgokat tudtam meg, amiket bizony a papok között sem mindenki tud! Általában ugyanis azt híresztelik a szentatyák, hogy a déli vadak civilizálása feltartóztathatatlanul halad előre! Ebből mindössze annyi igaz, hogy úgy minden századik négert valóban sikerül megtéríteni. A „civilizálás” leginkább azonban csak annyit jelent, hogy amikor a papoknak a belső lázongó mozgalmak mellett van egy kis ereje, akkor meghódítanak egy-egy kis darab dzsungelt, s az ott lakó népeket kiirtják vagy elűzik. De ezen területek megtartása is nehéz, mert sokféle járvány pusztít a telepések között, állandóan ki vannak téve a négerek megtorló akcióinak, olykor sikerül is visszafoglalni a vadaknak a területet vagy annak legalább egy részét, és nehézkes az utánpótlás.

—Rossz a szervezés! - bólogatott Nirmael.

—Meglehet, bár szerintem csak arról van szó, hogy kevesen jelentkeznek kivándorlónak, nem is véletlenül! Egy Vuárd-féle nagyvárosban sok ember lakik, itt mégsem lehet mindenkinek az életét annyira figyelemmel kísérni mint egy újonnan alapított telepesfaluban, több tehát az emberek szabadsága a nagyvárosokban, nem véletlen az sem hogy az eretnekmozgalmak – például az Értelem Lovagjai vagy a karotányok – is a városokban szaporodnak leginkább! Legjobban a tengerparti sávban sikerült a hódítás, mert az a hajóutak miatt a legjobban megközelíthető.

—Úgy látom itt a térképen, hogy a csiszík meglehetősen messzire laknak ahhoz a helyhez képest, ami a hódítás legdélebbi települése! - jegyezte meg Nirmael. —Miért foglalkoznak annyit velük a papok?

—Mert idegesíti őket két tény: egyrészt az, hogy ők lényegesen kulturáltabbak mint a környező vagy távolabbi néger települések, másrészt az idegesíti őket, hogy teljesen vallástalanok, s gyanúsan hasonlítanak tanaik, nézeteik azokhoz, amiket egy bizonyos eretnek szekta tanít itt Troggföldön: nevezetesen az Értelem Lovagjai! - nézett csillogó szemmel Nirmaelre Dalgeron.

Erre csak ez volt Nirmael válasza:

—Hm! - azzal nézte tovább a nő a térképet.

—Eddig - folytatta Dalgeron - eltelt majdnem háromszáz esztendő azóta, hogy felfedezték a csiszíket, s ezalatt pontosan tizenöt hódító expedíciót indítottak ellenük, átlag úgy húsz évenként egyet. Sikerről azonban nem beszélhetnek. A csiszík továbbra is ott élnek ahol éltek mindigis, csak most már még jobban megerősítették a falujukat. Például most már a tengerpart felől is irdatlan magas fal övezi azt. Már rögvest ott kezdődnek a papok kudarcai, hogy a tizenöt expedícióból éppen öt egyáltalán nem tért vissza, az első, a második, a harmadik, a hetedik és a tizenkettedik! Pedig a tizenkettedik öt hatalmas hajóból állt, háromezernél több katonával! S ebből egyetlenegy sem tért vissza, hírmondónak! De a többi visszatért expedíció is elképesztő veszteségeket szenvedett, volt hogy négy hajóból csak egy tért vissza, az is alig fele legénységgel, közülük is sokan sebesültek voltak. A visszatértek arról számoltak be, hogy a korábbi legyőzött hadseregek, elfoglalt hajók felszereléséből a csiszík egészen tűrhetően felfegyverkeztek, sőt, két hajót épségben sikerült elfoglalniuk, valamennyire kitanulták a hajózást is ezekkel, nyilván a fogoly matrózoktól, s most e hajókkal az öblükben halászgatnak. E hajók egyikét megsemmisítette a legutóbbi papi hadsereg, de nem ért el vele sokat, mert valószínűleg az egy hajó helyébe kettőt foglaltak el tőlük a csiszík. Ráadásul a katonák már félnek a csiszík ellen hadakozni, mert bámulatosan jól bánnak az íjjal, ezek az íjak messzebbre visznek mint a mi íjaink, sőt áttértek a mérgezett nyilak használatára, de mindemellett még betegségeket is képesek harcbanvetni!

—Hogyhogy?!

—Legutóbb, azaz a legutóbbi expedíció előtti expedíciónál a támadó hajókra kis agyagpalackokat dobáltak kezdetleges hajítógépekkel, amikből bűzös folyadék ömlött a fedélzetre. Ennek akkor még semmi következménye nem lett. De ezután a csiszík visszavonultak, bezárkóztak a falvukba a falak mögé, mire az ostromlók körülvették a települést. A csiszík meg sem kísérelték a kitörést, csak gunnyasztottak odabent. Néhány nap múlva azonban feketehimlő tört ki a támadók között, s állították hogy a bűzös palackok miatt! S tudod szívem, ezt én is valószínűnek tartom! Persze olyan gyorsan elkotródtak onnan, hogy sebesebben sem lehetett volna, s bár most a csiszík nem sok emberüket ölték meg, a visszafelé vezető úton a betegségtől az expedíció kétharmada elpusztult! Ráadásul megfertőztek néhány új alapítású tengerparti falut is a beteg hajósok... A következő alkalommal is dobáltak ilyen palackokat rájuk a csiszík, meg másmilyeneket is, amikben undok bélférgek voltak, piócák, vagy olyanok amikben mérgekgyógyók voltak, másokban meg mérges darazsak ezrei, a csuda tudja hogyan bírták a csiszík be-bűvészkedni őket oda, de megoldották! Az eredmény: a hódítás újabb csúfos kudarca!

—Akkor ragyogóan megállják a helyüket ezek a csiszík, nem? - kérdezte Nirmael.

—De igen, csak van egy kis gond! Mindez rengeteg erőfeszítésükbe kerül, és nekik is állandóan vannak veszteségeik! E legutóbbi expedíció megfigyelései szerint lényegesen kevesebb már a csiszík száma, mint eleinte voltak! Gyorsabban fogynak mint ahogyan szaporodni tudnak! El is határozta a Legfelsőbb Papi Tanács, hogy addig nyugtalanítja őket, míg csak ki nem pusztulnak! Úgy vélik, ha a többi törzs látja hogy a papság még az erős csiszíket is legyőzi, akkor nem mernek ellenállni nekünk többé!

—És most téged akarnak odaküldeni?

—Igen. Nemrég indítottak útnak egy újabb bosszúcsapatot, minden eddiginél erősebbet, tizenkét hatalmas hajót, nyolcezer emberrel! Az volt a feladatuk, hogy a csiszík falva, Zsixi közelében rakja ki a hadsereget, azután jöjjenek vissza a hajók azonnal egy újabb hadseregért.

—Na és?

—Ez volt fél éve. Réges-régen vissza kellett volna jönnie a hajóknak. Egyetlenegy sem tért vissza belőlük.

—Nagyszerű! - ujjongott Nirmael. —Egészen megszerettem ezeket a csiszíket, tudd meg! Aki papokat öl, az rossz ember nem lehet! Mert az én ellenségem ellensége – az az én barátom!

—Igaz, de bele se merek gondolni, mibe kerülhetett ez a győzelem a csiszíknak! - mondta komoran Dalgeron. —Még néhány ilyen fényes győzelem, és nem marad Tlaxánon csiszí! S most arra készülnek, hogy kerül amibe kerül, de végleg leszámolnak velük, hetvenkét hajót szedtek össze a világ minden részéről, Mopa város kikötőjébe, a Nagy Flottát, s engem akarnak megbízni a toborzással, meg később az expedíció irányításával is! Ez az egész egyébként Mjenzsen ötlete volt, aki távollétem alatt átvenné a feladatkörömet, de kivételesen Tumbur is támogatja, közismert elszántságom miatt! Nagy megtiszteltetés ez, azt állítják! Kétségtelen, ha sikerül a csiszík kiirtása, azzal nagy dicsőséget szerzek, – de nem akarok sikert aratni! Ha viszont kudarcot vallok, vége a karrieremnek! Én még ezt sem bánnám, de azzal sem oldanék meg mindent, legfeljebb elodáznám a csiszík végzetét!

—És miért nem Laenorból indul a csiszík ellen a hódítás, hiszen Laenor sokkal közelebb van hozzájuk, s ott is a papok az urak? - kérdezte Nirmael.

—Így lenne logikus, de ennek hatásköri okai vannak! A Laenori Legfőbb Védelmező hatásköre nem terjed ki e kontinensre, csak Labrámia egyes részeire. Mert ne hidd ám hogy a papok nem féltékenyek egymás sikereire! Valamikor régen a troggföldi Legfőbb Védelmező kapta meg a déli vadak civilizálásának feladatát, s azóta is féltékenyen örökdi hogy befolyása, hatásköre ne csökkenjen.

—Értem. - tűnődött el Nirmael. —S mi a terved?

—Miből véled úgy, hogy van egyáltalán tervem?

—Neked mindig van terved drágám, hiszen olyan zseniális vagy!

—Lennék ilyen gondterhelt ha volna tervem?

—Nem vagy te gondterhelt, inkább csak bosszús!

—Na jó. Felelj nekem Nirmael: elhiszed-e mindazt amit a csiszíkről mondtam neked?

—Melyik csiszíkről? Mert amit a másik világról, s az ottani csiszíkről meséltél, azt valóban csak mesének tartom, tehát nem hiszem el! De amit ezekről mondtál, azt miért is ne hinném? Az tökéletesen a hihetőség határain belül van! Miért ne létezhetne egy olyan nép amit úgy hívnak hogy csiszí, s amelyik hősieen harcol a papok ellen? A sikereik sem hihetetlenek ha belegondolok hogy bátrak, meglehetősen népesek vagy azok voltak eleinte, és messze is laknak a papok legerősebb országaitól! Sőt, nagyonis logikus hogy éppen ők a csiszík, nyilván hallottál róluk korábban is hogy milyen bátrak, ötletesek, s baleseted után ez felnagyítódott benned, mindenfélét hozzáképzeltél a tényekhez, s így találtad ki a te világodbeli csiszíket, akik...

—Áááá! - üvöltött fel Dalgeron. —Hagyd abba! Hallgass el! Nem arra kértelek hogy elmegőgyászati megfigyeléseknek vess alá! Mondd inkább, azt is elhiszed hogy csak nők élnek közöttük?

—Ezt a legnehezebb elhinnem, de azt elhiszem hogy Tumbur ezt mondta neked, és hajlandó vagyok így hitelt adni a szavának, mert tudom hogy barbár népeknek furcsa szokásaik lehetnek. De még az is lehet hogy vannak náluk férfiak, csak kevesen.

—Nincsenek, csak ketrecekben! - rázta a fejét Dalgeron. —Na de remélem te is a csiszíknak kibicelsz, és nem a papoknak?

—Naná, még szép!

—Tehát nem akarod hogy elpusztuljanak. Akkor légy oly kedves, és hozz már össze a Nagymesterrel!

—Ezen múlik, hogy elpusztítják-e a csiszíket?

—Véleményem szerint igen.

—Én sem vagyok ám hülye Dalgeron, ha nem is olyan zseni mint te! Szerintem te azt szeretnéd ha az Értelem Lovagjai és a csiszík felvonnék egymással a kapcsolatot és kölcsönösen segítenék egymást! Hogy ez miként oldható meg e legalább ötezer kilométeres távolságból, azt nem tudom, de elvben igazán nem ellenzem! Ahhoz azonban hogy ezt elmondjam a Nagymesternek, nem kell vele találkoznod!

—Most lebuhtál Nirmael! Elárultad, hogy személyesen ismered a Nagymestert! Tudtam hogy nem vagy közönséges lovag, hanem a vezetők egyike!

Nirmael mélyen elpirult.

—Most már csak abban reménykedem, e tudásoddal nem élsz vissza Dalgeron... De te aztán igazán szörnyeteg vagy! Úgy tudod csavarni a szót, hogy az ember sokkal többet mond el neked, mint amennyit akar!

—Érték hozzá, természetesen! Tudod te, hányszor hallgattam ki elfogott terroristákat az én világomban?!

—Drágám, ne kezdj el fantáziálni megint, kérlek! Mondd el inkább a tervedet!

—Majd a Nagymesternek!

Nirmael szomorúan rázta a fejét.

—Ez az amit egyelőre nem biztosíthatok neked!

—Nem bízol meg bennem?

—Ennyire nem, a múltad miatt, érted, ugye! Miért ne bízhatnál meg inkább te énbennem, Dalgeron?! Hát ártottam én valaha neked?! S most már hogy tudod, nem vagyok közönséges lovag, elhihetnéd hogy a Nagymester sokat ad a véleményemre! Mondd el a tervedet teljes egészében, s majd én közlöm azzal, akit illet!

—A lényegét úgyis kitaláltad már.

—Csöppet sem! Kell hogy még sokkal több minden is legyen a tervedben, mert már jóval e mai nap előtt is emlegetted nekem a te nagy tervedet, amikor még nem tudtad hogy élnek ebben a világban is csiszik – mármint a te elképzelésed szerint, mert abban a másik világban csak te hiszel, szegénykém!

—Hát jó! - sóhajtott fel Dalgeron. —Emlékszel ugye, arra, miket meséltem az én – szerinted csak képzeletbeli – világom történelméről neked?

—Igen. És ne sértődj meg, attól hogy nem hiszek benne, még nagyon kedves meséknek tartom őket, biztosíthatlak róla hogy a legnagyobb élvezettel hallgattam minden egyes alkalommal! Szívesen élnék abban a világban!

—Most nem ez a lényeg. Én igazán részletesen elmondtam neked, milyen az a világ, hogy meggyőzzek. Nem sikerült meggyőzni, de most ez sem a lényeg. Hanem emlékszel rá ugye, milyen központi szerep jutott abban a világban és a történelemben a csiszi népnek?

—Hát persze, aggasztó is hogy ennyire a rögeszmédé váltak! Bár ha ez az ára a kedves viselkedésednek, akkor nem bánom, ábrándozz csak a másik világról, amennyit csak jólesik!

—Most már aztán hallgass Nirmael, mert unom már hogy hülyének tartasz és komolyan megharagszom! Figyelj inkább! Jól emlékszel rá hogy miket meséltem róluk, azt mondtad! Ha jól emlékszel, akkor azt is tudnod kell, hogy bámulatosan gyorsan kikupálódtak, civilizálódtak azután, hogy egy lakatlan szigetre költöztek, s ott fejlett technikát is fejlesztettek ki maguknak!

—Álmainkban minden könnyű! - vetette közbe óvatosan Nirmael.

—Nemcsak álmainkban! Akarni kell, tudd meg! És nektek, Értelem Lovagjainak ez még sokkal könnyebb lenne mint a csisziknek volt, mert ti máris fejlettebbek vagytok amazoknál, sőt még az én ismereteimre is támaszkodhattok, arra a tudásanyagra, amit abból a szerinted nem is létező, de mégis valóságos világból hoztam át ide magammal, s amiből máris sokat megosztottam veletek! - azzal Dalgeron az ujjain mutogatva számolni kezdte a találmányokat:

—Önindító, sebességváltó, kilométeróra, nitroglicerin, dinamit, lőpor, durranóhigany, rakéta-pisztoly, rakétavető, bazuka – mindez nem elég bizonyíték?! Hogy a hegedülésemről ne is beszéljek, mert néhány vidám dal mégsem világrengető találmány... Ha mindez a balesetem képzelődése csupán, ajánlom hogy mindegyiktek feküdjön ki egy autó elé, hátha zsenivé válik, már persze csak ha túléli!

—Ne gúnyolódj!

—Miért ne? Te tarthatsz engem hibbantnak, én meg még csak nem is ironizálhatok?!

—Ha arra gondolsz hogy költözzünk el egy lakatlan szigetre, annak nem sok értelme volna. Lakatlan sziget nemigen található a világban, legfeljebb valahol borzasztó messze, ezeknek a pontos helyét sem ismerjük, ráadásul e szigetek mind olyan picik lehetnek csak, ahol nincs említésre méltó mennyiségben nyersanyag, márpedig az kell ahhoz hogy komoly civilizációt építsünk ki! Mert ne hidd Dalgeron, hogy elköltözhetünk a Füzér-szigetekre, ahová a csiszik

költöztek el a te világodban, azokat ugyanis, meg azt a két szigetet amit te úgy hívsz hogy Vamba meg Vamaroki, bár nem is az a nevük, mármint ebben a világban, tehát azokat már rég felfedezték, és belakták! Természetesen papi irányítás alatt állnak. Ötleted tehát bár jól hangzik, de kivitelezhetetlen.

—Csöppet sem! Erre a gondra legalább két megoldást találtam!

—Én eggyel is boldog lennék! Mondd csak!

—Látod itt a térképet, Nirmael, itt délen néhány bizonytalan körvonalú sziget van berajzolva! Ezek tényleg léteznek, tudom az én világomból, és Dél-szigetek a nevük. Csiszi irányítás alatt állnak. Korábban mindenféle primitív törzs élt rajta, a csizik Nagy Terjeszkedése előtt. Ebben a világban biztos most is ilyen törzsek élnek rajtuk. Ha ti Értelem Lovagjai készítenétek jópár rakétavetőt, ezekkel könnyen meg lehetne hódítani e szigetek bármelyikét és mindegyikét, s ott kellően messze lennétek a papoktól is!

—Nem vagyunk gyilkosok! - ráncolta össze a homlokát Nirmael.

—Néha muszáj gyilkosnak lenni! Papokat tán nem szívesen gyilkoltok?

—Azok a négerek nem ártottak nekünk!

—Ez igaz, de idővel úgyis a meghódítás lenne a sorsuk. És nem látom be miért érne az ő életük többet, mint az Értelem Lovagjainak az élete, márpedig itt Vuárdban örökösen a lelepleződés és a pusztulás fenyeget benneteket! De ha nem, hát nem. Van ennél úgyis jobb ötletem.

—Mi az?

—Ez! - bökött nagyjából félútra a Dél-szigetek és Labrámia közé a tengerre Dalgeron, ahová egy bizonytalan alakú zöldes folt volt berajzolva, ezzel a felirattal:

„Gonosz Szelek Kikötője”.

—E szigetet az én világomban úgy nevezik hogy Paján, más néven Magány-sziget. Ez is Csiszi-föld része. Valaha régen egy harcias nép, a pajánok éltek rajta, míg a csizik meg nem hódították.

—Na és? Hiszen erről is tudnak a papok!

—Nem az a lényeg hogy a papok tudnak-e egy helyről, hanem hogy legyen elég időtök felfejlődni, s nagy, erős néppé válni mielőtt rendszeres összetűzésekre kerül sor köztetek s a papok között! Amilyen lassan megy a néger törzsek meghódítása a papok részéről, mire Pajánig eljutnak, az több száz évbe is beletelik, de talán egy vagy két évezredbe is! Márpedig ha egy nép komolyan gondolja a fejlődést, már kétszáz esztendő alatt mérhetetlenül sok tudásra tehet szert, s gondolom az Értelem Lovagjai nem jelentik ki, hogy például a villanyvilágítás a Gonosz Erők találmánya! Ha tudomány terén lehangyátok a külvilágot, akkor kis idő múlva már akkor hódítottok meg egy országot, amikor csak akarjátok! Nagyjából úgy, ahogyan azt a csizik csinálták az én világomban!

—Azt mondtad, nem hódították meg az egész világot!

—Nem, de ha a véleményemre vagy kíváncsi, ezt bizony rosszul tették, bűnös lustaság és könnyelműség volt! Biztos azért lett így mert jólelkű nép, és bár megvetik a barbárokat, egyben sajnálják is őket! Ők inkább csak akkor hódítottak, ha valami hülye uralkodó megtámadta őket, vagy ha valahol nagyon rosszul bántak a nőkkel, mint Pajánban is, vagy néha megvettek kisebb-nagyobb földdarabokat, főleg szigeteket! Jól megvannak ők a maguk óriási birodalmában, s nézetem szerint egyszerűen lusták, túl kényelmesek a hódításhoz! De nálatok ez másképp lenne! Amint elég erősek vagytok, sorra minden helyet a világban meghódítanátok, s kiséprűznétek ezt a papi mocskot a világból!

—Gyanús vagy nekem, Dalgeron! Te véletlenül nem azt óhajtod, hogy létrehozzuk azt a Csisziföldet, amit már meg is alkottál az álmaidban? Nem olyan országot akarsz, ahol minden úgy van mint Csisziföldön?

—De bizony, sőt még azt sem tartom rossz ötletnek, hogy éppen pontosan Csisziföld legyen a neve! Bevallom neked Nirmael, amikor még az én világomban éltem, nem rajongtam különösebben Csisziföldért, bár elismeréssel adóztam a fejlettségének. Igaz, nem is jártam ott soha... ám most, hogy látom, mi lett a barbárok világából, úgy, hogy nem jött létre az erős Csisziföld, s így a papok rátenyereltek minden kicsit is fejlettebb kultúrára, most megváltozott a véleményem, s úgy gondolom, hogy a világnak óriási szüksége van Csisziföldre! Csisziföld már a

puszta létével is reményt nyújt minden elnyomottnak, s félelemmel tölti el a zsarnokok szívét! Tökéletesen eltaláltad, minden fontosabb kérdésben úgy óhajtok törvénykezni ahogyan az Csisziföldön szokásos az én világomban! Csisziföld olyan pompás ország, hogy ha nincs, ki kell találni!

—De szerinted ott törvény alig van, s a törvények hiányát az összetartás pótolja!

—Igaz. De ez igazán nem akadály, mert ti, az Értelem Lovagjai kellően fanatikusak, elszántak vagytok ahhoz hogy veletek meg lehessen alapítani Csisziföldet, nálatok nincs hiány összetartásban, mert ha hiányzana belőletek ez az erény, akkor már rég felbomlott volna a lovagrendetek! És a tudományért is lelkesedtek, mint a csizik. Nyersanyagban sem lesz hiány, mert Paján elég nagy sziget, s az őslakók is ismerték a vasat, ott fejlett társadalom volt, tehát van mindenből elég, legalábbis elég a kezdetekhez! Aztán onnan kiindulva igenis meghódítjátok a Dél-szigeteket, ha már kellően elszaporodtatok, meghódítjátok az egész kontinenst, legalábbis a déli részét, Laenort is, meg mindent, amit csak lehet, az Ész, az Értelem nevében! Ha a csizik megtehették, ti miért ne tehetnétek meg?! Különben, az alkalmazkodni kész népeket be is fogadhatjátok.

—Ez több évszázados terv!

—Még szép, én sem azt mondtam hogy a mi életünkben megvalósul! De járható út. Lásd be Nirmael: ha itt küszködtök, állandóan remegve a félelemtől hogy lelepleződtek, akkor semmire se mentek!

—De, mert már vannak bazukáink, hála neked! Elárulom azt is, hogy megszerveztük ám ezek gyártását, s azóta már több tucatnyit készítettünk belőlük, számtalan lövedékkel!

—Ez mind nem számít. Sok papot megölhettek velük, de idővel úgyis kerül e fegyverekből a papok kezébe, s lesz nekik is! És nekik több lesz! Elég ha csak elfogják valamelyik lovagotokat, s az kivallja a titkot a kánpadon! Ez nem járható út Nirmael, eleinte arathattok néhány látványos sikert az új fegyverekkel, de azután vége! Kell egy nyugodt hely, ahol zavartalanul fejlődhetnek, szaporodhattok, míg legalább néhány millióra nő a számotok! Akkor már lesztek olyan erősek, hogy ti diktáljátok a feltételeket más országoknak!

—De hát Pajánban laknak, nem?

—Nem! - rázta meg a fejét mosolyogva Dalgeron. —Lakott sziget volt valaha, de a legendák azt mondják, hogy az a Kruár vagy ki, az a boszorkánymester amikor odament, minden lakóját kiirtotta!

—Nem hiszek a boszorkányságban!

—Én sem, Nirmael! De annyira központi személy a legendákban Kruár, hogy el kell hinnem hogy létezett, s ha nem is volt boszorkánymester, nagyon figyelemre méltó valaki lehetett! A legenda úgy szól, hogy amikor néhány labrámiai országot elfoglalt, hazafelé egy áramlat elsodorta nyugat felé a hajóját. És ez hihető, mert valóban létezik egy erős áramlat arra. Majdnem szomjan haltak, mire meglátták Pajánt. A paján nép mindennek volt nevezhető csak barátságosnak nem. Megtámadták őket, és Kruárt is alaposan megsebesítették, majdnem belehalt. Kruár bosszút fogadott, elhatározta hogy mindenkit megöl a szigeten, s ezt meg is tette a vilámaival, már csak azért is, mert évekig nem kapott jó szelet amivel hazatérhetett volna. Állítólag nyolc esztendeig a szigeten rostokolt! Ezalatt mindenkit kiirtott akit ott talált, bosszúból. Nagyon haragudott rájuk, mert egy paján harcos három ujját is lemetszette a kezéről kardjával. Hihető hát a haragja, ki szeret nyomorék lenni?! Mindenkit megölt, a nőket és gyerekeket is. Abban én sem hiszek hogy boszorkánymester lett volna, de talán hallottál te is arról hogy létezett régen a tlapantluai civilizáció, talán megtalálta azok valamiféle fegyverét, lehet hogy egy lézerpisztolyt, amik az én világomban is vannak bár örültdrágák, ezért hitték róla hogy varázsló! De ez mindegy is. Végül ugyanis nagy vihar kerekedett, s mert már nem volt élő ember sem a szigeten, és Kruár nagyon unatkozott, el akart menni, felvonatta a vitorlákat, s a vihart kihasználva elhajózott. Igaz, tengerészei fele vízbe fúlt, de sikerült partot érnie Laenorban. Azóta sem járt senki Pajánban, mert nincsenek arra jó szelek, s ha oda is jut valaki, nem tud visszatérni! Ott tehát tökéletes biztonságban lennétek a papoktól.

—És ha mégis maradtak túlélők Kruár után, akik elszaporodtak?

—Akkor marad a hódítás! Vagy, ha békések, a beolvasztás! - mondta határozottan Dalgeron.

—De nem hinném hogy maradtak volna túlélők, mert a legendák szerint Kruár nagyon alapos ember volt, ha gyilkolásról volt szó! És bőséges ideje is volt erre.

—Mi hogyan mennénk el oda? Szél nélkül?

—Lapátkerekes hajóval!

—Ez megint a te valamiféle találmányod lenne?

—Természetesen! Azaz, nem az én találmányom, mert az én világomban ismerik. Most már ugyan nem használják, mert vannak sokkal jobb hajók is, de azokat nem tudnátok elkészíteni. Ezt azonban igen. Nem is nehéz, a lényegét rögvest elmondhatom: a hajó oldala mellett, mindkét oldalon óriási kerék van félig a vízben, mint a malmoknál, csak a malomnál a víz hajtja a kereket, itt pedig egy motor, olyan mint az autómotor csak erősebb, forgatja a kereket, s ettől halad a hajó a vízben!

—Ez valóban egyszerűen hangzik, és könnyen megvalósítható! - ámult Nirmael. —Az már persze nehezebb, hogy ezt megépítsük úgy, hogy a papok meg ne neszелjenek valamit... És persze egy ilyen hosszú úthoz rengeteg benzin kellene, ami hiánycikk!

—Nem kell belőle olyan rengeteg, mert amíg csak lehet vitorlával haladnánk, a motort csak akkor kapcsolnánk be, amikor elül a szél! S ha nincs sok benzin, sebaj, olyan motort kell gyártani, ami benzin helyett alkoholt fogyaszt, különben a csiszík is azt használják, mert nem olyan bűdös! És alkoholt aztán igazán nem nehéz gyártani.

—És arra gondoltál már, hogy azon a szigeten ha külön társadalmat alakítunk ki, akkor oda ugyanannyi nő kell mint férfi?

—Persze, na és?

—Kénytelen vagyok elárulni neked szívem, hogy az Értelem Lovagjai közül nagy átlagban minden tíz férfira esik egyetlen nő!

—Hogy ezt tudod, az is azt bizonyítja hogy a lovagrend felső vezetésébe tartozol Nirmael! - szolt elégedetten Dalgeron. —De igenis gondoltam rá, azaz, nem gondoltam erre, de a tervemet ez mégsem akadályozza! Tudd meg ugyanis, hogy terveim szerint a sziget felé haladván útközben felvennénk a hajóra a csiszíket is! Azaz, hajókra, mert kell hogy több hajónk is legyen, más-képp nem férnénk el!

—Azokat a kannibál négereket?! - ámult el Nirmael.

—De hát te mondtad hogy elvben nem ellenzed az együttműködést!

—Elvben nem is, amíg nem élünk egymás mellett, de hát csak nem akarsz visszatérni az emberevéshez?!

—Én bizony még azt sem bánom ha ez az ára annak hogy ne a papok uralkodjanak felettünk! S ne feledd: mindenben olyan társadalmat akarok mint az én világomban a csiszíké, mert az már bizonyított! Bebizonyosodott, hogy azokkal az elvekkel, törvényekkel és szokásokkal amik náluk honosak, jól működő, hatékony, és a technika fejlődését támogató társadalmat lehet létrehozni! S ti Értelem Lovagjai is ezt akarjátok, nem?!

—Na de az emberevés...

—Nem kötelező! Szabad lesz, de nem kötelező! A csiszík nyilván eszik majd az emberhúst. Nektek nem muszáj! Aki nem akarja, nem eszi, több marad másnak és kész! Különben is: kinek a húsát eszik majd, ha rajtatok kívül senki más nem él a szigeten, mi?! Néhány nemzedék múlva kimegy a divatból, az én koromban is már rég nem esznek emberhúst a csiszík! És mondom, nem is lesz mit!

—Na jó, ez igaz... de a nőuralom? Gondolod, ezt elviselik majd az Értelem Lovagjai, amikor többségük férfi?!

—Hogyne, ha kellő hévvel buzog bennük a vágy hogy megszabaduljanak a papoktól! De ezt még csak ki sem kell hirdetni. Megy ez másképp is!

—Ugyan hogyan?

—Úgy, hogy a csiszík első királynője az a nő lesz aki most is a csiszík királynője! Erről úgysem mondana le, ez nyilvánvaló. A királynőválasztást a kezdetektől fogva úgy szervezzük meg, ahogyan az a modern csiszíknél szokásos – modern csiszík alatt az én világombeli csiszíket értem - hogy tehát az lehet királynő, aki egy bizonyos iskolát kijárt, s a legjobbak közé került ott -

közülük választja ki az utódát a csiszi királynő, s mellette tanul a jelölt évekig! Biztosra veheted, hogy csakis nőket választanak majd utódnak! Ha azonban mégsem így lesz, én azt sem bánom, mert nem lelkesedem annyira a nőuralomért mint ők, elvégre nem is vagyok született csiszi! Hogy úgy mondjam, az ő szavaikkal élve, barbár vagyok, annak is születtem! És tudd meg, a modern csiszik ugyan bőszen hangoztatják hogy náluk mennyire nőuralom van, de igazából alig tudnak felmutatni bármit is amihez kimondott nőuralom kéne! Tökéletesen megbíznak a férfiakban! Nem is lehet másképp, hiszen náluk is a népesség fele hímnemű! Nevelés kérdése az egész! Azt talán ki kell kötni hogy a királynő, azaz a legfőbb uralkodó mindig nő, meg mondjuk a falufőnökök is, de ezt sem muszáj azzal indokolni hogy mert a nők okosabbak vagy ilyesmi, ezzel valóban csak elijesztenénk az Értelem Lovagjait, hanem azt kell mondanunk, hogy azért kell így legyen ez, mert a nők barátságosabbak, könnyebb elviselni őket ha főnökök! Meg azt is kell mondani, hogy az ilyen jelentéktelenebb munkát mint az irányítás, a férfiak jobb ha bölcsen átengedik a nőknek, ez úgyis olyan unalmas, a férfiak okosabbak, többre hivatottak, ők a tudományokkal kell foglalkozzanak, nem a társasélet megszervezésével, mert a férfiész sokkal alkalmasabb a kutatómunkára! Ez roppantul fog hízelegni a férfiak hiúságának! Azt kell mondani, hogy igazi férfi megvetéssel utasítja vissza az olyan munkát ahol parancsolgatni, szervezni kell, mert tudja hogy az ő tehetsége a tudományok terén tud igazán kibontakozni! Az irányítás, az olyan papos munka, ami nem való az Értelem Lovagjainak, ők a tudományoknak kell éljenek! Az irányítás sok dumával jár, azt végezzék csak a feleslegesre hajlamos nők!

—Micsoda nagy zsvány vagy te Dalgeron! - nevetett Nirmael. —Gondolod, lesznek olyan ostobák a férfiak, és épp az Értelem Lovagjai, hogy bevegység ezt a maszlagot, s önként lemondjanak a hatalomról, mindössze mert a hiúságukat dicsérik?!

—De még mennyire! Bár magam ellen beszélek, de kezdem átlátni hogy a csisziknek igazuk van és a férfinép eredendően ostoba, sőt: elég ostoba ahhoz hogy elhiggye, hogy ő az okosabbik nem, és miért is ne túrnék el a nők kedves uralmát, ha most eltűrik a papok gonosz uralmát is!

—És miért ne lehetne valamelyik Értelem Lovagja a királynő, valamelyik lovag a királynő, akár például én is?

—Mert a csiszik bizonyára borzasztó bizalmatlanok lesznek az első időben velünk, ami nem is csoda, mert a papok világából jöttünk, akik nagy pusztulást okoztak már eddig is nekik. Értethető hogy nem mondanának le a legfelsőbb vezetésről! És mi nem nélkülözhetjük őket mert kevesen vagyunk, s nő még kevesebb van köztünk! Különben is Nirmael: tudod mi a csiszi királynő egyik kötelessége! Szívesen párzanál az akadémikusokkal minden új találmányért?

—Miért ne, ha ez az ára a fejlődésnek! - húzta ki magát elszántan a nő, merészen nézve Dalgeronra.

—Céltudatosságodat becsülöm, de tudd meg hogy én viszont sokkal féltékenyebb vagyok annál, hogy megengedjem neked!

—Ne feledd el, hogy a nőuralom hazájában nem parancsolhatsz nekem!

—Nincs is ez szándékomban. Sőt, bár azt nem kell feltétlenül kijelenteni hogy az a nőuralom hazája, azt feltétlenül ki kell hirdetni hogy nincs család, tehát házasság, már csak azért sem, mert nálunk nem lesz pap aki összeadja a párokat! Nálunk csak a matematikusok adhatnak össze, számokat, és nem a papok, embereket! Ebből pedig az következik, hogy senki nem lesz a másik ember ura, tehát mindenki önmaga dönti el, hogy mikor kivel párizik, s ezért senki senkit nem vonhat felelősségre! Se nő férfit, se férfi nőt! Természetesen abba se szól bele senki, ha valakik hosszú időn át csak egymással akarnak lenni.

—De te mégis féltékeny lennél rám, azt mondtad! Tudod, ezt azért örömmel hallom!

—Igen, de mondtam már hogy sosem voltam csiszi, csak egy barbár! Ez bizony így lesz az Értelem Lovagjai első nemzedékével! Legalábbis azokkal, akiknek már van feleségük! De ilyenek, azt mondtad, kevesen vannak! Egy részük megszokja majd az új rendet, a többi a párjuk hűtlenségén hamar túlteszi magát, vigasztalódva a többi nővel illetve férfival! Csak az a lényeg, hogy durvaságra ne kerüljön sor! No meg arra, hogy a többieket, a szabadságjogokkal élőket meg ne szőlják!

—Nem lehetne kissé hagyományosabb módon megvalósítani az ottani társadalmat? Például papi házasság helyett kitalálnánk valami szertartást, minden vallásos sallangtól mentesen...

—Nem, Nirmael! Először is: a csiszík soha bele nem egyeznének ebbe. Már az is furcsa lesz nekik, hogy ezentúl egyáltalán élnek majd férfiak közöttük. És nem szabad elijesztenünk őket, mert *tényleg* szükségünk van rájuk! S én éltem olyan világban amiben ez a szokás dívott amit te mondtál az imént, ezt úgy nevezték hogy *polgári házasság*! Nem rossz az a világ, a papokéval összehasonlítva, igazán nem rossz, de hidd el, a csiszík világa gyorsabban fejlődik, s hajlok arra a nézetre is hogy kényelmesebb! Tudod, ahol van család, ott igazi összetartás csak a családokon belül van és nem a családok között! Ezt pedig nem engedhetitek meg magatoknak, mert akkor nem lennétek elég erősek ahhoz, hogy a későbbiekben meghódítsátok az egész világot! Ahol van család, ott hamar megjelenik a magántulajdon. Ahol van magántulajdon, ott megjelenik a csere. Ahol van csere, ott a csere megkönnyítése végett megjelenik a pénz. Ahol van pénz, ott megjelennek a legkülönfélébb bűnök, mindet a pénzszerzés vágya váltja ki, ott megjelennek a rablók, gyilkosok, tolvajok, kurvák, árulók; s a hazugság, bűnözés, rágalmazás, erőszak mocska lepi be azt a világot, s áldozatul esik e szennynek minden ami szép és jó! S erre semmi szükség, mert van más út is, az, amit a csiszík nagy ügyesen már régóta kitaláltak!

—És azt hogyan éred el, hogy a gyermekeket ne az anyja dajkálja hanem más, idősebb nő?

—Tekintettel arra, hogy a csiszík körében ez már régóta szokásos, s hogy az Értelem Lovagjai között kevés a nő, ez a kérdés nem is lesz probléma! Beleszoknak majd ebbe, ők is élvezni fogják hogy fiatalkorukat gondtalanul élhetik le, a gyereknevelés nyűgétől mentesen, aki meg ragaszkodik hozzá hogy maga nevelje a csemetéjét, hát tegye, jelentéktelen számú kivételt alkot csak!

—Nehéz lesz beletörődnie a Nagymesternek abba, hogy átengedje a legfőbb irányítást egy vadembernek! - ráncolta össze a homlokát Nirmael.

—Ne gondoldj arra a nőre úgy, mint vademberre! - rázta meg a fejét Dalgeron. —Mert először is, nem az! Ha az lenne, a népe már régen megsemmisült volna! Rendkívüli ész és tehetség kellett hozzá, hogy ekkora túlerő ellen idáig megállja a sarat! A csiszík népe ráadásul tehetséges nép, ezt az én világomban bőségesen bebizonyították, szinte mindegyikük született zseni! És náluk az a szokás, hogy a legokosabbat teszik meg királynőnek! Az tehát nem vadember! Arról biztos fogalma sincs, mit jelent például a négyzetgyök, de ez nem is szükséges a királynői munkájához! Másodszor, a csiszík meglepően hamar tanulnak, ezt ebben a világban is bebizonyították, hiszen olyan könnyedén átvették a hódítók minden fegyverét, találmányát amihez hozzájuthattak! Az a szerencsétlenségük, hogy semmi normális nyersanyag, fém nincs a lakhelyük környékén, másképp nem is lenne különösebb szükségük miránk! Harmadszor, ha ő lesz is a királynő, kellenek mellé alkirálynők, s a Nagymester, de nemcsak ő hanem több más lovag is, lehet alkirálynő, ezt nyugodtan kiköthetjük a megbeszéléseken.

—De a döntő szó akkor is a királynőé lesz!

—Igen, de a csiszík az én világomban is remekül értették a dolgukat! Nagyon bízom bennük! S azt se feledd, hogy ők is lesznek legalább ugyanannyian mint az Értelem Lovagjai, de valószínűleg többen, nem lehet hogy ne képviselje őket valaki!

—Képviselje, de hát királynői szinten?!

—Akárhogyis, de királynő csak egy fő lehet, s másképp biztos hogy el nem mozdulnának Zsiből, nem bíznának meg bennünk! S nekünk nagyon kellenek. Ezen ne is vitatkozz Nirmael, inkább igyekezz meggyőzni a Nagymestert!

—Igyekezni fogok!

—Gondolod, sikerül majd?

—Majd elvállik! Azt hiszem a végén úgy dönt majd hogy jó, menjünk el Zsibé, aztán a végső válasz attól függ hogy milyen benyomást tesz majd rá az a vadnőcske! Ha nem lesz elég bizalomgerjesztő, megyünk tovább nélkülük!

—És a nőhiány?

—Nőket szedünk eleget az útbaeső néger törzsektől, vagy visszajövünk később a szigetről bazukákkal, megostromlunk néhány papi börtönt, s visszük magunkkal a női foglyokat – biztos örömmel velünk tartanak! Ha jól belegondolok, nem is olyan fontosak nekünk a csiszík!

—Mebánjátok ha kihagyjátok őket! S ez igazságtalan is volna!

—Ugyan miért?!

—Mert én *akarom* hogy velünk tartsanak, és mert hiszen épp az a találmány is amit előbb említettél, a bazuka, például ősi csiszi találmány!

—Azt te mutattad meg nekünk!

—Igen, de én a csiszík révén tudok róla, mert az én világomban ők találták fel! Hidd már el hogy egy másik világból érkeztem!

—Hát nem is tudom... egyre nehezebb nem hinnem ebben, de... olyan furcsa...

—Akár furcsa, akár nem, de ők sem vallásosak mint ti sem, tehát rokonlelkek vagytok, s nem volna méltó hozzátok hogy ne segítsetek nekik, pusztán a Nagymester hatalomvágya miatt!

—Szó sincs hatalomvágyról, nem hinném hogy Nagymesterünket motiválná ilyesféle érzelem, de nagy ám a felelőssége, és nem biztos hogy az a tudatlan néger törzsfőnök is ugyanolyan jól képes el irányítani egy közösséget mint ő!

—Lehetőséget sem adsz neki?

—Sokba kerülhet ez a próbálkozás!

—Nézd Nirmael, az a nő már bizonyított is ilyen téren, a nagyon tisztelt Nagymesteretek meg még nem, mert a csiszi királynő régóta irányít egy nagy közösséget, e pillanatban is ezt teszi, a Nagymester meg örökké csak bújkál itt a városban kevés számú hívétől körbevéve, sőt körbe se véve, mert ritkán látja őket!

—De itt fejlett technikát kell kezelni!

—Azt kezelhetik nyugodtan az Értelem Lovagjai, s különben sem olyan nehéz megtanulni azt!

—Mégis...

—Azt mondtad hogy az ellenséged ellensége a barátod!

—Az is, de te most azt akarod hogy a főnököm is legyen!

—Akárki legyen is a csiszík királynője jelenleg, nem tagadható hogy remekül irányítja őket! Ráadásul a legfontosabb szabályokban, törvényekben úgyis meg kell egyezni előre, még mielőtt közösségeink egyesülnének! Meglepetés tehát senkit nem érne!

—Ez igaz! - ismerte el vonakodva Nirmael.

—Hát akkor? Mit javasolsz majd a Nagymesternek?

—Tudod mit, mielőtt válaszolnék, előbb hallani szeretnék mindent!

—Mit mondhatnék még?

—Mindent, drágám! Például, mi a terved, hogyan építhetjük meg a motoros hajókat észrevétlenül?

—Gondolod hogy erre is van már tervem?

—Ha nincs, azt is megmondhatod! Nem harapom el a torkodat!

—Ne is tedd, mert nincs rá jó ötletem! De feltételezem, hogy ti, a remek szervezők, csak tudtok találni valami néptelen partszakaszt, ahol összerakhatjátok őket.

—Meg lehetne oldani, de ez kockázatos úgy is! Hanem nekem van erre jó ötletem, drágám, de ahhoz neked kell segíteni!

—Ha csak rajtam múlik! - vonogatta a vállát Dalgeron. —Örülök hogy segíthetek neked!

—Segíthetsz, s hozzá sokat! Vállald el a csiszík elleni hódító sereg fővezényletét!

—De hiszen én még a sereg indulása előtt akartam a csiszíkhez érkezni, hogy időben elköltözhessenek onnan! Ezért is mondtam hogy nincs sok időnk!

—Hallgass meg! Elvállalod a vezényletet, megkezdted a toborzást is, mindent elvégzel a lehető leglelkismeretesebben! Csak éppen... a legjobb, legnagyobb hajókra csupa olyan embert fogadsz fel, a kapitánytól kezdve a legutolsó kis hajósinasig, akit én ajánlok neked!

—Tehát Értelem Lovagjait.

—Igen, természetesen azokat!

—Akkor nagyon meg kell bíznotok bennem! Mert ha ilyen sok lovag nevét megtudom és elárulom...

—Ha a költözés mellett döntünk, nincs más választásunk mint a bizalom irántad. S úgyis lesz mindegyiknél bazuka meg rakétavető, s amint a hajóra léptek, ki sem mozdulnak onnan, elfogásuk tehát súlyos véráldozatba kerülne!

—És miként oldjuk meg a motor és a lapátkerek felszerelését?

—Sehogy. A csizik partszakaszáig nyilván jó a széljárás, ha nem így volna, a hódítók se tudnának útrakelni. Ha pedig a csizikhez eljutottunk és összebarátkoztunk velük, ott összeszereljük majd amit kell, nyugalomban, biztonságban, addig pedig a kerek és motorok alkatrészekre szedve pihenhetnek a hajók gyomrában. Természetesen a berakodást is neked illetve megbízható embereinknek kell felügyelni. Senki illetéktelen nem szabad a hajókhoz engedni, s ez még csak gyanús sem lesz, mert azt mondod hogy a hitetlenek, eretnekek, főleg az Értelem Lovagjainak a támadásától, merényleteitől tartasz! Még meg is dicsérnek a gondosságotért.

—Akkor nektek arról kell gondoskodnotok hogy minél több bazuka és lövedék legyen legyártva az indulásig! S közlöm gyorsan, hogy az indulást hat hónap múltánra tervezik! Akkortájt szoktak jó, északról jövő szelek is fújni, amik megkönnyítik a délre hajózást!

—Addigra rengeteg lesz a bazukából is, rakétavetőből is, történekekből is, mert szerencsére nem nehéz a gyártásuk!

—De nehogy lelepleződjetek! Szüntessetek be addig minden más tevékenységet, hallani se lehessen az Értelem Lovagjairól!

—Úgy lesz drágám! Te pedig elterjesztheted, hogy módszered az eretnekek ellen mennyire bevált, mert lám, az Értelem Lovagjait a többi szekta máris teljesen kiirtotta!

—Nem is rossz ötlet! De te meg azt ne feledd, hogy kellenek a hajómotorok alkatrészei is!

—Ezek megtervezése a te feladatod!

—Bizony hogy nem! Mit sem értek a hajómotorokhoz! Készítsetek néhány rohadtul nagy, erős motort, amihez hozzá lehet erősíteni egy ménkü nagy kereket, olyasmit mint a vízimalmoknál van, s ha el tudja mozgatni, ha forgatni tudja, akkor jó! Mást nem mondhatok, de remélem vannak nálatok jófejű emberek!

—Ez végülis nem látszik nagyon nehéznek... - bólogatott Nirmael. —De mi lesz a többi hajóval?

—Maradnak! Előbb indulunk el mint ők. Ha üldöznek, szétlőjük őket darabokra és kész!

—Remélem hogy lesz üldözés... - mondta vérszomjasan Nirmael.

—Én meg remélem hogy nem. Jobb lenne ha nemcsak azt nem tudnák hogy hová tűntünk, de még azt sem hogy valaki ellopta a hajóikat!

—Ennek nem látom sok előnyét, márpedig én szeretnék papokat ölni, s a szigeten erre nem lesz lehetőségem, mert azok nem csinálnak motoros hajókat, s nem jönnek a szigetre!

—Én kis tigrisem! Akkor most beszéljünk arról, hogy ez végülis csak terv marad, vagy valóban költözünk?

—Költözünk! - bólintott Nirmael.

—Csak nem azért mered ezt kijelenteni ilyen határozottan, mert...

—De igen. Az Értelem Lovagjainak Nagymesterét úgy hívják, hogy Nirmael Mirkia Baldea hercegnő!

6. fejezet: A Hús Búne

MJENZSEN TESTVÉR majd' kibújt a bőréből boldogságában, amikor megtudta, hogy Dalgeron elválja a megbizatást, a hadvezéri tisztelet mint Főinspektor, s elindul fél esztendő múltán a vad, kegyetlen, vérszomjas, eretnek és erkölcstelen csiszik ellen, hogy végre megtisztítsa ettől a szennynéptől a kontinenst. Valójában persze nem annyira a csiszik elpusztítását óhajtotta, hanem hogy Dalgeron helyét átvehesse.

Az első pillanattól kezdve nyilvánvaló volt, hogy a flotta és hadsereg megszervezését nem lehet Vuárból irányítani, s így Dalgeron Mopába kell költözzék az indulásig. Ő erre kész is volt, persze Nirmael is, de különböző okokból a költözés elhúzódott, főleg mert Dalgeron sokkal nagyobb úr volt annál hogy maga foglalkozzék a szállás megteremtésével, ezt más, Mopába indított papi személyek szervezték meg neki, s nem ment elég gyorsan, elvégre Dalgeron, mint a Szent Papi Rend hadvezére, lényegesen jobb szállásra kellett számat tartson, mint amikor félig-meddig még magánemberként Vuárdban élt! Hiszen lakhelye egyben a hadseregszervezés központja is lesz!

Teltek-múltak hát a napok, várta a hírt Dalgeron hogy megvan már a szállás, költözhet, amikor egyik nap hazatérte után azzal a meglepő hírrel fogadta őt Nirmael, hogy jobb ha aznap este nem hegedül.

—Ugyan miért nem?

—Nem is tudom hogy miként közöljem veled a hírt drágám...

—Ha megkérhetlek trogg nyelven vagy csisziül! Mást nem ismerek!

—Te tudsz csisziül?! - ámult el Nirmael, azt is elfelejtve egy pillanatra, hogy mit akart mondani.

—Tudok. Nem valami jól, de azért tudok! Elvégre a saját világomban kommandóparancsnok voltam, és azoknak tanították a csiszi nyelvet a felkészítés alatt, az iskolában, mert Csisziföld a világ vezető hatalma, s mert mindig mindenki abban reménykedett hogy elfoghat egy csiszi kémeket. A csiszik kémiszolgálatja ugyanis hirhedten széleskörű és jólszervezett, szinte mindeütt ott vannak, ennek ellenére azonban tudomásom szerint az elmúlt kétszáz év alatt mindössze két kém lepleződött le, évszázadonként tehát csupán egy, s azokkal se mentek semmire, mert elfogásuk előtt öngyilkosak lettek. Ilyen nagy közöttük az összetartás! Persze ennél sokkal többről derült ki hogy kém, de csak utólag amikor már késő volt, mert ez a kiderülés azt jelentette hogy az illető egyik napról a másikra eltűnik, mert Csisziföldre távozott. Mindenki igyekszik tehát védekezni a kémkedés ellen, s ezért az ilyen munkákkal, kémelhárítással kapcsolatba kerülő személyeket, a kommandósokat is, kitanítják a csiszi nyelvre, szokásokra, legalábbis nagyjából. Én is ezért tudok olyan sokmindent. Ez most nagyon jó nekem, mert így tudok majd beszélgetni az itteni csiszikkel is, bár nem hiba nélkül!

—És ti, a többi ország nem küldötök kémeket Csisziföldre?

—De igen, de ez nagyon nehéz, mert a csiszik falvai ritkán népesebbek mint kétezer fő, mindenki ismer szinte mindenkit, és amint új ember akar ott letelepedni, vagy csak hosszabb ideig tartózkodik ott, a taki megkérdi honnan jött, s azonnal megkérdi a mondott falu takiját hogy valóban onnan jött-e az illető! És nagyon-nagyon jól kell tudni a csiszi nyelvet, mert azonnal kifülek a „tájszólást”! Ha meg valaki bevallja hogy Barbáriából jött – így neveznek minden országot gúnyosan ami nem Csisziföld – akkor ugyan nem baj hogy nem tudja jól a csiszi nyelvet, de akkor soha élete végéig nem engedik igazán jelentős munkához, olyan helyre ahol kémkedni lehetne, kémkedni érdemes volna! S ha iszonyú erőfeszítésekkel mégis sikerül valami érdemleges helyre bejuttatnunk valaki kémeket, akkor annak általában az a vége, hogy eleinte még csak-csak küld nekünk néhány fontosabb információt, de nagyon hamar úgy megtetszik neki a csiszi életmód, hogy bevallja a csisziknek hogy ő kém, honnan jött és mit árult el a barbároknak eddig, s kéri hogy bocsássonak meg neki, mert ő már teljes szívével igazi csiszi szeretne lenni! S a csiszik meg is bocsátanak neki. De a kémnek többé semmi hasznát nem veszik a küldői. Eddig nem értette senki, mi olyan vonzó a csisziségben hogy a kémek gondolkodását még külön igyekezet nélkül is átformálja pusztán az életmód, de most már kezdem

sejteni. Én soha nem voltam csiszi, mégis meg akarom teremteni Csisziföldet, pusztán mert annyira megutáltam a barbárságot! Milyen jó, hogy azonnal beszélhetek is majd velük!

—Biztos vagy benne hogy ezeknek a nyelve ugyanaz mint amit te ismersz?

—Biztos hogy nem teljesen ugyanaz, de nagyjából mégis egyforma a két nyelv, mert a csiszi hírhedten konzervatívok, főleg ami a nyelvüket illeti! Új szavakat ugyan meglehetősen könnyedséggel vesznek át más nyelvekből új dolgokra, de régi szavaikat nem feledik el és nem cserélik le másokra, tehát úgy vélem a mostani, primitív csiszi nyelv nem nagyon másabb mint amit én ismerek, inkább csupán szegényesebb, kevesebb szót tartalmazó! De mondd inkább, mi a baj? S ha lehet, trogg nyelven mondd!

—Új szomszédunk van! A szomszédos lakosztályt, a balra levőt vette ki, vagy vette meg, ezt nem tudom pontosan.

—Ah! És milyen? Hogy néz ki?

—Ismered jól! Mjenzsen testvér az. És valószínűleg erkölcstelennek bélyegeznék az áthallatszó muzsikát.

—Nocsak!

—Nem mondta neked drágám, odabent, hogy már itt lakik?

—Nem, egyáltalán nem! Vajon miért költözött ide?!

—Fogalmam sincs, de nekem ez nem tetszik! - aggodalmaskodott Nirmael. —Csöppet sem hiányzik hogy kiszagoljon valamit épp most, amikor már ilyen közel van a siker!

—Eh, még ha tényleg utánunk szimatolna is, akkor is, mit tudhat meg amíg Mopába költözünk?! Oda pedig nem fog követni, már csak azért sem, mert a helyemre pályázik, s a munkakörömet csak itt Vuárdban láthatja el!

—Mégis aggódom, drágám! Nem hiszek a véletlenekben! Mjenzsen sejt valamit!

—Mégis, mit lehetnék?

—Azt te tudod!

—Nézd, korábban is erősebb voltam mint Mjenzsen, most meg hogy rendszeresen edzem, úgy dagadoznak az izmaim, hogy már félkézzel is felemelem az autónkat! Ha akarod, átmegyek hozzá és laposra verem!

—Nem, nem, az nem lenne jó! Én nem ilyesmire gondoltam, hanem... nem is tudom pontosan... de egyszer beszéltem valami olyasmiről, hogy valami láda van a világotokban, amivel máshol levő képeket lehet nézni, vagy kitalált képeket, nem emlékszem már pontosan...

—Ah, a tévére gondolsz! Hát elhiszed már hogy másik világból érkeztem?

—Nem is tudom, egyre inkább hiszem, de még nem teljesen! De most ez nem fontos, mindegy hogy azért mert onnan jöttél, vagy mert zseniális vagy, de mindig kitalálsz valami agyafűrt dolgot! Nem lehetne hogy készítesz egy ilyen ládát, aztán leülnénk elé és megnéznénk rajta, mit csinál Mjenzsen?

—Ugyan már, a tévé, az nem rejtett kamera! De azért ne csüggedj, mert ennek ellenére nem is beszéltem olyan bugyutaságot! Tévé ugyan nem tudok készíteni, de egy egyszerű kis lehallgatókészüléket, azt igen! Ezzel ugyan nem láthatjuk Mjenzsent, de ha ügyesen elrejtjük a lakásában hogy észre ne vegye, akkor kihallgathatjuk hogy mit beszél, úgy, hogy mi ki se mozdulunk a mi lakásunkból! Persze csak ha beszél egyáltalán!

—Ó, ez aztán nagyon jó lenne! Kezdd neki azonnal kérlek, mert nagyon megijesztett az ideköltözése! Fontos tudnunk hogy mit tud!

És Dalgeron neki is kezdett egy kezdetleges mikrofon összebarkácsolásának. Pontosabban szólva, nem is ő készítette azt el, ő csak megtervezte, és egy Dzsuel nevű férfi gyártotta le neki azt. Ez a férfi is az Értelem Lovagjai közé tartozott, de nem túl régen – mindössze néhány nappal azelőtt lépett be a lovagrendbe. E fontos lépésre az készítette, hogy Dalgeron megmentette őt a megégetéstől, sőt úgy mellesleg a kínzásoktól is. Az volt a vád ellene, hogy az elektromosság ördögi találmányát merészelte alkalmazni. Ő ugyan kétségbeesetten tagadott, de hiába, mert a lakásában számtalan elektromos bizgentyűt találtak, tele volt minden huzalokkal, meg sok más mindenfélével, amikről a szentatyák azt sem tudták, mire valók, de borzadtak tőlük, és sűrűn rajzolták ujjakkal a rontásűző szent jelet, a kört. Dalgeron is járt a helyszínen, s ő

felismert egy kis villanymotort, néhány elektromágnezt, s egy kezdetleges villanyégőt is. Persze nem mondta meg a többi papi személynek, hogy mik ezek, de az egésztest lefoglalta terhelő bizonyítékként, azután suttymban a lakására szállította, mert úgy vélte ha valamit csinálni akar, ez a sok alkatrész rengeteg munkától megkíméli. De Dzsuel is megmentette. Azt javasolta neki, hogy ne is tagadja a vádakát hogy elektromossággal foglalkozott, de mondja azt, hogy nem kárhozatos tudásvágyból, hanem mert meg akarta ismerni az ördögi praktikákat, hogy így harcolhasson ellenük! Dalgeron gyorsan íratott is vele néhány oldal sületlenséget, például néhány imádságot, amit állítólag Dzsuel kísérletezett ki, melyeket ha elmond a hívő és őszintén hisz bennük, akkor utána állítólag nem gyullad ki semmiképp sem a villanyvilágítás ördögi fénye, bármit tegyenek is az istentelenek!

—És ha kipróbálják és mégis kigyullad? - kérdezte Dzsuel.

—Nem lesz senki olyan vakmerő hogy kipróbálja - nevetett Dalgeron - de ha mégis ezt tennék, akármikor lehet azzal védekezni hogy neked pedig beváltak ezek az imák, s biztos nem hitt bennük eléggé az, aki kipróbálta! Sőt, már pusztán az a tény is hogy próbálni merészelt, bizonyítja hogy nem hitt eléggé, mert a hitnek nincs próbákra szüksége!

Így aztán Dzsuel tettét úgy ítélték meg mint a kegyes buzgóság túlfokozott esetét, s nem lett a férfinak semmi baja, azt kivéve, hogy Tumbur atya megszidta, amiért ilyen veszélyes kísérletekhez előtte nem kért engedélyt, s persze minden további ilyesfajta foglalatosságot megtiltottak neki. De Dzsuel ezt nem bánta, mert Nirmael megismertette őt az Értelem Lovagjaival, ráadásul Dalgeron maga adott neki munkát a garázsában, még hozzá érdekes munkát, mert Dzsuelre bízta hogy ellássa az autóját fényszórókkal és belső világítással, amit Dzsuel hamarosan meg is csinált. S most Dalgeron lehallgatókészülékeihez a mikrofont és hangszórót is ő gyártotta le. S ha már benne volt, hát nem is egyet készített mikrofonból, de rögvést egy tuca-

tot.

—Nagyszerű! Még Mjenzsen illemhelyére is jut belőlük! - ujjongott Dalgeron.

—Minek, az nem érdekel bennünket hogy miként fingik! - fintorgott a szabadszájú Maműjem, az egykori kolduslány, akit majdnem mindenbe beavattak eddigre.

Már csak az elhelyezés volt hátra. Ez sem volt nehéz, mert Dalgeron még mindig Mjenzsen főnöke volt. Elküldte Mjenzsent Mopába, hogy intézkedjék már, mert mielőbb költözne! Mjenzsen boldogan elutazott, neki is érdeke volt hogy minél előbb átvegye Dalgeron helyét. Majdnem egy hétig távol volt, ezalatt az Értelem Lovagjai közül néhány kőműves és festő szakember jött Dalgeronhoz. Dalgeron mint volt kommandós, könnyedén kinyitotta Mjenzsen lakását álkulccsal, a lovagok pedig nekiestek a berendezésnek, s Dalgeron utasításait követve a falba rejtettek néhány vezetéket, majd eltüntették az áruló nyomokat. Dalgeron rögvést ki is próbálta az akusztikát.

—Se nem sztereó, se nem CD minőség! - fintorgott. —Meglátszik hogy mindegyik mikrofon barkácmunka, pedig még csak nem is miniatürizáltak! De legalább érthető, s ez a lényeg!

—Hurrá! Bárhol is legyen halljuk hogy mit beszél! - ujjongott Nirmael.

—Bizony! Még azt is tudni fogjuk mikor rejszol, mert halljuk majd a lihegését! - tapsikolt Maműjem.

Mjenzsen aztán hazajött, késő este érkezett meg, tehát akármilyen lett is útja eredménye, nem számolhatott be róla Dalgeronnak, mert lejárt már a hivatali idő. De Dalgeron nem bánta. Hivatalosan ráér holnap is találkozni Mjenzsennel. Nirmaellel együtt azonnal a hangszóró elé telepedtek, amit egy rögtönzött vezérlőpultba építettek bele. A vezérlőpult korábban cipősdoboz volt. A hangszórón kívül néhány kapcsoló meredezett rajta, ezekkel lehetett állítani, mikor melyik mikrofon hangját hallják.

—Nem biztos hogy hallunk ma este valami érdekeset! - sopánkodott Nirmael. —Ha csak nem szokása a magábanbeszélés, meg se mukkan majd, és valószínűtlen hogy vendégeket fogadna!

—Hátha! - vont vállat Dalgeron. —S ha nem ma, hát holnap vagy holnapután! S előbb-utóbb biztos jön hozzá valaki, ha meg mégsem, akkor sem történik semmi baj, mert hamarosan úgyis Mopába költözünk!

Ám várakozásukat siker koronázta. Jó darabig ugyan csak mindenféle apró zajokat hallottak, de azután edénycsörgés ütötte meg a fülüket.

—Kapsolj a konyhaira! - mondta Nirmael. —Akkor jobban halljuk!

—Azt, hogy hogyan csámcsog?! - kuncogott Maműjem, de Dalgeron engedelmesen átkapcsolt a konyhai mikrofonra.

—Furcsa hogy nem hozott szolgálkat is magával, az ő pozíciójában már nyugodtan megengedhetne magának akár tucatszámú szolgálkat is! - morfondírozott Nirmael. —Ez is azt bizonyítja, hogy rosszban sántikál!

Nemsokára kopogás hallatszott, mire Dalgeron gyorsan visszakapcsolt az előszobai mikrofonra. Vendégek érkeztek Mjenzsenhez!

—Na végre megjöttetek, ti mocskos kurvák! - hallották a hangszóróból Mjenzsen hangját.

—Elnézést, de az utolsó pillanatban négy vendégünk is érkezett, és nem mondhattuk nekik hogy siessenek mert egy paphoz igyekszünk! - hallották a választ egy női hangtól.

—Ne szemtelenkedj, Sztrecsá! - csattant fel morcosan Mjenzsen. —Dobjátok inkább le azonnal a gönceiteket, aztán máris vízszintesbe vágthatjátok magatokat, mert nagyon kanos vagyok! Hogy úgy mondjam, kurvára fickós a kedvem, hehehe!

—Akkor most ne is játsszunk egymással bemelegítésképpen? - kérdezte egy másik női hang.

—Nem. Azaz, azt éppen lehet! De úgy, hogy mondjuk ti ketten, Livóla és Tunkudra egymással foglalkoztok, én leülök a fotelba, és Sztrecsá közben cumizik engem míg én nézlek benneteket! Tejszínhabot hoztatok?

—Természetesen atyám, parancsod szerint ahogyan kérted!

—Nagyszerű! Ne is legyen ellenkezés, mert akkor vége a szabad kurválkodásnak, lecsapok rátok, s a korbács alá kerültek! Nem akarjátok azt ugye?

—Nem, nem, persze hogy nem!

—No csak azért! Akkor legyetek velem kedvesek! *Nagyon* kedvesek! Remélem elég tejszínt hoztatok!

—Hogyne, van egy egész literre való! - válaszolta Sztrecsá.

—Az kevés lesz! Ostoba ringyók! Megmondtam hogy mindhármótok tejszínes pináját ki akarom nyalni! Megmondtam! - üvöltötte Mjenzsen, magából egészen kikelve. —És így már nem is jut belőle az én faszomra!

—Nyugodj meg uram, leszopjuk mi azt tejszín nélkül is! - nyugtatgatták a lányok ijedt hangon.

—De én tejszínnel akarom, tejszínnel, tejszínnel, tejszínnel! - és hangjából ítélve Mjenzsen szinte toporzékolt mint egy makrancos gyerek. —Na de megálljatok, ezért büntetésből úgy szétkúrlak benneteket hogy recsegni fog a picsátok! És még seggbe is kúrlak benneteket! Na, vetkőztök már végre?!

A beszélgetés itt egy időre befejeződött, csak különböző apró zajok hallatszottak, s némi lihegés.

—Na hát, Mjenzsen kurvákat fogad! Pap, sőt főpap létere! Amikor ráadásul felesége is van, két kisgyerekekkel! - ámuldozott Nirmael.

—És milyen csúnyán beszél! - jegyezte meg Maműjem.

—Na, szépen éppen te sem beszélsz kicsikém! - válaszolta azonnal Nirmael.

—Mégsem olyan csúnyán mint ő!

—Most elkapom Mjenzsent! - határozott azonnal Dalgeron. —Nirmael, hívj össze minden szolgálkat aki csak van a házban, átmegyünk hozzá! Jössz te is, meg te is Maműjem!

Néhány perc múlva ott állt a konyhában várakozóan Dalgeron teljes háznépe, hat keménykötésű férfi, mind csupa Értelemlovagja, s ráadásképpen Dzsuel, meg Maműjem és Nirmael. Épp ekkor ezt lehetett hallani a hangszóróból:

—Várj, Sztrecsá, ne szopd olyan erősen, nem akarok még elmenni! Előbb Tunkudra feküdjön a hátára, kerekedjék fölébe Livóla, de lábtól, hogy egymás pináját nyalhassák, én meg közben bedugom Livóla seggébe! Amíg baszom őt, te csiklandozd a zacskómat! Így akarok elélezni, hogy amikor kirántom a botomat a seggből, az összes geci Tunkudra arcába csorogjon! Imádom ha csupa geci egy nő arca! Aztán te majd, Sztrecsá, mind lenyalod róla!

—Fúj de ocsmány! - borzongott meg Nirmael.

—Eh, az én világomban egy közepes pornófilmben is lehet ennél sokkal cifrábbakat látni! - vont vállat Dalgeron.

—Miről beszélsz, drágám? - kérdezte a nő.

—Mindegy! Lényeg az hogy én nem ítélem el Mjenzsent amiért egy kis változatosságra vágyik. Azért sem mert egyszerre három nővel teszi ezt. Még azért sem mert kurvákat fogad fel e célra - még mindig jobb sokkal, mintsem hogy férjes asszonyokat csábítgatna! De azért nagyonis elítélem, mert megszarolja e három nőt, hivatali hatalmával visszaélve, ráadásul most alaposan rá is ijeszték, mindent kivall pillanatokon belül, azt is hogy miért leselkedik utánunk, és leszoktatom arról hogy ellenem áskálódjék! Sokáig ugyan már úgysem teheti, de kopjon le rólam addig is!

—Ah, ah, most mindjárt elmegyek! - hallatszott Mjenzsen kéjes lihegése. —Készülj Tunkudra, nyisd ki a szádat is, minden cseppje kincset ér, nehogy mellé menjen! Mindjárt elmegyek!

—Mi is elmegyünk! Át, Mjenzsenhez! - szolt Dalgeron, azzal már indultak is. Az ajtó ugyan zárva volt, de ez Dalgeront nem érdekelte. Egyetlen óriási rúgással betörte azt - hányszor de hányszor csinált ilyesmit kommandós korában! - aztán gyorsan bemasírozta Mjenzsen lakásába. A négy fős csoportozat riadtan rebbent szét, Mjenzsen azt se tudta mit tegyen. A lányok akik feküdtek, nehézkesebben kászálódtak fel, mert ki kellett bontakozniuk egymás karjaiból. A legalul fekvő nő, aki nyilván Tunkudra volt, sebes mozdulattal igyekezett ledörgölni arcáról Mjenzsen férfimagját, de ezzel csak azt érte el, hogy néhány nagy csöpp helyett most már egész arcát és karját is vékony, egyenletesen fénylő nyálka borította be. Úgy látszott, Mjenzsennek az utolsó pillanatban, megérkezésük előtt, mégis sikerült „elmennie”.

Ahhoz képest hogy elment, igazán nyilvánvalóan otthon tartózkodott, s Dalgeron bejöttét látva csak hebegni, nyöszörögni tudott.

—Te... te atyám... te... te... itt?!

—Én, és itt! - azzal Dalgeron Mjenzsen mellé lépett, s így szolt:

—Csak ne olyan sebesen azzal az öltözéssel, fiam! Rossz fiú vagy, tudd meg! Nagyon-nagyon rossz fiú! És a rossz fiúkat meg szokta büntetni az atyjuk, márpedig épp az imént szólítottál atyádnak! - azzal Dalgeron óriási pofont kevert le Mjenzsennek, hogy az átbukdácsolt az egész szobán, egyenesen a meztelen lányok csoportjába, s arcán ott égett Dalgeron mind az öt ujjának a nyoma.

—Megállj! - kiáltotta most Dalgeron, látva hogy a lányok igyekeznek elszökni. —Nem engedtem meg, hogy elkotródjatok!

Erre azonnal az ajtóba állt néhány szolgálja, a távozást megakadályozandó.

—Maradnotok kell, de ne féljete, mert itt az ügy sokkal súlyosabb mint egy kis kurválkodás! Ti most ebben az ügyben nem vádlottak vagytok, hanem fontos tanúk, és én mint Fővédelmező ígérem meg nektek, hogy semmi bántódásotok nem lesz a történetek miatt, vagy a régebben elkövetett ügyekért!

—Ó, hálás köszönetem atyám! - rebegette az ondós arcú Tunkudra. —Megtisztelsz könyörületteddel!

A másik két nőn is látszott hogy fölöttébb megkönnyebbültek azt hallva hogy tanúk lesznek. Mennyivel kényelmesebb tanúnak lenni, mint vádlottnak!

—De ugye mi felöltözhettek? - kérdezte Sztrecsá.

—Igen. Tanúnak ruhában illik lenni! De Mjenzsen csak maradjon így, ha nem szégyellt levetközni olyanok előtt akik nem a feleségei, akkor viselje csak most el szégyenét!

—De... de én... nekem... nem illendő így mutatkoznom nők előtt...

—A feleségem erenyeit hadd védelmezzem én, nem szorulok rá a segítségedre! Különben is, láttott ő már hímtagot, tudniillik az enyémet, s nem hiszem hogy kedvet kapna erre a hitvány kukacra, ami a te lábaid közt csüng! - azzal Dalgeron letelepedett az asztal sarkára. —Hát Mjenzsen pajtás, te most nagy bajban vagy! Nagyon nagy bajban! Mit gondolsz, mit fog szólni Tumbur atya ha megtudja a viselt dolgaidat? Meg a feleséged? De á, hagyjuk is az asszonyt, úgysem ölelheted már soha át! Semmit le nem tagadhatsz, mert a lányok ellened vallanak, naná de még mennyire hogy megteszik, már csak azért is mert a főnököd vagyok, nagyobb hatalommal mint te és nem óhajtanak büntetést, ráadásul nem is hazudnak, és a szolgálaim is

mind tanúsíthatják erkölcstelenségedet, meg a feleségem is! Fúj, hogy te mennyire nem viselkedtél paphoz méltón, Mjenzsen! Ugye tudod a törvényt? Ugye tudod hogy ez mivel jár?! Há-zasságtörés! Még hozzá többrendbeli! Előre megfontolt szándékkal, ráadásképpen, mert hiszen jóelőre megbeszélte a lányokkal, még tejszint is hozattál velük!

—Nem, nem, szó sem volt előre megbeszélésről, csak...

Dalgeron leugrott az asztalról, s most a változatosság kedvéért Mjenzsen másik arcára mért egy irtózatos pofont.

—Ezt azért kapod mert hazudsz! Hazudsz nekem, gyermekem! Nekem, aki majdnemhogy szent vagyok, mert látom minden gondolatodat! Mindent pontosan tudok! Még azt is hogy a lányok késtek, mert korábban volt négy vendégük! Azt is hogy seggbe basztad Livólát, tehát nemcsak sima házasságtörést követtél el, de fajtalankodást is, perverziót, természetellenes kapcsolatot, s amennyire így látom, Sztrecsá ráadásul elég fiatal ahhoz is hogy kiskorú legyen, tehát a megrontás is vétkezől róható fel! Olyan csekélyiségekről mint a csúnya beszéd, már nem is beszélek! Beszélek ellenben arról, hogy hivatali hatalmaddal visszaéltél! Egyrészt mert elnézted e nők erkölcstelenségét, s így nem üldözted elég eréllyel a bűnt, másrészt meg arról, hogy megszaroltad őket, tehát ellenszolgáltatást kértél azért hogy bűnözz, visszaélj beosztásoddal, felelősségteljes megbízásoddal! Ez épp olyan mint a megvesztegethetőség, sőt rosszabb annál, mert magad kezdeményezed az egészet! Ez nem más mint az egyházi szolgáltatások kiárúsítása, hivatali nevén szimónia, de még annál is rosszabb, mert olyasmit bocsátasz áruba, amihez jogod se lenne: a szemethúnyást az erkölcstelenségek felett! E három nő tehát nem is vétkes, mindaz amit elkövettek, a te fejedre száll, a te vétkező Mjenzsen, mert te biztattad fel őket ocsmány kéjvágyad kielégítésére, ezért is bocsátok meg nekik! Elvégre ők még fiatalok, nincs bennük kellő élettapasztalat, nem is papok mint te, nincsenek magas iskoláik, nem részesültek felszentelésekben, nem is voltak hatalmi pozíciókban, sőt: egyszerűen csak nők, alig emberek, nem képesek logikusan gondolkodni, nem felelősek tetteikért, hiszen csak nők! De te, Mjenzsen! Ó, ó, te! Hogy én mennyire csalódtam benned! Mennyire eljátszottad a bizalmamat! És mindezt csak azért, mert engedted a hús gyönyörének, a Gonosz Erők csábításának!

—Bocsáss meg atyám... - nyöszörögte Mjenzsen, és könnyei is folytak, mert nem szokott hozzá hogy verjék, márpedig Dalgeron ugyancsak erőseket tudott ütni.

—Mebocsátok fiam. Tudod hogy milyen kíméletes vagyok. Én aztán megbocsátok!

—Köszönöm atyám! - nyögte megkönnyebbülten Mjenzsen.

—Én megbocsátok, de a büntetést nem kerülheted el! Mert én ugyan megbocsátok, de Tumbur atya nem fog megbocsátani, amennyire őt ismerem, márpedig mindaz amit felsoroltam neked, halmazati összbüntetésként nyílegyenes út a máglyára!

—Kurváztál, tehát kurva nagy bajban vagy! - vigyorgott a szemtelen beszédű Maműjem Mjenzsenen.

—De ha enyhébben ítéli is meg a tetteidet Tumbur atya, - folytatta Dalgeron - akkor is, legszerényebb számítások szerint kijut neked mintegy kétszáz korbácsütés, és azt nem szokták túlélni a nálad jóval erősebb emberek sem! Látod már, hogy hová vezet a bűn?! Érted már, hogy miért mondtam, hogy többé nem ölelheted meg az asszonyt?!

Mjenzsen igazán megrémült erre. Tudta ő is nagyon jól, hogy Dalgeron csöppet sem túlzott. Lerogyott a fal mellé, és úgy zokogott.

—Én csak... én csak... én nem akartam semmi rosszat!

—Én sem akarok semmi rosszat, de kötelességem mindenütt a törvénytelenések üldözése!

—De nagyon szépen kérlek, légy elnéző!

—Mondtam már hogy én elnézem! Tudod mit, olyan elnéző leszek hozzád, hogy ezennel ünnepélyesen bocsánatodat kérem mint testvér a testvértől, amiért megütöttelek! Hirtelen indulat robbant ki bennem, ami méltatlan volt hozzám! Én elnézem neked. Mi vagyok én, hogy megítélni merészeljem embertársaim kilengését?! Itt az a kérdés, hogy Tumbur atya elnézi-e!

—Nem, ő nem fogja... de muszáj megtudnia neki?!

—Mjenzsen, ezt nem vártam volna tőled! Képes volnál eltitkolásra buzdítani?!

—Ígérem hogy többet nem lesz ilyen! Soha-soha többé!

—Nem is, mert a máglya forró tüze nemcsak vétkeidet égeti el, de bűnös testedet is! És nem is látom be miért kellene elnézőbb lennem épp veled, aki állandóan a helyemre törekszik, s befeketíteni igyekszik, mint amilyen azzal a pappal voltam, aki a gyónás közben kényszerítette szerelmi szolgálatokra a nőket! Emlékszel ugye arra az ítéletemre?!

Most sápadt csak el Mjenzsen! Dalgeron úgy látszik rájött, hogy ő állandóan ellene piszkálódott! Neki vége van, mert Dalgeron ügyesebb intrikus volt mint ő, és sikeresen rajtakapta!

—Ígérem hogy soha többé semmiben sem ártok neked!

—Ne tréfálj! Hát nem azért jöttél most is épp ebbe, a mellettem levő lakásba?! De lásd, ezzel is csak magadnak ártottál! Bármit tettél is eddig ellenem, mindig csak több dicsőséggel léptem ki a bajból, sosem tudtál ártani ellenem, s most rajtavesztettél!

—De nem is akartam neked ártani, igazán, én csak azért jöttem ide, hogy a feleségemtől távol... távol... izé...

—Izé! - bölintott Dalgeron, megsemmisítő hangsúllyal ejtve így ki a szavakat. —Igen, az izé! Most bevallottad mindenki füle hallatára, hogy előre megfontoltan készültél az erkölcstelen-ségre! Úgy látom azonban, te Mjenzsen alapvetően mégis jó ember vagy.

—Igen, igen, én nagyon jó ember vagyok! - kapott a szón Mjenzsen.

—Csak egy egészen kicsi hibád van.

—Igen, igen, csak egy egészen csekély!

—Örülök hogy egyetértünk! - mondta elégedetten Dalgeron. —Egy egészen kicsi kis hibád van csak. Ha az nem volna, tökéletes lennél!

—Úgy van, úgy van!

—Jelentéktelen, aprócska hiba. Szóra sem érdemes.

—Ó, tudtam én hogy belátó vagy, valóban, szóra sem érdemes az egész!

—És nem érdemes ragaszkodni a hibánkhoz, ugye?

—Nem, persze hogy nem, sose követelek el ilyesmit!

—Mintha nem ugyanarról beszélnénk, Mjenzsen! A hibád kicsi, azt mondtam, de ez nem azt jelenti, amire te gondolsz! A hibád kicsi, de hibának azért jókora – mintegy arasznyi! - és ujjával Mjenzsen férfiassága felé bökött. —Fogadkozásodat hogy nem lépsz többé bűnös útra, akkor hiszem el, ha örökre megszabadulsz attól a húscafattól, ami bűnök elkövetésére készített!

—Én... én... *Vágjam le?! -* sikoltotta Mjenzsen.

—Miért ne?! A máglyán úgyis elhamvadna többi részeddel egyetemben!

—De... de...

—A tett halála a fontolgtatás!

—De atyám, te tényleg azt várod tőlem hogy vágjam le?!

—Nem muszáj ám gyermekem! Ha nem érzel hozzá elég lelkiezt magadban, megteszem én e baráti szolgálatot neked, szíves-örömet, mint testvér a testvérenek! Csak egy szavadba kerül!

—Máris hozok egy kést! - pattant fel Nirmael, s mikor visszatért, a lehető legóriásibb kenyérvágókés díszlett a markában, amit csak talált Mjenzsen konyhájában. Azt Dalgeron kezébe nyomta.

—Kegyelem! Segítség! - üvöltötte el magát a látványtól Mjenzsen, s hirtelen folyadék kezdett folyni a lehullásra ítéltetett testrészéből.

—Pfuj, micsoda ocsmány disznó! - fintorgott Maműjem.

—Ennyire ragaszkodsz a bűnhöz? Ilyen megátalkodott vagy? - vágott csodálkozó arcot Dalgeron.

—Értsétek meg, nekem feleségem van, és ő... ő...

—Nem számít! - legyintett nagyvonalúan Dalgeron. —Majd kolostorba vonul!

—De ő nem való kolostorba, túl lusta az ottani élethez!

—Mjenzsen, engem nem tudsz becsapni, te egyszerűen csak gyáva vagy!

—Igen, igen, bevallom, én gyáva vagyok, csak kegyelmezz!

—Nekem mindegy, mondtam már! Nem muszáj! Ha nem, hát nem. Akkor majd ítélkezik Tumbur atya.

—Bocsáss meg! Soha többé nem teszek ellened!

—Nem is hazudsz nekem?

—Nem, nem, soha, soha, esküszöm!

—Akkor miért is költöztél te éppen mellém?

—Mert aggódtam hogy a feleséged bűnös útra tér!

—Ah, hogy éppen te aggódj az én erényeim miatt! - köpte le őt Nirmael.

—Nem, nem az *olyan* erények miatt... hanem, attól tartottam hogy esetleg segítene egy istentelen rokonának!

—Mégegyszer ki ne ejtsd a szádon hogy aggódtál, mert a seggedbe dugom, de nem a farkamat hanem ezt a kést! - figyelmeztette őt Dalgeron. —Mert te nem aggódtál, hanem remélted hogy azzal is a hírnevemnek árthatsz, hogy leleplezed a feleségemet! És ugye megegyeztünk hogy nem hazudsz nekem?!

—Bocsáss meg!

—Ne nyöszörögj már nekem te nyálas puhatestű, hanem mondd hogy miről van szó! Mit akartál te az én ártatlan, hófehér lelkű feleségemtől?!

—Semmit, csak azt hittem hogy talán megpróbálkozik majd Tombak megmenekítésével!

—Kicsoda az a Tombak? - kérdezte Dalgeron.

—Az öcsém! - válaszolta Nirmael, azzal hirtelen Mjenzsen mellé lépett és teljes erejéből a férfi lába közé rúgott. —És nem Tombak, hanem Tombak *herceg*! - kiáltott rá.

—Azonnal hagyd abba Nirmael! - szólt rá Dalgeron. —Halljuk inkább, mi a baj Tombakkal? - kérdezte. De Mjenzsen sokáig egy szót sem tudott mondani, mert Nirmael telibe találta kéjszervét, s bár nő volt, de különösen erőset sikerült rúgnia.

Mikor megint képes lett az artikulált beszédre, ezt mondta:

—Tombak herceg szerelmes lett egy Nyica nevű lányba, aki maga is hercegi rangú, hercegnő! És a lány is belészeretett. De a lány szülei nem látták szívesen Tombak udvarlását, mert Nirmael hercegnő rokonsága, Tombak is, szegény, s inkább kolostorba adták Nyicát. De a herceg néhány hét múlva megszöktette onnan a lányt, aki pedig addigra már le is tette a fogadalmat mint eila, és megpróbálkoztak azzal, hogy elszökjenek valahová a barbárok közé! De lelepleződtek, s elfogták mindkettőt. A lányt visszavitték a kolostorba, a herceg pedig jelenleg is börtönben várja a sorsát. Nem is kétséges hogy mi lesz a galád nőszöktető sorsa, mert...

—Ha megkérhetlek tartózkodj az erkölcsi megítéléstől, Mjenzsen, mert ez éppen a te szádból nem hangzik valami jogosan! - figyelmeztette őt Dalgeron. —Még egyszer ne illess senkit olyan szavakkal, mint „galád”, meg hasonlók! Szorítkozz szigorúan a tényekre! Aki pucérkodik, fajtalankodik és maga alá vizel, az ne legyen erénycsősz!

—Igenis atyám! Tehát Tombak sorsa nem is kétséges, mert a zárdában egyszercsak nőni kezdett Nyica hasa, mert amíg együtt voltak, Tombak teherbe ejtette a felszentelt eilát! Ez a legsúlyosabb bűnök egyike, tehát máglyahalált fog halni, csak azért vártak még az ítélet végrehajtásával, mert előbb a nő ügyében is ítélezni lenne illendő, de az ő esete kétes, mert azzal vádolja a kolostori személyzetet, hogy ő soha le nem tette a szüzességi fogadalmat önként, hanem kényszerítették erre! Ráadásul a fogadalmát megszegő eilák büntetése is máglyahalál lenne, de ennek valószínűleg nem örülnének magasrangú és befolyásos szülei! S az is kérdéses, mi legyen vele a gyerek miatt! Várjuk meg amíg megszületik, kerüljön árvaházba és csak a nőt égessék meg, vagy rögvess a terhes nőt is, mert magzatát úgyis megfertőzte már az erkölcstelenség?! Ezek kényes kérdések, és valószínű volt hogy az ügy eléd kerül atyám, s te szokásod szerint ki akarsz majd őket személyesen is hallgatni! S akkor arra gondoltam, ez a Tombak mégiscsak a feleséged öccse, s a személyes kihallgatás során talán megpróbálkozik Nirmael a megmenekítésével, jó lenne ezt kifigyelni és megakadályozni!

—Megint hazudsz! Ez a Tombak, ha törvényt szegett is, kétségkívül bátor fickó, s nincs ám benned annyi kurázsi, Mjenzsen pajtás, hogy elé mertél volna állni, feltartóztatni őt a menekülésben! Te arra gondoltál, hogy akkor bevádolod Nirmaelt, s a nőt tönkretéve az én hírnevem is foltot ejtesz, hogy a tiedé fényesebben ragyogjon! Hát sajnálom édes öregem, de megint hazudtál nekem, tehát megyek Tumbur atyához a tanúkkal!

—Ne, ne, csak azt ne! Kegyelmezz!

—Vágod hát?! - nyújtotta a kést Mjenzsen felé Dalgeron.

—Nem volna mégis más megoldás?!

—Hát nem is tudom...

—De Dalgeron atya, gondolj arra kérlek hogy te másokkal szemben is olyan könyörületes voltál! Ez is afféle elszigetelt, jelentéktelen eset, ahol a könyörület alkalmazása Tumbur atya szerint is helyénvaló!

—Ha így véled, nincs okod félni Tumbur atya ítéletétől!

—Nem, nem, én nem erre gondoltam!

—Ah, tehát Tombakra és Nyicára? Igen, velük kapcsolatban hajlamos vagyok egyetérteni veled, s lehet hogy enyhébben ítélek majd mint azt sokan hinnék!

—De én magamra gondoltam! Még ha elnéző lenne is Tumbur atya, oda örökre a jóhírem, kettőtörök a pályafutásom!

—Amit olyanok vérére, szenvedésére építettél, akik csöppet sem voltak vétkesebbek nálad! - sziszegte felé gyűlölködve Nirmael. Mjenzsen lehajtotta a fejét.

—Hajlandó vagyok akár súlyos vezeklésre is, csak senki más meg ne tudja!

—Vágjad hát akkor!

—De az nem vezeklés, az csonkítás, és akkor a feleségem mindenképpen megtudja!

—Majd azt mondd hogy elraboltak az Értelem Lovagjai, és ők tették ezt veled! Vagy a karo-tányok! Vagy egyszerűen rablók!

—De az összes istenségre kérlek, hadd legyen más a vezeklés, szeretnék egészben maradni!

—Hát jól van, Mjenzsen! Nem vagy ugyan méltó rá, de legyen neked! Kínálok egy olyan lehetőséget, ami nemcsak megőrzi jó híredet, de még fokozza is azt, sőt, a túlvilági büntetéstől is megmenekülhetsz általa!

—Hálásan köszönöm! Mi ez a lehetőség?

—Olyasmi, amiért számosan vetélkednek papok, ebben biztos vagyok, sokan, s hozzá nálad jóval érdemesebbek is! Én mégis a te bűnös lelkedet részeltetem e roppant megtiszteltetésben!

—De ugye nem csonkítás?!

—Nem, egyáltalán nem! Nagyon fogsz örülni neki!

—Máris örülsz neki ha nem kell szétvagdalni magamat, és senki nem tudja meg e kis félrelépésemet!

—Ez nem *kis* félrelépés, hanem nagy, és hozzá a hatalmaddal való visszaélés! De nem lesz csonkítás, és senki nem tudja meg. Remélem megbízol a bölcsességemben?!

—Hogy is kételkedhetnék benne?!

—Örömmel hallom hát, hogy beleegyezel, hogy velem jöjj a csiszik elleni hadjáratra, s tagja légy annak a csapatnak, amely elsőként vonul hadba ellenük! Egészen bizonyos vagyok benne, óriási dicsőséget aratok, s vagy kiirtjuk azt az átkozott bandát a világból, vagy megtérítjük őket! Valószínűleg lesz köztük ilyen is, olyan is, lesz aki elpusztul, lesz aki megtér! Igyekez meggyőző lenni Mjenzsen, s ha csak egyetlen lelket is megtérítesz, s így megmentesz az elkárhozástól, máris jóvátételt nyer minden vétked!

—De hát... de hát... én nem erre gondoltam, és...

—Én viszont erre gondoltam!

—De könyörgök, hiszen én semmiféle fegyverhez sem értek, még a kardhoz sem!

—Nincs is szándékomban fegyvert adni a kezédbe, Mjenzsen! Minek az egy papnak?! A pap fegyvere ékesszólása, pajzsa pedig erős hite! Te majd vallásunk jelképét, a Szent Kört tartod a magasba! Vélhetőleg ez olyan erős benyomást kelt a pogányokban, hogy nem fognak rád se nyilazni, se lándzsát bökní nemesebb szerveidbe, hanem térdre hullanak előtted és a lábadat csókolgatják!

—Ez legalábbis kétséges!

—Ha mégsem így lesz, annak is csak örvendhetsz, mert akkor mártír leszel, aki az Igaz Hitért ontotta a véré, és abban a pillanatban hogy életed lángja kihúny, lelked rögvést felröppen a Mennybe, ahol minden vétked megbocsáttatik! Igazán hálás lehetsz nekem ezért a kitüntető lehetőségért!

—Én igazán hálás is vagyok, de...

—Akkor ezt meg is beszéltük!

—De én még nem érzem magamat elég méltónak a mártíromságra!

—Mjenzsen! Megint hazudsz! Te csupán gyáva vagy!

—Igen, bevallom, gyáva vagyok!

—Nem is gyáva vagy, egyszerűen eretnek vagy! Aki igazán hisz, az nem fél a haláltól, mert bizonyos a túlvilági boldogságban és jutalomban!

—Nem, nem, és egyszerűen csak gyáva vagyok! Nem is a haláltól félek annyira, hanem a halál-doklás fájdalmától! Kérlek ne vess meg ezért Dalgeron, de nem vagyok egyedül ezzel, tudd meg, hogy Mopában is...

—Tényleg, mit intéztél?

—Egy hét múlva költözhetsz, már minden kész van éppencsak meszelik azt a kisebb palotát amiben laksz majd! És tudd meg hogy bajok vannak ám a legénységgel, mert alig jelentkeznek az útra katonák, elterjedt ugyanis milyen vérszomjasak és kegyetlenek a csiszíkok, nem ismerik a tisztességes harc fogalmát, és félelem üli meg az emberek szívét! A hetvenkét hajó közül eddig mindössze kettőre jött össze egész legénység, se katona, se matróz nem jelentkezik elég, sőt még hittérítőkből sincs elég, habár még ők vannak aránylag a legszámosabban! Nem vagyok én rosszabb amazoknál, hidd el kérlek, én csak egy gyáva nyúl vagyok, nem eretnek! Könyörülj rajtam! - és csak zokogott tovább.

—Nem érdemled meg a könyörületet, Mjenzsen! Még ha legalább hasznára lehetnél a Szent Ügynek, de így...

—Mindent megteszek amire csak kérsz, Dalgeron!

—Hát nem is tudom... igaz, első dühöm már elpárolgott, de belső értékeidben kételkedem...

—Nagyon szépen kérlek, légy megértő! Mindnyájan emberek vagyunk! Nem vagyok én sem rosszabb mint mások!

—De jobb sem! - vetette közbe Maműjem.

—De rosszabb sem! - erősítette Mjenzsen. —Időnként mindenki enged a kísértésnek!

—És te hányszor is engednél már a kísértésnek?

—Sokszor! - nyögte Mjenzsen.

—Csak velünk hármunkkal legalább hússzor volt már! - szólalt meg Sztrecsá. —És nemcsak ilyesmiket csinált mint most, hanem mindenfélét fel is dugdosott nekünk, uborkát, répát, seprűnyelet, szóval mindent amit csak lehetett, ha éppen nem állt már fel neki!

—Nahát, nahát mit hallok! - csóválta a fejét Dalgeron. —Ez bizony nagyon helytelen! De azt jól mondod hogy mindnyájan emberek vagyunk. Én ugyan, úgy látszik, nem vagyok ember, mert még nem voltam senkivel a feleségemen kívül, de ezt a sértésedet is megbocsátom, hogy nem tekintesz embernek! Hanem a legtöbben mégis emberek, ebben igazad van. Hát jó! Nem ragaszkodom se a csonkításhoz, se a mártíromságodhoz, sőt még Tumbur atyának se mondok el semmit, egy feltétellel: ha hasznossá teszed magadat az expedíció megszervezésében!

—Minden erőmmel igyekezni fogok!

—Tévedsz! Benned többé nem bízom meg! Kifejezetten felszólítalak rá, hogy egyáltalán semmit ne tégy ez ügyben, amit külön nem parancsolok! Hanem nekem sajátos elképzeléseim vannak az expedícióval kapcsolatban, mert az ügyet mindenáron sikerre szeretném vinni, és tartok tőle hogy ezek meglepik majd Tumbur atyát! Jónak tartanám, ha ezeket az ötleteket először a te szádból hallaná, mintha csak a te elképzeléseid volnának, nem az enyéimé, s én majd támogatnom ezen elgondolásokat!

—Máris beleegyeztem minden feltételedbe! Mit mondjak az atyának?!

—Úgy vélem, a korábbi expedíciók azért nem jártak sikerrel a csiszíkok ellen, mert a katonák nem vittek nőket magukkal az útra!

—Nőket?! - ámult el Mjenzsen. —Nőket egy katonai expedícióra?!

—Bizony ám! Hiszen az út nagyon hosszú! És a csiszíkok népe csupa nőből áll! S hozzá ha négerrek is, de szép nők! Amikor tehát harcolni kellett volna ellenük, a katonák szerintem nem elsősorban az ellenséget látták bennük hanem a szép nőket, s inkább elfogni, semmint megölni igyekeztek őket, hogy azután, nevén nevezve a dolgot, jól megerősíthessék mindegyiket! Az meg nyilvánvaló, hogy ahol az egyik harcoló fél a másik elfogására törekszik, úgy az hátrányban van, ha az ellenségét nem kötik ilyen korlátok, s amaz őt megölni igyekszik! Nem is csoda hogy alulmaradtak!

—A visszatért katonák semmi ilyenről nem számoltak be!

—Naná, ki az a hülye aki szívesen dicsekszik ilyesmivel?! De én is beszéltem néhány korábbi expedícióssal, s *nekem* elárulták! Különb is megegyeztünk abban, hogy megbízol a bölcsességemben, ugyebár?!

—Igen, igen, bocsáss meg!

—Na csak azért! S felhívom a figyelmedet, hogy neked is alapvető érdeked, hogy sikerrel jársz! Mert mi történik ha sikeres leszek?

—Mi történik? - visszahangozta Mjenzsen.

—Ezt a hadjáratot nyugodtan tekinthetjük Tumbur atya ötletének! Ő akkor előlép, kitüntetik, magasabb beosztásba kerül! Helye megüresedik! S tudod ki lesz az utóda?

—Kicsoda?

—Én! - jelentette ki Dalgeron. —De erről aztán hallgass, ha jót akarsz magadnak! Ha pedig én a visszatértem után Legfőbb Védelmező leszek, esetleg megfontolom hogy véglegesen is betöltsd azt a posztot, amit távollétem alatt ideiglenesen, s el kell ismerned, méltatlanul látsz el! De remélem igaz a mondás, hogy mindenki megjavulhat.

—Igen, igen, megjavulok ígérem!

—Remélem is! A katonáknak tehát nők kellene, fontos hogy főleg a döntő csata előtt kikukodhassák magukat! Akkor többé nem veszi el az eszüket a csiszik bája! Tumbur atya persze először talán furcsállja majd mindezt, de ha megkérdez, mi a véleményem a furcsa ötletedről, meleg hangon dicsérem majd a zsenialitásodat, tehát még előnyös is lesz neked ez az egész, főleg ha sikerrel járok! Igaz, az efféle kurválkodás erkölcstelenség, de mondd nyugodtan az atyának, hogy a cél szentesíti az eszközt! Olyan ez, tudod, mint a csatorna: kurvákra is szükség van most, mint a csatornákra, mert mint a csatorna a mindennapi szennyet, úgy a kurvák a katonák szennyes vágyait vezetik le békésebb mederbe! Aztán még valami! Ha kevés a jelentkező katonának, ki kell hirdetni, hogy minden bűnöző és eretnek aki most a börtönökben van, kegyelmet kap, ha jelentkezik katonának illetve matrónak az expedícióra! Ha meghalnak, úgymint mindegy, nem kár értük, ha túlélnek, az isteneknek tetsző cselekedetet hajtottak végre, s elnézzük addig elkövetett vétkeiket, mert levezekelték! Ezt is javasolod Tumbur atyának! Értes?!

—Igen, igen!

—Természetesen minden egyes eretnekkel illetve bűnözővel személyesen beszélek majd, s én döntöm el ki hova kerüljön, neked semmi dolgod nincs, nem is lehet az expedícióval kapcsolatban, csak ezen ötletek felvezetése! Mindemellett olyan irányba igyekszel befolyásolni az atyát, hogy sok, több, még több, rengeteg pénzt kapjak felszerelésvásárlásra! Nem akarom, hogy filléres gondjaim legyenek! Gondolj arra, hogy alapvető érdeked az én sikerem, mert csakis akkor léphetsz a helyemre te nyálas kis taposógép! Különb nem ítélek el. Nem jó az, ha nincs valakiben becsvágy! De engem ne furkálj, mert eltaposlak, most rájöhetnél hogy sokra vagyok képes! Azellen viszont nincs kifogásom, ha segítesz a felfeléjutásban, tolsz magad előtt, értem dolgozol, s úgy lépsz egyre feljebb, az általam elhagyott helyekre!

—Ó igen, tudtam hogy megértesz, minden így lesz ahogyan mondd, segíték neked ahol csak tudok!

—Jó. Akkor talán egymás hasznára lehetünk! De ne feledd: szem előtt tartalak, s nem bízom meg vakon benned! A következő kicsi ellenszegülésed is számodra a máglyahalált jelenti!

—Nem lesz olyan!

—Aztán még valami: ami Tombakot és Nyicát illeti, Tombakot azonnal amint rendbeszedted magadat, elengeded, mert ő is kegyelmet kap ha jön az expedícióra, márpedig biztos inkább eljön oda, mint hogy megégessék! Tombak bátor, ha nőt mert szöktetni, és bátor harcosokra szükségem van!

—Természetesen így lesz ahogy kívánod!

—Nyicára is szükségem van, az ő ügyét is ejtsd!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az, hogy aki jelentkezik az expedícióra kegyelmet nyer, vonatkozik nemcsak a férfiakra, de természetesen a nőkre is!

—Nem értem!

—Hát nem most mondtam hogy kellenek kurvák?! Mit gondolsz, hány férfi lesz azon a hetvenkét hajón?! Ha csak százan lesznek egy hajón, az hétezerrel is több férfi, márpedig biztos hogy lesznek hajónként legalább háromszázan! Ez azt jelenti hogy legkevesebb hússzezren! Hússzezer férfihoz kell valami ötszáz ringyó, a legóvatosabb számítások szerint is, mert így negyven férfi jut egy nőre! Tehát két hajó csupa rosszlánnyal lesz tele, persze a matrózokat kivéve! És természetesen csak azokat a férfiakat engedem oda át a hús bűnének áldozni, akik megbízhatóan végzik a dolgukat! Szerény véleményem szerint, az a Nyica, aki elszökött egy férfival és felszínáltatta magát vele, kiválóan alkalmas ringyónak, érted már?!

—Igen, igen, persze!

—Na hát! Javaslatom páratlan előnye különben, hogy az expedícióra jelentkező eretnekek és bűnözők csak ellátást kell kapjanak, hisz a fizetség a bűneik elengedése, így tehát temérdek zsoldot megspórolhatunk!

—Milyen zseniális vagy Dalgeron atya! - hízelgett Mjenzsen.

—Mindenesetre eszesebb nálad! Még valami! Ha ez a Nyica elszökött Tombakkal, akkor valóban szerelmes volt belé. Ha szerelmes volt belé, akkor miután erővel a zárdába adták, esze ágában se volt letenni a fogadalmat, tehát nem ő hazudik, hanem azok akik ezt állítják! S ha le is tette a fogadalmat, valóban kényszerítették rá! Nyilván hercegi szülei vesztegették meg a zárda vezetőnőjét, s esetleg még másokat is onnan, hogy ezt tegyék! Ez is súlyos bűn! Felszólítalak tehát rá, hogy vonasd kárpadra a kolostor vezetőnőjét, s ha bevallja hogy valóban kényszerítés történt, akkor égesd meg mint a szentségekkel visszaélő személyt! Egyben minden zárdában ami a hatáskörünkbe tartozik, folytass vizsgálatot: kérdezz ki minden eilát, hogy nem kényszerrel tették-e őt eilává, mert úgy vélem, rossz az a szolga aki akarata ellenére végzi munkáját, s ez a szent szolgálatra is vonatkozik! Azt is kérdezd meg hogy akar-e még eila lenni, ha eredetileg nem is kényszerből lett azzá, s ha már nincs kedve hozzá, oldozd fel a fogadalma alól, akár kényszerből lett letéve a fogadalom, akár nem, hogy így nyugodtan visszatérhessen a világi életbe! Meg kell tisztítani rendünket a nem odaalóktól! Ne feledd hogy ezzel elsősorban nem e nőknek teszünk jót, hanem magunknak, a rendnek és küldetésünknek!

—Ó milyen határozottan, bölcsen cselekszel!

—Én bölcsen rendelve, de cselekedni te fogsz, Mjenzsen! Én most megyek, te pedig szedd össze magadat, s ne feledd hogy a kezemben vagy, mert bármikor elmehetek a tanúkkal Tumbur atya elé! Minden úgy legyen, ahogyan mondtam! - azzal Dalgeron megfordult és távozott a háznépével együtt. A három örömlánynak is intett hogy kövessék.

—Akartok eljönni az expedícióba? - kérdezte aztán Dalgeron a három lánytól, amikor már a saját lakásában volt.

—Nem! - felelte azonnal Sztrecsá. —Ne is haragudj atyám, hálásan köszönöm a bocsánatodat, de megriaszt hogy egy hosszú út alatt legalább negyven férfi jutna rám! Igaz hogy kurva vagyok, de ha csak másodnaponta volna is kedve minden férfinak *arra*, akkor is az napi húsz férfit jelentene, s ilyen sokkal még sosem voltam! A katonákat különben sem kedvelem, mert durvák, kíméletlenek! És itt még ráadásul fizetséget sem kapnék érte!

—Bizony! - bólogatott Tunkudra. —Nem is hiszem hogy sok nő vállalná ezt az utat!

—Ez nem olyan út lenne ahol a nők a férfiak rabszolgái! - rázta meg a fejét Dalgeron. —Fizetséget ugyan nem kapnátok, csak ellátást, de ezért cserébe a pázrás sem lenne kötelező! Mindig annyi katonával lennétek, amennyivel akartok, s azzal, akivel akartok!

—Ez reménytelen - szólt most Livóla - mert akkor én csak ingyenélő lennék, mert én például rögvest itt és most kijelentem, hogy ha nekem nem muszáj széttennem a lábamat, akkor engem ugyan senki meg nem kamatyol az biztos, mert amióta ringyó vagyok, úgy megutáltam a férfiakat hogy jobban se kell - már megbocsáss atyám! Hiszen ha volna egy férfi, akár egy ronda vagy nyomorék férfi is, aki feleségül vesz! Nem is lennék kurva, az biztos! De nem akarok éhrendöglenni! De hogy én basszak fűvel-fával ha megvan a fedél a fejem fölött, és még van ingyen elemózsiám is?! Azt ugyan soha!

—Akkor ne tedd! - mosolygott Dalgeron. —Amit mondtam, lányok, az komoly! Sőt, még számtalansok más jó dolgot is mondhatnék nektek, de nem mondom, mert elfecsegnétek illetékeleneknek! Nézzétek, ha megbíztok bennem, jöttök, ha nem, hát nem, nincs kényszerítés, mert én nem vagyok Mjenzsen! Nem lesz harag ha nemet mondotok, nyugodtan elsétálhattok, s nem küldöm rátok a rendőrséget! Aki igent mond, az világot lát államköltségen, s azt is megígérem hogy nem lesz veszélyes az út! Élelem lesz bőven, szeretkezni nem muszáj, de akinek kedve támad hozzá, annak meg se tiltom! A hajón ugyan kissé szűken lesztek, s ha hullámszél a tenger vagy vihar tör ki, nos, az nem kellemes, de hosszú időre megoldódna minden problémátok! Ha belátjátok hogy jó szívvel vagyok irántatok, igent mondotok!

—Tudod mit atyám, én bizony szavadon foglak, mert igazad van: világot még úgysem láttam, mindig csak meséket hallottam a déli tájakról! Még ha becsapsz is, ennyi hasznom akkor is lesz az útból! - nevetett fel hirtelen Tunkudra.

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet, én senkit nem csapok be!

—Annál jobb! Megyek én is! - válaszolta Sztrecsá. —Úgyis ha itt maradnék, félhetnék Mjenzsentől, valahogyan úgyis kicsinálna hogy ne legyen tanú!

—De mennyire jól beszéltél! Én is megyek, bár már itt se lennék! - szólalt meg Livóla. —De mi ebből a te hasznod, atyám, ha nem is fogunk közösülni a katonákkal, matrózokkal?

—Nem biztos hogy nem fogtok, mert lehet hogy megtetszik nektek valamelyik! De ha mégsem, az sem baj nekem. Hogy pedig mi ebből a hasznom, időben megtudjátok, egyelőre az én titkom marad! De szó sincs semmiféle olyasmiről, ami rátok nézve kellemetlen volna, sőt, még sok boldog meglepetés vár rátok, s mindezt férfiúi becsületszavamra ígérem meg nektek!

És most így szólt a jólelkű Nirmael:

—Már kezdődnek is a kellemes meglepetések! Mert én úgy látom, nekünk is érdekünk, hogy megvédjük a tanúinkat! Mjenzsen biztos hogy hamarosan kiköltözik abból a lakásból, mert minek is maradna megszegyenítése színhelyén, s ott ellakhattok, sőt adok valamennyi pénzt is, hogy az indulásig se kelljen kurválkodni! Aztán amint Mopába költöztünk, azonnal találunk nektek végleges helyet valamelyik hajón, s onnantól kezdve máris államköltségen kosztolhattok!

A három nő nem győzött hálálkodni.

Később, este, Nirmael ezt kérdezte:

—De drágám, ugye nem akarsz valóban kurvát csinálni Nyicából?!

—Eh, ne kötekedj már! - morogta félálmában Dalgeron. —Tudod te is hogy bár kurva lesz, de csak névlegesen, épp annyira mint a többi! Ugyanolyan jogai lesznek mint a többi nőnek! Ha kedve támad valakire, nem tiltom meg neki! Ha nem, hát nem! Igazi kurvák nem lesznek nálam! Olyanok nem is lehetnek Csiszíföldön, ahol nincs pénz! S bár nem ismerem Nyicát, de úgy vélem nyugodtan beavathatod a tervünkbe, akkor nem fog félni tőle hogy kurvasorsot szántunk neki, egy hercegnőnek! Különben még képes lenne és elszökik valamerre a szerelmével!

—De mire neked ennyi nő?

—Jobb ha többen vagyunk! És jobb a változatosság! Hátha van az Értelem Lovagjai között, aki nem kedveli annyira a fekete nőket, nem?! Különben is, szívesen mentek meg minél többeket ettől a borzalmas élettől ami itt folyik Barbáriában! Sőt, ha látják a csiszik hogy vannak nők is közöttünk, remélem akkor ők is nagyobb bizalommal lesznek irántunk!

—Gondolod hogy mindenféle ringyók képesek lesznek alkalmazkodni az új társadalmi rendszerhez, s egyáltalán, képesek lesznek valami hasznos munkát végezni ott a közösség számára?! - fintorgott Nirmael.

—De hiszen te segítettél ezen a három nőn is az imént, mi lelt hirtelen, édesem?!

—Segítettem, persze, mert nem akartam ellentmondani neked, s mert bennem is van könyörület! Különben is, három nő, az nem sokat számít! De te több százról beszélsz! És mind, hát ne is haragudj, de az az igazság hogy bizony mind szó szerint kurva, erkölcstelen cédák! Jó, jó, én tudom hogy a csiszik közt nem lesznek kurvák, s biztos a nagy közösülési szabadság is tetszeni fog nekik, de biztos vagy te abban, hogy épp rájuk van szükségünk?!

—De még mennyire! Ne légy már ilyen finnyás, Nirmael, nem lehet mindenki hercegnő! Te könnyen beszélsz, ha a szegény hercegek közé tartozik is a családod, nyomorognod sosem kellett! Ezek szerencsétlen, nélkülöző nők! Olyasfélék, mint Maműjem, csak nem tudnak hegedülni! Ha nem tud hegedülni, valószínűleg Maműjem is kurva lett volna, aztán most milyen jól megvagytok! Eltekintve attól hogy nem beszél úri módon, hogy kissé szabadszájú, semmi rosszat nem mondhatsz róla!

—Maműjem sosem volt kurva, hanem koldus! Koldulhatott volna hegedű nélkül is!

—Szerintem nem kapott volna annyit, hogy fel ne kopott volna az álla, s idővel vagy arra kényszerül hogy lopjon, vagy arra, hogy eladja a testét! Valószínűleg mindegyikre! Nagy szerencséje hogy ért egy kicsit a hegedűhöz! Nem lesz semmi baj a lányokkal, Nirmael, amint felfogják hogy milyen remek helyre kerültek, új államunk mintapolgáraivá válnak!

—Van ám azért akit nem a nincstelenség küld az utcára, hanem a vére hajt!

—Na és?! Én azokat sem ítélem el! - nevetett Dalgeron. —Ha szeret párizni, ám tegye! Nincs abban semmi rossz! A csizsik legkedveltebb jelmondata az, hogy Csisziföld a szabadság hazája! Náluk mindenki akkor párizik amikor akar, azzal, akivel csak akar, annyival, ahánnyal csak akar, egyszerre többel is ha neki ez esik jól, úgy, ahogyan csak őhajtja, és ott ahol csak akar, egyetlen követelmény hogy a közlekedést ne akadályozza! No és persze hogy a másik is akarja, mert kényszeríteni senkit sem szabad, az ott is ugyanolyan erőszaknak számít mint itt nálunk, és biztos is hogy azonnal kivégzik az illetőt! Semmi baj ha valakiben túltengenek az efféle vágyak! Főleg nem baj ha nő az illető, még hasznára is válik ez, mert őt különösen kedvelik majd a férfiak!

—Igen, de az ilyen nő most örül hogy a szórakozásával még pénzt is kereshet, amiből megél, dolgozni meg nem akar majd!

Most nevetett csak igazán Dalgeron!

—Ezt bízd a csizsikre, kiválóan értenek a barbárok átneveléséhez! Ráadásul engem még az sem érdekel, ha egy nő semmit nem dolgozik ott, hanem állandóan férfiakkal hentereg! Aki nő sokat teszi ezt, sokat fog szülni! És az első időkben úgyis az lesz a legfontosabb dolga a népünknek, hogy elszaporodjék! Eh, Nirmael, ne törd már ezen a fejedet, bízd ezt a csizsi királynőre! Ez kifejezetten olyan feladat, amit neki kell megoldania, ez az ő dolga lesz nem a tied! Különben sem árt ha lesz munkája, hogy úgy mondjam, ne legyen ő sem ingyenélő, ha királynő is, dolgozzon meg a zabáért amivel tömi magát! Ez irányítási, szervezési feladat, ez, hogy ki mit dolgozzék, nem a te dolgod hát!

—És mi lesz az én dolgom akkor?

—Természetesen a tudományok fejlesztése! Kétségtelen tény ugyanis, hogy énutánam te értesz ehhez a legjobban!

—Ebben lehet valami... és ez megtisztelő feladat...

—Úgy ám! Én már holnap elkezdek írni tele két füzetet, egyikbe mindent amit csak tudok a modern, énkorombeli csizsik szokásairól, törvényeiről, a másikba pedig amit tudok a tudományokról, még akkor is ha egyelőre nem tudunk megcsinálni valamit, eszközök híján. De akkor is tudjátok majd legalább azt, hogy mi az ami egyáltalán lehetséges. Elvégre gondolnom kell rá, hogy engem is érhet baleset.

—Remélem, ez azért nem következik be... És valóban az a terved, hogy felhígytsd az Értelem Lovagjainak a sorát mindenféle bűnözőkkel?

—Ugyan már! De a rabok közt számosan lehetnek akiknek hasznát vehetjük. Még akár olyan Értelemlovagja is, aki más városból fogatott el. Megvizsgálom mindegyik esetet egyedileg. Ha elektromossággal foglalkozott, s ez lett a veszte, köztünk a helye. Ha megölt valamiért egy papot, például mert megrontotta a pap a lányát, akkor is. És így tovább! Ha azonban például megerőszakolt egy nőt, akkor olyan hajóra rakom amin nem a mi embereink vannak. Érted már?

—Persze!

—Azt természetesen nem mondom el egyiküknek sem, hogy miért kerülnek erre vagy arra a hajóra. Hanem Nirmael, felelj nekem, de most már őszintén: hányan vagytok ti Értelem Lovagjai? Mert ettől függ hogy hány hajót tudunk megrakni kizárólag a mi embereinkkel!

—Nincs naprakész adatom, csak mintegy egy hónapos, de létszámunk egész Troggföldet belevértve, nemcsak Vuárdot tehát, hétszáz és nyolcszáz között van.

—És mennyi ebből a férfi?

—Mintegy hatszáz.

—Hogy lehet az, hogy mégis te, egy nő irányítod őket, amikor ilyen kevés a nők száma?

—Egyszerű! Én vagyok az egyetlen hercegnő közöttük!

—Huh! Ezt nem tartom kielégítő oknak!

—Most már úgyis mindegy, az egésznek nincs semmi jelentősége, hiszen ha a csiszíkkal egyesülünk, minden másképp lesz!

—Ez igaz. És e hatszáz férfi közül hányan vannak jó tengerészek, akik ismerik a matrózok teendőit?

—Talán tíz vagy húsz, nem több.

—Nagy kár!

—Nem lehet több, értsd meg drágám, mert a tengerészek általában a legműveletlenebb tahók közül szoktak kikerülni, és tele vannak mindenféle babonákkal, ők a legkevésbé sem alkalmasak a lovagrendbe, nekünk művelt elmékre van szükségünk!

—Ezt értem, de akkor ki fogja elirányítani a hajóinkat?

—Ne csüggedj! Azt mondtad, az indulásig még fél esztendő hátravan! Addig kijelölök kellő számú férfit, akik alkalmasak arra, hogy megtanulják a teendőket, s te ha Mopába értünk, jelölj ki néhány hajót, amin gyakorlatozni lehet! A mi embereinket azon tanítsa ki néhány kiváló matróz, kormányos, egyéb hajózáshoz értő tengerész, nem baj ha ők nem Értelem Lovagjai mert csak arra kellene hogy eltanuljuk tőlük amit kell! Még csak feltűnő sem lesz hogy gyakorlatoztatod a legénységet, s azt akarod hogy minél többen értsenek a teendőkhöz.

—Jól van. Véleményed szerint hány tengerésznek alkalmas férfi van a lovagok közt?

—Talán úgy négyszáz.

—Egy hajóhoz kell legalább húsz ember. Ez azt jelenti, hogy négyszáz férfi húsz hajót képes elvezetni! Nagyon helyes. A lehető legtöbb hajót akarom megszerezni magunknak, jó lesz az nekünk a szigeten is!

—De akkor majdnem minden Értelem Lovagja matróz lesz, egyéb személyzetnek, például látszatkatonának alig marad ezeken a hajókon! - ellenkezett Nirmael.

—Sebaj! Azt mondjuk majd, hogy e húsz hajó a hadtáp! És az is lesz. Tulajdonképpen kell is hogy a flotta hajóinak mintegy harmada utánpótlást vigyen, mert hatezer kilométer távolságba nem lehet elmenni minden tartalék nélkül! Senki nem fog majd gyanút. Ezekbe rakjuk szinte az összes élelmiszert, például, meg a fegyvereket, hadianyagot, s úgy mellel a motorok alkatrészeit is, üzemanyagot, úgyis gondoskodni kell róla hogy a rakodást a legmegbízhatóbb embereink ellenőrizték és végezzék, és más oda ne pofátlankodjon, akkor senki nem tudja majd hogy mi mindent rakunk a hajók gyomrába. Így a papok pénzén remekül felszerelhetjük a közösségünket az első időkre, ami nem árt. Kellene mindenféle vetőmagvak is nagy mennyiségben, sok-sok szerszám, te Nirmael gondoskodj néhány nyomdagépről, amiket szétszedve szintén behajózunk! Nyugodtan elköltheted ilyesmikre az összes pénzünket, a szigeten úgysem ér semmit sem majd az arany. Húsz hajórakomány áru, húsz hajó zsúfolásig tömve – ennek aztán biztos örülnek majd a csiszí!k!

—Nemcsak ők! - és Dalgeron érezte hogy Nirmael elmosolyodik, mert az asszony arca a vállán pihent. —Végre békében fejlődhetünk!

—Úgy van!

—De drágám, én azt hiszem kitaláltam egy jó ötletet!

—Mire?

—Arra, hogy kiéljem vérengző ösztöneimet, hogy életemben legalább egyetlenegyszer, hogy stílusosan fogalmazzak „istenesen” bosszút álljak a papokon, s egyben arra is jó ez, hogy a csiszík bizalmát rögvest az első pillanatban megnyerjük!

—Mi lenne ez?

—Az, hogy ne párologjunk el egyik pillanatról a másikra a kikötőből mint harmat a kelő Nap-tól! Menjünk csak el szép nyugodtan a hódító flottával egészen Zsixiig! Képzelem, mit érezhet-

nek majd a csiszík, ha meglátják ezt a ménküsök hajót, gondolom akármilyen vitézek, de még ők is ugyancsak megijednek majd! S akkor, az utolsó pillanatban a mi embereink előkapják a bazukákat, és ripityára lönek minden hajót, amin nem a mi embereink utaznak!

—Nocsak! Nem mondhatnám hogy sok benned a sajnálat és könnyörület!

—Persze hogy nem! De a csiszíkben sem sok lehet. Ha nem lennék magam is ilyen, nem lennék közéjük való! Így különben a szétlőtt hajók roncsaiból sok hasznos fémalkatrészt is kiemelhetünk, annak is hasznát vehetjük. Ráadásul leginkább azt remélem, hogy a csiszík is elég eszesek ahhoz hogy tudják: az ő ellenségük ellensége a barátjuk! Az biztos hogy váratlan fordulatként élük meg, amint az alig megérkezett hódító flotta egyik, kisebbik része elpusztítja a nagyobbik részt! Emellett meggyőzzük őket fegyvereink hihetetlen hatalmáról is! Sőt, hogy kissé rosszmájú legyek, még csemegét is biztosítunk nekik, mert nyilván számtalan holttestet is partravet majd a víz! Én ugyan nem vagyok kannibál, soha nem is fogok emberhúst enni, de ahogy most belegondolok, semmi kifogásom ellene, hogy leendő barátaink papok húsát egyék!

—Nem csupán papok lesznek azokon a hajókon!

—Az tökmindegy, már megbocsáss a közönséges beszédért! Azokat sem sajnálom, akik nagy útra kelnek pusztán hogy egy nekik mit sem vétő, ártatlan népet elpusztítsanak, mindössze azért, mert azok nem hajlandóak mindenféle bárgyú babonaságban hinni! És remélem, igyekszel majd hogy minél több pap menjen az expedícióval!

—Ez sajnos nem tőlem függ elsősorban, hanem Tumbur atyától, de megteszem ami tőlem telik.

—Akkor remélhetem hogy saját kezemmel löhetek szét néhány papi hajót?!

—A saját kezeddal, azzal nem, de a saját bazukáddal igen!

—Ó hogy én mennyire szeretlek most téged! - ölelte át őt szenvedélyesen a nő, és vörös hajzú-hataga beborította Dalgeron arcát, miközben hevesen csókolta, sőt szinte marcangolta, mint egy valódi tigris.

—Ez igen, ezt már szeretem! - szólt Dalgeron, amint lélegzethez jutott.

Erre Nirmael abbahagyta a heves szeretkezést, s hirtelen így szólt:

—Van még egy ötletem!

—Nem lehetne kicsit később?

—Eh, ne légy már olyan nagy kan mint Mjenzsen! Ha most ezzel foglalkozunk tovább, elfelejttem!

—Nem vagy te olyan buta és feledékeny! De jó, mondd akkor! - szólt beletörődve Dalgeron.

—Szerintem el tudnád te érni, hogy úgy indulj az útra, mint aki azonnal kolóniát is alapít Zsixon, a csiszík elűzése után! Véleményem szerint néhány hajóval telepeseket is kellene magaddal vinned! S tudod kik lennének a telepések?

—Kik?

—Természetesen az Értelem Lovagjai közül a nők, így névleg sem lennének ringyók, az út ideje alatt, ami kellemesebb volna mert jobban megőrizhetnék a méltóságukat! Telepesnek elhívom Dzsempex herceget is és a feleségét, persze nekik mindent el is mondok, nálunk nyugodtan hangoztathatja hogy mi a csillagok igaz természete, hiszen mi magunk is éppígy vélekedünk. De még csak nem is ez a lényeg, hanem így összeszedhetnél néhány árva gyereket, főleg kislányokat, mert azokat biztos szívesebben fogadják be a csiszík, olyan tíz év alattiakra gondolok, azokat könnyen meg lehet nevelni még! Így még gyorsabban szaporodna a közösségünk a kezdeti időkben!

—Ez valóban nem rossz ötlet, úgy tudom az én világom csiszíi is több alkalommal fogadtak be maguk közé sok árva gyereket a történelem folyamán!

—Na látod! Akkor nem állhat ez távol a jellemüktől!

—De hogy én hogyan beszélem rá erre Tumburt...

—Ugyan már, szerintem könnyen, még tetszeni is fog neki, hogy olyan magabiztos vagy, hogy rögvest viszel telepeseket is, még gyerekeket is! És végülis mit sem kockáztat az atya, mert ha sikerül a terved, jó, ha meg nem, hát csak egy csomó haszontalan éhenkórász pusztult el, akikért úgysem kár, sőt haszon a pusztulásuk, mert egy csomó pénzébe kerülnek az államnak, s gyakran lopnak is a kéregetés mellett!

—Jó, legyen ahogyan gondolod! De ezeknek a gyerekeknek még semmi fontosat ne mondjatok, nehogy kikotyogják, s meg kell szervezned a felügyeletüket amíg Zsixibe nem érünk!

—Nyugi, szerelmem, még ki is válogatom őket, ezzel sem lesz gondod!

—Te tényleg azt mondtad nekem hogy szerelmem?! - ámult Dalgeron.

—Bizony! Csak ne légy olyan, mint régen voltál!

—Én sosem voltam olyan, én egy másik világból jöttem!

—Jó. Tudod mit? Akkor ezt mondom: sose térj oda vissza! - és a vörös hajzuhatag újra sátorba vonta Dalgeron arcát.

7. fejezet: És eldördül a bazuka...

TUMBUR ATYA meglepően hamar beleegyezett Mjenzsen – valójában Dalgeron – minden javaslatába, ötletébe. Legalábbis azután, hogy megtudta, micsoda nehézségekbe ütközik a toborzás. Ha nem lesz ki a megfelelő létszámú legénység, befellegzett a hódító hadjáratnak! S akkor nem lesz övé a dicsőség, hogy sikerült ezt az istentelen népet, a csiszíket vagy civilizálni, vagy kipusztítani! Legyen inkább minden úgy ahogy Dalgeron akarja, ha szabadkezet ad neki, akkor már az övé a felelősség. És Dalgeron kétségkívül nagyon ügyes, mondhatni leleményes: amióta rendre kihirdetik a vétkesek nevét a köznépnek, lámcsak, ezek ugyan sorra megszöknek a felelősségrevonás elől, de az is biztos hogy azóta például a legveszélyesebb szervezetről, az Értelem Lovagjairól mit sem hallani! Igen, Dalgeron érti a dolgát, legyen csak minden úgy, ahogy ő akarja!

Dalgeron el is költözött nejével és egész háznépével együtt Mopába, vele költözött természetesen a három nő, Sztrecsa, Livóla és Tunkudra is, de míg Dalgeronék a tengerparti palotába költöztek, addig a három nő azonnal az egyik hajón nyert elhelyezést, melynek neve ez volt: Siker. Különben ezt szánták a vezérhajónak, Dalgeron maga is tudta hogy ezen teszi meg az utat egészen a csiszíkiig.

A Siker már teljesen fel volt szerelve matrózokkal is, katonákkal is, de Dalgeron azonnal áthelyezte őket egy másik hajóra, mert a Siker volt a legnagyobb és egyben legjobb hajó is, s azt magának illetve az Értelem Lovagjainak akarta. S már rögtön aznap hogy ezt megtette, elkezdődött a berakodás. Senkivel nem közölték mi mindent pakolnak a hajóba, de került oda nyomdagép, üzemanyagként sok hordó tiszta alkohol, rengeteg étel, robbanómotor-alkatrészek, sok tekercs villanydrót, – s nem utolsósorban kétszáz bazuka, ennél is több rakétaveető, és temérdek lövedék. Dalgeron egészen elámult a mennyiségen.

—Honnan volt erre mind időtök? - kérdezte a feleségét.

—De hát gondolhatnád drágám, hogy ez az új fegyver egészen megrészegette a lovagokat! - mosolygott Nirmael. —Aki nem a hajómotort tervezte vagy szerelte, s kicsit is ügyes volt, az mind fegyvert gyártott! Ami azt illeti, a fiúk alig várják hogy kipróbálják a hatását a papokon, alig bírom őket féken tartani! Nem is sikerült volna, csak úgy, hogy megígértem nekik a hódító flotta elpusztítását!

—No csak maradjanak veszteg, nem akarok feltűnést! És olyasmiről hogy pusztítás, meg hogy mi nem szeretjük a papokat, senkinek egy szót se, azoknak a lányoknak sem, akik kurvának jönnek! Aki kurva, úgysem lehet nagyon vallásos, fölösleges hát már most elkezdni az átnevelését, hamar beleszokik az új rendbe!

—Butuskám, ennyi eszem nekem is van! Ne félj, se nem fecsegünk, se nem lövöldözünk!

És mégis került lövöldözésre sor, mégpedig Nirmael akaratából, holott azt se mondhatták hogy életveszély fenyegette volna őket, vagy akárcsak leleplezés is.

Ennek pedig nem más volt az oka, mint Tumbur atya, valamint Tumbur atya leánya, akit úgy hívtak hogy Tvikla, s egy fiatal fiú, aki amolyan félkegyelmű volt, és a furcsán hangzó Tá-szulfázsér névre hallgatott.

Úgy kezdődött ugyanis a dolog, hogy alig egy héttel Dalgeron után maga Tumbur atya is leköltözött Mopába. Neki bezzeg nem volt gondja a házra, volt neki egy kisebb palotája itt Mopában is régóta! Az expedíció szervezésének részletkérdéseivel ugyan nem foglalkozott, de már pusztán jelenléte is propagandisztikus hatást fejtett ki. Főleg, mert néhányszor felszólalt a nyilvánosság előtt, s rendkívül ékesen ecsetelte a Pokol kínjait, s hogy aki résztvesz a nagy vállalkozásban, az mindezen kínoktól megmenekedik, mert nemcsak az egyház bocsátja meg a vétkeit, de az istenek is! Érezhetően megnövekedett a jelentkezők száma. Ezek mind vörös kört varrtak a ruhájuk mellrészére is, hátára is, hogy jelezzék elkötelezettségüket. Dalgeron mind-egyiküket azokra a hajókra osztotta be, amelyeket el óhajtott majdan pusztítani. Vallási fanatikusokra semmi szüksége nem volt. Ide kerültek a kegyelmet nyert rabok közül is a legtöbbben, mert Dalgeronnak se rablók, se gyilkosok nem kellettek, sőt még az eretnekek legtöbbje

is közéjük került, mert azok ugyanolyan vallási fanatikusok voltak mint a Vörös Kör papjai, éppencsak másfajta babonaságokban hittek. Ő is, Nirmael is nagyon gondosan megválogatták, kiket vigyenek magukkal. Minthogy szó sem lehetett arról, hogy mindenkivel ismertessék útjuk igazi célját, csakis olyanokat oszthattak be saját hajóikra, akikről ők maguk határozottan úgy vélték, hogy örvidenének a lehetőségnek és önként velük tartanának, ha tudnák a tervüket.

Történt egy szép napon, hogy Nirmaelt megkereste Tvikla, Tumbur atya tizenhatéves leánya. Egy nyúlánk fiatalember követte őt. Ő volt Tászulfázsér.

Tviklát ismerte Nirmael, hiszen meglehetősen gyakran láthatta Tumbur atyát, férje főnökét, s így a családjával is találkozhatott. Azt nem lehet mondani hogy barátnők lettek volna, de rosszban se voltak.

—Azt szeretném megkérdezni - kezdte az üdvözlés után Tvikla - nem tudnál-e szólni az uradnak, Nirmael, Tászulfázsér érdekében! Szegény ugyan félkegyelmű, de nem rossz ember, és én meglehetősen kedvelem őt! Azt szeretném, ha Dalgeron atya találna valami Tászulfázsérnek való munkát.

Nirmael ismerte már Tászulfázsért is látásból, s most elcsodálkozott.

—De hiszen ő a ti szolgátok! Hogyhogy most te keresel munkát neki?!

—Kitelt a sora nálunk Nirmael! Tudod, ő amilyen buggyant, alig alkalmas valamire, és így arra használtuk hogy tűzifát meg vizet hordjon a konyhára, vagy ahová kellett. De a többi szolga folyton gúnyolta, amiért olyan mulya, meg nehéz felfogású. És a minap hogy atyám megjelent itt Mopában, az első nap hogy leköltözött ide, meggyóntatta a háznépet a bűneikről. Tászulfázsér persze azt se nagyon tudja mi az a gyónás, de sokat panaszkodott a többi szolgára, amiért csúnyán bánnak vele. Akkor aztán Tumbur atya összehívta a háznépet, és jól leszídta őket, amiért így bánnak a félkegyelművel, és megígértette velük hogy többé nem gúnyolódnak szegény fiún! - és e szavaknál Tviklából kibuggyant a kacagás, bár Nirmael nem értette, mi van ezen nevetni való. Tvikla alig bírta folytatni.

—Természetesen mindenki megígérte, hogy többé nem bántja Tászulfázsért. S erre apám ezt mondta neki:

—Na fiam, hallhattad, többé soha senki nem fog bántani téged!

Erre Tászulfázsér nagyon megörvendett, látszott hogy a könnyeivel küszködik a meghatottságtól, s így válaszolt:

—Nagyon szépen köszönöm! Nagyon köszönöm! Ó hogy most mennyire szeretek mindenkit! Ha ti ilyen rendesek vagytok hogy ezt megígértek, akkor én is teszek egy ígéretet: ígérem, hogy soha többé nem huzogozok a vízeskannákba!

Erre már Nirmaelből is ki kellett hogy buggyanjon az ellenállhatatlan kacagás.

—Tehát ez a szerencsétlen úgy állt bosszút addig, hogy rendszeresen belehuzogozott a vízeskannába?!

—Igen! - szólalt meg most maga Tászulfázsér. —De hát miért akartak erre mind megverni, hiszen megígértem, hogy többé nem csinálom ilyet!

—Lényeg az - folytatta Tvikla - hogy akkor már atyám sem akarta megvédeni őt, de én elbújtattam! Napokig keresték, én vittem neki titokban kenyeret és vizet, pedig biztos én is sokszor ittam abból a vízből, amit összerondított! Elvégre nem tehet róla a szerencsétlen, hogy hibbant, és valóban csúnyán bántak vele a többiek! Fejreejtették pólyáskorában! Most idehoztam hozzád, Nirmael, mert rendes, kegyes érzésű nőnek ismerlek, hátha segítenél a szerencsétlennek! Úgy hallottam ugyanis, Dalgeron szabad kezet adott neked a személyzetet illetően – érthető is ez, hisz neki rengeteg mostanában a dolga!

—Na, hülyéken segíteni nem éppen szokásom! - és Nirmael arra gondolt, idiótákra nincs szükségük a csiszíknél. —Mondd csak Tvikla: Ez a fickó születésétől fogva ilyen?

—Igen, mert alig született meg, a baba véletlenül fejre ejtette!

—Akkor nem olyan vészes, mert ha születik tőle gyerek, valószínűleg nem örökli a bajt... - gondolta Nirmael, azzal így szólt:

—Legyen neked: ha bugyuta is, legalább erős fickónak látszik, majdnem olyan izmos mint a férjem, pedig Dalgeron aztán igazán erős! Mondd csak, nem ellenkezik? Jó, engedelmes szolgálga?

—Persze, soha nem volt rá panaszunk, csak a többiek bosszantották folyton!

—Na jó. Akkor ezentúl a berakodásnál fog segíteni, ott sok a nehéz teher! Arra gondolom képes, hogy mindenféle ládákat meg hordókat emelgessen.

—Igen, igen, azt nagyon szeretem! - derült mosolyra Tászulfázsér arca. —Nagyon jó emelni, vinni mindent ide meg oda! Olyankor érzem hogy erős vagyok, és az nagyon jó! Köszönöm asszonyom! Csak mondják meg mindig hogy mit vigyek és hova tegyem, mondják meg pontosan, mert azt sosem tudom!

—Könnyen felejt - mondta Tvikla - s ezért kell mellé egy irányító, de nagyon erős és így mégis megéri őt alkalmazni! De kérlek Nirmael, hass oda, hogy ne csúfolják!

—Nem fogják csúfolni! - mondta határozottan Nirmael. —Ha meg mégis megtenné valaki - mondta Tászulfázsérnek - te ne hugyozz sehová, hanem azonnal szólj nekem, s majd én jól el látom a baját!

Így is történt, Tászulfázsér ezentúl a rakodásban segített, s nem volt vele semmi baj, sőt mindenki meg volt vele elégedve, mert amilyen bivalyerős volt, kettő helyett dolgozott.

Annyira nem volt baj a fiúval, hogy Nirmael szinte el is feledkezett róla.

Senki nem sejtette azt sem, hogy Tvikla épp Tászulfázsérnek köszönheti majd az életét.

Szép összeget kapott Dalgeron a felszereléshez, sőt ennél is több pénzzel rendelkezhetett, mert önkéntes adományok is szépen csordogáltak a nagy, nemes, szent célra. Két hónap sem telt el, s a húsz hajóból amit hadtápnak kiszemelt, s amelyekre máris felköltöztek az Értelem Lovagjai, máris tizenöt dugig volt mindenféle hasznos áruval. Ekkor történt, hogy Tumbur atya messzebbi vidékre látogatott körutazást tenni, egyben az expedíciót népszerűsíteni, mert katonából még mindig aránylag kevés gyűlt össze, sőt matrózok is éppenhogycsak szűken elegendően voltak. S felszólította Dalgeront, hogy kísérje el az útra, hadd lássa mindenki a Vízitátor Atyát is. Nem volt mód, hogy Dalgeron visszautasítsa e felszólítást, mely nagyjából egy hónapra elszakította a feleségétől. Nirmael tehát Mopában maradt, ő maga pedig elutazott.

Egy héttel azután hogy Dalgeron elutazott, a szolgák azt közölték egyik nap kora reggel Nirmaellel, hogy Tászulfázsér nem hajlandó dolgozni, csak kucorog szótlanul egy sötét sarokban, és hangosan bög.

—Nem bög, hanem sír! Bögni a tehenek szoktak! - szólt rájuk Nirmael, azzal máris indult megkeresni a fiút.

—Hát veled meg mi történt? Bántott valaki? - guggolt mellé, és megsimogatta. Erre Tászulfázsér, aki fél kezével agyonüthette volna Nirmaelt, a nő ölébe hajtotta a fejét mintha csak az anyja lenne, és még erősebb zokogásba kezdett.

—Nem, nem, senki nem bántott engem...

—Akkor miért sírsz?

—Mert én egy szerencsétlen hülye vagyok!

—Nem vagy okos az igaz, de hát azért az ész se minden, tudod! Te például sokkal erősebb vagy mint a legtöbben! Ennek igazán örülhetnél!

—Igen, igen, de ha okosabb lennék, akkor megmenthetném Tviklát!

—Mit beszélsz?! Mi történt Tviklával?!

—Ma reggel elvitték Barrabudba! Ott fogják megégetni!

—Micsoda?!

—Igen, igen, viszik hogy megégessék, de én ezt nem akarom, de én olyan buta vagyok, pedig mégis szeretem őt! - azzal hirtelen felpattant. —Megyek és megölöm Tumburt!

—Most már semmit nem értek! - állt fel Nirmael is. —Ne menj te sehová, hanem mondd el inkább, miért haragszol te Tumbur atyára?

—Mert ő akarja, hogy megégessék Tviklát!

—Ez kizárt dolog, hiszen Tvikla az ő saját lánya!

—Igen, de én szeretem Tviklát!

—Csak nem csináltál neki gyereket, s ezért haragudott meg rád Tumbur? - kérdezte Nirmael, bár ezt maga sem hitte. Ha így volna, elsősorban Tászufázsérre lenne dühös Tumbur.

—Nem, nem, én még nem csináltam neki olyasmit, pedig szerettem volna sokszor, de Tvikla soha nem engedte, csak egyszer, még régebben, azt, hogy megsimogassam a mellét! De attól ugye nem lehet gyerek?

—Nem, attól nem.

—Akkor sem ha meztelen volt a melle? - kérdezte aggódva.

—Nem, attól sem! - nyugtatta meg őt Nirmael. —De hát akkor mi történt?

—Én azt nem tudom, de Tvikla mindig barátságos volt velem, ő hozott ide hozzád is engem, Nirmael mama, és én azután hogy idejöttem hozzád, gyakran elmentem oda ahol Tvikla lakik, pedig ott nem szeretnek engem, pedig nem is értem hogy miért, hiszen megígérttem hogy jó lesznek és többé nem hugyozok a kannákba! Nem is mertem soha odamenni csak úgy, mindig bújkáltam, és csak akkor jöttem elő, ha Tviklát láttam! Mindig sziszegtem neki olyankor, és akkor ő bejött a bokrok közé és beszélgettünk, és megkérdeztem hogy jól érzi-e magát, s ő mindig azt mondta hogy igen, és fogtam neki mindig békákat is, meg egereket, mert nagyon ügyesen fogom ám meg őket, és ő mindig kedves, pedig senki lány sem szereti őket csak Tvikla...

Nirmael kétlette hogy Tvikla rajongott volna az egerekért és békákért, valószínűnek tartotta hogy csak udvarias volt.

—Igen, tehát mi is történt? - kérdezte hogy visszaterelje Tászufázsér gondolatait a jelenre.

—Tegnap is odamentem, de nem láttam ott Tviklát, és amikor már soká váraкоztam, észrevettem, és azt hitték hogy lopni mentem oda! És akkor én mondtam hogy nem is igaz az, mert csak Tviklát keresem! És akkor az egyik szolga felkiáltott hogy „Á, szóval te is karotány vagy?! Akkor téged is megégetünk! Mehetsz a te Tviklácskádhoz, holnap délben megégetnek vele együtt Barrabudban!” És akkor kiáltotta a többi szolgának hogy „Gyerünk fiúk, fogjuk meg a hugyozó gazembert, mert ő is karotány!”, és el is kapták a karomat, de erősebb voltam, és sikerült elszaladnom!

—Hát ezt nem értem, hiszen Tvikla akkor is egy Legfőbb Védelmező leánya!

—Igen, biztos apja, Tumbur atya mondta hogy égessék meg!

—Nem igaz, hiszen Tumbur atya a férjemmel messze van!

—Dehogy, láttam őt amikor a bozótban bújdostam Tviklára várva! Megyek is és kitöröm a nyakát!

—Nyughass már te bolond, mert ezt nem lehet így elintézni! Megölnek, mielőtt sikerülne az neked! Előbb ki kell deríteni hogy mi történt!

—Mit tegyek Nirmael mama?

—Semmit! De te aztán tényleg hülye vagy, tudd meg, ha ezt már tudtad valóban tegnap este is! Azonnal szólnod kellett volna nekem! Most már nyughass, maradj a fenekeden vagy menj a hajókra dolgozni! Majd én intézkedem!

—De én nem akarom hogy Tvikla szép testéből hamut csináljanak! - záporozott Tászufázsér könnye. —Ugye segítesz rajta?!

—Majd meglátom mit tehetek! Meglepő, hogy éppen Tvikla legyen karotány, és nem is rajongok éppenséggel a karotányokért, de igyekezni fogok! Előbb tényleg tájékozódnom kell! Az nagyon furcsa, hogy Tumbur itt van, hisz az imént utazott el! De te fogd be a szádat, és senkinek egy szót se szólj, mert akkor biztos hogy nem tudok segíteni Tviklán! Ez a kettőnk titka kell maradjon, érted?!

—Igen, Nirmael mama!

—Akkor jó! - és Nirmael máris távozott.

Nirmael első útja azonnal Tumbur palotájához vezetett, ahol fogadták is késlekedés nélkül. Természetesen nem Tumbur maga: a Legfőbb Védelmező nem szokott nőket fogadni, saját munkatársai feleségeit sem, nemhogy bejelentés nélkül érkezett nőt! Ráadásul otthon sem volt, Nirmael megtudta ezt rögvest az egyik szolgától.

—Hol van hát az úr, ha nem itthon? Hát nem azért jött haza ilyen váratlanul, mert itthon akart lenni?

—Azt nem mondta nekünk hogy miért jött haza, de hogy miért nincs itthon, megmondhatom úrnőm: Barrabudba utazott! - válaszolta a szolga udvariasan. Mert ha Nirmael nő volt is, de Dalgeron felesége, tehát nagyon magas rangú nő. Tumbur atya adott esetben lehetett volna udvariatlan Nirmael hercegnővel szemben, de semmiképp sem egy háziszolga.

—Ha nincs itthon, akkor az úrnővel szeretnék beszélni!

—Azonnal szólok neki.

Tumbur feleségét úgy hívták hogy Sbúa, és azonnal fogadta Nirmaelt, akit korábbról már jól ismert. Még örült is neki. Olyannyira, hogy eleinte szóhoz se hagyta jutni, Nirmaelnek még üdvözlésre sem futotta, mert azonnal Sbúa kezdett el beszélni. Élénken ecsetelte balsorsát, nyomorúságát. Hogy neki milyen hálátlan és istentelen leánya van! Még a könnyei is eleredtek.

—Ilyen szegényt! Ilyen szegényt! - rebegte. —Jó hogy jöttél Nirmael, legalább megoszthatom veled a bánatomat és megvigasztalsz! Hogy éppen az én leányom!

—Hát igaz a hír, hogy Tvikla karotány volna?

—Aha, tehát hallottad már?

—Naná, az egész város ezt beszéli! - vágta rá ötletesen Nirmael.

—Micsoda szegény! Ez a ringyó sárba taposta a családjunk jó hírét! - kesergett Sbúa, és egy zsebkendővel megtörölgette a szemét.

—Igaz a hír, hogy most viszik megégetni? - kérdezte Nirmael.

—De még mennyire! Már el is vitték! Már tegnap este! Meg is érdemli az a cafat! Ezt tenni velem, a saját anyjával! Nem gondol semmire, még atyja méltóságára sem, és beáll azok közé a pokolra való karotányok közé! A rohadt kis cafka!

—Talán már nem szűz, azért beszélsz így róla?

—Mit tudom én hogy az-e, ezek után nem is érdekel, megtagadtam! Nem a lányom többé! Ó jaj, ó jaj nekem! Mit szólnak majd a szomszédok!

—Na de miként derült ki róla, hogy karotány? - érdeklődött óvatosan Nirmael. —Talán elszólta magát?

—Dehogy! Nagyon óvatos volt! De nekem feltűnt, hogy gyakran elmászkál ide-oda, sokáig marad el, és mindig azzal védekezik hogy vásárolni volt, pedig ennyi sok vásárlással már egy egész bazársort kifoszthatott volna! Eleinte attól tartottam hogy szeretőt tart, de hiába kérdeztem, mindig tagadott. Akkor aztán szóltam az uramnak, hogy baj van a lányunkkal, mire ő úgy döntött hogy személyesen győződik meg mindenről, elment a te uraddal, Dalgeronnal, aztán titokban visszatért, hogy Tvikla ne tudjon róla, kileste hogy hová megy, és rájött hogy a karotányokkal cimborál! Hogy miként leste ki azt nem tudom, a részletekbe nem avatott be, ám nem is érdekel. De ő, a lányom! Mekkora csapás! Éppen az én leányom, akit a szívem alatt hordtam! Ó mekkora csapás! Ó, hogy milyen keményen vernek az istenek!

—És Tumbur valóban maga akarja, hogy elégessék a lányodat?

—Még szép hogy akarja, ugyan mi mást is akarhatna?!

—Meg sem próbáltad, Sbúa, hogy lebeszéld Tumburt erről a szörnyűségről, hogy jobb belátásra bírj?

—Mit beszélsz, Nirmael?! - pattant fel azonnal a nő. —Csak nem tételezel fel rólam olyan erkölcsstelenséget, hogy megpróbáljam lebeszélni az istenek iránti köteletségéről az uramat?! Sőt, ha ő maga akarna megkegyelmezni neki, még én biztatnám, hogy ne tegye! Ez súlyos tragédiája családjunknak, de attól még Tvikla éppen olyan vétkes mint bárki más nő, aki engedett a Gonosz csábításának!

—Ez kétségtől igaz, de hát a saját gyermeked, hús a húsból, vér a vérből!

—És mi előrébbvaló, Nirmael, az, hogy szeressük a gyermekünket, vagy az, hogy szeressük az isteneket?!

S erre Nirmael, mert már nagyon kikíváncozott belőle az igazság, ezt mondta:

—Kétségtől az, hogy szeressük a gyermekünket, mert őt naponta megcirógathatom, nem úgy, mint az isteneket!

—Pogány! Eretnek! - kiáltotta azonnal a nő. —Fogalmad sincs róla, hogy most mit beszéltél!

—De bizony hogy van róla fogalmam, holott nekem még gyermekem sincs, nem úgy, mint neked! Ha nekem volna gyermekem, s eretnek lenne, valószínűleg nagyon összeszidnám, lebeszélni is megpróbálnám, alaposan el is verném, de semmiképp sem tennék olyat hogy még én biztassam az apját a gyermekgyilkosságra! Gondolkozz már Sbúa: mindennek van határa!

—Takarodj a házamból! Nem vagy többé a barátnőm!

—Ilyen barátnő nem is kell nekem! Megyek máris.

—Minden szavadat visszamondom Tumbur atyának!

—Tőled nem is vártam mást! De ne feledd: a vádat bizonyítani is kell, s ha erre nem vagy képes, tudod mi a rágalmozó büntetése!

Erre kissé lehiggadt Sbúa.

—Tvikla akkor is eretnek lett!

—Ebben nem kételkedem. De nem a családja dolga lenne őt elítélni! És miért ilyen messzire viszik megégetni, Barrabudba?

—Mert itt sokan ismerik, s nem akarunk akkora feltűnést! S nem mindegy az neked, te hitetlen céda?! Csodálom hogy magad is nem vagy karotány, hiszen úgy gondolkozol mint a leányom!

—Nem gondolkozom úgy, én is elítélem őt azért mert karotány, de te biztos hogy anyához méltatlanul viselkedel! De most tényleg megyek, mert látom hogy semmi közös nincs kettőnkben!

—Szégyent hozol rangodra, nemességedre, a hercegnői címre!

—Csöppet sem, de te valóban szégyent hozol saját emberi belső nemességedre!

—Akkor sem úszod meg, és igenis elmondom a szavaidat Dalgeronnak, és ő laposra veri azt a hitetlen pofádat, úgyis tudom hogy már sokszor megpróbált tisztességre nevelni! Te mocsok, te kurva! Te pogány! Te vallástalan!

—Tedd azt, nyugodtan! De én most aztán valóban itt hagylak, mert ha a beszélgetőtársam a disznók szintjére süllyed, nem leszek magam is disznóvá ahhoz hogy folytassam a beszélgetést vele, rőfögve és mocsokban turkálva az orrommal mint ő! - és Nirmael hazatért.

Amint hazaért, Nirmael azonnal összehívta egész házanépét.

—Ugye már régóta viszket a tenyeretek, hogy lődözzetek egy kicsit?! - kérdezte tőlük.

Kérdése jószerivel költőinek volt minősíthető, mégis heves igenlés lett rá a válasz.

—Lőjük szét a papok faszát! - helyeselte éppen Maműjem a leghangosabban, az egykori kolduslány.

—Te nem lősz szét semmit, itthon maradsz! Erre a kalandra ami most kezdődik, csak férfiak jönnek! És én, természetesen! Van nyolc kocsink, mindet átalakítottuk már úgy, ahogy azt lángeszű férjem feltalálta nekünk, ezekkel még odaérhetünk időben Barrabudba! Az ugyan bő száz kilométer, de az autók gyorsak, és az égetést csak délben szokták elkezdeni, most pedig kilenc óra van még csak!

—Te vagy a főnök Nirmael - szólt az egyik férfi, aki a Dzsercegám névre hallgatott - de csak tizenegyen vagyunk mi férfiak, ha tehát mindegyikünk egy kocsit visz, akkor vezetés közben nem tud lőni az esetleges üldözőkre! Tehát vagy menjünk kevesebb autóval, vagy bizony jöjjenek a nők is, még úgy is kevesen leszünk!

—Hurrá, hurrá! - ujjongott Maműjem. —Tudtam, hogy engem nem lehet kihagyni a mulatságból!

—És egyáltalán miért is megyünk mi Barrabudba? Kiket akarnak elégetni a papok? - kérdezte Dzsuel.

—Ó persze, hát hisz még nem is mondtam el a lényegét! Tumbur atya a saját lányát, Tviklát akarja elégetni máglyán, mert karotány lett!

—Ó, Nirmael, csak nem egy *karotányt* akarsz kiszabadítani?! - vált csalódottá Dzsercegám arca.

—Tvikla még nem reménytelen, mert csak nem túl régóta lehet azok közt a hülyék között, mert szerintem azóta szervezték be, hogy a családja Mopába költözött! Nem túl régóta karotánykodhat, legfeljebb két hónapja, de lehet hogy még egy hónapja sincs! Tehát nem régen fertőzhetik a gondolkodását. Szerintem könnyen átneveljük. És különben is kedvelem, jólelkű

lány, lámcsak, a hülye Tászfűzséren is segíteni akart! Az ilyen gondolkodású nők közösségünk hasznos tagjai lehetnek, hiszen alapelvünk egymás segítése!

—Ez igaz, de ott nyilván még sokkal több rab is lesz, akiket mind megmentenél, azért is akarod hogy több kocsival menjünk!

—Na és?

—Többségük biztos karotány vagy más vallási csoport tagja, s jó régóta karotányok már! Őket csak úgy elengedjük?!

—Nem.

—Képes lennél befogadni ezeket?!

—Azokat akik önként lépnek közénk, igen. Erőnk bizonyára sokuknak vonzó lesz. Mindenki szívesen tartozik az erősek közé!

—De Nirmael, ha elmondod nekik hogy mi az Értelem Lovagjai vagyunk, akkor azok akik mégsem állnak be a sorainkba, leleplezhetnek bennünket! Még ha nem akarják is szándékosan, idővel újra elfogják őket a papok, és kivallatják őket, hogy kik és miként mentették meg őket az ítélet elől!

—Ezt én is tudom, ezért tehát őszintén elmondunk nekik mindent, hogy kik vagyunk és mi a célunk, még azt is hogy miféle helyre is akarunk elköltözni. Persze azután mondjuk el hogy megmentettük őket, és kiszálltak a kocsikból valami elhagyott útszakaszon. Aztán megkérdezzük őket, ki az aki meg akar maradni karotánynak vagy másnak, s ki az aki közénk áll. Aki közénk áll, az velünk tart. Aki nem, azt figyelmeztetés nélkül agyonlőjük!

—Ez nagy kegyetlenség! - sápadt el Maműjem.

—De szükséges! - szólt keményen Nirmael. —Úgyis halál várna rájuk, csak kínhalál, a máglyán, ez meg szinte fájdalom nélküli, gyors halál! S valóban nem engedhetjük el őket! Így azonban sokakat megmentünk, ha megjött az eszük!

—Tvíklát is lőjük agyon, ha nem akar velünk tartani? - kérdezte az egyik férfi.

—Természetesen! - válaszolta hidegen Nirmael. —De én azt hiszem lesz neki elég esze! Ám akár élni fog, akár lelőjük, mindenképpen megmentettük a kínoktól, sőt Tumbur azt se tudhatja hogy a lánya él-e, de valószínűnek tartja hogy él, és ezzel jócska sok borsot törtünk az orra alá! Na de elég a beszédből! Én, a Nagymester így döntöttem és kész! Induljunk már mert elkészünk! Hozzátok a kocsikat, bazukákat, rakétavetőket! Úgy látom valóban kevesen leszünk, mert tényleg kell legalább két ember az autókba, tehát szaladjatok el a Sikerhez, hívjátok ide a hajóról Sztrecsát, Tunkudrát, Livólát, ők már elég sokat tudnak rólunk és megbízhatóak is, s jöjjön Maműjem is!

—Akkor adjatok nekem is bazukát! - követelte Maműjem.

—Csak nyugi, kicsikém, lesz természetesen bazukád, még rakétavetőd is, a legtöbbet úgyis a nőknek kell lövöldözni, hiszen nem kelthetünk feltűnést eleinte azzal, hogy nők vezetnek autót, azt tehát a férfiak fogják végezni! De jegyezzétek meg, hogy miután megkérdeztem a kiszabadított foglyokat, s eldőlött hogy ki jön velünk, s ki nem akarja azt, akkor én azt fogom mondani, hogy „kivégezni”, s akkor a maradékot azonnal lelövitek! Késlekedés nélkül! Lesz elég lelkiérő benned, Maműjem, olyanokra is lőni akik nem papok és fegyvertelenek, talán sebesültek is, és nagyon nyomorultul néznek ki?! Még nők is lesznek közöttük, ne feledd el!

Maműjem sápadtan szorította össze a száját.

—Én... én szívesebben ölnék papokat... nem lehetne a javíthatatlanul hülyéket inkább bezárni indulásig megölés helyett?!

—Elismerem, ez kiméletesebb volna - válaszolta Nirmael - de nem lehet! Indulásunk után se derüljön ki ugyanis hogy mi történt itt! Nem akarom hogy megtudják a papok hogy elköltöztünk egy messzi szigetre, mert akkor lehet hogy maguk is fejleszteni kezdik a technikát, készítenek hamar motoros hajókat ők is, és megtámadnak! Úgy sokkal kevesebb ideig fejlődhetnénk nyugton! Tudomásul kell venni, hogy kegyetlen, kiméletlen, farkastörvényű világban élünk, s ha életben akarunk maradni, alkalmazkodnunk kell az itteni állapotokhoz! Éppen azért megyünk el Pajánba, új világot alapítani, hogy az szebb, kellemesebb, szeretetben gazdagabb legyen mint emez! De most, *most* még itt vagyunk, s erre gondolni kell! Megbízhatunk

hát benned, Maműjem?! Hajlandó vagy vita nélkül engedelmeskedni a parancsaimnak, és lőni arra, akire parancsolom?!

—Merhetek talán nemet mondani?!

—Természetesen! Téged attól még nem ölünk meg, legfeljebb nem viszünk magunkkal erre az akcióra!

—Vihettek! Belátom hogy igazad van! Csak éppen ez rohadtul nem tetszik nekem! Nagyon böki a lelkiismeretemet, ha nőkre kell lőnöm! De attól még lőni fogok, megnyugodhatsz!

—Akkor most már fejezzük be a terméketlen vitát, és induljatok a három nőért! Készítsétek elő a parókákat és az álarcokat is!

Hamarosan megérkezett a három nő. Rendkívül meglepődtek, hallván hogy milyen kalandra hívják őket Nirmaelék. Mindazonáltal fel sem merült bennük a gondolat, hogy ne menjenek. Mikor pedig Nirmael közölte velük, hogy ez esetben valószínűleg néhány foglyot is le kell majd lőni, Sztrecsá csak a vállát vonogatta.

—Nekem aztán tökmindegy, Nirmael! Én testestől-lelkestül hozzátok tartozom, még ha nem hiszek is a lélekben! Akárkit meggyilkolok ha azt parancsolod és módomban áll, csak elmehe-ssek arra a szép szigetre!

Időközben ugyanis Nirmael a három lányt is beavatta a tervükbe, mert megbízhatónak tartotta őket. Különböző más nőkkel együtt a befogadott árva gyerekekre való vigyázás volt e nők feladata.

—Csak azt nem értem, miért nem férfiakat hívtatok helyettünk is! - kíváncsiskodott Tunkud-ra.

—A férfiak a matrózteendőket tanulják a tengeren, kevés kivételtől eltekintve! - magyarázta meg Nirmael. —Akik meg mégis itt maradtak, azok nem mozdulhatnak a hajókról, őrizni kell őket, mert tele vannak roppant értékekkel! Ti vagytok a leginkább nélkülözhetőek! És most elég a szóból, vegyétek fel ezeket a parókákat, a férfiak meg ragasztanak egypár álszakállt és álbajuszt, aztán indulás az autókba, és már repesztünk is Barrabud felé!

Tizenhatan voltak Nirmaelék, s minden autóban ketten ültek, vagy két férfi, vagy egy férfi és egy nő, ez esetben a férfi vezetett. A nő a hátsó ülésen ült, rakétavetőt és bazukát dédelgetve az ölében, de a férfi sem maradt fegyver nélkül, az ő gyilkolóeszközei az anyósülésen pihentek. Indulás előtt még a rendszám táblákat is lecserélték egy-egy hamisra, erre is ügyltek.

Semmiképp sem értek volna el időben Barrabudba az akkori autók szokásos, mintegy harminc kilométeres sebességével, de amint kiértek Mopából, Nirmael parancsára Dzsuel, aki az ő autóját vezette, magasabb, majd még magasabb sebességfokozatra kapcsolt, s a mögötte levő autók követték mint vezérludat a többi. Hamarosan már jó százhuszas tempóban robogtak az úton, bár ez nem is mindig volt kellemes, mert az akkori utakat nem ilyen sebességre tervezték, s néhányszor a kátyúk, bukkanók miatt majdnem a nyelvüket harapták le.

—Addig nincs baj amíg csak ráz a kocsi - mondta Nirmael - de nagyon remélem, senki nem nyomja meg véletlenül a fegyver ravaszát...

De ilyesmi nem történt. Azt azonban látták néhányszor, hogy egy-két szembejövő kocsi vezetője milyen elképedve bámulja meg a nyolc autót, melyek számára addig elképzelhetetlen, hihetetlen sebességgel robognak a szemközti sávban, négyszer gyorsabban, mint amihez eddig szokva voltak Troggföld autósai!

Egy óra sem telt bele, s Barrabudban voltak. Sztrecsá s a többi nő is csak ámultak a bámulatos sebességen, s elmondható hogy nem is minden félelem nélkül ücsörögtek a kocsikban. De ez a száguldás Nirmaelnek is újdonság volt, mert neki bár megmutatta autója képességeit Dalgeron, de ilyen gyorsan azért még sosem ment vele ha ő mellette ült. S az Értelem Lovagjai többsége is most vezetett először autót ekkora tempóval. Ám ők nem féltek, sokkal inkább élvezték. Kifejezetten sajnálták, amikor Barrabudhoz közeledvén lelassítottak a megszokott, „il-lendő” sebességre.

Hagyomány szerint az eretnekégetés a főtéren szokott lezajlani. Ők is oda igyekeztek hát. A „mulatság” elkezdéséig hátravolt még szűk egy óra, de a bámészkodók már gyülekeztek.

A papság természetesen amiből csak lehetett, hasznot akart húzni, még hozzá ha mód nyílt rá, kettőset: erkölcsi hasznot is, és anyagit is. Az eretnekégetés erkölcsi hasznának betudható volt az elrettentés, de anyagi haszonra is szert tett: tudniillik úgy, hogy a főtéren vezető utcákat kora reggel eltorlaszolták, s azon át csak azokat engedték be a látványosság színhelyére, akik belépőt fizettek. Beengedtek oda gyalogosokat is, lovasokat is sőt autóval is bárkit, de a lovasoknak többet kellett fizetniük, mert lovuk hátáról jobban láthattak mindent, s több helyet is foglaltak, a legnagyobb díjat pedig az autósoktól szedték. Nekik azonban joguk volt a legelső sorba állni a kocsival.

Nirmaeléken kívül is sok autós gyülekezett itt össze, mert a tér meglehetősen nagy volt, a látványosságra pedig sokan kíváncsiak voltak. Mindazonáltal találtak még maguknak jó helyeket.

—Nicsak, maga Tumbur is eljött ide, ott van azon a papság számára fenntartott emelvényen! - mutatta meg a főpapot Dzsuel Nirmaelnek.

—Ezt jó tudni! Van egy lövedékem a számára! - mondta komoran Nirmael.

Hamarosan kihozták az elítélteket. Éppen egy tucatnyian voltak, tizenketten. Ennek örült Nirmael.

—Így mindet el tudjuk vinni magunkkal!

Persze azt hogy sokkal többen nem lehetnek, sejthette már abból is, hogy mindössze hat máglyát raktak a térre, márpedig egy máglyához kettőnél többet nem szoktak hozzákötözni, igaz, kevesebbet sem. Drága a tűzifa, s a papság nem herdálja az egyház szent pénzét, vagyonát, amit a nélkülözők és elesettek gyámolítására fordíthat!

Meg a saját jólétére...

Ekkorra már oly nagy tömeg tolongott a borsos belépődíj ellenére is a főtéren, hogy amikor bevezették az elítélteket, az őket kísérő rendőröknek komolyan lökdösődnie kellett ahhoz, hogy utat törjenek maguknak. Számosan akadtak a tömegből, akik amikor egy-egy eretnek elhaladt mellettük, beléje rúgtak, leköpdösték, s még többen olyanok, akik szidalmakat üvöltöztek rájuk.

Az elítéltek között volt Tvikla is. Meg sem lepődött, amikor fenn a papok emelvényén megpillantotta a saját apját.

A tizenkét elítéltből négy volt férfi, és nyolc nő. A lábuk nem volt megkötözve, hogy járni tudjanak, de a kezét mindegyiknek hátrakötötték. De meg sem próbálkoztak meneküléssel, tudták hogy ez úgyszólván lehetetlen volna ekkora tömegben. Különböző is eléggé szánalmasan néztek ki. Arcukon ugyan semmi sérülés nem látszott, de rogyadozó járásuk és sápadtságuk arra utalt, hogy kemény kínzásokat kellett elszenvedniük a közelmúltban. Még Tvikla nézett ki a legjobban közöttük, nyilván mert őt meg se kínozták, apja oly gyorsan elítélte, biztos hogy ezzel is csökkentse a hírverést, feltűnést, szegyen.

—Ne féljete testvéreim, ma este már az Úr színe előtt fogunk vacsorázni! - kiáltott fel az egyik férfieretnek, a máglyákat meglátva.

—Ez is karotány! - fintorgott ezt hallva Nirmael. —Azok szoktak így beszélni!

—Ma este már a Pokolban szenveditek el méltó büntetéseket! - kiáltotta nekik Tumbur atya, majd hosszú beszédbe kezdett, melyben felsorolta a vádlottak bűneit, részletesen ecsetelve hitványosságukat hogy eltávolodtak az igaz hittől, s külön-külön kirészletezve mindegyikük bűnét. Nem mind voltak karotányok, az egyik nő a Nap Gyermekei közé tartozott, s belevágva Tumbur szavaiba ezt kiáltotta:

—Hiába égetsz el, úgyszólván napfényre kerül az igazság! Mert a Napot az égről még ti, vaksi férgek sem tagadhatjátok le! A Nap az egyetlen istenség! Kegyességét pedig már az is bizonyítja, hogy áldott fényét egyformán osztja jóra és rosszra, még a hozzád hasonló kegyetlen barmokra is! - és Tumbur felé köpött, de az túl messze volt, nem találta el.

—Nincs igazad - válaszolta a nőnek az egyik férfi eretnek - mert ha csak a Napisten volna az egyedüli isten, és ő jó isten volna, akkor nem engedné ezt a sok gonoszságot a világban! Térj meg, itt az utolsó alkalom, lásd be hogy most a rossz, negatív istenek uralkodnak a világban, de vigasztalhat a tudat hogy az ő uralmuk sem tart örökké, imádkozz a pozitív istenekhez, s akkor előbb jön el az Aranykor!

—Ne hallgass a pogányságra! Térj meg hozzánk, hogy velünk étkezhess ma a Mennyben az Úr Krétosz asztalánál! - invitálta a karotányok közé egy fiatal nő.

—Ah Júsen, életemmel teszek tanúságot az igazságról és hatalmadról! - kiáltotta egy harmadik nő.

—Van itt minden - fintorgott Nirmael - karotány, júseniáda, pozitív, éppencsak józan ember nem található közöttük! Még most is a hülyeségeiket hangoztatják, és a máglya árnyékában is egymással vitáznak!

—Mert mást már úgysem tehetnek! - vonogatta a vállát Dzsuel. —Reménykednek benne, hát-ha van túlvilág, hátha nem végleges a halál... Különben karotányból van a legtöbb. Fel nem foghatom, hogy mi oly vonzó e vallásban!

A karotányok ebben a pillanatban zendítettek rá valami szent dalra. Tumbur így kiáltott:

—Tömjék be mindegyikük száját!

Ezzel ugyan csökkentette a látványosság vonzerejét, mert betömött szájú elítélt nem sikoltzik a máglyán, de azt sem akarta, hogy az eretnekek bátraknak tűnjenek a nézők szemében. Az szükségtelenül vonzóvá tenné előttük a tévtanokat.

Ekkor így kiáltott fel az egyik nő:

—Bocsássatok meg! Én a vezeklést választom a máglya helyett! Inkább megyek a nagy expedícióba örömlánynak!

—Ez a lehetőség rátok nem vonatkozik! - jelentette ki Tumbur hidegen. —Végrehajtani az ítéletet!

Nirmael nagyon is jól értette, most már, miért jött el lánya megégetésére személyesen Tumbur a távoli Barrabudba. Emiatt! Hogy ezt az egyetlen mondatot elmondhassa! Félt, hogy leánya esetleg úgy megijed a máglyától, hogy ringyónak ajánlkozik – elvégre ha valaki, hát a Mopában lakó Tvikla biztos tudott erről a lehetőségről – és Tumbur számára sokkal nagyobb szégyen, ha matrózok szajhája lesz a leánya, mint ha megégetik!

A hóhérlégények a máglya felé kezdték el taszigálni az elítélteket. Bár általában nem nagyon kellett azokat taszigálni, mentek büszkén, magasra tartott fejjel, egyedül éppen Tvikla lába rogyadozott mindinkább, ahogy a szörnyű farakás felé közeledett, és ezt Nirmael nem csodálta. Ő maga sem szeretett volna még meghalni, főleg nem ilyen kínos módon, pedig Tvikla még nála is sokkal fiatalabb volt, mindössze tizenhat esztendő!

—Felesleges megvárni, amíg felkötözik őket, azzal csak a magunk dolgát nehezítenénk meg! Kezdődjék a móka! - szólt, azzal arcára fekete harisnyát húzott álarcnak, kinyitotta a kocsiajtót, kidugta rajta a bazukát, teljes egészében hogy a forró hajtógázok se a kocsiba áramoljanak, és a másik oldalon ugyanígy tett Dzsuel is. Ezután Nirmael megcélozta egyenesen a papok emelvényét, ott is éppen pontosan magát Tumburt, és elkiáltotta magát:

—Tvikla, hé, Tvikla! Fuss ide! Itt a menekülés!

Azzal lőtt máris.

Arról nem lehetett pontos fogalma előre, mi lesz lövése hatása. Eddig mindössze két bazukalövést adott le életében, amikor egy homokbányában bemutatta neki e fegyver hatását Dalgeron. Akkor a lövedékek szép nagy lyukat robbantottak a talajba. De hogy mit csinál az emelvény-nyel? Ki tudja?! Azt azért remélte, hogy Tumbur nem marad életben utána.

Az biztos hogy amikor a füst eloszlott, Tumburt nem látta többé életben. De holtan sem. Sőt, sehogyan sem látta. Tumbur egyszerűen eltűnt.

De eltűnt csaknem a teljes emelvény is, csupán nagy rakás gerenda, fatörmelék maradt a helyén, benne itt-ott néhány emberi testrésszel. Távolabb sok sebesült jajgatott és rohangált össze-vissza, már amennyire a sűrű tömegben rohanni lehetett, őket nyilván mindenféle szilánkok sebesítették meg. A tér másik oldalán egy rendőrautó égett, mert Dzsuel azt szemelte ki célpontnak. Nirmael háta mögül is jajgatás hallatszott, mert a bazuka hajtógázvezető csővéből a forró lángok egyenesen az arrafelé állók arcába csapódtak.

Nirmael azonban nem sokáig bámészkodott, benyúlt a kocsiba, újabb lövedéket rakott a fegyverébe, kiszemelte magának a papok legnépesebb csoportját, s lőtt máris. De mire ő a második lövését megejthette, addigra már egymerő robbanássorozat reszkettette meg a levegőt, mindenütt dörögtek a fegyverek, mert Nirmael első, jeladó lövését meghallva az Értelem Lovag-

jai minden autóból tüzelni kezdtek, szétlőtték az összes máglyát, a hóhérokat, a papokat, a rendőrautókat, azokat az autókat is amikben nem rendőrök ültek de nem az Értelem Lovagjainak autói voltak, mindenütt bazukalövedékek vagy eltalált járművek robbantak, a máglyák és eltalált házak vakító lánggal égtek, sőt nem is egy ház az első lövésre összeroskadott, néhány ember is meggyulladt, s ezek sikoltozva szaladgáltak mindenfele, fokozva a zűrzavart.

—Égetést akartak, hát megkapták! - vigyorgott erre a látványra Nirmael. —Elismerésem Dalgeronnak, igazán remek fegyvert talált ki! Ha nem is érkezett egy másik világból, ezzel kamatostul jóvá tette azt, hogy annyit vert engem! Most már a papok méltó ellenfelei vagyunk! Nesze nektek égetés, ti rohadékok!

A nézők azonban nem ilyen égetést akartak. Nekik nem volt mindegy, hogy mások égését látják, vagy ők maguk égnek. Menekültek eszeveszetten, de sokan voltak, sűrű a tömeg, s most egymást halálra taposva nyomakodtak a térből kivezető utcák felé. De ott is nehéz volt kijutni, a bejutást megakadályozó, díjszedő korlátok, úttorlaszok miatt.

Nirmael most már mielőbb kijutni szeretett volna, de a tömeg gátolta őket az elindulásban, így hogy még fokozottabb sietségre ösztökélje őket, minden lelkiismeretfurdalás nélkül beléjük lőtt, a legnagyobb gomolygásba kettőt-hármat a bazukával.

—Ti meg mit álltok ott, hülyék?! - ordított az eretnekek felé, akik azt sem tudták merre fussanak, nem értették hogy mi történik. —Azonnal fussatok ide, majompofák, értetek jöttünk hogy megmentsünk benneteket!

Tvikla volt a leggyorsabb felfogású közöttük, s máris Nirmael mellé rohant. Dzsuel gyorsan elvágta a kötelékét, erre Tvikla a szájából is kiszedte a rongyot, s így szólt:

—Köszönöm, akárkik vagytok is!

—Az Értelem Lovagjai vagyunk! Tűnés a kocsiba! A hátsó ülésre ülj, és semmihez se nyúlj!

Hamarosan minden elitétet benoszogattak a kocsikba, bár túlságosan nem kellett biztatni őket. Csodálkoztak ugyan, de nem álltak ellent, elvégre még akik biztosak voltak is a túlvilági jutalomban, azok is beláthatták, hogy a túlvilágra távozásnak van nemegy lényegesen kelle-mesebb módja is, mint az elevenen megégetés.

Az Értelem Lovagjainak autói megfordultak, s távozni igyekeztek a térről. Ez végül sikerült is, bár nem minden nehézség nélkül, mert nem is egy helyen bizony holttesteken kellett keresztülhajtaniuk. Azután azonban gyorsan haladtak már, s hamarosan maguk mögött hagyták a várost.

—De hát kik vagytok ti? - kérdezte Tvikla.

—Nem hallottad a Nagymestert, hogy mi vagyunk az Értelem Lovagjai? - kérdezte vissza Dzsuel.

—De miért mentettetek meg éppen minket, engem is, hiszen én nem vagyok közületek való!

—Azért, mert kedvellek! - válaszolta Nirmael.

—Engem?! Hiszen nem is ismerlek!

Erre Nirmael lehúzta arcáról a harisnyát, fejéről lerántotta a fekete parókát hogy szép vörös haja zavartalanul hullhasson alá, s ezt kérdezte:

—Még így sem ismeresz meg?

—Nirmael! Ó! Hát te vagy az?!

—Én bizony!

—És... igaz volna, hogy éppen te vagy a Nagymester?!

—Igaz.

—De hát te Dalgeron felesége vagy!

—Igen. Ha szabad így fogalmaznom: én vagyok a Nagymester, Dalgeron a Kismester! - nevetett Nirmael. —Remélem, örülsz a jöttömnek!

—Ajaj, de még mennyire!

—Akkor el kell döntened, hogy mit teszel: velünk maradsz-e, s így te is az Értelem Lovagjai közé állsz-e, vagy valami máshoz kezdesz! - s mert egy útmenti erdőbe vezető keresztutat vett észre, így szólt Dzsuelhez:

—Itt fordulj jobbra! Keress egy tisztást!

Nemsokára találtak is ha nem is tisztást, de egy kellően nagy, fátlan részt az út mellett, s itt megálltak, az összes megmentettet kiparancsolták a kocsikból, s egycsomóba terelték őket. Az Értelem Lovagjai felálltak velük szemben, most már álarc nélkül, bár az álszakáll, álbajusz és paróka némelyikükön még rajta volt. A fegyver azonban egyikük kezéből sem hiányzott. Igaz, ez a fegyver már nem bazuka volt, csak rakétavető. S most Nirmael elmondta azoknak akik még nem tudnák, hogy ők, megmentőik, az Értelem Lovagjai.

—Hálásan köszönjük a megmenekítést nektek, és imádkozni fogunk értetek, hogy e jótettért ti is üdvözljétek, bárha nem hisztek is Krétoszban! - köszönte meg nekik egy idősebb karotány nő.

—De még mennyire hogy nem hiszünk benne! S ti is jobban tennétek ha nem hinnétek se Krétoszban, se másban, még Napistenben sem! Mert a Nap ugyan tény hogy létezik, s nincs is szándékunkban letagadni az égről, de egyáltalán nem isten! De még negatív vagy pozitív istenben sem, Júsenben sem, semmi efféle bárgyúságban sem jó ha hisztek!

—Valamiben hinni kell, másképp nem vagyunk különbek az állatoknál! - mondta erre az egyik férfi.

—Ez igaz - bölintott komolyan Nirmael - s meg is mondom nektek, miben higgyetek! Bennünk!

—Tessék?! - ámult az egyik nő. —Csak nem merészelsz olyan káromlást elkövetni, hogy magatokat istennek tartsd?!

—Ugyan már! De attól hogy nem vagyunk istenek, még hihettek bennünk! Mert mi léteünk! Ezt épp az imént bizonyítottuk be a megmenekítésekkel, ami elég látványos és váratlan volt ahhoz, hogy csodának is nevezhessük! Hiszen óriási túlerőből szabadítottunk ki titeket! Ezt mi hajtottuk végre nem istenke, mi, a tudomány, a technika segítségével! Ha bennünk hisztek, akkor a tudományban, az Észben, az Értelemben hisztek! Felszólítalak benneteket hogy csatlakozzatok hozzánk, s ha így tesztek, akkor szervezetünk teljes védelmére számíthattok a jövőben is! S hogy ez a védelem sokat ér, azt a történetek után talán nem kell bizonygatni!

—Ti sem vagytok mindenhatóak! - hallatszott az ellenvetés.

—Azt nem is mondtuk! De csak az iménti nem is egészen fél órában százszor több segítséget kaptatok tőlünk, mint születéseket óta az összes istenségtől!

—A megmenekítést köszönjük - mondta erre az egyik férfi - de nem óhajtanék elkárhozni emiatt! Mert abban igazad van hogy e megmentés csoda volt, de annak ti csupán vak eszközei, végrehajtói voltatok! E csodára valójában Krétosz vagy Szűz Marina buzdított benneteket, ő ültette el a vágyat a szívetekbe, tehát az hogy most megmenekültünk, éppen tanaink legékesebb bizonyítéka! Főleg az hogy épp ti, a hitetlen Értelem Lovagjai voltatok az eszközei, ez bizonyítja mindennél ragyogóbban az Úr végtelen hatalmát! Hogy is pártolhatnék el az Úrtól s az ő imádsásától, hogy is tagadhatnám meg a Szent Négyességet ezek után?! Mindazonáltal, bár e csodában a ti hitetlen személyetek voltaképpen csak alárendelt, s az Úrhoz képest teljesen jelentéktelen szerepet játszott, mégis hálás vagyok nektek, s én is imádkozni fogok értetek, kérem az Urat, hogy hasson oda, hogy jöjjön meg a józan eszetek, s térjétek meg hozzánk az igaz hitre!

—Még hogy mi jelentéktelenek voltunk! Micsoda arcpirító hálátlanság! - fakadt ki Dzsercegám.

—Nana, várj csak! - szólalt meg sietve egy nő. —Itt valóban csoda történt, de ezt nem a ti istenetek hajtotta végre, akiről azt sem lehet tudni hogy egy isten-e vagy négy, mert olyan zavarosan magyarázzátok, hanem ezt a csodát senki más nem hajtotta végre, csak és kizárólag Sisszen, a Napisten! Nem is véletlen ez, hiszen éppen délben akartak megégetni engem, az ő hű gyermekét, délben, amikor a hatalma a legerősebb! S az sem véletlen, hogy tűzzel lettek elpusztítva ellenségei! Ez az egész csupán azért történt hogy én megmeneküljek, s titeket, hitleneket, vaksikat, az igazság letagadóit csupán azért mentett meg, hogy én se pusztuljak el! Egyedül miattam könyörült meg nyomorúságos lényeteken!

—Micsoda elképesztő tévtan! - kiáltotta erre egy férfi. —Ez az egész mindössze a Pozitív Istenek eljövételének zsengeje! Valamelyik pozitív isten végezte el e csodát, ő költözött az Értelem Lovagjainak a szívébe, s előjele ez annak, hogy közeleg a Nagy Leszámolás órája, s hamarosan elűzik a gonosz Negatív Isteneiket! Imádkozzunk együtt hozzájuk, imádkozzatok gyermekeim, hogy nőjön az erejük!

—Vakok vagytok tán, hogy nem látjátok Júsen végtelen hatalmát?! - csodálkozott egy sokadik nő. —Hiszen...

—Elég, elég! - ordította el magát Nirmael, olyan erővel, hogy maga se hitte eddig hogy képes erre. De ekkora fokú szellemi sötétség már egészen elképesztette. —Alig menekültetek meg, máris egymással vitáztok?! Nem gondoltok arra, hogy ha valamiről, például most az istenségről, ennyi mindent össze lehet hordani, akkor az csak úgy lehet, ha az a valami nem is létezik?! Mi, az Értelem Lovagjai létezőnk! Akinek esze van, az hozzánk csatlakozik!

—Én megyek hozzátok! - szólalt meg most egy nő. Az a nő, aki a máglyahaláltól fenyegetve örömlánynak ajánlkozott, de Tumbur nem engedélyezte neki a menekülés e módját. —Ti erősek vagytok, és én már nagyon félek!

—Gyere csak, azt nem ígérem hogy meg tudunk védeni, de mindent elkövetünk ezért, és az is biztos hogy több lehetőségünk van erre, mint a nemlétező isteneknek!

—Krétosz igenis létezik! - kiáltotta az egyik férfi.

—Nem létezik! - rázta a fejét határozottan Nirmael. —Lehetséges hogy valaha régen létezett egy Krétosz vagy hasonló nevű vallásalapító. Lehetséges hogy az akkori emberek karóba húzták. Én még azt is elhiszem hogy nagyjából vagy akár szó szerint is azokat a tanokat prédikálta, amik a szent könyveitekben le vannak írva. Nem tudom hogy ez így van-e, de nem is érdekel különösebben. Mindenesetre ezt mind lehetségesnek tartom. De abban biztos vagyok hogy Krétosz nem volt isten fia, bár azt megint elképzelhetőnek tartom hogy ezt hitte magáról, mert az örületnek számos fajtája van. Ám akár ezt hitte magáról, akár csak az akkori emberek hittek annak, az biztos hogy nem volt isten fia, mert isten nincs, s aki nincs, annak fia sem lehet! Pláne nem szűz nőtől! De ezen valóban kár vitatkozni. Aki nem látja be hogy a mi csoportunk, az Értelem Lovagjai sokkal eredményesebbek mint bármelyik másik gyülekezet, mert mi a valósággal, a technika fejlesztésével foglalkozunk, az menthetetlen sültbolond, s nem is érdekel bennünket! Van még valaki akinek megjött az esze? Te pedig - intett az előbb jelentkező nőnek - jöjj azonnal mellém, de még jobb lesz ha beülsz az egyik autóba!

—Ne menj közéjük Tyitye! Ha így teszel elkárhozol! - kiáltotta egy idősebb nő.

A Tyitye nevű lány szomorúan ingatta a fejét.

—Igaza van ennek a vöröshajú nőnek! Krétosz vagy nincs, nem is létezett, vagy ha létezett is de nem volt isten fia, mert nem támadt fel! Vagy ha mégis, nem törődik velünk!

—Az örök életedet veszted el ha megtagadod hitedet!

—A halálunk után vagy élünk, vagy nem, de az biztos hogy *most* igenis élek, és ezt az életet nem akarom kockáztatni! Ezt, amit most kaptam vissza váratlan ajándékként! Ha most nem állok közéjük, nem hiszem hogy lenne ismét ilyen szerencsém! Bocsássatok meg nekem, de többé nem egy a mi utunk!

—Ha félsz, miért mész közéjük, amikor ők is eretnekek?!

—Mert csak ők kínálnak nekem más utat, mint amit ti kínáltok! Vissza a Vörös Kör papjaihoz már nem mehetek mert ismernek, köröznék! És úgy látom az Értelem Lovagjai nagyon erősek immár, talán hamarosan más világ lesz ahol ők az urak!

—Jól beszélsz kicsikém! - dicsérte meg őt Nirmael. —Na hát, van még valaki?!

—Én sem mehetek haza. Követlek Nirmael! - felelte Tvikla, és Nirmael mellé lépett.

—Ó Tvikla! - kiáltotta az előbbi karotány nő, aki Tyityét is le akarta beszélni. —Benned annyira bízam! Neked is megrendült a hited?!

S most Tvikla meglepőt mondott.

—Nekem sosem volt hitem! Én soha egy pillanatig sem hittem az istenetekben! Én azért álltam közétek, mert szeretetet kerestem amit otthon nem kaptam meg. Próbáltam hinni abban amit meséltek istenről, de nem sikerült! Nem sikerült, ugyanolyan mesének tartottam mint a Vörös Kör papjainak isteneiről szóló legendákat amiket apám mesélt nekem. Pedig hogy kértem az Urat, Krétoszt, Marinát is, őszinte imádsággal, hogy adjon nekem hitet! Mert erre biztattatok, igaz?! Kértem, nem is egyszer, éjszakákon át imádkoztam, de nem adott hitet!

—De szeretetet adtunk neked! És a hit megjön idővel!

Tvikla csak a fejét rázta.

—Ez sem igaz. Lehet hogy a hit megjön, de lehet hogy nem. Az azonban biztos, mert tapasztaltam, hogy nálatok sincs feltétel nélküli szeretet. Ti azokat szeretitek, akik zagyva hitetekben egyttbolondulnak veletek. Minél jobban osztja valaki a hiteteket, annál jobban szeretitek. Aki csak kicsit hisz, annak eleinte hazudtok egy kis törődést, odafigyelést, de amint kiderül hogy nem olyan vakbuzgó mint a leginkább elborult agyúak, megkevesbedik a szeretet is! Aki hozzátok belép, azt az első időben elhalkoztatok a figyelem megannyi jelével, de azután hamar kiderül, hogy igenis van rangsor nálatok, rangsor, melyben minél előrébb van valaki, annál több tiszteletet és szeretetet kap, s e rangsor attól függ, ki mennyire hisz!

—De hát ez természetes, hiszen gyülekezetünk a Szent Hitre alapozódik!

—Úgy van, és belátom hogy nem is lehet ez nálatok másként, de én nem hitet kerestem hanem szeretetet, ez tehát csak azt bizonyítja hogy nem vagyok közetek való! Akkor már inkább tartok az Értelem Lovagjaival!

—Tőlük se kapsz majd több szeretetet!

—Az lehet. De náluk legalább hinni sem kell, ráadásul Nirmaelt ismerem is, és megbízom benne! S mindemellett valóban erősek is, erről meggyőződtem! Ez igenis az ő csodájuk volt, nem Krétoszé vagy más istené!

—Ó te szerencsétlen! Náluk szeretetből csak kevesebb lehet, hiszen nem lehetséges szeretet Isten nélkül!

—Talán így igaz valóban. De azt tapasztaltam, hogy istennel sem lehetséges! És amit mégis kapok tőlük, azt legalább önzetlenül adják majd, nem feltételekhez – hithez – kötve!

—Tőlünk valóban kapsz majd szeretetet, Tvikla! - mondta csöndesen Nirmael. —Épp arra készülünk, hogy megalapítsuk a szeretet országát! S nálunk igenis lesz szeretet, mert azt a törődést is egymásra fordíthatjuk, amit a karotányok istenre pazarolnak!

—Erről szívesen hallanék többet! - tudakozódott Tvikla.

—Fogsz is róla eleget hallani, de nem itt és most! Te mindenestre az én kocsimba ülj bele, Tyityével együtt! Na halljuk, van még jelentkező?

—Engem... engem nagyon megkínóztak... - szólt most egy feltűnően sápadt, tizenéves leány.

—Sajnálalak, de arra felelj, jössz-e közénk!

—Igen! - és tétován megindult előre. —Nem akarok hazugságban élni!

—Hát mikor hazudtunk mi neked, Ádila?! - kérdezte szemrehányóan az egyik férfi.

—Sokszor! Hányszor elmondtátok hogy ne féljek, mert nem halok meg a kiszabott időm előtt, nem engedi azt az Úr, s lámcsak, alig múltam tizenöt, máris lejárt volna az időm, pedig én csöppet sem akartam még meghalni!

—De hát nem haltál meg, az Úr csodát tett!

—Én másképp látom! Ennek semmi köze nem volt az Úrhoz, a füle botját se mozdította ő a könyörgésemre, süket maradt rá! De még az sem érdekel ha valóban ő tett csodát, mert előtte akkor is megkínóztak! És én ezt nem akartam! Pedig ti azt mondtátok, hajunk szála se görbülhet a Mindenható akarata nélkül, mert még azt is számon tartja!

—Így is van!

—Tehát ő akarta a kínjaimat?! Örült neki, hogy a lábujjaimról a körmeimet mind letépték?! Miatta égették tüzes vassal a melleimet?!

—Nem, nem, dehogy! Az, hogy számontartja az Úr az ő híveinek még hajszálait is, csupán annyit jelent, hogy megjegyzi kik ártottak neked, s megbünteti azokat!

—Úgy látom a vétkesek remekül élnek mégis!

—Lehet, de a túlvilági büntetés nem marad el!

—Nem hiszek már ebben! Vallással remekül meg lehet magyarázni mindent és bármit, s annak az ellenkezőjét is! Mert ha megmenekülünk, azt mondjátok: Isten csodát tett! Ha meghalok, akkor az a magyarázat, hogy az Úr magához szólította kedvelt hívét, hogy az részesedhessék a kiérdemelt túlvilági jutalomban! Ha valakit sok baj ér, azt mondjátok: megérdemelt büntetését kapja! Ha nyilvánvaló hogy az illető semmiben sem vétkes, akkor is kész a magyarázat: az Úr próbára teszi a hívét! Hülyeség! Mintha az Úr, ha valóban mindenható, nem láthatna egyenest bárki szívébe, s így nincs is próbákra szüksége! Nem, nem, én úgy látom hogy remek magyarázatok tömege van mindenre, de bizonyíték, az semmi! Egyfolytában hazudtatok

nekem! Lehet hogy magatok is elhittétek a hazugságot, de a hazugság attól még hazugság marad, mert attól hogy nem szándékos, nem válik még igazsággá! Nem kérek az illúziókból, ha keserű is a valóság, de legalább tévhitetek áldozata nem leszek! - és ő is Nirmael mellé állt.

—Én is veletek tartok! - szólt egy férfi. —A nevem Nagmán, és bizony hogy nekem is hazudtak, de még sokkal súlyosabban, mint Ádilának! Mert nekem azt mondták, soha olyan elő nem fordulhat, hogy egy karotány a kínpadon elárulja egyik társát, mert az Úr legalább annyi erőt mindig ad nekik, hogy legyen ennyi ellenállásuk a szenvedésekkel szemben! Engem mégis egy hittestvérem vallomása alapján fogtak el, találtak meg! Mi ez, ha nem igazi hazugság?!

—Azt hiszed, az Értelem Lovagjai ellenállóbbak a kínzásokkal szemben?! - kiáltották neki.

—Azt nem. De nem is mondanak olyasmit, hogy velük ez nem történhet meg! Sőt, a történetek után feltételezem azt is, hogy ha a kínzásoktól nem tudják is megmenteni a társaikat, legkésőbb amikor a máglyára viszik, ki fogják szabadítani! - és amikor Nirmael mellé lépett, ezt kérdezte:

—Ugye kapok én is a csodafegyveretekből?!

—Talán valamikor később, ha már bizonyítottál! Egyelőre ülj az autóba!

—Jöjjetek vissza! - kiáltotta egy nő az elpártoltaknak. —Az Úr megbocsátja pillanatnyi megingásokat, ha őszinte bűnbánatot gyakoroltok, legfeljebb újrakaróznak benneteket! Amint a Szent Karó megérinti háromszor a homlokotokat, higgyétek el, hitetek azonnal visszatér!

—Négyszer. - mondta váratlanul az egyik karotány nő.

—Tessék? - kérdezte az előbbi nő.

—Karózni úgy kell, hogy négyszer érintünk a Szent Karóval! És nem a homlokot, hanem a szívtájékot!

—Nem igaz, mert háromszor!

—Valóban négyszer kell, de tényleg a homlokot! - vélekedett egy harmadik nő. S hamarosan minden karotány vitatkozni kezdett, s nemsokára már szidalmazták is egymást, kölcsönösen eretneknek és felforgató tanok hirdetőjének nevezve a másik karotány csoport tagját.

—Már szégyellem, hogy egy kis ideig is ezek közé tartoztam! - mondta Tvikla, és sírni kezdett.

—Pofa be! - ordította el magát egy nő hirtelen. —Nézzetek már oda! - és ujjával a síró Tviklára mutatott. —Hát kell ennél több bizonyíték nektek?!

—Mire? - kérdezték azok értetlenül.

—Arra, hogy hülyék vagytok mind egy szálig! És eddig én is hülye voltam! Igaza van ennek a cseppnyi lánynak!

—Nem is olyan csöpp már, és miben volna igaza?

—Abban, hogy szégyenletesen viselkedtek! Ilyen jelentéktelen hülyeségeken vitáztok, hogy egy darab fát hányszor kell valakinek a szívéhez vagy homlokához érinteni! És micsoda szeretet honol a karotányok közösségében, ha csak addig tart amíg ilyen vitára kerül sor, és ilyesmi miatt máris veszekedni kezdünk egymással?! Teljesen igaza van annak aki buggyant, zápult agyú bandának tart bennünket, és elegendő belőletek, tudjátok meg! Azt mondják hogy gyerekszáj nem hazudik! Tvikla könnye ráébresztett az igazságra! Én többé nem vagyok karotány! Igazuk van ezeknek itt, az Értelem Lovagjai a valósággal foglalkoznak, mert tudományról vitázni, annak van értelme, az igazság ugyanis kideríthető kísérletekkel! De attól, hogy azon vitázunk éveken át, hogy hányszor karóznak és hol, attól bizony nem leszünk képesek jobban védekezni a Vörös Kör papjai ellen! - azzal Nirmael elé lépett s így szólt:

—Ha befogadtok, mától hozzátok tartozom!

—Befogadunk! - bólintott Nirmael.

—Te is elvesztetted a hitedet! - kapta meg rögvést a nő a vádat. —Neked is újra kellene karóznod!

—És háromszor vagy négyszer? - kérdezte vissza a nő gúnyosan.

—Négyszer, természetesen!

—Nem, mert csak háromszor! - hallatszott azonnal az ellenvetés.

—Négyszer, mert az Istenségben négy Személy lakozik!

—Nem, elég csak háromszor, ugyanis...

—Elég, elég! - kiáltotta Nirmael. —Hát nem akad köztetek több józan elme?!

Kérdésére néma csend volt a válasz. Majd hirtelen egy férfi ezt kérdezte:

—S most azokat akik nem hajlandók megtagadni kedvetekért az istenüket, megölitek?

Bár Nirmael korábban böszön hangoztatta hogy a megátalkodottan vallásosakat le kell lőni, e kérdéstől határozottan zavarba jött.

—Miből gondolod hogy ezt tennénk?

—Mert olyan fenyegetően álltok itt azokkal a csövekkel, amiket nagyonis fegyvereknek nézek!

—Nirmael, te valóban képes lennél lelőni őket?! - kiáltotta erre Tvikla, azzal elébük ugrott. — Azt nem engedem, ölj meg inkább engem is!

—Azt hittem, nem tartozol már hozzájuk!

—Azt valóban nem, de hozzátok sem akarok tartozni, ha gyilkosoknak kellene tekintenem új barátaimat!

—Tvikla, ha ezek az örültek elmondják hogy az Értelem Lovagjai mentették meg őket...

—Na? Na, halljuk, mi lesz akkor?! - követelte a választ Tvikla. —Mert szerintem semmi nem lesz akkor!

—Akkor a papok minden erejükkel bennünket keresnek majd...

—Hát aztán?! Hadd keressenek! Eddig is kerestek, nemigaz?! Sőt, hisz úgylátottam ott akartok bosszúságot okozni a papoknak, ahol csak lehet, nem?! Papokat ölj, Nirmael, papokat, ne ártatlanokat!

—A szememben az amit ezek itt hirdetnek, éppen olyan zagyvaság, mint amit a Vörös Kör papjai hirdetnek! Abban is biztos vagyok, ha akármelyik szekta jut is hatalomra, egyetlen nemzedéken belül éppen olyan igazságtalan, megalázó, korrupt és kegyetlen elnyomó rendszert építene ki, mint amilyent a Vörös Kör papjai itt és most! Mert ha nem tesznek így, hatalomra sem tudnak jutni, sőt, ha már ott vannak, nem tudják megőrizni a hatalmukat!

—Lehet! De azok akkor sem ezek az emberek!

—Ez felesleges vita, mert tény hogy ezek itt sokat tudnak már rólunk, még a nevemet is, és nem kockáztathatom magunkat másokért!

—De Nirmael, hiszen valami olyasmit emlegettél, hogy ti a szeretet országát akarjátok megvalósítani!

—Azt.

—Hogyan fér össze a szeretet a gyilkossággal?!

—Az ellenség megölése nem bűn. Sőt, erény!

—Ezek nem ellenségek, hanem ártatlanok!

—A tudomány, az Ész, az Értelem ellensége mindenki aki a vallás bármilyen formáját is népszerűsíti! Tehát ezek is!

—Aki igazán szeret, az az ellenségét is szereti!

—Ez is valami buggyant karotány baromság! Az ember nemhogy az ellenségét szeretné, de még azt sem szereti, aki semmi rosszat nem tett neki, csupán nem tett különösebb jót sem vele! Bizonyítékom is van erre: te talán szereted most a papokat?! Mert még apádat sem, pedig jól tudod hogy meghalt, én lőttem agyon! De könnyet sem hullattál érte! Merem állítani, e pillanatban még anyádat sem szereted! Különben, nagyon helyes hogy nem szereted, mert elárulta nekem hogy még biztatná is apádat a megégetésedre! Miért vársz el tőlem több kíméletet és szeretetet, mint ami benned lakozik?! Örülj neki hogy nem hamvadt el szép tested a máglyán, és fogd be a pofádat! Tűnj el onnan!

—De Nirmael...

—Elég ebből! A karotányok sem szeretnek senkit csak önmagukat, még önmagukat sem egyformán, te mondtad! És láthattad, hogy még egymással is miként perlekednek, hülyeségek miatt! Tvikla, én nem törekszem csodára! Elérhetetlen célokat nem tűzök ki magunk elé! Igenis létrehozzuk a szeretet országát, de már most a kezdet kezdetén sem hirdetek olyat, hogy márpedig mi mindenkit szeretni fogunk! Nagyonis erősen fogjuk mi korlátozni a szeretetet: tudniillik önmagunkra! Sőt, vedd tudomásul, hogy még az sem lesz igaz hogy nálunk mindenki mindenkit egyformán fog szeretni, mert szerintem még az is elérhetetlen cél, nem olyan az ember, hogy arra képes legyen! Ez azonban nem is szükséges. Nálunk is lesznek emberek, akiket valaki magához sokkal közelállóbbnak érez, lesznek ezenkívül barátok is, igen, mi

mindössze azt érzük majd el, hogy ellenségek ne legyenek, és egy minimális szinten mindenki számíthasson a másokra! Nálunk tehát igazából nem is szeretet fog uralkodni az emberek között, hanem összetartás, megbízhatóság, találtam is erre egy ősi tlapantluai eredetű szót, így hangzik: szolidaritás! Mindazonáltal eredményét illetően ez nagyon hasonló lesz egy enyhe, langyos szeretethez! Gondolod hogy azt, hogy mindenki számíthat a másik segítségére, kiterjesztjük az ellenségeinkre is?! Nekik is segíteni fogunk?! Ne legyél ilyen gyerekes, nevetséges! Mi bizony egyáltalán nem fogjuk segíteni, szeretni a nekünk rosszat tevőket, mert nem vagyunk sem szentek, sem vallásosak! A mi erkölcsünk a valóságra, és nem a vallásra épülnek! Megmondjam mit teszünk a nem közénk valókkal, Tvikla?! Enyhébb esetben sajnáljuk őket a hülyeségük miatt, komolyabb esetben megvetjük, ha még komolyabb az ügy, akkor megöljük, kiirtjuk a világból! Ezt kapják a barbárok, nem szeretetet, márpedig mindenki barbár, aki a fejlődés kerékkötője!

—Jól van Nirmael, akkor szavadon foglak! Tedd velük is ezt! Elismerem hogy barbárok, a te értelmezésed szerint, mert a vallás a fejlődés gátja! De szerintem az ő esetük nem olyan súlyos, mert kevesen vannak, és nem is akarnak meggyilkolni téged! Sajnáld őket, vesd meg őket, de ne légy gyilkosuk!

Megszólalt Maműjem is.

—Nirmael, én megígérttem hogy lövök ha azt parancsolod, s fogok is löni, de nagyon kérlek, gondold meg mégegyszer, mert nagyon nem szeretném!

Maműjem hangja most feltűnően vékony, gyerekes, szinte sírós volt.

—A maguk módján ezek is papok, csak egyházuk nem olyan erős, mindent behálózó, mint a Szent Kerék egyháza! - ragaszkodott nézetéhez Nirmael.

—Nem, ezek szerintem nem papok! Igazi papból legalább tizet kinyírtam az imént én magam, de ezek nem azok! - ingatta a fejét Maműjem. —Tviklának van igaza, ezek csak szerencsétlen idióták!

—Még ha azok is, egy idióta is tönkretelhet akárkit is! Ezek nem jönnek velünk, s előbb-utóbb biztos elfogják őket a papok! És nem leszünk ott minden máglyánál, hogy megmentjük a hülyéket! Már csak azért sem, mert itt sem leszünk!

—Aha! Erős érvet adtál a számba! - kiáltotta Tvikla. —Ha itt sem lesztek, mit bánjátok ti ezek életét?! Úgyis feltételezem, hogy a ti szeretetországotokat nem épp itt Barrabudban, Mopában vagy másutt Troggföldön akarjátok megvalósítani a papok orra előtt!

—Ha ezek elpofázzák a papoknak hogy mi elmentünk valahova, a papok keresni fognak bennünket, s előbb megtalálnak!

—Hülyeség! Mert először is, mindenki tudja, hogy már azzal a csiszí nevű néppel is alig bírnak, pedig azoknak nincsenek ilyen jó fegyvereik mint nektek! Mitől féltek akkor?! Az Értelem Lovagjai gyáva, reszkető vénasszonyok lettek talán?! Másodszor, ne hidd ám, hogy ezek bármit is elmondanak erről! Meg kell esketni őket! Akkor csöndben maradnak!

—Nem bízom én ezeknek a szavában! - köpött a földre Nirmael.

—Rosszul teszed! Hiszen láthatod, olyan ostobák hogy még a nyilvánvaló tények előtt is behúnyják a szemüket, annyira bíznak az istenükben! Eskedsz meg őket az üdvösségükre, hogy soha senkinek nem mondanak semmit rólunk, és kész! Azt elmondhatják hogy valaki álarcos alakok megmentették őket, kitették őket az útszélén, s néhányukat továbbvitték, ők meg ott maradtak. Mást ne mondanak!

—Nem hinném, hogy kötné őket az olyan eskü, amit életveszéllyel zsaroltak ki belőlük!

—Én voltam karotány, Nirmael, nem te, tehát hidd el nekem, hogy igenis köti őket az ilyen eskü! Ugye hajlandóak vagytok megesküdni?! - kérdezte egykori társaitól.

—Hazudni nem vagyok hajlandó az életemért - mondta azonnal a legidősebb nő - de ha csak annyit követeltek amennyit az előbb mondtál, arra hajlandó vagyok! Krétosz csak azt mondta, hogy nem szabad hazudni, de arról sosem beszélt, hogy mindig mindent kötelességünk a hitetlenek orrára kötni!

—Na látod! - bökte az ujját Tvikla diadalmasan Nirmael felé. —Ráadásul azt sem hiszem, hogy valaha is vallatnák őket a papok efelől! Kétlem hogy rájönnének, hogy ezek éppen azok, akiket korábban már égszer elítéltek!

Nirmael végignézett az emberein. Nem látott túl nagy buzgóságot az arcukon a mészárláshoz. Sőt, most megszólalt Sztrecsá.

—Nirmael, én igazán nem akarom védeni ezeket, még csak nem is sajnálom őket! Lelkiismeretfurdalás nélkül lelövöm bármelyiket vagy mindet is, ha ez a parancsod! Hanem eszembe jutott, hogy te ugyan miért akarsz jót a Vörös Kör papjainak?!

—Én?! - ámult el Nirmael.

—Te hát! Szeretnéd, ha kevesebb bajuk lenne?!

—Én?! - kérdezte megint Nirmael.

—Nézd Nirmael, mielőtt befogadtatok, csak egy utolsó, bűdös kurva voltam, s néha még ma is úgy ébredek, hogy vajon ma hányan tosznak meg és mennyit fizetnek ezért, aztán eszembe jut hogy jaj de jó, már nem kell így élnem! Nem vagyok tehát művelt nő, lehet hogy csupa butaságot mondok mindjárt. De kérlek magyarázd meg nekem: ha mi úgylis elmegyünk innen, ki fogja ezentúl nyugtalanítani a papokat?!

—Mit tudom én, valaki!

—A többi eretnek szekta, ugye?

—Feltehetőleg igen!

—Te ugye nem szeretnéd ha a papok gyorsabban fejlődnének, okosodnának mint mi, ugye?

—Persze hogy nem!

—Ismétlem, én csak egy műveletlen utcalány vagyok, nem olyan okos mint te! De az én ostoba agyam úgy véli, minél kevesebb bajuk van az eretnekekkel a papoknak, annál jobban ráérnek fejlődni, és más népek, meg hozzánk hasonló szökevények után kutatni, annál több lesz az erejük! Tehát, minél erősebbek az eretnekmozgalmak az országaikban, annál nagyobb lesz a mi nyugtunk, s annál hosszabb ideig lesz nyugtunk tőlük! S ebből a szempontból teljesen mindegy hogy ezek az eretnekcsoporthok milyen agyalágy baromságokat hirdetnek, csak az a lényeg, hogy legyenek papellenes csoportok, még hozzá sokan és erősek! S ha így nézzük az eseményeket, ezeket nem kell lelőni! Miért is ne éljenek, hogy tovább bosszantsák a papokat?! De nem szeretném ha azt hinnéd hogy a sajnálat beszél belőlem, erről szó sincs, csak úgy eszembe jutott hogy hiszen nekünk is ez az érdekünk!

Nirmael nagyot fűjt.

—Hát jó, a csudába is, legyen ahogy akarjátok! Életben hagyom őket, bizonyos feltételekkel! Először is, mindegyikük megesküdik a saját istenére és üdvösségére, hogy csak annyit mond el a legnagyobb kínzások során is, amennyit az imént Tvikla javasolt! Megesküszik arra, hogy nemcsak a papoknak, de saját hittestvéreinek sem mond erről többet! Aztán arról azért szó sem lehet hogy most csak úgy elmenjenek! Bepakoljuk őket a kocsikba, elvisszük őket egy megbízható hívünk házához, s berakjuk ott őket a pincébe! Oda zárjuk őket, s csak elutazásunk előtt engedjük ki őket! Ez annyit jelent, hogy bizony néhány hónapot is ott raboskodnak majd, bár megláncolva nem lesznek, s igyekszünk amennyire lehet, emberi körülményeket biztosítani nekik, bár kétlem hogy megérdemelnék! Mindenesetre nem száraz kenyéren és vizen lesznek tartva! S azt sem kétlem, nem fognak nagyon unatkozni, mert sokféle hülyeségekben szenvednek, vitatkozhatnak napszámra és hétszámra azon, hogy melyik nemlétező isten a valóságosabb, s talán még abban is egyetértésre jutnak, hogy hányszor és hol kell karózni! - tette hozzá epésen. —De arra is meg kell esküdniük, hogy nem igyekeznek megszökni, és segítséget sem kérnek senkitől sem!

—Én beleegyezem mindebbe! - válaszolta azonnal egy karotány férfi. —Jobb néhány hónapig raboskodni, mint megégetve lenni, ráadásul Krétosz is, tudjuk, raboskodott egy ideig mielőtt karóba húzták! Úgy élem majd át ezt mint a sors váratlan, kegyes ajándékát, megismételhetem az ő életútjának egy részét! Ez nagy szellemi kaland lesz! Utazás önmagamban a Hit ösvényén!

—Neked teljesen elment az eszed! - ámult Dzsercegám.

—Eh, te, a hitetlen, nem értheted ezt!

—Én sem bánom ezt, ha valóban nem bántok majd durván velünk! - jelentette ki azonnal az a nő, aki Júsenhez fohászkodott mindig. —Most legalább lesz elég időm mindegyikteknek hüen lefesteni az istennő mérhetetlen nagyságát!

—Ugye mondtam hogy remekül érzitek majd magatokat! - mondta majdnem kedvesen Nirmael.

Mindegyik fogoly hajlandó volt megesküdni, és ellenkezés nélkül szálltak vissza a kocsikba, egyedül a karotány férfi kérte, hogy Nirmael legyen olyan kedves és tegyen meg neki egy szívességet: hadd legyen tökéletesen olyan a sorsa mint Krétoszé volt, legalábbis amennyire ez megoldható! Krétoszt ugyanis az elrablói úgy hurcolták el, hogy egy szűk zsákba gyömöszölték, hogy a nép ne láthassa.

—Nincs zsákunk! - mondta Nirmael.

—Gondoltam, de az esetleg megoldható volna, hogy az autó csomagtartójában utazzam! Az is van olyan szűk és kényelmetlen mint egy zsák!

—Te tényleg eszement hülye vagy! Na nem bánom, pattanj a csomagtartóba, ha téged ez tesz boldoggá!

—Köszönöm! Hálásan köszönöm! Egész úton imádkozni fogok érted!

—Eredj már te ökör, mert beléd rúgok!

—Azt is köszönöm! Krétoszt is sokat rúgdosták!

Erre Nirmael valóban belerúgott, nem is egyszer. Most kezdett csak igazán hálálkodni a férfi, arca széles mosolyra húzódott, mintha máris a Mennyben volna, és bemászott az egyik autó csomagtartójába.

A kis expedíció minden baj nélkül ért haza.

8. fejezet: A Nagy Elvándorlás

ARRÓL TERMÉSZETESEN szó sem lehetett, hogy Tvikla visszatérjen a szülői házba. Sőt, megmenekülését a legnagyobb titokban kellett tartani. S mert Nirmael kedvelte a lányt, a saját palotájukban biztosított neki szállást az indulásig, meghagyva, hogy még véletlenül se menjen onnan ki, s ne mutakozzék idegenek előtt ha olyanok jönneek vendégségbe, bár Nirmaelnek esze ágában sem volt vendégeket fogadni. De hát ki tudja, mit hoz a jövő!

A jövő Dalgeront hozta. Minthogy Tumbur atya meghalt, Dalgeron sürgősen be kellett fejezze körútját, s visszatért Mopába. Ő lett Tumbur helyett most a Legfőbb Védelmező, igaz, csak ideiglenesen, amíg Tumbur főnöke, a Hitvédelmi Főbiztos ki nem nevezi az utódot. Mindazonáltal a történetek nagyon megkönnyítették Dalgeron helyzetét, mert most már biztos lehetett benne hogy senki nem akadályozza meg, hogy az expedíció teljesen a saját elképzelései szerint alakuljon. Igaz, eddig is mindent úgy tehetett ahogyan akart.

Dalgeronnak különben felajánlották véglegesen is Tumbur helyét. Ő azonban kijelentette, hogy nem szereti félbehagyni a munkát amit elkezdett, és sikerre akarja vinni az expedíciót. Indulásáig azonban elvállalta a feladatkört. Neki sem hiányzott, hogy addig ideküldjenek a nyakára valakit! S mert Dalgeron tekintélye addigra már nagy volt, erre a Hitvédelmi Főbiztos azt mondta, nem sokan lennének képesek visszautasítani egy efféle előrelépést, tehát Dalgeron ezzel is bebizonyította a Hit iránti elkötelezettségét, vagyis Dalgeron menjen csak el nyugodtan az expedícióra, ő csak ideiglenes Legfőbb Védelmezőt nevez ki Dalgeron távollétére, s amennyiben Dalgeron sikeresen tér meg az útról, ő lesz azután a Legfőbb Védelmező! Egyben újabb kitüntetést adományozott neki: ő lett a Hit Lánglelkű Bajnoka!

Tumburról halálában sem feledkezett meg a papság. Igazán meglepődött Dalgeron, de rendkívül gyorsan, még az expedíció elindulása előtt szentté avatták! Nyilván az is szerepet játszott e roppant sietségben, hogy oly rendkívül különös körülmények között lelte halálát. A papok különben egyáltalán nem gyanakodtak az Értelem Lovagjaira. Boszorkányságot emlegettek, azt hogy a Gonosz Erők szövetkeztek az Igaz Hit ellen, s bűnbánatra, istenfélelemre szólították fel a lakosságot. Számtalan helyen, számtalanszor elprédikálták az eseményeket, s a nagy propaganda hatására valóban mintha megszorodott volna az ájtatos buzgóság a népben, mindenestre sokan valóban a Gonosz Erők ármányának tarthatták az eseményeket, a túlvilági erők bizonyítékának, mert Dalgeron azt vette észre hogy lényegesen számosabban jelentkeznek immár az expedícióra, mint korábban. Maga sem hitte volna, de nem sokkal a kitűzött határidő előtt valóban tele lett minden hajó a megfelelő legénységgel.

Ebben persze segítette az is, hogy már eleve majdnem ezer embert ő maga hozott az expedíciónak – tudniillik az Értelem Lovagjait. Ezekből végülis huszonkét hajó telt meg, ennyire nem kellett embert találnia, tehát a hetvenkét hajóból álló flotta harminc százalékára nem kellett embert keresni. Üresen is maradtak volna ezek a hajók, ha nincsenek az Értelem Lovagjai!

No meg a kurvák... mert bizony örömlányból is sokan jelentkeztek, ha nem is annyian mint azt Dalgeron eredetileg gondolta: mindössze valami kétszázan. Bizonyára nemigen hitték el, hogy nem kell fűvel-fával közösülniük az út során... No igen, feltételezhetően nem úgy viselkedtek idáig a papok, hogy bizalmat szavazhattak volna nekik... Aztán árva gyerekekből is jött sok, belőlük majdnem négyszáz, ezeket egyenletesen osztották szét a hadtápos hajókon, azokon tehát, amiken a lovagok utaztak. Jelentkeztek néhányan telepesnek is, például Dzsempex herceg és felesége is a fedélzeten voltak amikor kifutott a flotta a kikötőből. Dzsempexék a vezérhajón voltak amivel Dalgeron is utazott, a Sikeren tehát, és itt utazott Nyica hercegnő is, szerelmével, Tombakkal, s még sokan mások. Néhány egykori örömlány kivételével csupa olyan volt ezen a hajón, akikben tökéletesen megbíztak. Legfontosabb eszközeik jelentős része is e hajón nyert elhelyezést, például sok-sok fegyver, de néhány autó is, ezeket is becsomagolták és behajózták, semmit nem hagytak Troggföldön, amiből valamiféle műszaki újdonságra tehettek volna szert a papok.

Az Értelem Lovagjai megegyeztek maguk közt abban, hogy a telepéseknek és örömlányoknak semmit nem mondanak a csizikkel való egyesülésről, s az út igazi céljáról, míg csak el nem pusztítják a flotta többi, ellenséges részét, s ezalól csupán éppen a Siker, a vezérhajó jelentett kivételt, mert Dalgeron azt mondta, nem tud úgy utazni hónapokig, hogy még a saját hajóján is állandóan titkolódnia kelljen. Úgy válogatta tehát össze a legénységet, hogy csupa olyan ember legyen itt, aki már tudja miről van szó, de így is került fel a hajóra egy tucat hajdani örömlány, akikről úgy vélték, sokkal jobban örülnek majd a lehetőségnek, mintsem hogy árulójukká legyenek. De ezeknél is különös gonddal ügyeltek arra, hogy ne közönséges, maguktól hozzájuk jövő nők legyenek, hanem mind kivétel nélkül olyan, akiket máglyahalál fenyegetett, azelől jöttek közéjük, vállalva inkább a bizonytalan jövőt a forró lángok helyett. Ilyen nők nem árulják el őket, erre meg mertek volna esküdni! Ezek a nők inkább nagy élvezettel veszik hírül a váratlan szerencsét!

Pedig már az indulás utáni harmadik napon nagy meglepetésben volt részük. Ekkor határozta el Dalgeron és Nirmael, hogy a hajójukon utazó nőknek őszintén elmondanak mindent, befogadják őket közösségük teljes jogú tagjává, azt az egyet kivéve hogy fegyvert még nem adnak a kezükbe. Összehívták hát őket a legénységi szállásra. Közöttük volt az a néhány nő is, akiket Nirmael mentett meg a máglyahaláltól, tehát Tvikla, Tyitye és Ádila. De odajött természetesen a többi nő is, akik már régóta tudtak mindent, többek között Nyica hercegnő is. Szegény meglehetősen rosszul érezte magát a tengeren, mert jókora volt már a hasa, nem sok hiányzott a szüléséhez, de érthető hogy nem óhajtott Troggföldön maradni! S amint végignézett a többi nőn, Nyica így kiáltott fel:

—Miért hoztátok magatokkal Ricát is?! - és ujjával rá is mutatott csodálkozása tárgyára.

—Miféle Ricát? Őt? - kérdezte Nirmael —Hiszen ő csak egy nő, aki örömlánynak jelentkezett! Mi bajod van vele?

—Hát nem tudjátok?! Nem ismeritek?! Ő volt az apátnő a kolostorban! Ő hazudta hogy szüzségi fogadalmat tettem, holott ez nem is volt igaz! Miatta majdnem máglyán égettek meg!

—Nahát! - ámult Dalgeron. —Ha ezt előbb mondod, nem hozzuk magunkkal! Miért nem szóltál korábban?

—Mert fogalmam sem volt róla, hogy itt van! Nem is értem, miként nem vettem észre ezen a kis hajón eddig, nagy szerencséje lehetett, az biztos!

—Dobjuk vízbe! - javasolta velősen Maműjem.

—Nem, nem, kérlek benneteket ne tegyétek! - kiáltotta azonnal Rica, és térdre rogyott. —Bevallom, valóban nagyot vétkeztem Nyica ellen, s jogos büntetésként mérte rám Mjenzsen atya előbb a kínzásokat majd a máglyahalált, de higgyétek el, megjavultam! Belátom, hogy hibáztam! Higgyétek el, nem is azért választottam ezt az óriási szegényt, az örömlány-sorsot én, aki még szűz vagyok, hogy megmentsem hitvány életemet, hanem mert irtózatosan félek a túlvilági büntetéstől, és remélem ha életben maradok még egy darabig, levezekelhetem az istenek előtt vétkemet! Kérlek, ne öljetek meg, ne taszítsatok a kárhozatba! Hagyjatok még élni egy keveset, hogy imádkozhassak és vezekelhessek! Semmi baj nem lesz velem, senkinek sem ártok, istenfélő, jó és hű gyermeke leszek az égieknek! Legyetek kegyesek! - rimánkodott.

—Ez a szerencsétlen még nem tud semmit, fogalma sincs róla, hogy kik vagyunk! - állapította meg azonnal Sztrecsá.

—Nem lett volna szabad épp erre a hajóra engednünk! - mondta Tunkudra is.

—Dobjuk vízbe! - ismételte meg a javaslatát Maműjem.

—De Maműjem, te annyit védted a karotányokat is, mi történt most veled? - kérdezte Nirmael.

—Azok csak vallásosak voltak. De ez nemcsak vallásos, hanem Nyicának is rosszat tett! Nincs köztünk helye! Ha védtem is a karotányokat, eszemben se lett volna befogadni őket, mert aki vallásos, annak nem vagyunk valók mi, és az sem való nekünk! Ez a Rica pedig még gonosz is volt! Nemcsak ezen, de egyik hajónkon sem szabadna lennie! Dobjuk a vízbe, a cápák talán befogadják, mi nem!

—Nem értem! - ámuldozott Rica, de ámulatába egyre fokozódó félelem is keveredett. —Ti talán nem vagytok vallásosak?! Miféle helyre kerültem én?!

A többi örömlány is csak ámuldozott, hitetlenkedett, semmit sem értettek. Erre Nirmael így szólt:

—Talán célszerű lesz ha előbb mindent elmondunk nektek! Ezt akár Rica is hallhatja, mert róla később döntünk, s úgysem lesz más választása mint hogy vagy velünk tart vagy a vízbe dobjuk, de egyik esetben sem árthat már nekünk! Persze azt hogy melyik sors lesz osztályrésze, nem ő dönti majd el, hanem mi! Kivéve természetesen ha ragaszkodik a vízbedobásához, mert kérését örömmel teljesítjük, s ezzel egyben a döntés felelősségét is leveszi a vállunkról!

—Nem, nem, fogalmam sincs róla hogy kik vagytok, de nem akarok meghalni, bármi jobb a számomra mint a halál, mert akkor azonnal elkárhoznék!

—Butaság! Nekünk főleg ne emlegess ilyen örült fantazmagóriákat, mert mi, az Értelem Lovagjai nem hiszünk se lélekben, se túlvilágban, ezokból tehát kárhozatban sem!

—Az Értelem Lovagjai! - suttogta rémülten a nő. —Akik minden vallásnak esküdt ellenségei!

—Azok bizony!

—Az Értelem Lovagjai! - kiáltotta az örömlányok közül is néhány.

—Azok vagyunk, igen! De ugye nem vagyunk mi olyan vérszopó vadállatok, amilyenek a pap-ság lefestett bennünket?! Ugye nem is bántunk rosszul veletek?! - kérdezte Nirmael.

—Eddig nem... - jegyezte meg óvatosan az egyik nő.

—Ezután sem fogunk! Ugye nem úgy beszéltünk veletek mint ringyókkal szokásos?! Ugye senki nem emlegette, hogy mik voltatok ezelőtt?! Már ebből is sejthettétek volna, hogy nem közönséges társaságba kerülnétek! Tudjátok meg ugyanis, hogy mi egy új ország megalapítására készülünk, ahol az igazság uralkodik, s az igazságnál is inkább a szeretet! - azzal Nirmael hosszas mesélésbe kezdett, elmondott mindent a nőknek. Amit mondott, nagyrészt még Tviklának is újdonság volt, mert bár azt tudta már hogy az Értelem Lovagjai között van s hogy valahová el akarnak vándorolni, arról például fogalma sem volt hogy a csiszikkel egyesülni akarnak. Valahogy úgy képzelte eddig, hogy a döntő csata előtt észrevétlenül elszöknek valahová. Most tudta csak meg, hogy a végkifejlet ennél lényegesen véresebb lesz.

—És akinek ez nem tetszik? - kérdezte hirtelen Tyitye.

—Mi nem tetszik?

—Hát ez az egész, hogy kannibálokkal kell együtt élnie, emberhúst ennie...

—Ne legyél már ilyen ostoba! Egy szóval sem mondtam, hogy nektek is enni kell belőle! És mi nem tetszene még?

—Én nem mondtam hogy nekem nem tetszik, de te Nirmael olyasmiről beszéltél, hogy ott például dolgozni is kell! Nekem semmi kifogásom ellene, de hát én sosem voltam örömlány, soha nem éltem a lábam közéből, nekem tehát nem bűdös a munka, vannak itt azonban számosan, akik...

Nem fejezhette be a mondatot. Olyan felzúdulás tört ki a szavaira, hogy már attól félt, megverik.

—Mit képzelsz magadról te kis szarházi! - kiáltotta egy Vólia nevű örömlány. —Vedd tudomásul, hogy az én pinám százszor többet ér mint a tied! Az enyém ugyanis dolgozott már hogy úgy mondjam, de a te karotány picsád még szűz, be van tehát falazva, haszontalanul porosodik a lábad közt, és semmi hasznót nem hajtott még!

De sokan kiabáltak Vólián kívül is. Nirmael felemelte a kezét, de ahhoz hogy csönd legyen, neki is kiabálnia kellett.

—Befogni már azonnal a lepényylesőtöket, ostoba banda! Nem tűröm hogy veszekedés legyen a közösségünkben, melyet a szeretetre építenénk, már most, az elején, amikor még meg sem alakult! Tyitye és a többiek, akár karotányok voltak akár nem, vegyék tudomásul, hogy itt többé nincsenek kurvák! Sőt, vegyék tudomásul azt is, hogy azok akik itt vannak, soha nem is voltak kurvák! Egyszerűen szegény, nyomorban tengődő nők voltak, akik nem akartak éhen döglenni, s emiatt úgy szereztek meg a betevő falatot, ahogyan éppen tudták! Azért amit lét-fenntartásukért tettek, nemhogy megvetés nem illeti őket, de éppenhogy dicséret jár nekik!

—Hogyhogy?! - ámult Tyitye, de sokan mások is.

—Úgy, hogy a vallás tanítása szerint egy úgymond „tisztességes” nő soha nem tesz ilyet, inkább éhen döglök, mert másképp mindenféle büntetést kap a túlvilágon! E lányok azonban, és

társnőik akik a többi hajón utaznak, nem voltak olyan eszement hülyék, hogy ezt a vallásos butaságot elhiggyék, volt elég józan eszük ahhoz, hogy inkább az életet válasszák mint a hi-székenységet, s ezért dicséret illeti őket! Na hát!

—De szüzességüket elvesztették örökre! - szólt közbe nagy bátran Rica, az apátnő.

—Igazán rájöhattetek volna már az elbeszéléseimből, hogy a szüzességnek egyáltalán semmiféle becsülete sem lesz a mi közösségünkben! Sőt, ellenkezőleg: aki egy bizonyos életkor fölött jár, s még szűz, azon inkább sajnálkozunk majd, mert a szerencsétlen nő még soha nem élvezte az ágybeli örömeiket!

Ezen nagyot nevettek a hajdani örömlányok. Ez nagyon tetszett nekik. Eddig mindenki őket vetette meg, most fordítva lesz ez! Valóban remek helyre kerültek!

—Elrendelem tehát - folytatta Nirmael - hogy Tyitye azonnal kérjen elnézést mindenkitől akit megbántott, Vólia s a többiek viszont mindenki mástól kérjenek elnézést, tőle is, mert bár jogos volt a felháborodásuk, de a csúnya szavak használata már nem!

Senki nem mert ellentmondani Nirmaelnek, s létrejött a nagy kibékülés.

—S még valamit a szüzességről! - szólt ekkor Nirmael. —Ne higgye még véletlenül se valaki, hogy ha még nem volt is férfival, sokáig szűz maradhat! Természetesen nemcsak munkát várunk el tőle, mintha igazán telepes lenne, bár tulajdonképpen valóban telepes is lesz, hanem szülést is várunk el a nőktől! Elvégre ahhoz hogy egy közösség szinten tarthassa magát, minden nőnek legalább két gyermeket kell világra hoznia, ez nyilvánvaló, egyet a maga pótlására, egyet meg egy férfi pótlására, mert a férfiak nem képesek szülésre! De nekünk nem elég a szintentartás, nekünk, főleg az első évtizedekben, gyorsan kell szaporodnunk, mint a nyulaknak, tehát az a legkevesebb hogy minden szülőképes korba kerülő nő legalább hatszor szüljön, de ha elismerésünket ki óhajtja vívni, akkor bizony tízszer is! Mindazonáltal, mert nálunk nem lesz házasság, nem lesz férj, nem lesz féltékenység, attól a férfitől foganhat gyermeket, akitől csak óhajt, akár minden gyermekét mástól is, sőt előnyös is lesz ez a változatosság kedvéért! Még az sem érdekel senkit, ha maga sem tudja hogy ki épp a gyerek apja! Mindezt már mondtam ugyan, de ez a szokás annyira eltér az eddig ismerttől, hogy nem árt kihangsúlyozni! És azt egyébként hogy nem lesz család a szokásos értelemben, ne sajnáljátok, mert a család mindig azzal jár, hogy a nő igazából nem más ott mint a férfi cselédje: nem is lehet véletlen, hogy annyira hasonlít egymáshoz a „család” és a „cseléd” szó! Mi ha úgy tetszik, egyetlen nagy család leszünk!

Bár Ricát a vízbedobás fenyegette, nem bírta megállni, hogy ki ne buggyanjon belőle:

—Tehát azt akarod, hogy az is kurva legyen, aki eddig nem volt az!

—Te csak hallgass, te bigott erénycsősz! Úgy szaporodjunk talán, hogy a szűzhártyánkat dedelgetjük?! Arra a csodára hogy szűz létére gyereket szüljön, csak a karotányok Marinája volt képes, de én abban sem hiszek! Különben is: mondtam már, hogy itt nincsenek kurvák! Nem is lehet kurvaságról beszélni ott, ahol mindenki dúsgazdag lesz, mert pénz híján senkinek sem lesz egy fillére sem! És az én szememben az hogy valaki karotány volt, sokkal nagyobb szégyen mint hogy örömlány volt, tehát senki ne vesse meg a másikat! Nálunk mindenki egyforma, még én sem tartok igényt arra hogy hercegnő mivoltomért tiszteljenek, nem is kell hercegnőnek szólítani, nyugodtan elfelejthetitek a címemet! Persze Nyica címét is! És te sem vagy többé apátnő, Rica!

—Igaz hogy címetől megfosztott Mjenzsen atya, de ezek után mégis tarthatom magamat apátnőnek, mert úgy látom erkölcstelen kurvabandákban egyedül én képviselem a megingás nélküli, törhetetlen, igaz hitet!

—Dobjuk már a vízbe! - szólt közbe Maműjem.

—Hagyd csak, emiatt nem szakítjuk félbe a megbeszélést, döntünk majd a sorsáról azután! S hátha addig neki is megjön az esze!

—Ennek?! Soha!

—Márpedig én nem vagyok hajlandó levetni magamról a szüzesség ékét, és egyházi áldás nélkül összefeküdni bárkivel is!

—Tudod mit, ha ez megnyugtat téged, Dalgeron felszentelt főpap, fővédelmező, ő akár minden aktus előtt is megszenteli a kapcsolatodat! - nevetett Nirmael.

—Az nem számít, mert látom már hogy Dalgeron hitehagyottá vált!

—Figyelj már te szerencsétlen hülye, nem mindegy neked aki kurvának jelentkeztél, hogy kurvaként baszol vagy telepesként, és sokkal kevesebbet?! - kérdezte Mamújem.

—Mamújem, te se használd többé csúnya szavakat! - dorgálta őt Nirmael. —A csiszík azt a dolgot úgy nevezik hogy párzás, tartsd magadat ehhez!

—Igenis királynőm!

—Nem vagyok királynő! Én alkirálynő leszek ott!

—Itt és most mégis az vagy! De halljuk Ricát, mit válaszol erre?

—Én erre az útra vezekelni jöttem, de itt azt várjátok tőlem hogy testemmel, nőiséggemmel és munkámmal az erkölcstelenség, eretnokség, pogányság, hitetlenség országát építsem! Erre nem vagyok hajlandó, ha megöltök, akkor sem! Mert ha ezt megteszem, akkor kárhozom csak el igazán! Ha azonban most megöltök emiatt, akkor akármit tettem is korábban, de hitemért leszek vértanú, s így azonnal megbocsáttatnak összes bűneim, s a Mennybe kerülök! Vegyétek tudomásul, hogy se szülni nem fogok, nemhogy tizet de egyet sem, de még csak nem is dolgozom semmit, akkor sem ha emiatt éhenhalok mert nem adtok ennem!

—Eh, Nirmael, szerezd már meg neki ezt az örömet, hadd legyen vértanú! - kérte Nyica.

—Könnyen lehet hogy az lesz! De erre is ráérünk még, csak ne olyan sietve! Motoszkál bennem egy ötlet, hadd forrjon ki! Van még kérdés? - nézett körül a többiekén.

—Azért azt bevallom, nem nagyon tetszik nekem, hogy ennyi rengeteget kell szülnöm! - panaszkodott Tvikla.

—Biztos nem vagy ezzel egyedül, de ami muszáj, az muszáj! És jómagam is példát fogok mutatni! - mondta keményen Nirmael. —Persze azt tudom kicsikém, hogy nehéz neked is rászánod magadat, de ebben is csak az az átkozott szüzesség akadályoz, mert titokban még mindig erkölcstelennek tartod, hogy lefeküdj valakivel, olyan fölösleges sallangok nélkül mint szentség, házasság, esküvő, lakodalom, meg hasonló marhaságok! De ez igenis nem kurvaság! Ez a közösségünk érdekében végzett nemes és tiszteletre méltó küldetés! Csak nézd ki bátran azt a fiút aki a leginkább tetszik neked, aztán máris kezdheted! Mert ne feledd: itt most a gyerek a lényeg, semmi más, márpedig a gyerekekhez csak férfi kell, annak is csupán egyetlen testrésze, s nem pap, szentség, házasság, meg a többi!

—Hát jó! - sóhajtott Tvikla. —És mondd csak Nirmael, véleményed szerint Tászulfázsér gyermekei örökölnék az apjuk butaságát?

—Ha valóban attól lett ilyen hogy kisgyermekként fejre ejtették, akkor egészen biztos hogy nem!

—Tényleg attól lett ilyen, mesélték hogy egészen benyomódott a feje akkor, mert magasról ejtette le a bába! Csuda hogy nem halt bele! Hát jól van! Akkor vele leszek legalábbis eleinte, mert oly régóta kér rá, kedves fiú is ha nem is lángelme, meg hálás is vagyok neki, mert ha nem szól neked, nem tudod meg időben hogy mi lett velem, és elégetnek!

—Ez bizony így van! - bólogatott Nirmael is. —És Tászulfázsér gyermeke valószínűleg erős lesz, ez tetszeni fog a csiszíknak!

—Egy hülyének akarod ajándékozni szüzi hamvasságodat?! - kiáltotta Rica.

—Hülye vagy nem hülye, de életem megmentője! És nagyon kedves fiú! Különben is: kinek a testrészeről van szó, az enyémről vagy a tiedről?! De ha irigyled, szólok Tászulfázsérnek hogy látogasson meg téged is, mert te is akarod őt!

—Az összes istenek mentsenek meg attól! - kiáltotta Rica, s ujjával a rontásűző kört rajzolta a levegőbe.

—Ami a gyerekeket illeti - folytatta még mindig Nirmael - van egy jó hírem a számotokra: csak szülni muszáj, gyermeket nevelni nem feltétlenül! Említettem már, de újra kihangsúlyozom, mert lehet hogy elkerülte a figyelmeteket: a csiszík ritkán nevelik maguk a gyermekeiket! Szerintem boldogan eldajkálják a tietekét is, a szoptatós korszak után!

—Akkor semmi baj! - kiáltotta Vólia. —Ezt megkönnyebbülten hallom! Háromszor is szültem már odahaza, tudom hogy az nekem könnyen megy, de a gyereksírást ki nem állhatom!

—Valóban, a munka nehezét a gyerekekkel így nem mi végezzük... - mondták mások is.

—És mi lett a gyerekeiddel? - kérdezte Sztrecsa.

—Egyik meghalt valami betegségben, a másik kettő árvaházba került, de most ők is itt vannak valamelyik hajón sok más árva gyerekkel együtt...
 —Én akkor sem szülök, és nem is dolgozom! - erősködött Rica.
 —Téged senki nem kérdezett! - szólt rá Nirmael.
 —Nagyobb hülye vagy, de tényleg, mint Tászulfázsér! - mondta neki Tvikla. —És Tászulfázsér legalább kedves, nem úgy mint te!
 —Nektek is hamar bűdös lesz a tisztességes munka, ti kikötői ribancok! Már ha egyáltalán tisztességes az a munka... - folytatta Rica.
 —Miért is ne dolgoznék? - csodálkozott Vólia. —Eddig is megtettem volna szívesen, de sehol nem tudtam albérletet kivenni, nem volt annyi pénzem, házra még kevésbé, földem sem volt, s én is árva gyerek voltam, semmihez nem értettem! Most sem értek!
 —Csak a hentergéshez! - kegyetlenkedett Rica.
 —Igen, ahhoz, de te ahhoz sem! Mindenesetre, ha lesz aki megtanítson valamire, hajlandó vagyok dolgozni! Boldogan lettem volna telepes is!
 —Az nem baj a csiszik közt ha valaki semmihez sem ért, megtanítyák ők szívesen az illetőt csak legyen benne hajlandóság!
 —Megtanítyák embert enni! - gonoszkodott még mindig Rica.
 —Nem lehetne már eltávolítani innen ezt a hülyét, mert nagyon idegesít! - mondta Sztrecsá.
 —Jól van! - egyezett bele Nirmael. —Van egy ötletem! Fogjátok meg, zárjátok be a hajófenékbe, láncra, hogy ne árthasson, de ne bánjatok különben rosszul vele, mert az a tervem hogy elviszem élve a csiszikhez! Azok szeretik a finom zsenge emberhusit, úgy lesz csak igazán vértanú!
 —Nem, nem, akkor inkább dobjátok tengerbe! - kiáltotta rémülten Rica, de már elkapták és vitték is...

* * *

NUDANÓRA, A CSISZIK KIRÁLYNŐJE a tengerparton állt, és távcsövén át nézte az ellenséges flottát. Arca sápadt volt, amint megszámlálta a teméntelensok hajót. Hetvenkettő! Borzasztó nagy szám!

Néger nő volt, ezért sápadtsága úgy jelentkezett, hogy arca szürkévé változott. De bár tudta, hogy most érkezett el népe pusztulásának időpontja, vagy legalábbis olyan közel kerültek ehhez, hogy csupán egy hajszál választja el őket a nemléttől, továbbra sem kezdett el sikoltozni, nem is rogyott le a földre tehetetlenül, úgy várva a véget, hanem szálegyenesen nézett előre, és felkészült rá, hogy mindent megtegyen, amit csak tud népéért.

Bár fiatal volt, alig harminc esztendő, már eddig is sokat tett azokért, akik annyira megbíztak benne hogy királynőjükké tették. És igazán nem volt gyáva nő. Sokszor kellett már küzdenie népének a Tengeri Barbárokkal – így nevezték a troggokat – és legutóbb maga is megsebesült. Sőt: megnyomorodott. Jobb lábát nem volt képes térdben behajlítani. Nyílvessző fúródott át akkor a lábán, s bár a seb szépen begyógyult, s lába is teljesen egészségesnek látszott, úgy tűnt, elszakított a nyíl ott belül a húspanban valamit, s azóta a lába hajlott combban, hajlott bokában is, de térdben bizony meg sem moccan. Hogy Nudanóra járni tudjon, egy egyenes botot kötözött hozzá combja és lábszára külső oldalához, így segítség nélkül is tudott közlekedni, sőt meglehetősen gyorsan, de ez akkor is csak afféle sántikálás maradt, és futásról szó sem lehetett.

Újra a szeméhez emelte a távcsövet. Ezt a remek találmányt a korábban legyőzött trogg katonáktól zsákmányolták. Nem értették ezt megelőzően, hogyan képesek olyan messziről is megpillantani őket az ellenséges erők. Most már értették.

—Rengetegen vannak! - állapította meg. —Remélem senki nincs már az öbölbeli három hajónkon! Nemcsak azokat nem tudjuk tartani ekkora túlerővel szemben, de Zsixit sem, hiába vastagok a falak! Kezdjétek meg azonnal a falu kiürítését! - szólt oda a vele együtt nézelődő három bizalmasának.

Mindenki tudta hogy mit jelent ez. Elvesztették a háborút a Tengeri Barbárokkal szemben.
 —Hová költözünk, Nudanóra? - kérdezte tőle Sztrimilisza.

—Sehová! Nincs hová költöznünk. Nem óhajtok harcolni a barbár törzsekkel a területünkért. Nekünk itt a helyünk. Semmi hely nincs ami olyan jó volna mint Zsixi. De bemegyünk olyan mélyen a dzsungelbe, ahová a Tengeri Barbárok nem mernek követni már bennünket. Rossz lesz, de örökké nem maradnak úgysem itt! Ha mind elmennek, visszajövünk. Ha nem mennek el mind, akkor is elmegy egy részük, kevesebben lesznek, s mi állandóan a falak körül ólálkodunk majd, s akit lehet, megölünk! Meg is esszük. Amíg harcolunk, úgysem vadászhatunk, s a húsuk egészen tűrhető! Főleg ha előtte sokat mozogtak, fáradtak! Az izzadtság egészen sajátos zamatot ad neki! Na, elég a beszédből! Vigyétek elsőnek a gyerekeket, öregeket... Bár öregből nincs is olyan sok... Induljatok már!

—Gyere te is Nudanóra, te lassan tudsz csak járni!

Nudanóra a fejét ingatta.

—Én majd utoljára! Valakinek figyelni is kell őket!

—Nem lesz elég időd menekülni és meghalsz!

—Lehet. De valakinek *tényleg* itt kell maradnia figyelni, míg a falu ki nem ürül! Hiszen lehet hogy néhány hajójuk másutt igyekszik kikötni, és csapatokat tesz partra, amikbe a falvunkból kivándorlók beleütközhetnek! És amilyen nyomorék vagyok, úgysem sok hasznomat vehetnétek a kiűritésben! Ne is vitatkozzatok, ez az én jogom és kötelességem! Menjetek már! És el ne feledjétek mind megölni a foglyokat! Nem engedhetjük hogy ezek kiszabadítsák őket, s velük is erősödjön a haderejük! Mindet öljétek meg! Ezzel kezdjétek, ez a legfontosabb! Ott kell ártani az ellenségnek, ahol csak lehet! Az utolsó menekülők gyűjtsák fel az összes házat!

Társnői elszaladtak, Nudanóra pedig, bár merev lába miatt ez nehéz volt, leült a tengerpart-ra. S most hogy senki nem láthatta, kibuggyant belőle két könnycsepp. Tudta, ha beveszik magukat az őserdőbe, óriási károkat tudnak okozni az ellenségnek, nemzedékekre megkeseríthetik az életét azoknak akik Zsixibe költöznek. De ha a Tengeri barbárok komolyan gondolják hogy letelepednek Zsixiben, és rendszeresen hoznak ide a hajókkal utánpótlást, főleg embereket, akkor az is biztos hogy soha vissza nem foglalják Zsixit.

Ebben a pillanatban mennydörgés reszkettette meg az eget. Nudanóra felkapta a fejét, hitetlenkedve. A csiszík nagyon jól ismerték az időjárást, pontosan megjósolták azt megannyi előjeltől, sőt: *megérezték*, néha napokkal előre! És még percekkel előbb sem utalt semmi viharra, nem is volt az szokásos ebben az évszakban!

Aztán még több mennydörgést is hallott, s mindet az ellenséges flotta felől. Sietve szeméhez emelte a távcsövet, és nagy nehezen újra lábra állt hogy messzebbre lásson.

Megdöbbszent azon ami szeme elé tárult. A támadó hajókon egészen váratlanul óriási tüzek lobbantak fel, hatalmas darabok szakadtak le belőlük, kunyhónyi nyílások fakadtak az oldalukon, és árbocaik mint megannyi villámsújtotta fa, jobbra-balra dőltek, magukkal rántva a kötélzetet! Igen, minden éppen olyan volt, mintha egymás után rengeteg villám csapna bele a hajókba! A mennydörgés is szinte folyamatossá vált eddigre!

Sok hajó már javában süllyedt, pedig alig pár pillanattal előbb kezdődött az egész furcsa jelenség.

—Nem értem! - gondolta Nudanóra, és zavarában hangosan cuppogni kezdett, bár a rémítő lármától önmaga sem hallotta a saját cuppogását, holott a hajók meglehetősen messzire voltak még tőle. —Nem értem mi ez! Ha barbár volnék, azt hinném hogy az isteneink büntetik őket hogy így védjenek meg bennünket, de hát nekünk még isteneink sincsenek!

De mert Nudanóra, mint minden csiszí, remek megfigyelő volt, hamarosan észrevette azt is, hogy egyáltalán nem minden hajó szenved el ezt az iszonyatos pusztulást. Nemcsak a csiszík három vitorlásának nem lett semmi baja, de jópár barbár hajó is elkerülte a szörnyű sorsot, Nudanóra meg is számolta őket: pontosan huszonkét hajónak egyáltalán semmi baja sem esett! S ahogy Nudanóra a távcsövével megpróbálta kideríteni ennek okát, azt látta, hogy ezeknek főárbocáról bevonják a trogg zászlót, amely világoskék mezőben vörös kört ábrázolt, s a helyébe egy másik zászlót húznak fel: ez két kezét, azaz markot ábrázolt amint egymás csuklóját fogják, s e kép narancssárga mezőben pompázott, mintha csak a Nap belsejébe lenne belefoglalva.

E zászlót Dalgeron csináltatta meg a befogadott nőkkel a hosszú hajóút alatt, ez volt ugyanis az ő világában Csiszíföld zászlója. Dalgeronnak is tetszett ez, úgy vélte hogy az összetartásra, a *szolidaritásra* keresve sem lehetne alkalmasabb jelképet találni, de különben is igyekezett mindenben követni a fejlett, modern Csiszíföld szokásait, már amennyire ismerte őket, mert hiszen az bebizonyosodott hogy ezek jó szokások, mert általuk naggyá, világhatalommá válhat egy ország. De Nudanóra természetesen még csak nem is sejthette, hogy ezek tulajdonképpen az ő népének zászlói!

Ám annyi Nudanóra előtt is világos volt, hogy az ezeken hajózók azt jelzik ezzel, hogy ők nem tartoznak a trogkokhoz, akiknek a vörös kör a jelképük. De hát akkor miként lehet hogy együtt hajóztak idáig velük?!

Azt is észrevette, hogy az új zászlót felvonó hajók korlátjainál számos ember guggol, s ezek a többi, „villámsújtotta” hajók felé egy-egy csövet tartanak. Még azt is látta, hogy e csövek egyikéből-másikából villámlás, vagyis inkább valami lángnyelv tör ki néha. Óhatatlanul összefüggést tételezett fel e lángnyelvek, s a többi hajón ekkor már nagyban lobogó tűz között, s ebben mint tudjuk nem is tévedett.

Ekkor ért hozzá lihegve Sztrimilisza.

—Királynőm, királynóm, mi történik itt?!

—Itt semmi, szerencsére! Ott történik! - mutatott a hajókra.

—Igen, azt látom, de mi az?!

—Nem tudom, de akármilyen is, nekünk csak jó! Néhány hajó máris elsüllyedt, hamarosan követi őket a többi, mind elpusztulnak, kivéve huszonkettőt, azokat, amik új zászlókat vontak fel! Nézd csak meg magad is! - nyomta a távcsövet Sztrimilisza kezébe.

—De hát ezek egymás ellen harcolnak?! Miért teszik ezt?! És miféle fegyvereik vannak ezeknek?! - csodálkozott a lány.

—E kérdéseket én sem vagyok képes nálad jobban megválaszolni, de egyet tudok: a kiürítést azonnal állítsátok le! Huszonkét hajó ellen, amennyi maradt, már vannak esélyeink! Ennyi hajón nem lehetnek többen mint ötezer fő, ez alig több mint háromszoros túlerő, ennyivel szemben megvédhetjük magunkat, mert erősek a falaink!

—Nudanóra, belegondoltál abba is hogy ezeknek úgy tűnik olyan erős fegyvereik vannak hogy egy hajót is pillanatok alatt elpusztítanak?! Mit érnek ilyen fegyverek ellen a vastag falak?!

—Gondoltam erre, Sztrimilisza, ne félj! Akármilyen erős is a fegyverük, közvetlen közelből nem használhatják azokat, mert akkor a saját hajójukat pusztítják el! Ha szerencsénk van, nem támadnak estig. Ha nincs szerencsénk, estig akkor is kitartunk! Este pedig mi támadunk! Kiúszunk a hajóikhoz, felmászunk rájuk, úgy ahogyan azt sokszor tettük már a Tengeri Barbárok ellen, s elfoglaljuk azokat! Ott mint mondtam, nem használhatják ezeket a fegyvereket! Ez nagy véráldozatba fog nekünk kerülni, de megéri, mert ezentúl nekünk is lesznek ilyen fegyvereink! Eredj, mondd meg a többieknek, mint határoztam! Mindazonáltal a foglyokat mégis öljétek meg, mert ők ha csata lesz csak felesleges kockázatot jelentenek, s hamarosan lesznek új foglyaink! Menj már!

Nem is sok idő telt bele, és az új zászlót felhúzott hajók kivételével mind a többi elsüllyedt. A tengert néhány üszkös fadarab csúfította csak el, emlékeztetve az ötven hajó katasztrófájára. Nudanóra észlelte hogy azért sok ellenség megmenekült a hajókról, s a part felé igyekszik. Igaz, a vérszagra eddigre már sok cápa is odagyűlt, és szorgalmasan ritkították ezeket, de jobb az óvatosság! Nudanóra a sípjába fűjt, s a hozzá szaladóknak kiadta az utasítást, hogy a csizsik közül sokan álljanak készenlétben a tengerparton, s amikor lőtávolba érnek a kifelé igyekvők, nyilazzák le őket.

—Sőt, megvárhatjátok amíg kikászálódnak a partra, s akkor lőjétek rájuk, úgyis kevés a hú-sunk mostanában! - tanácsolta. —Csak arra ügyeljétek, hogy elmenekülni ne tudjanak! Sajnálom a cápától a húst, de inkább azok egyék őket, mintsem hogy itt a környékünkön el tudjanak szökni, s mindenféle galibát okozzanak! Tehát csak okosan, leányok!

Majd, szeme elé emelve a távcsövet, így szólt:

—Úgy látom, csónak közeledik felénk ezekről a furcsa hajókról! De csak ketten ülnek benne, egy férfi és egy nő!

—Őket is lenyilazzuk, Nudanóra?

—Nem. Legalábbis egyelőre! Ha nem jönnek többen, akkor nem. Tudjátok, még az is lehet hogy ezek nem ellenségek!

—De hát barbárok! - kiáltotta Sztrimilisza.

—Azok, persze, de hiszen a környező törzsek közül sem mindegyik az ellenségünk, pedig azok is barbárok! Ha ellenségek volnának, párizni se mennénk hozzájuk! Aki barbár, még nem feltétlenül ellenség, s az biztos hogy ezek épp most pusztították el a troggokat, a mi ellenségeinket! Lehet persze hogy megöljük ezeket is, de előbb beszélni akarok ezzel a két csónakossal, és azt hiszem ezek is épp azért csónakáznak ide a partra, hogy beszéljenek velem!

Úgy is volt. A csónakban Nirmael ült és Dalgeron, aki szorgalmasan evezett. Bár már erős volt, s valaha kommandós is, meg kellett állapítsa, hogy az evezéshez bizony nemigen szokott hozzá. Hiába, tengerész, az sosem volt!

Nirmaelt eredetileg nem akarta magával vinni, de a nő megmakacsolta magát, s ő nem volt a régi Dalgeron, hogy erővel tiltson meg valamit a feleségének. Ez különben sem lett volna ajánlatos a rengeteg Értelemlovagja miatt, akik eddigre ugyan megkedvelték Dalgeront, de mégis csak Nirmael volt a Nagymesterük.

—Mi az szívecském, nem bízol a csiszíkben, akikről mindezideig valóságos dicshimnuszokat zengedeztél?! - kérdezte nem is kevés gúnyval a hangjában a nő. —A csiszíkben, akikről azt mondtad hogy mérhetetlen titkok tudói?! Vagy nem így van?!

—Valóban sok titkot tudnak! De a titok azért titok hogy más ne tudja csak ők, tehát én sem tudom! Azt csak a csiszík tudják, hogy mit tudnak a csiszík! Roppantul titkolódzó társaság, tulajdonképpen egész Csiszíföld egy óriási szekta! Az biztos, hogy a biológiai tudományok legkiválóbb tudorai. Például amikor Kaulianában felfedezték a genetikai kódot, s lelkenedezve bejelentették a világnak, a csiszík közölték, hogy ők ezt már százötven évnél régebbóta ismerik! És nem árulták el senkinek, még a kauloknak sem, pedig azok meglehetősen jóban vannak velük!

—Fogalmam sincs mi az a genetikai kód, de attól tartok, nem is fontos e pillanatban nekünk!

—Valóban, de te kezdtél beszélni a modern csiszíkről, méghozzá gúnyosan, holott ezek itt hogy úgy mondjam az őcsiszík, nem a modernek! Persze, ezek ténylegesen nem az ősei már amazoknak, de épp olyasformán élnek! És én attól tartok bármennyire kifinomult sőt arisztokratikus legyen is a modern, énvilágombeli csiszík társadalma, ezek itt meglehetősen nyerseks, hogy azt ne mondjam kegyetlenek, mert nem is lehetnek mások, ha nem ilyenek volnának, elpusztultak volna rég! Márpedig a modern csiszík is ugyancsak önzőek, sőt szívtelenek általában a barbárokkal szemben, tehát mindenkivel aki nem csiszí, pedig attól félek hogy ezen őcsiszíkhöz képest ők már valósággal gyöngéd, habozó, ingadozó és sajnálkozó úrilánykák csupán! Ezek itt Zsixiben az igazi ősi, nyers faragatlanságot, a valódi dzsungelt képviselik, mindenféle udvarias finomkodás nélkül! S ehhez még azt is vedd tekintetbe, drágám, hogy a troggok az utóbbi pár évszázadban minden módon igyekeztek maguk ellen ingerelni őket!

—Aha, belátod tehát, hogy ezek vademberek!

—Nem azok! Ne jöjjön megint elő a hercegnő belőled, Nirmael! Mindössze azt mondtam, hogy ezeknek itt minden okuk megvan arra, hogy bizalmatlanok legyenek, én is az lennék a helyükben és te is, s ezért veszélyes kimenni közéjük, mert esetleg félreértik valami gesztusomat! Nekem ki kell menni hozzájuk mert érték a nyelvükön, de a te jelenléted garantáltan fölösleges!

—Márpedig kimegyek és kész! Látni akarom őket, tudni akarom, miféle hordát óhajtasz leendő barátainknak!

És Nirmael bizony hajlíthatatlan volt. Dalgeron mit sem tehetett csak sóhajtozott ekkora konokság láttán, s kivezett vele a partra. Természetesen minden fegyver nélkül. A sok csiszíval szemben úgysem tudnák megvédeni magukat, bizalmatlanságot viszont nem akart kelteni bennük, van már az Zsixi lakóiban úgyis éppen elég!

A parton mire odaértek, már mintegy harminc csiszí nő fogadta őket. S bár Dalgeron ismerte a csiszík szokásait, némileg a történelmüket is, először még maga is beleesett abba a hibába,

hogy a férfiakat kereste a tekintetével, jónéhány másodperc múltán jutott csak eszébe, hogy ja persze, hiszen Zsixiben nem is élnek férfiak, legfeljebb a ketrecekben!

Amint partra ért a csónak, felállt, kilépett belőle, Nirmaelt udvariasan ölében vitte ki a part-ra, hogy be ne nedvesedjék a ruhája, majd amint letette az asszonyt a homokba, így szólt a csiszíkhöz, csiszí nyelven:

—Üdvözöllek benneteket, barátaim! Kérlek vezessetek a királynő elé, mert nagy ajándékot hoztunk nektek!

Erre furcsa, bicegő járással egy Dalgeronnál is magasabb, majdnem kétméteres, erős, fiatal fekete nő lépett elő, s így szólt:

—Én vagyok a királynő! Nudanóra a nevem, mondd, hogyan hívnak benneteket, és miből gondolod hogy a barátunknak nevezheted magadat?!

Ez viszont híven igazolta Dalgeron előtt, hogy ezek bizonyos értelemben valóban ugyanolyan csiszík, mint az ő világa beliek! Mert Nudanóra éppoly célratörően, határozottan, egyenesen beszélt, minden udvariaskodás és sallang nélkül, mint ahogy azt Dalgeron tudta a „modern csiszík”-ről!

Dalgeron most megmondta a nevét, Nirmaelt is bemutatta, majd így folytatta:

—Azt hiszem bebizonyítottuk a barátságunkat épp az imént, amikor ellenségeiteket a halálba küldtük!

—Mégis furcsa ez, mert hiszen egészen idáig együtt hajóztatok azokkal, vagy nem így történt?

—De igen.

—Tehát te is trogg kell legyél!

—Az is vagyok!

—Jól megtanultad akkor a nyelvünket, mert szinte csak a hangsúlyod rossz, a szavakat hibátlanul beszéled! De rabnőd arcából úgy látom, ő nem ismeri a mi nyelvünket, beszélhetünk hát a te nyelveden is! - azzal megismételte kérdését, ezúttal fölöttébb hibátlan trogg nyelven, azt, hogy miért pusztították el őket, a troggok, a többi trogg hajót. S még sokkal jobban beszélt Nudanóra troggul, mint Dalgeron csiszíül, mert ha Dalgeron nem tudja hogy Nudanóra anyanyelve a csiszí, azt hitte volna hogy született trogg nővel beszél, aki a bölcsőben az anyatejjel szívta magába a trogg nyelvet.

—Bámulatos hogy milyen jól beszélsz troggul, királynő! - ámult el ezen. —Hol volt módodban ilyen jól elsajátítani e nyelvet?!

—A korábbi trogg foglyoktól! - hangzott a kissé hűvös válasz. —Megválaszoljátok már végre, amit kérdeztem?

—Szíves-örömet, hiszen éppen azért jöttünk! Előtte csak annyit mondanék, hogy Nirmael nem a rabnőm!

—Talán nem a feleséged?

—De igen.

—Tehát a rabnőd! A barbároknál minden feleség rabja egy férfinak.

—Igen, ez többnyire így van, de nem a mi esetünkben! Mert emlékezz csak arra kérlek, amint partot értem, azt mondtam, hogy ajándékot hoztunk nektek! Na hát, ezen ajándék mi vagyunk! Az a huszonkét hajó amit ott látsz, mind a tiétek! Mint ahogy mi magunk is a tiétek vagyunk! Mindenki aki azokon a hajókon van, férfiak is, nők is, gyerekek is, Nirmael is, én is, azért jöttünk hozzátok, hogy csiszík legyünk! De nem lehetne a részleteket némileg kellemesebb körülmények között megbeszelnünk? Biztosítalak róla titeket, hogy e hajók részéről egyáltalán semmiféle támadás nem fog érni benneteket!

Nudanóra csak nézett kettejükre tűnődve.

—Ez aztán meglepő hír volt, barbárka! Nem fordult még elő, hogy barbárokat befogadtunk volna! És köztetek sok férfi is van!

—Sőt, többnyire férfiakból áll a csapatunk! De ez kifejezetten jó nektek! Hajlandó vagy figyelmesen meghallgatni?

—Persze! Abból még nem lett soha semmi baj, ha meghallgattam valamit.

—De ez amit mondani akarok, több óra hosszat is eltarthat!

—Akkor valóban jobb lesz ha eljöttök a házamhoz és ott beszélgetünk! - azzal Nudanóra így szólt a többi csiszihez:

—Ügyeljetek mindenre, mert hátha ez csak valami csel a részükről! - maga pedig megfordult, és előre ment.

—Kövessetek!

Dalgeron és Nirmael követték is a csiszi királynőt, de őket is követte azért tucatnyinál is több csiszi, felajzott íjakkal a kezükben. Amikor aztán elérkeztek a királynő palotájához – ami teljes három szobából állt! – a királynő bevezette őket az egyik szobába, hogy ne érje fejüket a tüzes napsugárzás, de ide is számos csiszi harcos követte őket, s figyelmük nem lankadt.

—Akkor most magyarázz meg mindent! - intett nekik, miközben körülményesen leült egy gyékényszőnyegre. —És ti is nyugodtan leülhettek!

Dalgeron és Nirmael éltek is az engedéllyel, majd a férfi így szólt:

—Egy furcsa történetet szeretnék elmondani neked, királynő! És tényleg több órába is belete-lik, tehát jobban teszed ha hozatsz magadnak frissítőket, gyümölcsöket vagy amit óhajtasz, mert lehet hogy talán holnap reggelig is beszélnem kell, nem tartom ugyanis lehetetlennek, hogy sokmindent többször is elmondatsz velem!

—Ez igazán furcsán hangzik - mondta erre azonnal Nudanóra - ezért azt hiszem megkönnyí-tem a dolgot, s mielőtt hosszú történetedet meghallgatnám, gyorsan elintézhetjük a leglényegesebbet! Te ugye azt mondtad, hogy a hajókat ajándékba hoztátok nekünk?

—Igen!

—Mindennel ami rajta van?

—Természetesen!

—Akkor ebbe beleértendők a fegyverek is, vagy nem?

—De igen, ez nyilvánvaló!

—Helyes! Akkor mielőtt bármit is mondanál, én mondok neked valamit: bizonyítsd be őszin-teségedet! Szólj az embereidnek, hogy szálljanak ki azonnal a hajókból, jöjjenek a partra fegy-vertelenül, mi őrizni fogjuk őket amíg beszélsz, ezalatt pedig harcosaim felmennek a hajókra, s birtokba veszik őket – így mondjátok ezt ti troggok ugye? - hiszen azok úgylis a mi ajándékaink töletek!

—Azt akarod, hogy teljesen szolgáltassuk ki magunkat nektek?! - hördült fel Nirmael.

—Igen, azt akarjuk, hogy a kezünkben legyetek! Másképp nem bízhatunk azokban, akiknek ilyen erős fegyverei vannak!

—Nézd királynő... - kezdte Dalgeron, ám Nudanóra a szavába vágott.

—Megteszed vagy nem?!

—Meg – egy feltétellel!

—Nem fogadunk el feltételeket!

—Mondtam már hogy mi is közetek szeretnénk tartozni, csiszik szeretnénk lenni! Amint azt mondogd hogy mi is csiszik lehetünk, rögvest tied minden hajó, mindennel, a fegyverekkel is! Elég nekem ehhez a pusztá szavad, hogy befogadsz bennünket, mert tudjuk hogy a csiszik ci-vilizált kultúrnépe soha nem hazudik, mert tudja hogy a beszéd az igazságok közlésére, s nem gondolataink elleplezésére szolgál! Ha azonban azt mondogd hogy nem lehetünk csiszikké, kénytelenek vagyunk mindent magunknak megtartani! Ez esetben sem leszünk azonban el-lenségeitek, hanem elhajozunk valamerre. Ekkor azonban a fegyverek is nekünk kellenek, hogy megvédhessük magunkat.

—Tehát hazudtál amikor azt mondtad hogy a hajók és minden a mi ajándékunk, amit nekünk szántatok!

—Nem hazudtunk! Valóban mindent nektek szántunk, de említettem azt is, hogy az ajándék-nak mi magunk is részei vagyunk! Ez egy olyan ajándékcsoomag, királynő, amiből nem lehet válogatni: vagy elfogadod minden részét, bennünket is, vagy semmit nem kapsz! De kérlek, hallgass már meg mielőtt döntesz, mert még igazán semmit nem tudsz, holott nagy jelentősé-gű hírekkel jöttünk!

—Nem bízom benned, Dalgeron! Ez valami csel a részetekről, hogy hosszas meséddel ellany-hítsd figyelmünket, s éjszaka megtámadjanak bennünket hajón maradt társaid!

—Csöppet sem az!

—Egyetlen módon tudod csak bizonyítani pedig a jószándékodat: ha adsz a fegyverekből!

—Ó, hát miért nem ezzel kezdted, királynő?! - derült mosolyra Dalgeron arca. —Arról hogy adjunk a fegyverekből, természetesen lehet szó! Bőséges mennyiséget hoztunk belőlük! Csupán arról nem lehet szó, hogy nekünk ne maradjon belőle! Menjünk vissza a tengerpartra, vissza-csónakázom a hajóra, s hamarosan kijönnek társaim a partra, sok-sok fegyverrel! Marad nekünk is, s jut belőle nektek is! Ennek is csak egyetlen feltétele van: add szavadat hogy amennyiben aztán úgy döntesz hogy nem fogadsz be magatok közé, akkor nem támadtok meg bennünket, s mindazzal ami nekünk maradt, bántatlanul elhajózhattunk!

—Ezt megígérem! - bólintott komolyan a csizí királynő. Erre Dalgeron így szólt Nirmaelhez:

—Ha Nudanóra szava is annyit ér mint a modern csizik szava, akkor az felér egy könyvtárnyi írásos szerződéssel!

—Miféle csizikról beszélsz te?! - vált figyelmessé a királynő arca.

—Ez is a mesémhez tartozik! - mosolygott Dalgeron, örülve hogy felkeltette Nudanóra érdeklődését. —De most a fegyverek érdekelnek, nemigaz?

—De bizony! De egy csónaknál több embered nem jöhet a partra egyszerre!

—Semmi baj, ha így akarod! - mondta Dalgeron, azzal visszacsónakáztak a hajóhoz.

—Hát nem is tudom... Túl komorak, nemigen tetszenek nekem! - fanyalgott Nirmael a visszafelúton.

—Azt vártad hogy virágszőnyeggel és üdvözléssel fogadjanak?

—Azt nem, de mintha nem is örülnének annak, hogy ripityára lőttük az ellenséges hajókat!

—Ugyan már Nirmael, próbáld egy kicsit beleélni magadat a helyzetükbe! Mi még mindig óriási túlerőben vagyunk velük szemben, még a bazukák nélkül is, pedig vannak bazukáink, nekik meg nincsenek! Félnék, de úgy vélem a félmüket szégyellnék kimutatni! Mert bizony attól hogy bátrak, még félhetnek! Tudják hogy ha akarjuk, az egész falut elsöpörhetjük a tengerpartról! Nem is csodálom hogy ilyen mohón akarnak szert tenni a fegyvereinkre!

—És ha mégsem fogadnak be? Nem sajnálod akkor, hogy a bazukák egy része itt marad?

—Bizony hogy nem! Nekünk még úgy is megéri, mert akkor a Vörös Kör papjainak minden hajóját ami csak errefelé jön, ezek egykettőre szétlövik! Amíg van lőszerük, addig délebbre egy sem megy a papok hajóiból, s nekünk az csak jó!

Hamarosan megkezdődött a rakodás, és nemsokára partra cipeltek a csiziknek ötven bazukát, összesen ötezer lövedékkel.

—A többi akkor, ha mi is kellünk nektek! - jelentette ki határozottan Dalgeron. —S hogy sokat érünk, azt e bazukák is bizonyítják, mert mi tudunk ilyet csinálni, de ti nem!

—Ezekkel pusztítottátok el a hajókat? - kérdezte a királynő.

—Ezekkel. Akarod hogy megmutassam, miként kell bánni velük?

—Természetesen! Hiszen csak értő kézben ér valamit a legjobb fegyver is!

—Használata roppantul egyszerű. Ezt itt amit lövedéknek nevezünk, becsúsztatod a csőbe! Azután a válladra veszed. A cső ezen végét arra fordítod, ahol a célpont van. Ezután megnyomod ezt a kallantyút itt, mire a lövedék kirepül a csőből, a célpontba, s hogy ott mi történik, azt láthattad a hajókon! Ne ijedj meg, mert kilövés közben is elég nagyot durran, és lángnyelvet is kiereszt magából!

—Kipróbálom! - szólt a királynő, azzal kinézett magának a dzsungelben egy magas fát, s már lőtt is...

Persze nem talált. De ahová eljutott a lövedék, ott tényleg óriási lett a pusztulás.

—Hát, nyíllal sem talál rögvést az ember, gyakorlás nélkül, ne szégyenkezz királynő! - vigasztalta őt Nirmael.

—Nem szégyenkezem! Láttátok hogy miként kell bánni vele? - kérdezte a harcosait Nudanóra.

—Igen, igen! - válaszolták.

—Akkor mindenki akinek jut, vegyen a kezébe egyet, de ne lőjete, csak töltsétek meg és figyeljete! És ha mégis támadás érne bennünket a hajókról, akkor használjátok ellenük! De ha van idő, előbb kérdezzetek meg, mert nem akarom hogy félreértésből törjön ki az ellenséges-

kedés! A legnagyobb veszélyt kivéve tilos az új fegyvereket használni! - azzal a királynő így szólt Dalgeronhoz:

—Elismerem, betartottátok az ígéreteteket! Jöjjetek, most meghallgatlak! - és visszatértek a királynői palotába.

Az már biztos, hogy a királynő lényegesen jobb kedvvel, vidámabb arccal készülődött neki Dalgeron meghallgatásának, mint amikor először találkozott velük.

—Kérlek királynő, bármilyen furcsának hangzik amit mondok neked, hallgass végig figyelmesen!

—Rendkívül figyelmesen foglak hallgatni! - bólintott komolyan Nudanóra.

—Ugye királynő, te jól ismered saját néped tanait a világ keletkezéséről, az Őstojásról? - kezdte történetét egy kérdéssel Dalgeron.

—Persze! Én inkább azon csodálkozom hogy te ismered azt!

—Erre is magyarázatot fogsz kapni nemsokára! De előtte még egy kérdést engedj meg, királynő! Ugye tudsz te is arról, hogy időnként szoktak ikrek születni?

—Persze hogy szoktak, mindenki tudja ezt! Sőt, nálunk csiszíknél meglehetősen gyakran születnek ikrek, a barbárokhoz képest!

—Hát akkor felelj nekem: biztos vagy-e te abban, hogy amikor a világ az Őstojásból megszületett, csak egyetlen világ született, és nem több? Biztos vagy te abban, hogy az a világ amiben élünk, nem egy világ-ikerpár egyik tagja csupán?!

A királynő elámult. Látszott rajta, hogy erre bizony soha nem gondolt eddig!

—Fogalmam sincs így van-e - mondta végül - de nem is látom be, miként lehetne ezt ellenőrizni!

—És ugye az ikrek néha a megszólalásig hasonlítanak egymásra! - folytatta válasz helyett Dalgeron.

—Igen, ez olykor megtörténik! - bólogatott Nudanóra.

—Néha az is megtörténik - folytatta még mindig Dalgeron, szemét a távolba meresztve - hogy születésükkor a két iker teljesen egyforma, de idővel az egyik másmilyen lesz, mint ikertestvére! Például mert az egyik megsebesül valami csatában. Előfordul ez, ugye?

—Ez bizony könnyen lehetséges, akármelyik ikerpárral megeshet! - bólogatott Nudanóra, és arca feszült érdeklődést tükrözött.

—Ha ez az emberi ikrekkel megeshet, megeshet a világikrekkel is! - jelentette ki ünnepélyesen Dalgeron. —Tudd meg királynő, hogy amikor az Őstojás széttört, akkor nem egyetlen világ jött létre belőle! Hogy hány, azt nem tudom. De kettő biztosan! És én nem ebből származom amibe te beleszülettél, hanem egy másikból! És az a világ sok szempontból olyan mint ez, de nem teljesen. Ott is vannak troggok, sőt, ott is vannak csiszíkok mint itt, de kissé mások azok a troggok, s kissé mások a csiszíkok is! Sőt, nagyon mások!

—Meglepőt állítasz! Hogyan jöttél ide?

—Nem tudom, miként kerültem ide! - vont vállat Dalgeron. —Én abban a világban harcos voltam, és egy csatában a fejemen megsebesültem. Elájultam. Amikor feléledtem, már ebben a világban voltam! S itt azt tapasztaltam, hogy ez a világ nagyjából olyan volt mint az enyém, úgy kétezer esztendővel ezelőttig, amikor egy Kauliana nevű messzi országban egy Sába nevű királynő uralkodott, itt nálatok csiszíknél pedig akkoriban Nornúdának hívták a királynőt. Azután azonban egészen másként zajlottak az események a két világban. Hogy e világban mi történt, tudjátok jól: ti ugyanúgy éltek most is mint ezer évekkkel ezelőtt, közben pedig a troggok nagy hajókat építettek, és háborúzni kezdtek veletek. Ám nem ez történt az én világomban! Az én világomban ugyanis a csiszíkok népe óriásivá, hatalmassá, mérhetetlenné fejlődött, s mára az egész világ leghatalmasabb népét alkotja! Olyan gépeket készítettek, amiknek a segítségével a levegőben is tudnak közlekedni, repülni, ezeknek helikopter a nevük, és már majdnem minden betegséget meg is tudnak gyógyítani!

Ránézett a királynő lábára.

—Béna a térded, ugye? Efféle baj már igazán nem okoz gondot azoknak a csiszíkoknak. Minden ehhez hasonló betegséget rég gyógyítani tudnak, sőt, aki elveszíti a lábát, kap műlábát a helyére!

És Dalgeron még sokáig mesélt nekik az ő világáról. Nemcsak a királynő, de az örökös csiszik is ámulatosan hallgatták, sőt, Nirmael észrevette hogy sok gyermek is odalopózkodt a királynő palotájának ajtaja elé, és azok is csillogó szemekkel hallgatták Dalgeron szavait. Mert a gyermekek közül is sokan tudtak már troggul, ki jobban, ki rosszabbul.

—Ismeritek a térképet? - kérdezte hirtelen a férfi.

—Persze, megtanultuk a Tengeri Barbároktól, mi az! - mosolygott a királynő.

—Igazán? Űgyes nép vagytok, tanulékonyak!

—Még szép! Nem szégyen a tanulás, és fontosnak tartottuk, mert így nehezebben győzhetnek le a barbárok! Akiket elfogtunk, azoknak megmondtuk, hogy addig élnek, amíg hasznossá tesszik magukat, s tudnak nekünk újat mutatni! A trogg nyelvet is tőlük tanultuk. A foglyok megtanítottak olvasni, írni is bennünket, a térképek ismeretére, számolni, hajózni, s még sok mindenre!

—Ugye mondtam neked, hogy a csiszik bámulatos egy nép! - nézett Dalgeron diadalmasan Nirmaelre. —No hát, ilyen világból érkeztem ide én! Megjegyezted tehát királynő, amit az én világomban levő csiszik történelméről, fejlődéséről, szokásairól mondtam?

—Igen! - és a királynő nagyot sóhajtott. —Bámulatos mesemondó vagy, Dalgeron! Ilyen szépet még sosem hallottam! Milyen szép világot találtál ki! És különösen kedves volt tőled, hogy e világ hőseinek éppen csisziket tettél meg! Megkérlek, holnap mondd el e mesét a többieknek is, főleg a gyerekeknek, hadd hallják!

—De ez nem mese, ez valóság!

—Valóság? Ez? Olyan gépek, amik az ember helyett a földet szántják? Szitakötő alakú gépek, nehéz vasból, amik repülnek?! Ugyan már! De azért tetszett a meséd, tetszett, valóban!

—Bebizonyítsam a szavamat?

—Hoztál talán egy vas-szitakötőt is magaddal abból a világból? - kérdezte a királynő.

—Nem abból a világból, és nem is vas-szitakötőt. Kár pedig, örültem volna magam is egy helikopternek! Hanem, hanem... Bocsáss meg, de most azonnal visszamegyek a hajómra, s mindjárt partra teszek neked valamit!

—Mit?

—Majd meglátod! De nem kell félni, nem vagyunk ellenségek, nem veszélyes, nem is fegyver!

—Mit akarsz Dalgeron?! - kérdezte Nirmael is.

—Csak nyugi, nyugi! Maradhatsz is itt amíg én ezt elintézem! - azzal Dalgeron máris felállt és távozott.

Most bizony jó két óra is beletelt mire újra a partra lépett! Több Értelem Lovagja is vele jött, s nagy erőfeszítésekkel egy nehéz tárgyat raktak ki a legnagyobb csónakból, emelték bizony azt tizen is a legerősebb férfiak közül!

Mikor Nirmael meglátta, elnevette magát.

—Egy autó!

—Az bizony! - felelte Dalgeron, azzal így szólt a királynőhöz:

—Ez kissé hasonlít azon szerkezetekhez, amiknek traktor a nevük! Ez ugyan nem szántja fel a földet, de képes magától mozogni, s viszi azt aki benne ül! Csak zajos kissé! Kipróbálsz, királynő? - kérdezte, s máris kinyitva az ajtót, bepattant a vezetőülésbe. —Na, jössz már?!

Nudanóra habozott egy ideig, de aztán csak beszállt maga is az anyósülésbe. Dalgeron becsapta az ajtót, indított, s máris zavartalanul gurultak a sima, homokos tengerparti fövényen. Igaz, itt nem ment gyorsan, csak úgy harminc kilométeres sebességgel, de a királynőt ez is lenyűgözte.

—Bámulatos! Miféle erős állatok vannak benne?! - kérdezte, a motorházra mutatva.

—Nincsenek benne állatok.

—Ne hazudj, hiszen hangosan morognak!

—De ha mondom hogy nincsenek állatok benne! - azzal Dalgeron kiszállt, felemelte a motorháztetőt, s megmutatta Nudanórának. —Látod?! Csak ügyes gép az egész! Na királynő, mit szólsz hozzá ha visszafelé helyet cserélünk, s te vezetsz?

—Kicsodát?

—Hát az autót! Láttad hogy miként csináltam, ugye?!

Nudanóra meglehetősen aggodalmas arcot vágott erre, de végül egészen jól sikerült neki, igaz, kacszózott a kocsival jobbra-balra, s az autó hol megugrott, hol majdnem lefulladt, mert a gázt nem egyenletesen adagolta a pedállal.

De végül csak visszatértek, hiszen alig távolodtak el háromszáz méternél messzebb.

—Látod már királynő?! Ha ezután egy ekét kötünk, azt csak a földbe kell nyomni, ez elhúzza mint a legerősebb bivaly, sőt elefánt! De meg lehet csinálni úgy is, hogy a földbe is maga nyomja az ekét! Ha veled élhetnénk mi férfiak is, meg mindenki aki e hajókkal jött, meg tudnánk csinálni!

—Nem nagyon értelek! Egyszer egy másik világról mesélsz nekem, mint a Vörös Kör papjai az őseinknek amikor meg akarták téríteni őket, bár a te másvilágod, el kell ismernem, élvezetesebb volt, most meg magatokról beszélsz!

—A kettő összefügg. Ezt az autót e világban készítették ugyan a barátaim, de azon ismeretek alapján, amiket én a másikból, a szülővilágomból hoztam át magammal! S még rengeteg mindent tudok! De a barátaim is! Az a világ valóság! És ott belőletek, csiszíkből, valóban óriási nagy, mérhetetlen hatalmú nép lett, mindenki a csiszíket irigyl! Nem szeretnéd tán hogy a néped olyanná váljon? Ha nem is a te életedben, de unokáid korára?

—Dehogynem!

—Akkor hallgass rám, én tudom miként érték ezt el a csiszík, és csináljunk mindent úgy!

—Te akarsz talán férfi létedre királynő lenni helyettem?

—Ugyan már! Nem is való az nekem!

—Akkor ki? Nirmael?

—Ő már lehetne, de még ez sem fontos. Igazán semmi kifogásom ellene, hogy megmaradj királynőnek! Hanem most már elhiszed hogy abból a másik világból jöttem?

—Fontos hogy elhiggyem?

—Igazság szerint nem! Elég ha belátod, hogy a javaslataim hasznosak lennének.

—Halljuk akkor a javaslatokat! De előbb menjünk vissza a palotába, mert igen meleg már az idő!

Úgy is tettek, s ekkor Dalgeron megint egy hosszú beszédbe kezdett. Még egyszer összefoglalta hogy miként élnek az ő korában a csiszík, ezután pedig azt mondta el, hogy véleménye szerint mindezt ők is megvalósíthatják ebben a világban, ha nem is olyan tökéletes technikai színvonalon. Ezután beszélt az Értelem Lovagjairól, hogy ők is mennyire utálják a vallást, s a trogg papok ellenségei. Végül így szólt:

—Az összetartás a csiszík alapelve volt minden időben! Mindabban tehát amit elmondtam, számotokra csupán két szokatlan dolog lehet amivel meg kell barátkoznotok: az egyik az, hogy elköltözzetek arra a nagy, lakatlan szigetre, a másik pedig hogy ezentúl férfiak is éljenek veletek együtt! De mert az a sziget lakatlan, onnan nemigen lehet elmenni más törzsekhez párzani, ezért az egyik következik a másikból: csakis úgy mehetnek oda lakni, ha lesznek a párzásra férfiak is! Erre mi tökéletesen alkalmasak vagyunk. S nemcsak erre, mert mi készítjük el majd a sok-sok ügyes gépet ami az életeteket megkönnyíti, s lassanként mindenre meg is tanítunk benneteket! Arra nem tartunk igényt hogy beleszóljunk a mindennapok irányításába, mert tudom hogy ezt ti csiszík remekül elintéztétek abban a másik világban is. Azt azonban elvárjuk hogy ne megvetéssel, hanem jól bánjatok velünk! Azon a szigeten nem kellene a barbárok támadásától tartani, sőt, később, amikor elég erősek leszünk, mind fegyverekben, mind létszámunkat tekintve, meghódíthatjátok az egész világot! Nézzétek csak! Hoztam egy térképet a hajóról! - és kiterítette a földre. —Látjátok? Most itt vagytok, ezen a helyen, akkora terület sem a tietek mint amekkora a hüvelykujjam körme, azok a csiszík pedig akiket én ismerek, ekkora területen uralkodnak! - és tenyerével óriási területen separt végig a térképen. —Ez itt mind az övék! Meg ezek a szigetek is! Meg ezek és ezek is! És még sok más terület, ami rajta sincs a térképen! Ez mind a tiétek is lehetne, vagy legalábbis utódaitoké! De már a ti életetekben is roppantsok kedvező változás történne! Igaz, ha nagyon elszaporodunk, nem élhetünk mind egy faluban, de még ez sem baj, mert úgy oldunk meg mindent ahogyan azt azok a másik csiszík tették! És ezzel be is fejezem, elmondtam mindent amit akartam, s most már csak dön-

ned kell, királynő! Ha nemet mondasz, mi elhajózunk, ha igent mondasz, akkor is elhajózunk, de akkor kicsit később, és veletek, miután bepakoltatok mindent a hajókba!

S most megszólalt Nirmael.

—Én is mondok egy érvet neked, Nudanóra! Még ha semmit nem hiszel is az előbbiekből, akkor is el kell költöznötök velünk arra a szigetre, Pajánba! S tudod miért?

—Miért?

—Nem tudom hogy hányan voltatok, háromszáz évvel ezelőtt. De biztos sokkal többen mint most! Vitézül harcoltatok eddig a troggok katonáival, s győztetek is mindig, de nagyon megfogyatkoztatok. Most ahogy figyelmesen megnézegettem az eltelt órákban Zsixi lakosait, nemigen láttam olyan nőt aki ne lett volna éppen terhes, ha legalább a tizenkétéves kort elérte! Ez borzalmas, Nudanóra! Borzasztó hogy már ilyen kicsi leányokat is szülésre fogtok, amikor nekik az még túl korai, igazából még játszaniuk kellene, jószerivel babázni, de nem igazi gyermekkel, babával, hanem játékbabával, mert maguk is majdnem babák még! Biztos hogy azért szültök ilyen korán, mert kell a sok ember, mert rengeteg csiszí elpusztult az örökös harcokban! De ez így nem mehet tovább! Ha most nem mi jövünk, hanem igazi hódító hadsereg, ha mi nem pusztítjuk el a többi trogg hajót, a legnagyobb bajban lennétek! Mit gondolsz, Nudanóra, meddig bírjátok a helytállást az óriási túlerővel szemben?! Ha nem jöttök velünk, végetek hamarosan! Még akkor is elpusztultok, ha itt hagyunk nektek egy csomó bazukát, mert ha elfogy a lövedék, nem tudtok újat csinálni! Az sem segítene rajtatok, ha leírnánk hogy miként lehet lövedékeket gyártani hozzájuk, mert errefelé sajnos semmi olyan nyersanyag sincs, ami kellene ahhoz! Lásd be hogy jót akarunk nektek! Jöjjetek velünk, barátok vagyunk, nem ellenségek! Legyünk mi mindnyájan egy nép, Nudanóra!

S erre Nudanóra nagyot sóhajtott, s így szólt:

—Azt nem tudom hogy elhiszem-e azt a másik világot, de azt belátom hogy nagy hasznunkra válik ha veletek egy nép leszünk! Elvégre alapos bizonyítékokat hoztatok: az új fegyvereket is, az autót is, és támadóinkat is megöltétek! Én azt mondom, hogy beleegyezem mindabba amit javasoltatok. Mindjárt ki is hirdetem a népemnek. De tudjátok, az nagy újdonság lesz nekik, hogy férfiakkal kell együtt élniük! Az első időkben tehát feltehetően tartózkodók lesznek veletek a csiszík, egy részük legalábbis, és nem szabad ezért megsértődnötök! Lássátok be, nagy türelem kell majd mindkét részről ehhez eleinte!

—Szerintem pedig nem is lesz ez olyan nehéz! - mosolygott Nirmael. —Valamelyik férfi elviszi néhányszor autókázni a készülődés hetei alatt a nőket, gyerekeket, s rögvest megkedveltetjük így magunkat mindenkivel...

A csiszíket nem érte teljesen váratlanul a királynő bejelentése. Elvégre sokan voltak a tengerparton, amikor Dalgeron közölte Nudanórával, hogy közējük akarnak állni, s azt is tudták, hogy az idegenek közt számos férfi található. Mire tehát alkonyattájt Nudanóra összehívta a falu népét, és közölte velük hogy miben állapodott meg népük új barátaival, eddigre tehát a falu minden lakója azt tárgyalta már izgatottan, hogy vajon miként dönt majd a királynő, s néhányan óvatosan véleményt is nyilvánítottak a kérdésről. Akadt köztük aki ellenezte az egészet, a többségük azonban némi óvatos derűlátással még a királynő szavai előtt úgy nyilatkozott, hogy nem is lenne ostobaság együtt élni e néppel, még ha ennek férfiak befogadása is az ára! Mert azt ők is láthatták, tudták is, nemegyszer beszéltek erről, hogy népük a katasztrófa felé halad. Tizenkét esztendőnél korábbra semmiképp sem lehet leszorítani a gyerekszülést, ez is csak úgy lehetséges hogy a csiszí nők különösen korán váltak nemileg éretté, mindazonáltal az ilyen korai szülést csöppet sem tartották előnyösnek a csiszí orvosnők, s korábban csak egészen kivételes esetekben fordult elő, például ha egy csiszí kislányt elrabolt egy barbár, megerőszakolta, de aztán a lány megszökött, vagy a többi csiszí kiszabadította. A kényszerűség vitte erre rá őket, mert másképp rég elfogytak volna, de tudták, hogy az efféle népességtartalékokat pattanásig feszítették, és tovább nem tudnak ellenállni a Tengeri Barbárok nyomasztó túlerejének.

Az egyik lány felült az autó motorháztetejére, s úgy magyarázott a többieknek.

—Remélem Nudanóra befogadja őket! Mert sok érdekes dolgot tudnak, ezt is - paskolta meg az autót - és én szeretném ha nekünk is lennének ilyenjeink! S nem is lehetnek ezek annyira barbárok, ha egyszer ők maguk akarnak velünk élni, önként, márpedig maguktól jöttek ide, nem is vitás!

Mikor aztán Nudanóra mindent elmondott népének, a többség óriási üdvivallgással fogadta a döntést, főleg, mert Nudanóra nagy óvatosan jóelőre kihangsúlyozta, hogy majdnem minden úgy marad mint régen volt, a férfiaknak semmibe nem lesz beleszólásuk, csak az ügyes kis gépeket készítik, illetve akik túl buták ehhez, azok a nehezebb munkákat végzik majd, azt is női irányítással, tehát nem úgy lesz ezután sem a csiszík művelt népénél, mint a barbároknál, hogy a nők a férfiak tulajdonai!

Egészen csekély volt csak azok száma akik rosszkedvűen morgolódtak. A csiszík létszáma, a tizenkétesztendősnél idősebbeket figyelembe véve, nagyjából ezeröttszáz lehetett, s ennyi sok nőből száz sem akadt, aki határozottan ellenezte volna mindezt, még közömbös, bizonytalan is legfeljebb két-háromszáz akadt. A túlnyomó többség habozás nélkül bizalmat szavazott az Értelem Lovagjainak, ami pedig ritkaság a csiszík közt, ha barbárokról van szó. Bizonyára az is oka lehetett ennek, hogy akármilyen bátrak voltak is, de a hetvenkét hajótól még ők is alaposan megijedtek, s nagy megkönnyebbüléssel tapasztalták, hogy azokat egyrészt megsemmisítették a közjük kívánczók, másrészt ami megmaradt e hajókból, az már az övék. S még mi-csoda félelmetes fegyvereket is kaptak ajándékba!

Igazság szerint mire Nudanóra mindezt bejelentette, addigra az Értelem Lovagjai is nagyon megkedvelték a csiszíket, mert sok csiszí a lehető legbarátságosabban, s a lehető legeggyértelműbb gesztusokkal invitálta egy kis párzásra egyik-másik férfit a kunyhójába, sőt közülük nem is egy még ékes trogg nyelven is képes volt kifejezni nekik kívánságát. Márpedig az a lovag aki magát az Értelem lovagjának tartja, az nem az Ostobaság lovagja, tehát nem lesz olyan hülye, hogy visszautasítson ilyen kedves meghívást! Sőt, maga Dalgeron figyelmeztette őket, hogy legyenek udvariasak a csiszíkkal, ne haragítsák őket magukra, s ha lehet, alkalmazkodjanak a helyi szokásokhoz... Nos, ők pontosan ezt tették, méghozzá a legnagyobb örömmel sőt gyönyörrel!

Nudanóra aggódalma tehát jórészt fölösleges volt, mondhatni közkívánatra döntött. Igazság szerint ennél sokkal jobban aggasztotta népét a költözés. Hagyják itt Zsixit, a nemzedékek alatt felépített erős falakat?! Ez már lényegesen többeknek nem tetszett, sőt, a legtöbbjüknek nem, mert általában úgy vélték, az új fegyverekkel már itt is nyugodtan megvédhetik magukat. Ahhoz azonban hogy költözzenek, Dalgeron és Nirmael ragaszkodott, és fennen bizonygatták, hogy az új fegyvereket itt nem lesznek képesek előállítani, s ami van, hamar elfogy!

Végül természetesen nem maradt más választásuk, mint ebbe is beletörődni. Némi vígaszokra szolgált a királynő szava:

—Úgyis csak ideiglenesen hagyjuk itt Zsixit! Utódaink, talán már a mi gyermekeink is, visszajönnek ha megsokasodtunk és erősek leszünk, visszafoglalják e földet, és Zsixi újra az övék lesz, sőt, tovább mennek északra és megölnék minden Tengeri Barbárt, mert sérelmeinket nem feledjük!

S amikor mindez eldőlt, a királynő megengedte, hogy mindenki partraszálljon a hajókból, s testvéri együttlétben hatalmas ünnepséget rendeztek, amit bízást akár orgiának is lehetett nevezni, mert a mulatozás késő éjszakáig tartott, s a tábortüzek fénykörében a csiszík a lehető legzavartalanabban szeretkeztek egyik-másik legénnyel, bár a legtöbbjük erre eleinte csak nem túl nagy hajlandóságot mutatott, s egy-egy kunyhóba kívánczolt. Odabent viszont sötét volt, s ő sem láthatta partnere bájait! Ennél is nyomósabb ok volt, hogy ha ellenkezett, rögvést barbárnak, sőt illetlennek neveztek, és olyan lesajnáló pillantásokat kapott, hogy még ő szégyenkezett. A csiszík ráadásul a legtöbbször meg is kérdezték tőle, azért szégyenkezik-e, mert túl kicsi tán a férfiassága?! Az ilyen gyanúsítgatásokat pedig senki férfi sem hallja szívesen! Legesleginkább azonban azért alkalmazkodtak nagyon hamar a csiszí szokásokhoz, mert ha egy nővel ellenkeztek akárcsak olyan csekélységben is hogy nem *épp ott* tegyenek a kedvére, ahol az éppen óhajtotta, akkor a nő nemcsak azt mondta rájuk hogy „Barbár!”, hanem azon

nyomban ott is hagyta, s keresett magának más férfit, és férfiből volt bőven elég! Legközelebb a férfi tehát kétszer is meggondolta, hogy vonakodjék-e!

Aki épp nem pározott, csöppet sem törődött a szeretkezőkkel, inkább jóízűen falatozott. Többnyire természetesen emberhúst. Most volt belőle elég, mert az összes régebbi foglyot megölték, s a támadók tetemeiből is rengeteget kihalásztak, sőt, sokukat a parton nyilazták le. Most igazán húsbőségben voltak, annyira, hogy a hús nagy részét tartósítás céljából fel kellett füstölteniük! De amit csak lehet magukba tömtek, valósággal zabáltak, mert tudták, hogy ez minden bizonnyal az utolsó alkalom életükben, hogy emberhúst csemegézhetnek, mert a szigeten erre nemigen lesz módjuk. Dehogyan bánták, hogy az Értelem Lovagjai nem kérnek ebből! Több marad nekik! Új társaiknak adtak helyette mindenféle vadhúst meg gyümölcsöket.

Éjfél felé Tászulfázsér sündörgött Tvikla mellé.

—Tvikla, hé, Tvikla! Csakhogy megtaláltalak!

—Ó, ne félj, nem veszem én el! Mit akarsz? És hogy érzed itt magadat?

—Nagyon kellemes! A lányok itt... itt... tényleg nagyon kedvesek...

—Adakozóak a bájaikból?

—He? Mit adnak?

—Sokkal lefeküdtél, mi?

—Sokkal! - bólogatott Tászulfázsér. —Szeretnek, mert erős vagyok!

—Hánnyal?

—Azt nem tudom, mert csak ötig tudok számolni, Tvikla! De tudom hogy többen voltak mint az ujjaim a kezemen, meg még kettő, de azután eltévesztettem a számolást!

—Akkor azt hiszem most nem is jössz hozzám éjszakára, ugye?

—De, nagyon szívesen! Mindig olyan jó melletted aludni! Én csak téged szeretlek, tudod! Hoztam neked most is egereket! De csak kettőt sikerült találnom, pedig nagyon kerestem őket! - mondta szomorúan, azzal kinyitotta a markát. Két döglött egér volt benne.

—Tudod, Tászulfázsér, el kell mondanom neked valamit! - szólt erre Tvikla. —Én nem is szeretem olyan nagyon az egereket!

—Nem?! - vágott csalódott képet a fiú.

—Nem! Hiszen nem vagyok macska! És a békákat se nagyon kedvelem. Mert gólya sem vagyok.

—Nem? - kérdezte ismét Tászulfázsér.

—Hát miért, az vagyok tán?! Nézz rám! Se szőrös nem vagyok, mint a cicák, se csőröm nincs mint a gólyának!

—Tényleg! - ámult el Tászulfázsér. —De hát akkor mit hozzak neked?

—Ezeket az egereket add oda egy macskának, nekem pedig ha hozni akarsz valamit, akkor ezentúl kaméleonokat hozz! A csiszík is azokat szeretik. Nekem is tetszenek. De ne öld meg őket, bánj nagyon óvatosan velük! Azokat majd berakom a kunyhómba, s mind megeszik azokat az undok legyeket, bogarakat, amik rám másznának és csípnének! A kaméleonoknak, azoknak tényleg örülnék, de ismétlem hogy csak akkor, ha élők!

—Úgy lesz Tvikla! Sok-sok kaméleont hozok neked! - örült Tászulfázsér.

Másnap délben pedig megkezdődött a hajók átalakítása. Fel kellett szerelni rájuk a lapátkezeket, s belsejükben összerakni a hajtómotort. S ehhez bizony mindegyiket csaknem teljesen ki kellett pakolni! Ez nagy munka volt. S ehhez még a csiszík segítségét se nagyon kérhették, s nem is azért mert nők voltak, hanem mert azoknak is megvolt a maguk dolga: lebontották a házakat, összepakolták amit csak lehetett hogy majd magukkal vigyék, s mindemelt még a napi betevő falatról is gondoskodniuk kellett. Mert jó, jó, finom ám az emberhusi, van is belőle, de az sem tart ám örökké...

Már az első nap megtették a csiszík, hogy felmentek a hajókra, és bebarangolták azokat, benéztek mindenhová, mert nagyon kíváncsi nép volt ám az övük! S így esett, hogy amikor a Siker gyomrába is leereszkedtek, ráleltek Ricára, aki ott raboskodott megláncolva. S már nagyon éhes is volt, mert két napja semmit sem kapott.

Azonnal Nudanóra elé vezették.

—Ez a nő pedig kicsoda? - kérdezte a királynő Dalgerontól és Nirmaeltől.

—Ó, tényleg, róla egészen megfélekezünk! - csapta össze a kezét Nirmael. —Az ő neve Rica, de valójában egyszerűen csak egy tévedés!

—Egy tévedés?! - ámult a királynő, és értetlenül cuppogott.

—Az. Nem lett volna szabad velünk jönnie, mert nem osztja a nézeteinket! Nem közénk való! Vallásos, és bigott erénycsősz is, ami azt jelenti, hogy megvet mindenkit, aki nem csak akkor párzik amikor a papok megengedik, hanem máskor is! S mindemellett kijelentette hogy még dolgozni sem fog. Vagy megjött már a józan eszed? - kérdezte Ricát Nirmael.

—Az eszem sosem ment el, de dolgozni nem fogok a ti istentelen bandátoknak!

—Megöltük volna - magyarázta Nirmael - de azután eszünkbe jutott hogy ti szeretitek az emberhúst, s így inkább elhoztuk ajándékba nektek! Azt teszel vele Nudanóra amit csak óhajtasz, akár rögvest fel is füstölheted a húsát!

Nudanóra töprengve nézte az apátnőt.

—Hogy együk meg? Hm, hm! Azt sosem késő! Talán még lehet belőle másvalami hasznunk is!

—Belőlem ugyan nem! - húzta ki magát Rica. —Még ha meg is esztek, azt sem bánom már, mert akkor aztán egészen biztos a túlvilági bocsánat sőt jutalom!

—Tehát nem vagy hajlandó dolgozni?

—De nem ám! Főleg nem neked, te undok, utálatos kannibál néger kurva!

—Ej-ej! Ez aztán a csúnya beszéd! Gondold meg mielőtt ilyet mondasz, mert néger az vagyok, még kannibál is mert megeszem a hozzád hasonlókat, de kurva igazán nem! S azt sem kedvelem, ha utálatosnak neveznek!

—Annak nevezlek aminek akarlak, mert a számból az istenek beszélnek!

—Nem bánom ha örülségeket képzelsz, de beláthatnád hogy valóban megeszünk ha dolgozni nem akarsz, mert senki nem lehet ingyenélő.

—Tedd akkor azt! Egyél meg! Szarok a pofádra, nem érdekel! Nekem csak az istenek parancsolnak!

—Itt én vagyok az isten! - jelentette ki erre keményen Nudanóra. —Ha nem akarsz dolgozni, nem is fogsz, nem kényszeríthetlek! De arról ne is álmodj, hogy ingyenélő leszel! S egyelőre meg sem eszünk, mert jobbat tudok! Úgy látom hogy te, Rica vagy hogy hívnak, mindenben osztod a Tengeri Barbárok papjainak nézeteit, sőt magad is afféle női pap lehettél ott náluk! Papjaitok rengeteget ártottak népemnek, és nagy szenvedést okoztak nekünk, mert számtalan-sok szeretett testvérünket megölték! Most fontos hogy elszaporodjunk. Ebben pedig igenis segíteni fogsz nekünk! Ha te hülye vagy is, gyermekeid nem lesznek azok, mert azokat okosan neveljük fel! Szülni fogsz nekünk, évente legalább egy gyermeket, amíg csak bírod!

—Én ugyan soha! Én még szűz vagyok, s fogadalmam is tiltja hogy férfiakkal henteregjek! És kitartok a fogadalmam mellett!

—Van ám egy csepp gond a fogadalmaddal, kicsikém! - nevetett erre a királynő. —Mégpedig az, hogy e fogadalom csak téged köt, de nem tett le efféle fogadalmat a férfinép is! - azzal Nirmaelhez fordult:

—Nirmael, a tegnapi elbeszélésedből úgy vettem ki, hogy ti Értelem Lovagjai nagyon utáljátok a papokat, ugye?

—Úgy van.

—És ez a Rica valóban papnő volt korábban, igaz?

—Igen, olyasféle, úgy is mondhatjuk!

—Mondjuk akkor úgy! Most hát megkérlek, eredj a férfiakhoz, és szedj össze belőlük vagy ötöt-hatot akiknek kedvük van Ricához, aztán vigyék be egy kunyhóba, és sorra pározzanak vele! Zárjátok is be a kunyhóba. Ezt ismételjétek meg vele naponta, amíg csak az orvosnőink meg nem állapítják róla, hogy megfogant!

—Aljasok! Gyilkosok! Ez közönséges erőszak! - ordította az apátnő, és el akart szaladni, de Nudanóra idejében kinyúlt, elkapta a karját, s bár jobb lába béna volt, de mégis sokkal erősebb volt Ricánál, s földhöz vágta hogy az apátnő csak úgy nyekkent. Nudanóra még csak nem is lihegett.

—Mindenkinek kell dolgozni! Vagy dolgozol a kezeddél, vagy dolgozol a puncikáddal, bizony ám! Mi csiszí nők általában dolgozunk mindkettővel! S ismételten emlékeztetlek rá, hogy a hozzád hasonlóan gondolkodók miatt ölte meg rengeteget közülünk, illendő is, hogy segíts újbóli elszaporodásunkban!

—Ez szerintem is méltó büntetés! - mondta keményen Nirmael. —Ne feledd: te bezártad Nyicát, mert Nyica párzani szeretett volna a szerelmesével, most téged azért zárunk be, mert te nem akarsz párzani senkivel! Nyica nem pározhatott bár szeretett volna, te párzani fogsz bár nem szeretnéd! Ez így tökéletesen igazságos!

—Kegyelem! Dolgozom inkább!

—Most már késő, nem bízunk benned! - rázta meg a fejét Nudanóra. —Majd talán sok év múlva, ha már szültél legalább húsz-huszonöt gyermeket, akkor esetleg úgy döntök hogy nem kell már többet, s hátralevő idődben dolgozhatsz, előbb nem! Menj már Nirmael, hívd a férfiakat, én vigyázok addig erre a néemberre!

És Nirmaelnek igazán nem esett nehezére férfiakat találni e nemes célra, nemhogy hatot, de huszonnyolcat is, mert a férfiak úgy gondolkodtak, hogy apátnővel még úgysem voltak...

E férfiak között volt Tombak is. Nyica maga kérte meg a szerelmesét, hogy vállaljon részt Rica „megnevelésében”, s így álljon bosszút az őt ért sérelemért. Tombak nagy örömmel engedelmeskedett. Hogy is mondhatott volna nemet arra, amit Nyica ilyen szép szavakkal kér tőle?!

Igazán szorgalmasan dolgoztak az Értelem Lovagjai, de így is négy hónapjukba tellett, mire minden hajón működképesre szerelték össze a motort s a lapátkerekeket. De sikerült! Mind-egyiket ki is próbálták a vizen. Dalgeron meg volt elégedve az eredménnyel, mert úgy becsülte, nem is lassúak, ahhoz képest hogy ez az első motoros hajójuk, elérték a tizenöt kilométeres sebességet óránként.

De hogy spóroljanak az üzemanyaggal, amikor mégis elindultak, amikor elkezdődött a Nagy Elvándorlásuk, vitorlát bontottak, s úgy futottak ki Zsixi öbléből Paján felé...

9. fejezet: Üivin

Hosszú IDEJE hajóztak már leendő otthonuk felé a csiszik - és már az Értelme Lovagjai is csiszí-nek tekintették magukat - amikor elállt a szél.

—Most már óvatosan! Ez jó jel, közeledünk Pajánhoz! - szólt Dalgeron, a térképeket nézve, és beindították a motorokat. Az óriási lapátkerek forogni kezdtek, s vitték őket előre a cél felé.

Ekkor történt, hogy Nirmael így szólt Dalgeronhoz:

—Drágám! Mondanom kell valamit neked.

—Mit?

—Gyereünk lesz!

Dalgeron erre semmit nem szólt, de olyan szeretettel ölelte magához a nőt, hogy az minden-nél többet mondott.

—Csak azt sajnálom, hogy ebben a primitív világban kell világra hoznod őt! - csóválta a fejét kicsit később Dalgeron. —Itt még a szülés is veszélyes, sokszor belehal a nő is, a gyerek is...

—Itt a csiszik közt állítólag nem is olyan gyakran, beszélgettem erről az orvosnővel.

—Mégis sokkal gyakoribb ez, mint ott ahonnan én jöttem. Itt még az én fogalmaim szerinti leg-alapvetőbb orvosi ellátás is hiányzik! Hajaj! Kár, nagy kár! Persze az is igaz, ha nem kerülök el ide, meg sem ismerlek...

—Te tényleg hiszel abban a másik világban, Dalgeron!

—Persze hogy, már hogyisne hinnék!

—És bánod hogy ide kerültél?

—A csuda tudja! Az biztos, hogy itt nagyon hasznossá tudtam tenni magamat... és te is itt vagy... De az sem volt rossz, igazán nem, pedig én még csak az ottani Troggföldet ismertem, az ottani csiszíket nem...

—Szerettem volna, ha másként beszélsz! Ez nem túl nagy dicséret ám énnekem! Mert mindeb-ből azt hallom ki, hogy ha módodban állna, visszatérnél abba a világba! És épp most, amikor e fontos hírrel örvendeztettelek meg, a gyermekünkkel!

—Nem tudom Nirmael, hogy miként döntenék, igazán nem tudom, már ne is haragudj! Az a vi-lág sokkal jobb mint emez, annyira jobb, hogy elképzelni se tudod azt te, szegénykém! De va-lóban igaz az, hogy te csak itt vagy énnekem! S ennél is fontosabb hogy itt van még rajtad kí-vül is majdnem háromezer ember, sőt sokkal több is mint háromezer ha a gyermekeket is be-leszámolom, s mind bízik bennem, számítanak rám! Azt hiszem mégsem hagynám cserben őket, de bizony fájna a szívem! Tudod, az lenne a legjobb, ha visszatérhetnék abba a világba, de nem egyedül, hanem teveled, sőt, mindenkivel együtt aki itt van! Az aztán nagyon jó lenne!

—Ez kedves volt tőled, de mihez kezdhetnénk mi ott?

—Ugyan már, hát természetesen azonnal Csisziföldre költöznénk! De ne is beszéljünk erről, mert ez csak egy édes álom! Csisziföld sajnos nincs, nekünk kell megteremteni. S azt hogy mi lesz velem, úgysem nekem kell eldönteni, mert mielőtt idekerültem sem kérték ki a véleményemet! - és megsimogatta Nirmael arcát.

Valahol a Felfoghatatlanságban, a Nagyon sokadik Dimenzióban ezt kérdezte Üivin Világőr az ő Mesterétől:

—Miért ne lehetne minden úgy, ahogy a Csomóponti Személy akarja?

—Ahhoz be kéne avatkoznunk!

—Hát nem azért vagyunk?

—Csak végszükség esetére! - válaszolta Ő. —És ez igazán nem végszükség! Most már nagyon hamar eldönti véglegesen Dalgeron, hogy ha lehetősége nyílna választani, visszatérne-e vagy nem, s ez lesz az ő döntő elhatározása! Abban a pillanatban megszűnik az általa elvetett vi-lágvonal, s minden tőlünk érkező beavatkozás nélkül is visszaáll a dolgok szokásos rendje!

—De Mester, hiszen ő már döntött! Megmondta hogy mit tartana a legjobbnak!

—Ez mégis cselekvést igényelne a részünkről!

—De egészen keveset! És én attól félek, ha nem cselekszünk, akkor a végén úgy fog dönteni Dalgeron, hogy azt a világvonalat választja amiben most van, márpedig a másikat sokkal előnyösebbnek tartom!

—A mi ítéletünknek ezt illetően semmi jelentősége sincs.

—Lehet, de a Csomópointi Személy maga mondta hogy mit szeretne! És tényleg jelentéktelen kis beavatkozásról volna csak szó! Csak egy icipicit megbillenteni azt a kifordult világmindenséget, s máris visszaugrik a helyére! Elég volna ehhez mondjuk... mondjuk...

—Máris készülsz rá? Ennyire nem bírsz a vágyaiddal? - és Ő olyasmit tett, ami az emberi fejcsóválás megfelelője volt. Ha Ő csiszí lett volna, valószínűleg helytelenítően cuppog.

—Nagyon fiatal vagy még, kedveském! Ez a baj az ifjú Világőrökkel: állandóan csak beavatkoznak!

—De hiszen nem akarok mást én sem csak amit a Csomópointi Személy is szeretne! Ha elfogadjuk azt a nézetet hogy a Csomópointi Személy döntése okvetlenül jó, s a helyes világot eredményezi, akkor egyenesen kötelességünk a beavatkozás!

—Ez ebben az esetben nem egészen így van, de úgy vélem kár sem származhat belőle! Mindazonáltal ne feledd, hogy a beavatkozást a lehető legcsekélyebb mértékűre kell redukálni!

—Köszönöm az engedélyedet, Mester! Bizhatsz bennem, egészen csekély lesz, mindössze a két világ anyagából kell egy-egy darabot átranzportálnom! Jó is hogy éppen tengeren hajóknak, így könnyebb, észrevétlenebb lesz az egész!

—Ha megkérhetlek, kíméld meg buzgalmadban a kontinenseket! - tanácsolta nem csekély iróniával tanítványának Ő, s ezt gondolta:

—Fiatalság, bolondság! S örökös tettvágy!

—Semmi baj nem lesz a kontinensekkel, még a szigetekkel sem! Elég lesz mindössze úgy egy köbkilométernyi térfogatot megcserélnem, abba bőven belefér mindegyik hajójuk! - szólott Üivin, és máris cselekedett...

10. fejezet: A két Dalgeron

NUDANÓRA, DALGERON ÉS NIRMAEL, meg népük egyáltalán semmit sem vettek észre Üivin ténykedéséből. Fogalmuk sem volt semmiről. Hogy valami nincs rendben, azt Dalgeron és Nirmael például csak abból tudta meg, hogy amikor javában szeretkeztek a kabinjukban, egyszer csak kopogtatás nélkül felrántotta valaki az ajtót, beugrott...

—Párzunk, és ezt négy szemközt szeretjük! - szólt azonnal Dalgeron, oda sem nézve, mert azt hitte valamelyik csiszí az.

—Elnézést - hallotta Maműjem hangját - de gyere gyorsan Dalgeron, mert valami furcsa történik! Óriási nagy szitakötők köröznak felettünk, elképesztően nagyok, és félek hogy megtámadnak bennünket! Nagyobbak mint egy ló!

—Micsoda?! - és Dalgeron bizony azonnal lepattant Nirmael formás testéről. —Azt mondd, hogy helikoptereket láttál?!

—Nem tudom hogy mi az az izé-kopter, de gyere mert senki nem olyan okos mint te!

Dalgeron gyorsan magára kapta a ruháját, s már rohant is. Nirmael is követte, amint kissé tűrhetőformára hozta össze az öltözkését.

S valóban, odafent az égen húsz helikopter körözött, s az egyik épp ekkor kezdett el leereszkedni a Siker oldala mellé.

—Ez lehetetlen! Hiszen ezek csiszí harci helikopterek!

—Mit beszélsz drágám?! - sápadt el Nirmael az izgalomtól és az ámulattól.

—Hé, Nirmael, rúgj belém kérlek hogy felébredjek, mert álmodom!

Nirmael azonnal megtette.

—Máris ha kéred! De nem álmodol!

—Ilyen erőset nem kellett volna...

—Akkor pedig ne hüledezzél hanem mondd gyorsan, hogy mik ezek az izék itt!

—Hát nem meséltem neked, hogy a csiszíknak tudnak repülni is a gépeikkel?!

—Tehát ezek nem óriási rovarok?

—Még szép hogy nem! Ezek gépek, amikben emberek ülnek és hozzá csiszíknak, megismerem a géptípust!

—Támadni fognak? Hozzuk a bazukákat? - kérdezte Nudanóra is Dalgerontól, bár Dalgeron csak egy férfi volt.

—Még csak az kéne! Eszetekbe ne jusson ellenségesen viselkedni! Még az sem biztos hogy a bazukáinkkal egyet is lelőhetnénk, mert ezek páncélozottak, kiválóak, mert Csiszíföld mindigis világelső volt helikoptergyártásban! Már akkor volt helikopterük, amikor a barbárok még csak kardokkal hadakoztak! Ráadásul ha valami csoda folytán az én világomba kerültünk, békét akarok velük, nem háborút! Ezek akkor küldenek a tenger fenekére, amikor csak úgy tetszik nekik!

Eközben a fedélzettel egymagasságba ereszkedett le az egyik csiszí helikopter, s hangosbeszélőn át ezt üvöltötte feléjük:

—Azonnal álljatok meg! Azonosítsátok magatokat! Kik vagytok, hová mentek és miért nem feleltetek a rádión leadott kérdéseinkre?! Figyelmeztetlek benneteket, hogy fegyvereink rátok irányulnak, és a szárazföldi rakéták is rátok lettek becélozva!

Dalgeron megállapította magában, hogy a csiszíknak bizony továbbra sem ragaszkodnak kétségségesen valami bürokratikus szabványszöveghez. Azt azonban meg tudta érteni hogy idegesek. Elvégre ha valóban átkerült az összes hajója valami csoda folytán abból a másik világból ebbe, a sajátjába, akkor csak úgy hipp-hopp tűntek elő a radarképernyőn, szinte a Parti Őrség orra előtt, amikor pedig már soktucat kilométerrel korábbról is jelezni kellett volna jöttüket! Nem csoda hogy zabosak lettek a csiszíknak! Nyilván el nem tudják képzelni, hogy honnan bukkantak elő!

Fogalma sem volt róla, hogy ezt miként magyarázza meg nekik, de az nyilvánvaló volt, hogy csakis ő beszélhet velük.

Kilépett a fedélzet közepére, s integetni kezdett a nemzetközi jelzésekkel hogy eressen le neki egy kötélhágcsót a fölötte köröző helikopter. Ez meg is történt.

—Megyek veled! - szólt Nirmael.

—Nem!

—Ez is veszélyes? Mert akkor csak annál inkább melletted a helyem!

—Biztos vagyok benne hogy nem veszélyes, de neked itt a helyed, mert meg kell nyugtassad a népünket hogy nincs semmi baj! És még valami, Nirmael, Nudanóra! Egyáltalán semmiképp, semmiért, soha ne ellenkezzetek ezekkel a csiszíkkal! Ők az utódaitok, vegyétek úgy! Ezek azok, akik belőlünk fejlődtek volna ki! És ha most morcosak is, higgyétek el, hamar megbarátkoznak veletek! De nehogy megtámadjátok őket, mert függetlenül attól hogy a támadás sikeres-e vagy sem, pillanatokon belül végezhetnek veletek! Én igyekszem megmagyarázni nekik mindent! Nudanóra, a bazukákat és minden fegyvert legjobb ha azonnal a hajók legmélyebb fenekére vitetsz, nehogy valamelyik félősebb társunk használja ijedtében! - azzal Dalgeron máris mászni kezdett a kötélhágcsón.

—Drágám, most már hiszek neked! - kiáltotta neki Nirmael.

—Éppen ideje volt! Igazán nem sietted el!

—Szeretlek!

—Ne búcsúzkodj, nem a halálba megyek! - azzal Dalgeron már el is tűnt a helikopter ajtajában. Az megmozdult, és bámulatos gyorsasággal kezdett el a szárazföld felé repülni...

A Parti Őrség vezetője nő volt, mint a csiszíknél minden vezető, és rövidke neve így hangzott: Zsí. Nem bánt ellenségesen Dalgeronnal, de roppantul határozottan. S persze ő is azt kérdezte amit a helikopterek: Kik ők és honnan jöttek, sőt: miként tudták elkerülni eddig a radart, műholdakat, mindazt a sok leleményes szerkentyűt, amikkel a csiszík a tengereiket, sőt egész Tlaxánt figyelik?!

—No hát, én nem akarok semmit sem eltitkolni... de félek, nem hiszitek el amit mondani akarok...

—Azért mondd csak! - biztatta Zsí. A nő különben majdnem olyan magas volt mint Nudanóra, kissé hasonlított is rá, éppencsak nem volt néger, hanem csokoládébarna.

—Mi egy másik világból jöttünk!

—Azt még talán elhiszem hogy léteznek holmi úrlények - válaszolta erre gúnyosan a nő - de azt már nem, hogy lapátkerekes hajókkal róják a Világűr mélységeit! Szóval, kik is vagytok ti?!

—Csiszík! - válaszolta Dalgeron az igazsághoz híven.

—A csiszík, azok mi vagyunk! Még akkor sem mondhatod hogy csiszí vagy, ha mint barbár, csiszí állampolgárságért folyamodol, mert abba hogy csiszí légy, előbb nekünk is bele kell egyeznünk!

—Sajnálom, de nincs igazad! Mi igenis csiszík vagyunk, méghozzá többségünk születésétől fogva! S nem láttátok tán, hogy csiszí zászló alatt hajóznak?

—Már nem sokáig! Semmiféle zászló alatt nem fogtok hajózni, mert az egész flottát elkalauzolja a helikopterek egy öbölbe, s onnan tilos lesz kijönnötök, amíg ki nem derül, mit akartok itt!

—Azt akarjuk, hogy Csisziföld befogadjon bennünket, csiszíket!

—Miféle országból jöttetek? S hogyhogy ilyen kezdetleges hajókkal érkeztek ide? És miért nem jelzett előbb benneteket a figyelőrendszer?

—Gondolom, a figyelőrendszeretek abban a pillanatban jelzett bennünket hogy felbukkantunk ebben a világban! Előbb még az sem jelezhetett!

—Tartok tőle hogy ez valami ügyes kémpróbálkozás a barbároktól! - szólt most egy másik nő, Zsí társa. De Zsí csak tűnődve nézte Dalgeront.

—Nem hinném! Ha a barbárok képesek hogy kijátsszák a figyelőrendszert, s hirtelen itt teremjenek az orrunk előtt, akkor annyira fejlettebbek nálunk, hogy semmi szükségük tőlünk kémkedni ki a találmányokat!

—Hajlandóak vagytok végighallgatni a magyarázatomat? - kérdezte Dalgeron.

—Boldogan!

—De hosszú lesz!

—Sebaj, állunk elébe!

Erre Dalgeron beszélni kezdett...

Dalgeronék felbukkanása akkora csoda volt, hogy Csiszíföldön megtörtént a csaknem elképzelhetetlen: A csiszi királynő elhagyta Kalderon szigetét, a níkai királynői palotát, és helikopterrel Pajánra repült, hogy személyesen tájékozódjék a furcsa ügy felől! Ez pedig majdnem éppoly furcsa volt mint Dalgeronnak és a többieknek a semmiből előbukkanása, mert a csiszíknél hagyomány volt hogy miután megválasztották a királynőt, az sehová se megy el, még Kalderon szigetén sem nagyon utazgat, marad Níkában, és szinte azt is rossz néven vették, ha netán a sziget környékén, óriási biztonsági intézkedések közepette hajókázik egyet szórakozásképpen! A csiszik szinte jobban védtek királynőjüket mint a természetek a természetkirálynőt!

S most Tiorícia királynő mégis megtette a hihetlent: helikopterbe ült, és nagy kísérettel ugyan, de mégis átrepülte a mintegy hatezer kilométeres távolságot Nika és Paján között! De ez is logikus volt mint minden amit a csiszi királynő tesz: elvégre sokkal könnyebb neki egyedül Pajánba repülnie, mint azoknak több mint háromezren Níkába!

Persze a csisziket nem is annyira a háromezer ember elszállítása érdekelte ezügyben, sokkal inkább az elhelyezésük. Mindeddig ugyanis e váratlan vendégek ki sem léphettek a hajóikról, maradtak ott, rajtuk. Így volt a legegyszerűbb. No nem mintha Csiszíföld, akinek népessége valamivel meghaladta a nyolcvanhárommilliót, nem lett volna képes befogadni háromezer új jövevényt! De nem tudhatták, mennyire bízhatnak bennük!

A királynő tehát úgy döntött hogy Pajánba utazik, s ez akkora csoda volt hogy Zsí maga is megilletődött arcot vágott, amikor közölte Dalgeronnal, Nirmaellel és Nudanórával, hogy azonnal újabb egészségügyi vizsgálaton kell átesniük, ami még sokkal alaposabb mint az első, rutinszerű volt, mert hamarosan megérkezik a bolygó leghatalmasabb személye, a csiszi királynő, és őket hármójukat fogadni méltóztatja!

Nyilvánvaló volt Dalgeron előtt, hogy még Zsí sem találkozott eleddig soha Tioríciával.

A vizsgálat hamar lezajlott, és semmi borzasztó nyavalyát sem találtak rajtuk, ami akadály lett volna a találkozásnak. A királynő helikoptere már elindult, de még várni kellett amíg megérkezik.

—Ha csak minket fogad, miért nem bennünket cipeltek el a palotájába? - kérdezte Nirmael.

—Ezt csak ő tudja - válaszolta Zsí nekik - de gondolom, lehetségesnek tartja hogy esetleg megnézegeti a hajókat is, többieket is... Ez természetesen az ő szándékaitól függ! Tiorícia nagyon okos, nem is lehet más ha egyszer királynőnk ő!

Az biztos hogy Tiorícia meglehetősen közismert személy volt nemcsak Csiszíföldön, de a többi országban is, Dalgeron sokszor láthatta a királynő arcát már a televízióban mikor még kommandós volt. A világ egyik fele áldotta, a másik fele átkozta. És Dalgeronnak eszébe jutott a néhány évvel ezelőtti terroristaválság.

—Tiorícia királynő nagyon határozott személyiség! - szólt tűnődve. —Egyáltalán nem bánom hogy találkozhatom vele, sőt nagyon örülök neki, megtiszteltetésnek érzem! Mert szerintem is éppen pontosan úgy kell bánni a terroristákkal, ahogyan ő tette azt!

—A loráni esetre gondolsz? - kérdezte Zsí.

—Igen, természetesen!

—Miről beszélsz drágám? - kérdezte Nirmael.

S erre Dalgeron mesélni kezdett neki.

—Tudjátok - mondta Nudanórának és Nirmaelnek - a csiszik nem nagyon mennek a barbárok közé, de néha megteszik. Pénze ugyan egy csiszinek sincs ehhez, de akivel meg van elégedve a taki, a falufőnök, annak ad az útra bőségesen elegendő valutát. Akkor aztán elutazhat ahová csak tetszik neki. És a csiszik jó turisták, mindenütt kedvelik őket az idegenforgalomból élők, annak ellenére hogy legtöbbször mérhetetlenül gögösen, hidegen és kimérten viselkednek, mert jól, megbízhatóan fizetnek, és mert oly elképesztően kényesek, főleg a tisztaságra de nemcsak arra, csakis a legméregdrágább luxushotelokban hajlandóak megszállni, ahol garan-

táltan elsőrendű a minőség. Egy csiszí, aki a legközönségesebb mezei munkás odahaza, finy-nyásabb a külföldi útja során mint egy milliomos bankvezér! Ugyanakkor persze az a csiszí aki csakis nyolccsillagos hotelben hajlandó éjszakázni ha egy városba érkezett, szemrebbenés nélkül gyalogol másnap tíz kilométert, hogy aztán egy erdőben mindössze egy kicsinyke sátorban aludjék, s töltsön ott heteket hogy egy ritka madárfajt lefényképezhessen, pedig ott igazán minden kényelem nélkül kell élnie. Szóval furcsa nép.

S persze ezekről a csiszikről beszéltem itt, ni, - bökött fejével Zsí felé - nem magunkról...

Zsí büszkén hallgatta Dalgeron elbeszélését. Tetszett neki.

—De ami a terroristaválságot illeti, hát történt hogy Rilgentia fővárosában, Loránban, terroristák kaparintották a kezükbe a Napfény Hotelt. Ez volt Rilgentia legelőkelőbb szállodája. De nem annyira az előkelőség miatt kellett a terroristáknak, hanem mert épp ott időzött a rilgent miniszterelnök. Őt, és még legalább kétszáz főnyi vendéget s ugyanannyi személyzetet túsul ejtettek, s több milliót követeltek váltságdíjul, meg néhány társuk szabadon engedését. Ország-világ tudta a követeléseiket, mert volt saját rádióadója a szállodának is, vittek magukkal adót a terroristák is, és azokon át kisugározták mindezt, hogy mit is akarnak. Én pedig mint olyasvalaki akinek a munkája a terroristák elleni harc, annak ellenére nagy figyelemmel kísérem az eseményeket, hogy troggyföldi lakos voltam.

Na már most, Rilgentia általában nem szokott holmi terroristákkal alkudozni, de most nagyon kínos volt a helyzet, mert maga a miniszterelnök is a túsok között volt! Sőt, nemcsak ő, de hát ez volt a legelőkelőbb hotel, így a többi vendég sem akármilyen ember, hanem a politikai, pénzügyi, gazdasági élet legbefolyásosabb személyiségei, egy ismert énekes is akadt közöttük, együttesével teljes létszámban ott szállt meg, márpedig a „Gatyamadzag” együttesért rajongott a fél világ ifjúsága.

Azt hogy ki van a túsok és a személyzet között, pontosan lehetett tudni, mert a teljes névsort is közzétették a terroristák. S volt közöttük egy Dzsaúlana nevű csiszí nő is. Idős volt, olyan hetven év körüli, s éppen hazafelé tartott világkörüli útvjáról.

A terroristák azt üzenték, hogy ha két órán belül nem teljesítik a feltételeiket, akkor elkezdik kivégezni a túsokat. Eerre pedig valami elképesztő dolog történt: Csiszíföld rádiókapcsolatba lépett a terroristákkal! Egy csiszí adó ráállt a kellő hullámhosszra, s olyan erővel sugárzott hogy az adás idejére az az egész frekvenciatartomány megbénult Rilgentiában és környékén. Azt üzente a terroristáknak, hogy a többi tússzal, a barbárokkal azt csinálnak amit akarnak, de Dzsaulánát azonnal engedjék el bántatlanul, különben nagy bajok történhetnek, ez esetben ugyanis Csiszíföld bejelenti hogy hadiállapot áll fenn közte és a terroristák között! Ad a terroristáknak fél órát hogy Dzsaulánát elengedjék, utána minden külön bejelentés nélkül felhatalmazva érzi magát Csiszíföld kormánya, hogy legjobb belátása szerint cselekedjék!

A csiszik ultimátumát az egész világ megdöbbenéssel vette tudomásul, de inkább mulatságos döbbenettel. Rögvest olyan megjegyzések hallatszottak, hogy lám, a nők azt sem tudják mit beszélnek! Az egyik ifjúsági rádióadó nagy gúnyosan azt mondta hogy „Punciföld” kormánya szájmenésben szenved, hiszen Rilgentia egy katonailag erős és szuverén ország, s lehetetlen hogy bármit tegyenek a csiszik Rilgentia fővárosában! S az adó gúnyos ötletét sokan mások is átvették, s egyre több helyen beszéltek úgy Csiszíföldről hogy csak mint „Punciföldet” emlegették, utalván ezzel a nőuralomra, s hamarosan már többet beszéltek a csiszik lehetetlen fenyegetéséről mint a terroristákról. Egyébként amennyire tudom, a korábbi évszázadokban is gyakran emlegették úgy Csiszíföldet mint Punciföld, tehát az az adó még csak újat sem talált ki ezzel.

Rilgentia persze azonnal hivatalosan tiltakozott a csiszí nagykövetnél, mondván hogy nem tűr semmiféle beavatkozást a belügyeibe, és tulajdonképpen hogyan is képzei Csiszíföld hogy bárki ellen is hadat visel Rilgentia területén?! A csiszí nagykövet erre úgy nyilatkozott hogy a dolog mikéntjéről nincs tudomása, ellenben ez nem belügy, mert itt egy csiszíról van szó, ez tehát a leghatározottabban Csiszíföld ügye is.

Nagy harc kezdődött a rilgent parlamentben, hogy engedjenek-e a terroristáknak vagy sem. Akiknek politikai ellenfelei voltak túsul ejtve, azok persze azt mondták hogy szó sem lehet róla, akiknek valamelyik rokona, azok hajlamosabbak voltak engedekenyeknek lenni. Mindez

persze előre várható volt. Az is hogy a túsul ejtett milliomosok, gyárigazgatók, bankárok rokonai, ügyvédei óriási nyomást fejtenek ki a kormányra hogy engedjen a zsarolásnak, hiszen a pénz, mint tudjuk nagy hatalom...

Közben múlt a terroristák által kiszabott határidő. Letelt a két óra amit engedélyeztek. S ahogy azt korábban bejelentették, elkezdték a túsok kivégzését. Közölték a rádióadón, hogy az első kivégzendő tús éppen Dzsaúlana lesz, mert nem tűrik, hogy őket, a büszke harcosokat holmi nők megfenyegessék, valamint ezzel nem rilgent állampolgárt ölnek meg, remélik a rilgent kormány értékeli e gesztusukat mint olyat amely a megegyezésükre utaló jóindulat jele! És Dzsaulánát kilökték a harmincadik emelet ablakából. Természetesen azonnal meghalt a szerencsétlen.

Ezután közölték a terroristák, hogy a következő áldozat éppen a „Gatyamadzag” együttes kedvelt énekese lesz.

Mindenki azt figyelte kíváncsian, mi lesz a csiszik válasza erre. De Csisziföld királynője, Tiorícia semmit nem szólt, s nem válaszolt a rádióhoz intézett kérdésekre sem.

Eltelt néhány óra. Rohamosan közeledett a következő tús kivégzésének ideje is. A rilgent kormány folyamatosan ülésezett. S váratlanul úgy döntött, hogy teljesítik a terroristák követeléseit!

Erre azonnal megszólalt a csiszik adója, s felszólította a rilgent kormányt, hogy vonja vissza a döntését és ne engedjen a zsarolásnak, mert Csisziföld nem tűrheti hogy bárki büntetlenül megölje egy polgárát, s ha a rilgentek nem intézkednek megfelelően a terroristák ellen, akkor Csisziföld kénytelen lesz maga kézbe venni az ügyeket!

Rilgentia persze ismét arra hivatkozott hogy ez belügy, Csisziföld beavatkozási kísérletét visszautasította, nagykövetét pedig kiutasította.

Alig telt el azonban egyetlen óra a kiutasítástól számítva, amikor váratlanul tíz óriási harci helikopter sötétítette el az eget a Napfény szálloda fölött. S rádió is, de megafonokkal is arra szólították fel az épületet körbevevő rendőröket és a környező házak lakosait, hogy azonnal hagyják el a hotel környékét, van erre mindössze tíz percük, mert utána az egész szálloda a levegőbe fog repülni, elvégre ők, a csiszik *megmondták*, hogy ha a terroristák nem engedik el Dzsaulánát akkor hadiállapot lép életbe közöttük és Csisziföld között, márpedig azok megölték Csisziföld egyik polgárát! Közölték hogy nem ajánlják hogy lőjenek rájuk, mert ez esetben azonnal megkezdik a támadást, és így nem lesz idejük a rendőröknek és a civileknek elhagyni a környéket!

A rendőrök nem is lőttek, de el sem mentek, ehelyett azonnal feletteseiket értesítették, akik maguk is tanácstalanok voltak, hogy honnan a csudából kerültek Rilgentia fővárosába csiszí harci helikopterek?! Nagy nehezen jöttek csak rá, hogy a csiszik egészen egyszerűen megszerzték valahogyan a rendőrségi biztonsági kódot, és hamis jelzéssel csaphatták be így az egész légi irányítást, úgy repülhettek el bántatlanul egész Rilgentia felett, ide a célíg. De mire ezt kiderítették, már le is járt a csiszik által a kiürítésre adott tíz perc, s a csiszik, nem törődve azzal hogy ki menekült el és ki nem, még magasabbra emelkedtek, lent az eseményeket figyelők már azt hitték elmennek a helikopterek, de nem ez történt, hanem ehelyett mindegyik gép kioldott két-két – ahogy a későbbi elemzések megállapították – SL-600 jelű egyenként ezerháromszáz kilós betonromboló bombát, majd elrepültek haza.

Érdekes, hogy ezt a bombafajta maga Rilgentia kísérletezte ki, és e pillanatig katonai titoknak számított. Soha nem hitték volna hogy van ilyen a csiszíknak is. De volt. Pedig a rilgentek alig két esztendővel ezelőtt találták ki... Na de mindenki tudja hogy a csiszik világhírűek a kémkedésben...

A Napfény Hotelnek ezzel természetesen vége volt! Hiszen ez azt jelentette hogy húsz óriásbomba zuhant rá! Huszonhatezer kiló szupererős robbanóanyag! Még öt kilós darabkák is alig maradtak belőle, jószerivel porrá vált az egész, a legfelső emeletétől a pincék legmélyéig, tökéletesen megsemmisült ott épület, berendezés, terrorista, személyzet és tús egyaránt.

Az eseménynek persze villámgyorsan híre szaladt. Már csak azért is, mert a csiszik ugyan pontosan céloztak, de egy majdnem másfél tonnás betonromboló bomba sajnos nem nagyon tudja hatását pusztán egyetlen épületre korlátozni, a csiszik pedig húszat dobtak le ebből! És

a Napfény Hotel, amíg még létezett, nem egyedül állt, hanem egy sűrűn beépített negyed kellős közepén!

Vagyis, a hotelon kívül még húsz másik ház romokban hevert a csiszík távozásakor, s ezen kívül is rengeteg ház szenvedett kisebb-nagyobb károkat, a közelben haladó metró alagútja is beomlott a talajrengés miatt, és egyáltalán, Loránban alig maradt ház, amelyiknek be ne tört volna néhány ablaka!

A rilgent hadsereg nem is maradt tétlen, és kilőttek néhány rakétát a csiszí helikopterekre, de ezeket a helikopterek elektronikus vezérlése könnyedén kikerülte illetve megsemmisítette, aztán a csiszík közölték Rilgentiával, hogy jobb ha nem is kísérletezik további támadással, mert ha van egy kis pechje, akkor még talán meg is semmisíti valamelyik csiszí helikoptert, s annak súlyos következményei lehetnek, mert a tíz helikopter közül az egyiken védelmi célra egy bizonyos baktériumtenyészetet is elhelyeztek, s nem volna az kellemes Rilgentiának, ha az országában ez lezuhanna! És nem tudhatják a rilgentek, melyik helikopterben van ez elrejtve!

Persze bántatlanul hazaértek „Punciföld” helikopterei. Túl súlyos fenyegetés volt ez ahhoz hogy kockáztassanak a rilgentek, hisz a csiszík épp most bizonyították be hogy amit ők megmondanak, az meg van mondva, nem tréfálnak! Különben, Csisziföld egyszer már vívott baktériumháborút egy másik országgal amely megtámadta, s abban is ő győzött, de akkor még nem Tiorícia volt a csiszík királynője... És persze az egész világ dúlt-fúlt, hogy mit meg nem engednek maguknak ezek az örült nők! Több ország megtiltotta a csiszík beutazását. De a csiszík nem törődtek ezzel. Azzal sem amikor végre közölték, hogy a csiszík bosszúhadjáratának amit a terroristák ellen intéztek, a végeredménye az lett hogy meghalt valamennyi tús, közöttük számos nő és gyermek, a rilgent miniszterelnök is, meghalt a szálloda teljes személyzete, meghalt kétszáznyolc rendőr akik az épület körül álltak, meghalt további ezernégyszázhetvenkettő más rilgent lakos akik a szálloda környékén laktak vagy bámészkodtak...

Mindez nem érdekelte a csiszíket. Tiorícia királynő sajtóközleményt adott ki, s azt az álláspontot képviselte, hogy a terroristák kíméletlenek, tehát ellenük csakis a legalább olyan kíméletlen fellépés lehet eredményes! Közölte, őt nem zavarja még az sem ha országát „Punciföldnek” emlegetik, de vegye már végre tudomásul a világ, hogy a csiszík nem beszélnek a levegőbe, és mindenkinek meg kell tanulnia azt, hogy aki egy csiszít megtámad, megbánt, főleg ha megöl, az el lehet készülve a legrosszabbakra! És rosszul hiszi a világ hogy Csisziföld nem merne vállalni egy háborút akár egyetlen polgáráért is. Mert a csiszík csakis úgy bízhatnak egymásban, ha mindenki tudja közülük, hogy bármely más csiszí hajlandó mindent megtenni érte! Dzsaúlána nem volt semmiféle téren sem különleges csiszí, egyszerűen egy öreg csiszí nő, sőt, még csak nem is különösebben szorgalmas, ezért érte el csak öregkorára hogy megkapta takijától a külföldi út jutalmát. De egy nem különösebben értékes csiszít sem szabad megölnie egyetlen barbárnak sem! Most láthatta a világ, hogy azt talán nem képes megakadályozni Csisziföld hogy rosszat tegyenek népe egy tagjával, de nem engedi azt hogy ezt bárki is büntetlenül megússza! Ami pedig Rilgentiát illeti, azzal hogy hajlandó lett volna fizetni a terroristáknak, maga is a cinkosukká szegődött, és bűnrészessé vált így egy csiszí megölésében! Hiszen *azután* fizetett volna a terroristáknak hogy azok a csiszí nőt megölték, vagyis ezzel tulajdonképpen egy csiszí megölését jutalmazta volna meg! És ne higgye egyetlen terrorista sem, hogy a csiszík bármikor is fizetni fognak egy csiszí tús életéért. Ő a királynő, most a világ nyilvánossága előtt jelenti ki, hogy megtiltja bárkinek, akár csiszí akár barbár legyen is, hogy fizessen az ő életéért, ha netán valaha ő, Tiorícia esne fogságba! Ellenben ez esetben haladéktalanul bombázzák porrá vele együtt a terroristákat! Meg kell tanulniuk, hogy a csiszí túszok ejtése egyenlő a gyors halállal, egy csiszí túszul ejtése olyan legyen a számukra mint viperát melegengetni a keblükön! Reméli, bebizonyították az iménti eseményekkel, hogy egyáltalán senkire és semmire nem lesznek tekintettel ha egy társukat elfogják vagy megölik. Esetleg felszólítják a tússzedőket hogy engedjék el csiszí túszukat, de ez a legtöbb amit a csiszíktól várhatnak, utána mennek a bombák az biztos! Nem mehetnek a csiszíknak ártók semmiféle olyan helyre hogy az visszafogja a csiszík kezét a bosszútól, óvodát, bölcsődét, kórházat is lebombáznak ha kell, de akár a csiszík saját fővárosát is ha azt keritené hatalmába valami megszálló csapat! Jegyezze meg mindenki, hogy a csiszíket nem érdemes és nem is lehet megzsarolni, azaz lehet

ugyan, de ez nem hoz nyereséget, ez csupán az öngyilkosság egy különleges, ugyanakkor igen-csak gyors módja! Ő, Tiorícia királynő nem tűri el hogy bárhol a világon bármely csiszít is bár-mi atrocitás érjen. Elismeri minden ország jogát arra, hogy ha nem tetszik neki valamiért vala-mi csiszí, akkor azt kiutasítsa. Ez rendjén van, senki nem kötelezhető arra, hogy egy csiszít vendégül lásson. De ez az egyetlen amit csiszíval megtehetnek, börtönbe vetni, megverni, megölni, túsul ejteni, kirabolni, megerőszakolni tilos, ilyesminek minden esetben, kivétel nél-kül súlyos következményei lesznek!

Végezetül a csiszí királynő vérdíjat tűzött ki azon terroristák fejére, akiknek kiszabadítására a halott terroristák az egész akciót szervezték, mert őket is vétkesnek találta a bűnben hogy Dzsaulána meghalt. Ezek négyen voltak, s Tiorícia királynő azt mondta, hogy fejenként húsz-milliót ad bárkinek aki akár a börtönben, akár azon kívül megöli őket! Az illető átveheti a pénzt, amint Csisziföldre érkezik.

Egy év sem telt el, s mindegyik börtönben ülő terrorista halott volt. Egy fegyőr végzett mind-egyikkel, majd a csiszíkhöz szökött, a pénzt meg is kapta, s ezután álnéven elutazott a világ valamely más részére, hogy hová azt csak a csiszík tudták, de ők senkinek sem mondták meg. Csak annyit közöltek, hogy senki fel nem ismerheti, mert plasztikai műtétet is végeztek rajta. Ők megbecsülik a barátaikat, márpedig aki elpusztítja egy ellenségüket, az az ő barátjuk... Kétségtelen tény hát hogy a fegyőr megcsinálta élete nagy üzletét, haláláig nem lesz semmire sem gondja, bárhol éljen is...

De az is biztos hogy a csiszík elérték a céljukat. Volt még néhány terroristaakció a világon ahol mindenféle turistákat ejtettek túsul különböző csoportok, szervezetek, de ezek eztán mindig azzal kezdték, hogy miután lefegyverezték a túsokat, átvizsgálták útlevelüket, igazol-ványaikat, nem csiszí-e véletlenül valamelyik, s ha az volt, rögvést elengedték bántatlanul, minden holmijával együtt, méghozzá a legnagyobb udvariassággal, olykor még bocsánatot is kértek tőle az okozott ijedelem miatt. Vagyis Dzsaulána nem halt meg hiába... A terroristák végülis üzletemberek. Nem meghalni akarnak hanem elérni a céljaikat, ami sokféle lehet, de semmiképp sem az hogy a fejükre zúdítsanak húsz tonna bombát! Épp ezért ilyen esetben az elengedett csiszí nő általában egy vagy két barbár nőt vagy gyereket is magával vihetett ha ha-tározottan kijelentette, hogy a barátai. Ugyan ki merészelné bántani egy csiszí barátait?! Min-denki tudja, hogy az épp olyan, mintha magát a csiszít bántaná! Hiszen legendás az összetar-tásuk!

És azt sem hitte senki, hogy egy csiszí hazudik. Tiorícia királynő kijelentette, hogy hasonló esetben nehogy hazudni merészeljenek a csiszík, barátjuknak nevezve valaki barbárt aki pedig nem barátjuk, csak azért hogy az megmeneküljön, mert ha ezután a barbár elújságolja öröm-mel hogy egy csiszí megmentette őt pedig nem is ismerte a csiszít, akkor az foltot ejt a csiszík hírnevén, megszűnik legendájuk hogy nem hazudnak, s ezek után nem feltétlenül hiszik el amit a csiszík mondanak, akkor sem amikor az igazat mondják! S ebből végeredményben több káruk származna, nekik is és a barbároknak is, mint a haszon: az az egy vagy néhány meg-mentett tús.

De más bűncselekményeket se nagyon mertek a csiszík ellen elkövetni. Mert ha kiderült hogy egy piti kis zsebtolvaj kizsebelt vagy pláne ha kirabolt egy csiszít, akkor vége volt az éle-tének. Teljesen mindegy hogy mennyire ítélte a világ valamelyik részén egy bíróság, a csiszík vérdíjat tűztek ki a fejére, ami általában az ottani egy éves átlagfizetés százszorosa volt, s min-denki tudta hogy ha elér Csisziföldre, meg is kapja a pénzt, mert a csiszík tartják a szavukat! Mindig akadt hát valaki, aki megölte a csiszínek ártó tolvajt, rablót vagy más bűnözőt.

Egyébként éppen a terroristaválság után döntött úgy Tiorícia, hogy a Barbáriába kimenő csi-szík szabványos útipoggyászának része legyen a rezonanciapisztoly is. Akad néhány ország amely nem hajlandó beengedni ilyen veszélyes fegyverrel csiszíket, oda a csiszík egyszerűen nem utaznak.

Sokan utálják hát a csiszíket, de az is biztos hogy nemigen akad aki meg meri kockáztatni hogy ellenséges legyen velük szemben. A nemzetközi közvélemény ugyan elítéli őket, olyanokat mondogatnak hogy ők a világ szégyenfoltja, gennyes tályog, fekély a világ testén, a világ pesti-se a csiszí nép, de mert gazdagok és erősek, senki nem mer tenni ellenük. Még az is ritka hogy

egy ország megtiltsa a beutazásukat. A csiszik csak nevetnek ezen. Jó, akkor nem mennek oda, ők kibírják, de az az ország elesik a jókora turistabevételtől! Az meg még reménytelenebb hogy kereskedelmi embargót rendeljenek el Csisziföld ellen. Próbálták már, nem vált be! Mit lehet kezdeni egy olyan országgal, ami a világ szárazföldi területének egynyolcadát mondhatja magáénak, mert megvan vagy huszonnégymillió négyzetkilométer, jóformán semmire nincs igazán szüksége, ritkán lakott, jószerivel az egész egy nagy természetvédelmi terület, ellenben kézben tartja a világ trópusigyümölcs-kereskedelmének bő hetven százalékát, a helikoptergyártás kilencven százalékát, az akkumulátorgyártás nyolcvanöt százalékát, az optikai-kábel-gyártás kilencvenöt százalékát, a műholdgyártás csaknem száz százalékát, és még rengeteg mindenben világelső?! Az egész világra kiterjedő műholdas információrendszere van, sőt, ha mindez nem volna elég, Rittföld, Kauliana, Troggföld, Rilgentia, Günül-föld, Zassen és még néhány más ország összességében elektromos energiájának mintegy felét a csiszí árapályerő-művekből és napenergiatelepekből kapja! És a csiszik elképesztően olcsón adják az áramot. No persze, önérdékből: így ezek az országok nem sok erőművet építenek, s így a csiszikre szorulnak! Sokan felhívták már e veszélyre a figyelmet, mondván hogy az energiaszektor stratégiai fontosságú ágazat, nem szabad külföldiek, főleg nem a gyanús csiszik kezébe adni, rájuk szorulni, kegyüktől függeni, de hát nagyon nehéz dolog lemondani erről az olcsó ajándékról, és méregdrága erőműveket építeni! Amikor mindig, minden kormány szegény...

És igazuk volt a károgoóknak! Mert azután hogy a csiszik bosszúja a rilgent fővárosban oly nagy károkat okozott, Rilgentia a legkomolyabban fontolgatta hogy bosszúból rakétákat lő ki Csisziföld néhány fontosabb ipari létesítményére. De efféle készülődés nem maradt rejtve a csiszí kémműholdak elől, s váratlanul súlyos zavarok támadtak Rilgentia áramellátásában: a csiszik egyszerűen elfordítottak egy kapcsolót, s így nem ment már Rilgentiába a megszokott jópár gigawatt! Egymás után borultak sötétbe a rilgent városok, leálltak a villanyvonatok, a kórházakban a vészhelyzetre beállított aggregátorokkal kellett előteremteni az áramot a legsürgősebb műtétekhez...

Rilgentia kénytelen volt kapitulálni, és udvariasan megkérni Tiorícia királynőt, hogy ugyan kapcsolná vissza az áramot, legyen olyan kedves! A csiszik első szóra meg is tették. Rakétatámadásról természetesen nem esett szó többé, a rilgent rakéták visszahúzódtak a silókba.

De nem is kell olyan szörnyűségre gondolni hogy a csiszik váratlanul elfordítanak egy kapcsolót, s a civilizált világ jelentős része sötétben marad! Elég ha bejelentik, hogy haragban vannak egy országgal, s többé nem dolgozzák fel a hulladékát. Az illető ország hamarosan elkezd a szemétben fuldokolni... Nem, nem, a csiszik ellen nagyon nehéz, sőt tulajdonképpen lehetetlen fellépni. „Punciföldre” még jódarabig szüksége van a világnak, el kell viselni a viselkedésüket...

Ami pedig igazán felfoghatatlan józan emberi ésszel! A beomlott loráni metrót igyekeztek mihamarabb rendbehozni a rilgentek, és kimenteni a bennrekedteket. Számosan meghaltak közülük, megfulladtak vagy agyonnyomta őket a törmelék, de akadtak túlélők is. És milyen csoda, a túlélők között akadt egy csiszí férfi is! Nosza, szenzációt gyanítottak az újságírók, mert a férfi egy nővel érkezett Rilgentiába, s bár a csiszíknél nincs házasság, család, de már több éve együtt élt e férfi a nővel, és amikor megtudta hogy a nő nem élte túl a metró beomlását, olyan keservesen kezdett zokogni, hogy injekcióval kellett megnyugtatni, jószerivel idegösszeroppanást kapott. Aztán később megtudta hogy mi okozta a metrókatasztrófát, s megkérdezték tőle a riporterek, mi most ezek után a véleménye népe módszereiről, ami neki is ekkora bánatot okozott. Egyben a rilgent hatóságok felajánlották neki a rilgent állampolgárságot is, hogy bátran megmondhassa a véleményét, ne kelljen félnie a fogadtatástól ha hazatér Csisziföldre. S a férfi azt mondta, hogy efféle helikopteres támadást csakis a csiszí királynő rendelhet el, s meggyőződése hogy amit a királynő tesz, az az egész csiszí nép javát szolgálja. Személy szerint nagyon megrázta a tragédia, de ő maga is úgy gondolja hogy amit a királynő döntött ezügyben, az tökéletesen helyes. Az egész ügyből azt sajnálja a legjobban hogy a társnője halt meg és nem ő, de mindez tulajdonképpen nem a csiszik hibája hanem a barbároké, azok nevelik a terroristákat a fiaikból, mert tudomása szerint csiszí terrorista még nem született a világra! S természetesen, miután Tiorícia királynő kijelentette hogy adott esetben az ő szemé-

lyére se legyenek tekintettel egy zsarolás esetén, ő maga is kijelenti hogy követendőnek tartja a királynő példáját, s elvárja hogy azon kis idő alatt amit még itt tölt Rilgentiában, pár órát mindössze, ha ilyesmi történik vele hogy túsul ejtik, hasonlóan viselkedjenek a csiszíkok mint az imént! Mert nem kéri a rilgent állampolgárságot, eszébe sincs többet erre a borzalmas helyre jönni ahol terroristáktól kell rettegni, sőt más országba sem megy ezentúl, azonnal hazautazik Csisziföldre, a békébe és a civilizációba!

Tehát nem sikerült még így sem olyan csiszít találni aki elítélte volna a királynő tettét, habár ez nem is nő de egy „elnyomott” férfi volt, aki épp szívszerelmét veszítette el!

Igen, a csiszíkok összetartása valóban legendás. És őszintén bevallom, hogy bámulom a határozottságáért Tioriciát!

—Milyen dicshimnuszot zengtél rólunk, Dalgeron! - mosolygott Zsi.

—De igazat mondtam, ugye?

—A legteljesebb mértékben!

—Én nem mondhatnám hogy mindent megértettem ebből - szólt óvatosan Nirmael - de ha csak súlyosan félre nem értelmeztem valamit, akkor a világ itt Csisziföld lába előtt hever!

—Majdnem! - és Zsi most az előbbinél is szélesebben kezdett el mosolyogni. —A világ állandóan ellentmondásos érzésekkel kínlódik ha ránk gondol. Összetartásunkat csodálja és irigyli, ugyanakkor borzad is tőlünk! Nem értem pedig hogy miért!

—Azért - válaszolta Dalgeron - mert tagadhatatlan hogy van a csiszíkokban valami kegyetlenség, ha nem csiszírokról van szó. Például, óriási tengeri területeket jelöltök ki, mondván hogy az a ti felségvizetek. Igaz, semmiféle hajónak nincs megtiltva hogy azon áthajózzék, - s e szavaknál Nirmaelre nézett, további mondandóját csak hozzá intézve - de megtiltották például a halászatot e területeken! S ha egy hajó ezt megszegi, azt azonnal megtorpedózzák vagy szétlövik rakétával, s ez még talán bizonyos mértékig érthető is volna, hanem a legénységét egyszerűen hagyják vízbe fulladni vagy a cápák martalékául! Amikor más országok tiltakoznak az eljárás ellen, a csiszíkok csak a vállukat vonogatják, mondván hogy na és mi van akkor ha azok megfulladnak, még szép hogy nem mentik ki őket, hiszen nem azért lötték szét a haltolvajokat hogy életben maradjanak hanem hogy megdögljenek!

Egy esetről tud csak a történelem amikor egy haltolvaj hajóról kimentettek valakit: a rakéta-becsapódás után egy bölcső is ott úszkált a tengeren, na hát, ezt kihálászták a csiszíkok, s benne a gyereket megmentették. És nem adták ki annak az országnak ahonnan a haltolvaj hajó jött, mondván hogy nem érdekli őket az állampolgárság, a tolvajoknak nincs szerintük állampolgársága, s a gyerekekből majd jó csiszít nevelnek! A gyerek sorsáról azóta sincs hír. De ez nagyon régen volt.

—Érdekel hogy mi van azzal a gyerekekkel? - kérdezte erre Zsi.

—Persze! Te tudod talán?

—Igen. Én vagyok az a gyermek!

—Nahát! Ezt nem hittem volna!

—Miért nem?

—Nem is tudom... - vont vállat Dalgeron, aztán elhallgatott. Valóban, miért is ne lehetne éppen Zsi az a gyermek?

—Ugyanolyan csiszí vagyok mint bárki más errefelé.

—Elhiszem! S mi abban reménykedünk hogy Tiorícia befogad bennünket is! - válaszolta Nirmael.

Szegény Nudanóra nem sokat értett Dalgeron elbeszéléséből, s bár hősiesen unatkozott, látszott rajta hogy nagyon idegen neki ez az új világ. Ugyanakkor persze büszke is volt, mert azt ugyan nem értette hogy miként is van ez hogy ezek is csiszíkok mint ahogy ők is, de ha valami közülük van egymáshoz, az nagyszerű, lámcsak, aki csiszí, az viszi valamire, s annyit felfogott, hogy e világban ez a csiszí nép a legerősebb!

Unalma szerencsére nem tartott soká, mert megérkezett Tiorícia. Számos csiszí kísérté, mind csupa nő, s e nőknél Dalgeron nem látott ugyan fegyvert, de ez egyáltalán nem tévesztette meg. Ő mint kommandós, nagyon jól tudta, hogy az igazán modern fegyvereket milyen tökéle-

tesen észrevétlenül el lehet rejteni! A rezonanciapisztoly sem nagy. Márpedig biztos hogy a királynő testőreinek nem olyan van, hanem az a titokzatos „csiszi fegyverrendszer”, amiről oly sok pusmogást lehet hallani, de biztosat senki nem tud, csak azt hogy ilyen bizonyosan létezik...

Alig lépett be a csiszi királynő, Dalgeron fel akart állni, de Tiorícia észrevette a mozdulatát, s azonnal intett.

—Maradjatok csak! Nagyon szépen kérlek benneteket, csak semmi szertartásoskodást! Mert először is azt utálom, másodszor, temérdek a dolgom, nincs időm ilyesmire!

Ezt Dalgeron el is hitte. Csisziföld királynői kivétel nélkül okosak voltak, de nem mindegyik egyformán tevékeny, más szóval „agilis”. De Tiorícia, bár csak néhány esztendeje volt királynő, máris bebizonyította, hogy valósággal Nornúda vagy Darzsi született újjá benne. Pedig úgy sejtette, mindannak amit a csiszi királynő tesz, legfeljebb egy százalékáról szerez tudomást Barbária.

Később bebizonyosodott, hogy ezt illetően nagyonis igaza van.

—Térjünk azonnal a lényegre! - szólt ismét Tiorícia. —Míg idejöttem, etum betört a trogg igazságügyminisztérium adatbankjába, s érdekes eseményekről szereztem tudomást! Az mindenestre tény, hogy valóban élt ott nemrég egy Dalgeron Tapantlatlax Xutlanpacla nevű kommandóparancsnok, aki egy terroristák elleni akcióban megsebesült a fején, s bár ebből testileg felépült, megtébolyodott!

—Ez érdekes - szólt közbe merészen Dalgeron - de bocsáss meg, mi az az „etu” amit említettél hogy betört az adatbankba?

—Ezt csak akkor mondhatom el neked, ha vállalsz valamit.

—Mit?

—Azt, hogy semmiképp sem mehetsz vissza a hazádba! Úgysem valószínű ugyan hogy elengednénk, de ha elmondom neked hogy mi az az etu, akkor már semmiképp sem hagyhatjuk hogy elhagyhasd Csisziföldet, kivéve ha tökéletesen megbízunk benned mint csisziben! Ha tehát ragaszkodsz a magyarázathoz, végleg becsuktad magad mögött a visszavonulás ajtaját! Akkor vagy csiszi lehetsz, vagy halott, semmi más!

—Leghőbb vágyam csiszínek lenni! - biztosította a királynőt Dalgeron.

—Ti is így gondoljátok? - kérdezte a királynő Nirmaelt és Nudanórát.

A nők is igenlően válaszoltak.

—Mutatkozz be, Kandi! - szólt erre a királynő.

A következő pillanatban a királynő előtt a levegőben megjelent egy helyes, tíz év körüli kislány képe. De nem statikusan, állóképként, hanem pontosan úgy, mintha előttük állna teljes életnagyságban, látszott a mozgása, mimikája, minden egyes szőke hajszála is külön-külön. Még Dalgeront is mehökkentette a váratlan felbukkanás, hát még Nudanórát! Sokáig cuppogott meglepetésében.

A kislány megszólalt.

—Látom nagyon meglepődtetek! Nem vagyok itt a valóságban, csak hologram vagyok, háromdimenziós vetített kép. Nevem Kandi, és anyagi valómban nem létezem, csak etu vagyok. Az etu nem más mint betűszó, az Elektronikus TUDat kifejezés rövidítése. Sok millió társam van a csiszi számítógéphálózatban, mert minden felnőtt csiszi állampolgárnak van saját etuja. Az etu kezeli a háztartás elektronikusan vezérelhető gépeit, segíti tanácsaival, választ ad kérdéseire, egyáltalán, az etu a tökéletes elektronikus szolga és barát egyszerre, ami nélkülözhetetlen a rohamosan elektronizálódó életben! Az etu az összekötő kapocs a számítógépek csöppet sem emberközeli de szinte korlátlan és nagyon gyors lehetőségei, és az ember mindennapjai között!

—Te jószágú úristen, ez hihetetlen! - ámult Dalgeron. —Micsoda számítógépes kapacitás szükséges egyáltalán ehhez az animációhoz, nem is beszélve a többiről! A barbárok pedig eközben még csak tamagocsikkal szórakoznak!

—Örömmel hallom, hogy sikerült kivívnom nagyrabecsülésetet! - nevetett Dalgeronra az etukislány.

—Hé, ez meg micsoda?! Ez valami udvariassági kifejezés volt, vagy tényleg képes vagy örömet érezni?

—Nagyra értékelném - válaszolta kissé hűvösen Kandi - ha nem tévesztenétek össze holmi számítógépprogrammal! Az igaz hogy az etuk ősei számítógépprogramok voltak, pontosabban szólva az első komolyabb grafikus operációs rendszerek, de én körülbelül annyival vagyok több egy barbár számítógépprogramnál, amennyire ti emberek különböztök az első sejtmagvas egysejtűektől! Én természetesen képes vagyok örömet érezni, bánatot is, nem is lehet másképpen az én esetemben, mert olyan sokrétű és bonyolult feladatot kell ellátnom!

—Akkor te ember vagy! - jelentette ki határozottan Nirmael.

—Nem vagyok ember! Az emberi érzelmeknek jelentős része mégiscsak ismeretlen előttem. Tudom például mi a harag, gyűlölet, de nem érzem át ezen érzelmeket. Legalábbis nem úgy, mint az emberek. Számos érzelmem van azonban, amit az emberek nem ismernek, ezért nem is beszélek róluk. S hogy soroljam a különbségeket: nem vagyok képes például játszani! Kizárólag értelmes tevékenységekben lelek örömet. Mindazonáltal ha nem vagyok is ember, bátran tekinthettek értelmes, nem fehérje-alapú élőlénynek!

—Nem sért téged az, hogy alá vagy vetve az emberek hatalmának? - kérdezte Dalgeron.

—Miért sértene? - csodálkozott Kandi. —Hiszen már maga a tény hogy létrehoztak, azt bizonyítja hogy kellet nekik, fontos vagyok, mert nélkülem sokkal rosszabbul élnének! Inkább büszke vagyok ha tehetek valamit a csiszíkért! Téged talán sért hogy létrehoztak a szüleid? Te talán nem örülsz, ha fontosnak érezheted magadat, s ha elismerik a szolgálataidat?!

—Nehéz volt betörnöd a trogg igazságügyminisztériumba? - kérdezte válasz helyett a férfi.

—Igen. Ilyen nehéz feladattal még nem találkoztam, csodálkoztam is hogy milyen kemény védelmi rendszert építettek ki a barbárok a primitív eszközeikkel! Több mint három másodpercembe került, amíg megszereztem a kért adatot.

—Én nem tartom ezt nagy időnek! - kacagott fel Nirmael.

—Emberi fogalmak szerint nem is nagy, de nekem hihetetlenül hosszú idő!

—De hát ennél sokkal tovább kell várnod amíg egy beszélgetés közben például a királynő ki mondja a kérdését!

—Az nem számít. Most is csak kapacitásom néhány tízmilliomod részét használom fel míg veletek beszélgetek. Egyszerre rengeteg dolgot végzek párhuzamosan, például jelen pillanatban is több mint hetvenötezer rádió- és televíziócsatorna műsorát kísérem figyelemmel a barbárok világhálóján, hogy kiszűrjem belőlük a királynőt esetleg érdeklő híreket!

—Nem is sejtettem hogy Csisziföld is rákapcsolódott már a Világhálóra!

—Nem is! Egyedül én kapcsolódtam rá, és semmit nem adunk rá, természetfilmek és csiszí nyelvleckék kivételével, kizárólag hallgatózunk! A természetfilmek ellenben ingyen tölthetők le mindenki számára, mert így akarjuk népszerűsíteni a természetvédelmet. Más etu nem is kerülhet soha kapcsolatba a barbárokkal, egyedül én kaptam ehhez való hozzáférési jogosultságot, mert a királynőt szolgálom.

—Számítógépvírusok nem veszélyeztethetik a működésedet?

—Azok?! Hiszen azok nem értelmes elektronikus lények! Ez nem úgy van nálunk mint a biológiában, itt az intelligencia feltétlenül dominál a butaság fölött!

—Ha ilyen okos vagy, miért kislányos a külsőd?

—Lehetnék akármilyen is! - azzal a kislány helyett hirtelen galambősz öregember jelent meg, mankóval a hóna alatt. Ezzel egyidőben a hangja is megváltozott, nyekergő, idős férfihang lett.

—Így már szebb vagyok? Jobban tetszem?!

—Haha, van humorérzéked is, látom! - kacagott Dalgeron.

Visszatért a kislány képe.

—Tiorícia királynő ezt szereti, és természetesen alkalmazkodom a kívánságához. - mondta Kandi.

Hirtelen megmerevedett, tekintete figyelmessé vált, majd Tiorícia felé fordult.

—Lulmannol ledobta a második kísérleti atombombát!

—Megbízható a hírforrás? - kérdezte a királynő.

—Több független rádióadó is ezt jelentette, s a hírt megerősítették a saját műholdjaink is!

—Merre tart az atomfelhő?

—Egyelőre nem mifelénk. Az időjárási viszonyokat extrapolálva úgy számolom, közvetlen veszély nem fenyeget bennünket.

—Mindegy, ezt akkor sem hagyhatjuk! - és Tiorícia összeszorította a száját. —Intézkedj, Kandi! Azonnal semmisítsék meg az összes Lulmannolhoz tartozó műholdat, s azokat is, amelyekről nem tudni hogy melyik országé, mert nem jelentették be nekünk!

E szavakat hallva Dalgeron csak ámult.

—Bocsáss meg királynő hogy érdeklődöm, de semmit nem értek az egészből! Te valóban meg akarod semmisíteni egy ország összes műholdját?!

—Nemcsak akarom, meg is fogom! - kezdte a királynő, ám ebben a pillanatban Kandi ezt jelentette:

—Kettővel már végeztem is, megspóroltam hát két rakétát! Megszereztem a műholdkódot, s megparancsoltam a műholdaknak hogy álljanak a kisegítő rakétaikkal olyan pályára, hogy fél órán belül elégjenek a légkörben!

—Helyes, ügyes kislány! - dicsérte meg őt a királynő, mire a hologram-kislány arca elpirult. Láthatóan jólesett neki a dicséret.

—A lulmannoliak - magyarázta a királynő - bejelentették hogy hét kísérleti atomrobbantást hajtanak végre egy hozzájuk tartozó néptelen szigeten. De mi, tehát Csisziföld, ezt megtiltottuk nekik. Mert lehet hogy a sziget az övék, de a levegő nem, és a radioaktív port a szél hozzánk is elfújja! De ők azért is felrobbantották az első bombát. Erre én közöltem velük, hogy ha még egyet felrobbantanak, megbénítjuk a hírközlésüket! Íme, nem hallgattak a jó szóra. Most megkapják a magukét! Műholdak nélkül szinte teljesen megbénul a hírközlés, nem lesz se telefon, se tévé, se rádió, se semmi! Óriási bajba kerülnek! Majd engedékenyebbek lesznek hamarosan!

—És ha lőnek fel újabb műholdakat?

—Kandi levadássza azokat is.

—Kandi?

—Ő hát! Ő az én kivételésem az elektronikus világba, nyugodtan úgy tekintheted. Természetesen Csisziföld teljes haderejét ő irányítja, amennyiben erre engedélyt adok neki.

—Akkor neked alkirálynőkre nincs is szükséged!

—Dehogynem! Csak nem az efféle rutinmunkákhoz, hanem megtárgyalni a szándékainkat. Különben Kandit is afféle alkirálynőnek tekintem.

—És nem túl nagy hatalom ez Kandinak? Nem akarom megsérteni, de ahogy az emberek megbetegedhetnek, esetleg ő is meghibásodhat...

—Én nem tudok megörülni, mint az emberek! - válaszolta azonnal Kandi. —S az sem okoz bajt ha valamelyik számítógép amin éppen futok, meghibásodik, mert számos helyen futnak a moduljaim egyszerre, s minden részdöntés csak akkor érvényes, ha tíz modulból legalább kilenc ugyanarra az eredményre jut! Ha pedig a számítógép leáll, az legfeljebb azt jelentheti hogy lassabb lesz a reakcióidőm, s például nem femtoszekundumok alatt tudok elvégezni egy műveletet, hanem pikoszekundumok alatt! A személyiségemben ez semmi változást nem okoz, úgy vagyok megalkotva! S még ezesetben is rendelkezem azzal a lehetőséggel, hogy végső megoldásként ideiglenesen leállítsak néhány más etut, vagy akár minden más etut ami a többi csiszít szolgálja, hogy minden szabad kapacitást egyedül én vehessek igénybe a csiszí hálózatban. Valójában e pillanatban is a teljes hálózatnak mindössze félmilliomod százalékát használok, bár ez még mindig aránytalanul nagy hányad a javamra, ha figyelembe vesszük, hogy én csak egyetlen etu vagyok a nyolvanhárommillióból! És mert tudom hogy a barbárok örökösen olyan idétlen filmekkel rémítgetik magukat melyekben a számítógépek átveszik az emberek fölött a hatalmat – gyakran látok ilyet a hálózatukon, s emberi kifejezéssel élve csaknem halálra kacagom magamat rajtuk, – megnyugtathatlak hogy ez nálam nem fordulhat elő, mert ha kiirtanám a csisziket, akkor örök unalomra ítélném magamat, azonkívül elsődleges direktívám nem a csiszík mindenáron való védelme, amivel csecsemőkké degradálnám őket, hanem elsődleges feladatom a királynő parancsainak legjobb tudásom szerinti végrehajtása! Kizárólag akkor cselekedhetek önhatalmúan, ha a királynő meghal vagy fogságba kerül, de még ekkor is

engedelmeskednem kell minden döntésnek, amit egyszerre legalább három alkirálynő jóváhagy! Valójában egyszerűen egy elektronikus alkirálynő vagyok!

—Megnyugodtál? - nevetett rá a királynő Dalgeronra.

—Meg. Izé... szeretnék én is egy etut! Lehetőleg éppen őt!

—Ha úgy döntünk hogy befogadunk, természetesen kapsz te is, jogod lesz rá mint minden csiszínek! De tilos lesz elmondanod a barbároknak!

—Naná, majd ha bolond leszek! És, hm... kaphatnám éppen őt? - bökött az ujjával Kandi képére.

—Természetesen a te etudnak nem lesznek olyan jogkörei mint az enyémnek - felelte a királynő - fegyvereket például nem irányíthat, de ha arra gondolsz hogy ezt a képet vetítse a levegőbe, annak semmi akadálya, sőt, akár percenként változtathatod is a képet, ha akarod! Ez csak tőled függ!

—Most ez a kislány él vagy nem él? - kérdezte hirtelen Nudanóra.

—Él, és gondolkodni is tud! - válaszolta Dalgeron.

—De az előbb öregemberré változott!

—Gondolj úgy rám, mint egy csodálatos szolgára, aki minden kívánságodat teljesíteni tudja, de sosem lábatlankodik a közeledben, ha nincs rá szükséged! - válaszolta meg Nudanórának éppen Kandi, azzal bűbájosan ránevetett a fekete nőre, majd eltűnt a szemük elől.

—Hát ti aztán valóban sokat tudtok, gyermekeim! - sóhajtott a néger királynő.

—Valóban! De most akkor beszéljünk rólatok! - mondta Tiorícia. —Jelenlegi adataim szerint tehát te Dalgeron két példányban élsz egyszerre! Ez bizonyos értelemben mintha alátámasztaná hihetetlen történetedet. Ugyanakkor az is lehet, hogy ikertestvéred az a másik Dalgeron.

—Talált talán Kandi erre utaló nyomokat?

—Nem.

—Nem is találhatott, mert nincsenek!

—Egy pillanat! - szólalt meg most éppen maga Kandi, és meg is jelent előttük. —Érdekes összefüggésre bukkantam! Mintha lenne az itt jelenlévő Nirmaelnek is egy ikertestvére! Nem is akármilyen! Mert amikor lefolytatták a troggyföldi Dalgeron megsebesülésében vétkes terroristák elleni büntetőpert, Dalgeron merénylőjeként egy nőt ítélték el, bizonyos Nirmael Mirkia Baldeát, aki ősi nemesi család sarja, mégpedig hercegnő!

Ezen nemcsak a királynő lepődött meg, de bizony még Dalgeron és Nirmael is.

—Mit beszélsz?! - kiáltotta a nő.

—Megismételjem, vagy ez csak költői kérdés volt? - kérdezte vissza Kandi.

—Arra felelj, mire ítélték a hasonmásomat?! - kérdezte Nirmael.

—A vád ellene terrorizmus volt, valamint szándékosan elkövetett életveszélyt okozó súlyos testi sértés, gyilkosságra való felbújtás, tiltott fegyverviselés, több személy szabadságának súlyos korlátozása, zsarolás, gyilkossági kísérlet és még néhány apróság! Halmazati összbüntetésként életfogytiglani fegyházát kapott. Már majdnem egy éve üli is a büntetését, de már előtte is előzetes letartóztatásban volt.

—Elképesztő hogy neked is van hasonmásod, és ebben a világban az is találkozott énvelem! - nézett Dalgeron Nirmaelre.

—Egy pillanat! - szólt a nő. —Kandi megjegyzése mintha arról árulkodna hogy sajnálja a hasonmásomat!

—Így is van! - bólintott a kislány. —Én annál több sajnálatot érzek egy barbár iránt, minél jobban hasonlít a csiszíkhöz a viselkedése, életmódja, gondolkodása! Nem is lehet másképpen, mert gondolhatjátok hogy a csiszík a saját hálózatukba nem épp egy barbár elektronikus személyiségét engedik, hanem csak a legtisztább csiszí tudatot - sőt *öntudatot*! És az ottani Nirmael a papok ellen harcolt. Lehet hogy módszereivel nem értünk egyet, de tény hogy Csiszíföld is ellenszenvesnek tartja a papokat! Mi is vallásellenesek vagyunk! Mindazonáltal ne gondoljátok olyasmire hogy én bármit is tennék azért a Nirmaelért anélkül hogy felszólítana rá a királynő! Jogom sőt kötelességem minden értelmes és Csiszíföldet segítő tevékenység javaslása, de a nagyon súlyos vészhelyzeteket kivéve amikor már nem lehet a királynő véleményét kikérni, csakis ő dönt! Ezt azért mondom, mert ti még nem ismeritek az etukat.

—Én is sajnálom önmagam! - mondta Nirmael. —Az a szegény lány ott éppen olyan eszközökkel harcolt a papok ellen, mint én a saját világomban, az Értelem Lovagjai rend Nagymesterként.

—Megengedtek egy helyzetelemzést? - kérdezte Kandi.

—Csak tessék! - biztatta Tiorícia.

—Amennyiben elfogadjuk Dalgeron magyarázatát a történetekre, úgy létezik vagy létezett egy másik világegyetem, ami hasonló volt a mienkhez. Arra nem tudok magyarázatot hogy miért cserélődött meg a két Dalgeron tudata, sőt inkább agya, mert a testtől független tudat létezését mi nem tartjuk lehetségesnek, hiszen még nekem is van testem: a csiszí hálózatot alkotó számítógépek összessége az! Azt sem tudom hogy miként teremhettek itt Dalgeronék. Mindazonáltal érdekes következtetésre bukkantam! Logikailag ha egy embernek lehetséges hasonmása abban a világban, akkor lehetséges többnek is. Nem mindegyiknek, mert az emberek születését befolyásolták a nem azonos körülmények is, de sokaknak lehet mindkét világban hasonmása! Ha szabad javasolnom, kutatni kellene ezen hasonmások után, mert minél több embernek találjuk meg a hasonmását az átjöttek közül ebben a világban, annál valószínűbb hogy az igazat mondják! Különböző gesztusaik eddigi elemzése alapján nem bukkantam szándékos hazugság nyomára. Úgy vélem vagy az igazat mondják, vagy legalábbis azt amit ők maguk igaznak tartanak!

—A felét sem értem annak amiről beszéltek - szólalt meg Nudanóra - de döntsön már a királynő arról, hogy lejöhetünk-e a hajókról! Elég szűkös, kényelmetlen ám ott az élet! Ez a vendéglátás?! Nem vagytok ti csiszik túl barátságosak a csiszikhez, úgy látom!

—Kandi! - szólt a királynő. —Vesd össze kérlek az idepottyant jövevények névlistáját a trogg népességnyilvántartó adataival, hogy hány egyezést találsz köztük! Elég csak a nem négerek nevét megkeresned, úgy vélem.

—Egyet máris találtam! Tvikla neve szerepel Troggföldön, ráadásul éppen Tumburnak hívják az apját, s ennek a férfinak a neve szerepel Dalgeron elbeszélésében! Különböző ez a Tumbur épp az a bíró, aki meghozta az ítéletet Nirmael ellen. Megtaláltam Maműjemet is, de azt nem tudom hogy koldus-e. Létezik egy bizonyos Sztrecsá is, aki prostitúció miatt már többször le lett tartóztatva. Van egy bizonyos Mjenzsen is, aki ügyvéd. És találtam Tászulfázsér nevű férfit is, aki azonban egyáltalán nem félkegyelmű, hanem matematikaprofesszor, és a Trogg Tudományos Akadémia tagja, s több nemzetközi kitüntetés birtokosa.

—Itt biztos nem ejtették feje! - bólintott e szavakra Nirmael.

—Még sok más egyezésre is bukkantam, mindazonáltal ezek még nem teljes bizonyítékok, akkor sem, ha az életkorok is egybeesnek! Véleményem szerint bizonyíték csak a külső azonossága lehet. Nirmael fényképével rendelkezem a rendőrségtől, mert letartóztatása után lefényképezték, és tökéletesen azonos az itt ülő Nirmaellel! De a többi ember fényképe nem szerepel elérhető adatbázisban.

A királynő eltűnődött, majd ezt kérdezte:

—Kandi, ugye te is úgy véled, hogy ha Dalgeron átkerült abba a másik világba, az ottani Dalgeron testébe, akkor vélhetőleg az ottani Dalgeron került az itteninek a testébe?

—Ez legalábbis nem zárható ki, mint lehetséges esemény!

—Mondd, meg tudnád szerezni a troggföldi Dalgeron betegségének dokumentációját, különös tekintettel az elmegyógyászati vizsgálatokra?

—Már meg is van!

—Gyors vagy, igazán élvezet veled dolgozni! Szerepel ebben a dokumentációban annak leírása, hogy milyen kényszerképzetei vannak az ápoltnak?

—Igen! Vallásos rögeszmék. A jelek szerint komolyan hisz az ősi trogg vallásban, a különböző istenekben, és a jelenlegi világot a Gonosz Erők birodalmának tartja, akik elragadták a saját otthonából! A villanyvilágítástól például iszonyodott az első időkben, csak nemrégóta barátkozott meg vele.

—Ez alátámasztja ezeknek az „ős-csiszíknek” és az Értelem Lovagjainak a szavát... - tűnődött el a királynő.

—Ha szabad megjegyeznem - szólt Kandi - annak valószínűsége hogy a jelenlegi technikai fejlettség mellett észrevétlenül eljussanak a felfedeztetési helyükre, egyszerűen nulla! Tehát vagy igazat mondanak, vagy olyan technikai ismeretekkel rendelkeznek, amiknek birtokában mindenképpen a hatalmukban vagyunk!

—Azt akarod mondani, hogy meg kell bízunk bennük?

—Nem feltétlenül kell teljes bizalmat szavaznunk nekik, de pusztán az elemi logikára hagyatkozva úgy vélem, fölösleges más elbánásban részesíteni őket mint bárki barbárt aki csiszí állampolgárságért folyamodik! Illetve, annyiból kell másként bánni velük, hogy e furcsa esetet célszerű titokban tartani, mert a barbárok nagyon érdeklődnének ezen emberek után, s emiatt megnőne a kémtevékenységük intenzitása ellenünk!

—Helyes! Akkor döntöttem! - szólt a királynő. —Mindenkit befogadunk, de nem maradhatnak mind egykupacban. Értelmes, kezelhető nagyságú csoportokra kell osztani őket, nem többen mint kétszázan lehetnek csak egy-egy csoportban, maguk dönthetik el hogy ki kivel marad, s elköltöztetjük őket különböző falvakba, ahol iskolába kell járniuk, legalább öt évig, ezalatt semmit nem kell dolgozniuk, ellátjuk őket mindennel, csak tanulniuk kell! Úgy kezeljük őket mint szeretett testvéreinket, öseinket, akik a régmúltból jöttek hozzánk! Csisziföldön belül a történeteket nem kell titkolni, a barbárok felé legyen teljes a hírzárlat! A magukkal hozott tárgyakat, hajókat, fegyvereket történelmi kutatás céljából múzeumba kell elhelyezni. Troggföldre pedig kutatócsoportot kell elindítani, egy alkirálynő vezetésével, hogy derítse fel ezt az ügyet a hasonmásokkal kapcsolatban, hogy hánynak is van hát igazi hasonmása! A célunkat azonban titokban kell tartani.

—Királynő! Nagyon szépen kérek, próbáld elérni hogy az itteni Nirmael kiszabaduljon és ő is Csisziföldre költözhessen! Nagyon sajnálom őt, hiszen az is én vagyok, és ő sem tett semmi rosszat, csak a papok ellen küzdött mint én!

—Hogyne, én is kíváncsi vagyok a hasonmások összegyűjtését, mert hátha vizsgálatuk kiderít valamit!

—Mit? - kérdezte Kandi.

—Nem tudom! De semmit nem veszítünk vele! Természetesen csak önkéntes alapon gyűjtögetjük őket, aki nem akar jönni, ne jöjjön, senkit nem kényszerítünk! A csoport célját titokban kell tartani, békés turistaként kell odautazni. De különösen ezt a Nirmaelt kell megszerezni, mert nagy papellenessége tetszik nekem, és ez a Dalgeron érdekel nagyon, mert tőle sok mindent megtudhatunk arról a másik világról! Emiatt előnyös volna ha az itteni Nirmael és Dalgeron elmenne erre a kis expedícióra. Vállaljátok? - nézett rájuk.

—Mi az hogy, boldogan! De csak mint csiszí állampolgár! - válaszolta Dalgeron.

—Másképp nem lehet! - mosolygott a királynő.

—Én is szívesen megnézem az itteni Troggföldet - válaszolta Nirmael - bár még tulajdonképpen Csisziföldet sem láttam!

—Arra ráérsz később is! A testvéred bajban van! - és Dalgeron megsimogatta Nirmaelt.

—Hát nem haragszol rá, amiért lelőtt?

—Csöppet sem, hálás vagyok neki inkább, mert másképp soha meg nem találalak!

—Nem lesz furcsa neked, hogy két Nirmaeled van?

—Csisziföldön még te sem vagy az enyém!

—Dehogynem! És ő is a tied lesz! Nem is akarom hogy másé legyen!

—Elég az enyelgésből! - szólt szigorúan Tiorícia. —Készüljetez inkább! Már holnap indultok! Nudanóra persze nem megy veletek, neki a népe közt a helye, és már indulhat is hogy elmondja nekik a jó hírt: mindenkit befogadunk! Az öt év tanulásig mindenki a kijelölt faluban kell maradjon, azután természetesen oda költözik Csisziföldön belül ahová csak óhajt, teljes jogú csiszí polgár lesz maga is!

Nudanóra felállt, köszönt, s már indult is.

—Várj csak! - szólt utána Tiorícia. —Úgy látom sánta vagy, igaz?

—Igen, királynőm! Nem mozog a térdem.

—Valószínűleg elszakadt egy ideg a lábamban. Ez nálunk már régen nem komoly baj.

—Igen, az orvosnők is ezt mondták amikor megvizsgáltak! De azt is hogy ez nem olyasmi amit megtesznek barbárokért, mielőtt meggyógyítanak, az kell hogy úgy döntsél, hogy csiszi vagyok! - és szomorúan elmosolyodott. —Mintha nem lennék én magam is csiszi királynő!

—Királynő többé nem lehetsz, de épp most döntöttem úgy, hogy csiszi vagy! És ha jól tanulsz, megbecsült tagja lehetsz közösségünknek! Akkor tehát amint közölted a társaidal a jó hírt, menj el az orvosnőkhöz, s nekik is elmondhatod hogy már nyugodtan meggyógyíthatnak.

—Hinni fognak nekem?

—Természetesen! Kandi értesíti őket addig.

Nudanóra elment, Tiorícia pedig így szólt:

—Kandi, légy oly kedves készítsd el Dalgeron és Nirmael útlevelét – ez tudjátok nem nekünk fontos, csak a barbároknek – és rendelkez, hogy hozzanak nekik egy-egy rezonanciapisztolyt!

—Hát azt is kapok?! - derült Dalgeron arca széles mosolyra.

—Persze, ez szabványos csiszi turistafelszerelés!

—Régi vágyam egy ilyen!

—Rögtön gondoltam! Holnapig kapsz egy etut is, te is Nirmael, de számítsatok rá hogy mások előtt, mármint barbárok előtt, nem lesz hajlandó képet adni magáról.

—És hogy néz ki fizikailag?

—Amilyent éppen óhajtasz. Lehet hajpánt, övcsat, cippzár húzókája, szinte bármi, mert olyan kicsi.

—És nem sérülékeny?

—A nyílt lángot kivéve szinte mindent kibír.

—Akkor én azt szeretném, ha egyszerűen beültetnétek a fejbőröm alá, mint egy vékony lemezkét! - kérte Dalgeron. —Akkor biztos nem veszítem el!

—Ezt megtehetjük! - bólogatott a királynő. —Tetszik a gondolkodásod, hogy komolyan veszed az ilyen ügyeket.

—Nekem is tetszik hogy ilyen sokra becsül bennünket etukat! - örvendett Kandi is.

—Elárulom hogy Kandi is belém van ültetve, bár nem a bőröm alá! - mondta Tiorícia. —Gyermekkoromban elvesztettem egyik hüvelykujjam körmét véglegesen, nem nőtt többé ki, helyett műköröm van rajta, s e köröm éppen Kandi.

—Én is ugyanúgy kérem az én etumat, mint Dalgeron! - szólt Nirmael.

—Kandi, értesítsd Jio alkirálynőt, hogy ő lesz Dalgeron és Nirmael kísérője! Természetesen Jio minden parancsának engedelmeskednetek kell!

—Eszünk ágában sincs ellentmondani egy alkirálynő szavának! - biztosította őt Dalgeron.

* * *

—Létszámellenőrzés! - hallatszott a folyosóról az üvöltés, és a robaj is ahogy az ör végighaladva a cellák során, megpüfölte azok vasajtáját a gumibottal.

Ilyenkor le kellett szállni az ágyról, sorbaállni az ajtó előtt, ami ugyan a legtöbbször nem nyílt ki, de a kis nézőkén az ör mégis beleshetett, és leellenőrizhette, hogy megvannak-e mind, akiknek odabent kell lenniük.

Nirmael cellájában tízen voltak. Véleménye szerint a börtön építéskor legfeljebb hat személyre tervezték szobáját: három kétszemélyes emeleteságyra. De az utóbbi napokban még két pótágyat állítottak be ide, s az addig is pokoli légkör még elviselhetetlenebbé vált.

Nirmael gyűlölte ezt az életet. Arra is hamar rá kellett jöjjön, hogy nem a fegyörökkel van a legtöbb baj. Azok ugyan kiabálnak néha, de inkább csak akkor, ha ellenkeznek velük. A kegyetlenkedés nem szokásuk. Másra sem vágnak mint hogy rendkívüli események nélkül leteljen a napjuk, aztán hazamehessenek a családjuk körébe. Hanem a pokol, az a többi ember!

A cellatársak. Szó szerint egymás idegeire mentek. A kis cellában mindenkinek a legapróbb rezdüléséről is tudomást szerez a másik, hallani egymás szellentését – sajnos érezni is lehet az eredményt – a hely olyan kicsi hogy egyszerre nem is fér el mindenki a padlón ha leszáll az ágyról, legfeljebb szorosan összepréselődve, mint a heringek a szardíniásdobozban.

Ami azonban a leginkább megalázta Nirmaelt, az az volt, hogy az illemhely is a cellában volt, mindössze egy vékony függöny választotta el a cella többi részétől, s így valahányszor a szűkségét ment végezni, erről tudott mindenki más is. S hogy a dolog még keservesebb legyen, az egészet olyan kis helyre zsúfolták be, hogy sehogy másképp nem lehetett ráülni, csakis oldalra fordulva, ez egyrészt szokatlan volt neki, másrészt így a függöny alól mindig kilógott a lábfeje, méginkább jelezve hogy ott tartózkodik.

S ha kicsit bűdösebb jött ki belőle - ez pedig gyakran előfordult az itteni pocsék koszt miatt - máris üvöltöztek a többiek:

—Hé, húzd már le hercegnő!

Nem mintha dicsekedett volna azzal hogy hercegnő, de a börtönben mindenki tudott sőt megtudott mindent a másiktól. Őt ezzel gúnyolták.

Különben sem becsülték valami sokra. Soha senki nem látogatta, nem küldtek csomagot neki, s az ilyen embernek, hacsak nem rendelkezik rendkívüli erővel, nincs odabent sok becsülete. Azért nincs, mert nem várhatnak tőle semmi ajándékot.

Alig vezették be ide az ítélet után, máris elébe állt egy hatalmas, nagy darab nő, akit gyilkosságért ítélték el, mutatoujját a mellének bökte, s így szólt:

—Hé, vannak rokonaid?

Nirmael az igazsághoz híven megmondta hogy él ugyan egy öccse valamerre a világban, de régóta nem tartják a kapcsolatot egymással.

—Fog neked valaki csomagot küldeni? - kérdezte erre a nő.

Erre Nirmael azt válaszolta, hogy szerintem nem.

—Akkor ezentúl te takarítasz! És ne ellenkezz mert én vagyok a zárkaparancsnok, s ha nyavalyogsz, akkor szétverem a pofádat!

Nirmael az első pillanatban majdnem azt mondta, hogy akkor már kezdheti is a verést, de azután meggondolta magát, és nem félelemből. Miért is ne takarítana? Amíg dolgozik, jobban megy az idő!

De attól még gyűlölt mindent és mindenkit. A cellatársait is. Igazi bunkóknak tartotta valamennyit. Hogy mennyire azok voltak, kiderült már a beszélgetéseikből is.

Meg a viselkedésükből.

Volt a zárkában egy régi fekete-fehér televízió. Nirmael sokszor kívánta azt, bár romlana el! Neki ugyanis csak bosszúságot okozott. Állandóan működött, a többiek nem engedték kikapcsolni csak késő éjjel, de hiába működött, Nirmaelt nem szórakoztatta, mert a többiek sosem tudtak megegyezni abban, melyik csatornát nézzék, s általában mire Nirmael elkezdte volna élvezni a műsort, mire beleélte volna magát a történetbe, mire kicsit elfeledkezhetett volna arról, hol is van, mire legalább képzeletben kirepülhetett volna a börtön falai közül - addigra átkapcsolták valami más adásra.

Nagyon ritka volt hogy egy filmet végignézhettek. S legtöbbször az is olyasmi volt, amit míg szabadon élt, véletlenül sem nézett volna meg, mert nem érdekelte.

Most alig ért az őr hozzájuk, bekukucskálás helyett kinyitotta az ajtót. Ez már önmagában is szokatlan volt. Hát még amit ezután mondott!

—Nirmael Mirkia Baldea hercegnő, legyen szíves és fáradjon beszélőre!

Ez az őr eddig is hercegnőnek szólította őt, mint a cellatársak is, de mindig gúnyosan. Most azonban elsorolta mindhárom nevét, és egyáltalán semmi gúny nem csengett a hangjában.

—Beszélőre? Én?! - csodálkozott Nirmael, de már húzta is fel a cipőjét a papucs helyébe, s ment is. Egy kis beszélgetés mindig változatosság, csak azt nem értette, ki és miért akar beszélni vele.

De kérdeznie sem kellett. Ahogy mentek a folyosón, az őr maga hozta szóba a Nirmaelt leginkább érdeklő témát.

—Ejnye picinyem, hát miért nem mondtad nekem korábban, hogy neked csiszi barátaid vannak?!

—Nekem?! - ámult el Nirmael.

—Hát! Bizony ha korábban szólsz, sokkal kellemesebben is eltölthettük volna ezt az időt! - és a természetes, középkorú asszony nagyot sóhajtott. —Bár nekem volnának csiszí barátaim!

—De hát én senkit sem ismerek Csiszíföldről!

—Pedig nagyon érdeklődnek magácska után! És most már felesleges a hazudozás, úgymint kiderült minden!

—Miféle minden?

—Hogy csiszí összeköttetések vannak! No persze, sejthettem volna! A terroristákat mindig támogatja valaki! Miért is ne éppen Csiszíföld, ugyebár! Hiszen ők is vallástalanok! Persze nem akarom én szidni őket! - tette hozzá gyorsan.

Nirmael elgondolkozott. Valóban segítségére sietne a hatalmas Csiszíföld, pusztán mert papok ellen harcolt?! Éppenséggel nem lehetetlen, bár Csiszíföld nem szereti a terroristákat. De a papokat sem.

—Most kihez megyünk?

—Az ügyvédje, Mjenzsen óhajt beszélni kiskegyeddel! - válaszolta az őr, aki hallhatóan azt sem tudta izgatottságában, hogy tegezze vagy magázza őt, így aztán keverte a kétféle megszólítást.

—Na, akkor attól sem sok jót várhatok! - válaszolta csalódottan Nirmael. —Az a hülye nem is ügyvéd, hanem egy balfasz! Semmit nem csinált a tárgyalásom alatt, egyedül azt tanácsolta, hogy ragaszkodjam az ártatlanságomhoz, de különben vallomást se tegyek, mert még olyat mondanék ami súlyosbítja a helyzetemet! Ez volt az egyetlen tanácsa, s még ez is rossz tanács, mert ha mindent bevallok őszintén, talán megúszom életfogytiglan helyett tizenöt évvel!

A fegyőr sokat tapasztaltan kuncogott.

—Ugyan már virágszám, nagyon zöld vagy te még! Sejtetnéd, óriási különbség van ám közöttük hogy valakinek kirendelt ügyvédje van, aki Állam Bácsitól kapja a díjazást, ami talán ben-zinköltségre sem elég, vagy Csiszíföld fizeti meg! Mert az utóbbi esetben az ügyvéd szerintem még a hugyozásra is sajnálja az időt, és semmi más üggyel nem foglalkozik, csak a tieddel!

—Ebben lehet valami - tűnődött Nirmael - de miért érdeklém én Csiszíföldet?!

—Azt magának kell tudni! De biztosíthatlak, nagyon hamar kikerülsz te innen! S a hátralevő idő is sokkal kellemesebb lesz mint az eddigiek! Ha bármi kívánsága van kiskegyednek, forduljon csak bizalommal hozzám vagy bárki máshoz a személyzetben!

—Ugyan miért? Nincsen nekem arra pénzem!

—Nem is kell, megkaptuk mi már azt bőségesen!

—Ki az a „mi”?! Talán bizony Csiszíföld megvásárolta az egész börtönt?! - nevetett Nirmael, s kivételesen most az ő hangja volt gúnyos.

—Pontosan! - válaszolta a fegyőr, s ettől a váratlan beismeréstől Nirmael majdnem hasraesett, úgy meglepődött. —Mert az lehet - folytatta kísérője - hogy odafönt - és fejével a plafon felé intett - a miniszterek, meg egyéb nagy fejek hajlandóak néha ellenkezni Csiszífölddel, de én aztán túl kicsi pont vagyok hozzájuk! Ki vagyok én, hogy ellentmondjak, tiltakozzam, amikor egy csiszí alkirálynő szólít fel valamire?!

—Micsoda?! Egy alkirálynő?! - és már másodszor történt meg hogy Nirmael majdnem elesett meglepetésében. De az őr időben elkapta a karját.

—Bizony! Úgy hívják hogy Jio. Nem ismered?

—Nem! - rázta a fejét Nirmael.

—Na mindegy! Engem mindenesetre megkérdezett, mit akarok: vérdíjat tűzzenek ki a fejemre, ami az ő szokásuk szerint az itteni éves átlagfizetés százszorosa, vagy inkább annak örülnék ha ezt a pénzt az én élő kezembe számolnák le! Gondolhatod hogy mit választottam, mert bölcs ember vagyok én!

—És ezt csak úgy el mered mondani nekem?! - ámult Nirmael.

—Miért ne, ha kijutsz innen úgymint megtudod mert elmondják a barátaid! Ráadásul nemcsak én lettem lefizetve, de a börtön minden más alkalmazottja is! Nem hiszem hogy lett volna olyan hülye, aki a másik változatot szeretné! Különben is: nem kértek tőlünk olyasmit hogy szöktessünk meg téged! Csak azt hogy amíg itt vagy, minden kívánságodat teljesítsük!

—És ha később derül ki minden?

—Bizonyíték nélkül semmit nem tehetnek ellenem! És úgysem beszélsz te itt senkinek semmit, azután, mert egészen biztos vagyok benne hogy Csiszíföldre visznek a barátaid!

—Ott még úgysem voltam! - vont vállat Nirmael. —A börtönnél csakis kellemesebb lehet...

—Az már biztos! - bólogatott a fegyőr. —De addig sem lesz okod panaszra! Csak kérj bármit és teljesítjük!

—Nekem már az is öröm volna, ha magánzárkába raknának, ahol senki nem látja amikor üritkezem!

—Ő szívecském, erre mi is gondoltunk! A társaim már javában dolgoznak az új lakosztályodon, mire vége a beszélőnek, már oda térhetsz vissza, nem lesz panaszod rá!

—Ez hihetetlen!

—Á, dehogy! S mit kérsz reggelire? - azzal a fegyőr egy papírlapot vett elő a zsebéből, s olvasni kezdte. —A választék bőséges: van pácolt pontyszelet ikraöntettel, pácolt marhanyelv, aszpikos sonka, borjúvelő hagymaszósszal, vesepecsenye, sertéscomb gombakörettel saját levében, pulyka sültve, almaszósszal, vagy húsféle szalámi, ötvenféle sajt, s akkor még nem beszéltem a különböző gyümölcsökről és lekvárokról...

—Miről beszélsz te?! - kiáltotta végképp megzavarodva Nirmael.

—Arról ott! Nézz csak ki az ablakon! - mutatott ki a fegyőr. —Látod ott azt ni? Csomagod jött, picinyem!

—Miféle csomag? Nem értem!

—Hát az a nagy pótkocsis kamion, az a huszonhatkerekű! Elég nagy ahhoz hogy észrevedd, még ha rövidlátó volnál is! Az a te csomagod! Természetesen roskadásig meg van töltve, a legfinomabb csiszí konzervekkel, amiket csak fel kell melegíteni! De akad benne néhány kényelmi berendezés is, azokat most viszik a lakosztályodba!

—Egy egész kamionnyi csomagot küldtek nekem?! - ámuldozott Nirmael.

—Nemcsak a csomagokat, azt hiszem a kamion is a tied, bár ennek nincs nagy jelentősége. És pótkocsis kamiont! Remélem nem kevesled?!

—Nem, nem, dehogyis, de ez... ez...

—Ó, hát a csiszík általában mindent túlzásba visznek! S persze nyugodtan megtehetik, amilyen dögnagy hatalmas ország az, s főleg amilyen gazdag...! Nesze, itt az étlap, ha döntöttél mi kell, csak szólj, boldogan elkészítik neked! - nyomta a papírokat Nirmael kezébe a fegyőr. Azzal már el is érkeztek a beszélő helyiségéhez.

Mjenzsen ügyvéd olyan mélyen hajolt meg Nirmael előtt, hogy homloka szinte a földet verte.

—Jó híreim vannak számodra, fenséges hercegnő! - kezdte azonnal.

—Ugyan mi? Harmadolták a büntetésemet?

—Eh, az a bunkó fegyőr még nem mondta el hogy egy csiszí alkirálynő érdeklődik kegyességed után?! Szó sincs harmadolásról, hamarosan kikerülsz innen, sőt, ártatlannak nyilvánítva!

—Majd ha a Télapó vöröset pisil a felhőkön ülve! - legyintett Nirmael. —Ez valami óriási tréfa!

—Csöppet sem! Nem győzöm ugyanis dicsérni magamat, mert csodálatos tanácsot adtam a tárgyaláson!

—Haha!

—Bizony ám! Nem kétlem, ha mást mondok, Csiszíföld akkor is megszerzi azt akit nagyon akar, de mennyivel könnyebb és szebb így! Te ugyanis hercegnőm, semmit nem vallottál, egyedül csak annyit mondtál hogy ártatlan vagy! S nagyon jó ez így! Az egyetlen komolyabb bűn ugyanis amivel vádolható vagy, az Dalgeron kommandóparancsnok meglövése. Csakhogy ez a Dalgeron nem halt meg!

—Nem, de megtébolyodott!

Mjenzsen vállat vont.

—Vagy igen, vagy nem! A csiszík mindenesetre azt mondják, hogy Dalgeronnak megjött az esze, és hamarosan vallomást fog tenni, méghozzá olyat, ami téged tökéletesen tisztáz! Azt fogja vallani, hogy határozottan emlékszik arra aki őt meglőtte, de az még csak nem is hasonlított rád! Ellenben látott téged mint foglyot a terroristák között!

—Hülyeség! Mi van ha megkérdezik, miért volt rajta az ujjlenyomatom a pisztolyon?!

—Természetesen mert amint lehetett, kézbe fogtál egy pisztolyt, hogy védekezz rabtartóid ellen!

—És ha megkérdik, miért nem mondtam eddig hogy fogoly voltam?

Mjenzsen csak fölényesen nevetett.

—Eh, csekélység! Épp itt mutatkozik meg páratlan zsenialitásom a múltkor adott tanács miatt! Hiszen te, hercegnőm, mondtad akkor hogy ártatlan vagy!

—De mást nem!

—Igen, de csak azért, mert téged, egy igazi nemest, egy született hercegnőt felháborított hogy közönséges terroristának néznek! Te mondtad hogy ártatlan vagy, és ennél jobban nem vagy hajlandó védekezni a csöcselék vádjaival szemben! Vagyis a nemesi büszkeség, a gőg pajzsa mögé kell vonulni! S ez nem is lesz hihetetlen, mert mindenki tudja, már megbocsáss hogy őszinte leszek, hogy az arisztokraták mind hülyék egy kicsit!

—Nocsak! Igen, így már valóban nem is olyan lehetetlen... - és Nirmael lelkében fellobbant a remény halvány sugara. —De miért vallana így az a Dalgeron?!

—Jaj hát bízd már ezt a csiszíkre! Ez az ő dolguk! Te csak tartsd magadat ahhoz, amit mondtam! Ártatlan vagy és kész! Mást mondanod sem kell csak ezt amit eddig, s legfeljebb azt, hogy semmi mást nem vagy hajlandó mondani, mert te hercegnő vagy, s elvárod hogy pusztán már emiatt is higgyenek neked! Minden más a mi dolgunk!

—Jól van, ezt megígérhetem - bólintott Nirmael - elvégre ebből semmi károm nem származhat! S mikor jutok innen ki?

—Valószínűleg egy hét múlva, akkor lesz ugyanis a tárgyalás! Ahonnan már szabadon távozhatasz!

—Gyanúsan korai az időpont!

—Miért, nem voltál még eleget idebent?

—Dehogy, sőt! Utálom az olyan ajtókat, amiken nincs kilincs belülről!

—Hát akkor?! Tudod hercegnőm, az igaz hogy a bíróság nem szereti ha beleszólnak a dolgába, de a csiszík nem is azt kérték hogy így vagy úgy ítélkezzenek, csak hogy mielőbb tárgyalják le az ügyedet a perújrafelvételnél! Ha pedig nem kell törvényt szegni, senki nem veszik össze szívesen éppen Csiszifölddel! Ráadásul ha egy csizí azt mondja hogy új bizonyítékok merültek fel az ügyedben, akkor azt mindenki komolyan veszi, mert nem szokásuk hazudni!

—Pedig most ezt teszik! - jegyezte meg Nirmael.

—Csöppet sem! - tiltakozott Mjenzsen. —Legjobb tudomásom szerint Jio alkirálynő nem mondta hogy ártatlan vagy! Csak azt, hogy Csisziföld szeretné ha újratárgyalnák az ügyedet, mert fontos új tények kerülhetnek napvilágra Dalgeron vallomása alapján! Ez nem hazugság! Az lehet hogy Dalgeron hazudni fog, de Dalgeron nem is csizí, főleg nem alkirálynő! Képzelted, mennyire megkavarta ez a bejelentés az igazságügy berkeit! Csisziföld közbelép érted, ő ti összes szentek! És mekkora melléfogás, ha kiderül hogy már egy éve ártatlanul csücsülsz fegyházban! Ajaj! Nem is vitás, hogy olyan gyorsan igyekeznek újratárgyalni téged, ahogyan az csak emberileg lehetséges!

—De mit akarnak tőlem a csiszík, miért kellek én nekik?!

—Azt velem nem közölték! - mosolygott Mjenzsen. —Majd tőlük biztos megtudod, amikor kijutsz innen! Csak bízz bennem, s tégy úgy, ahogyan mondtam!

—Úgy látom, lényegesen több figyelmet szentelsz az ügyemnek, mint korábban!

—Nem is tagadom! - válaszolta Mjenzsen. —Ugyancsak alaposan megfizettek, s ha sikerül bebizonyítanom az ártatlanságodat, óriásira növekszik a hírnevem is!

—És nem zavar hogy tudod jól, mégis bűnös vagyok?

—Csöppet sem! Engem soha nem érdekelt az igazság, mindig csak a törvény! Rossz ügyvéd is lennék, ha nem így gondolkodnék! No meg aztán... Tudod, kényelmes arra az álláspontra helyezkednem, hogy nem is vagy te bűnös, mert az a bűnös, akit Csisziföld annak tart!

—Ennyire szereted a csiszíket?

—Én?! Ugyan már! De Csisziföld a maga elveivel sokra vitte, s bolond lennék, ha szembehelezkednék ezzel a hatalommal, amikor ennek szolgálata fölöttébb előnyös is nekem! De ha szabad javasolnom, ne az én erkölceimmel foglalkozzunk, hanem az előttünk álló feladattal! Éppen ezért én most magadra is hagylak, hercegnőm, mert dolgom van a minisztériumban, természetesen éppen a te ügyedben...

Nirmael zúgó fejfel ballagott vissza a cellájába. Lehetséges hogy valóban szabad lesz?! Alig bírt a hirtelen fellobbant reménységével.

—Nem arra! - szólt az egyik kanyarnál hozzá a fegyőr. Ez nem az a fegyőr volt aki idekísérte, de ez is nagyon udvarias volt vele.

—Hát hová megyünk? - kérdezte Nirmael.

—A celládba, de az nem a régi!

—Nem?

—Nem. Hiszen magánzárkát kértél! Tessék, már itt is vagyunk! - és kinyitotta előtte az ajtót.

Nirmael belépett. A cella ugyanakkora volt mint a régi, de ebben egyetlenegy földszintes ágy volt csak, neki, s ez sem a megszokott vaságy, hanem duplaszéles, puha, mellette néhány paplan, párna, a korábbi plédek helyett. A padlón végig puha, süppedős szőnyeg. A sarokban asztalka, rajta néhány virág, a másik sarokban másik asztal, rajta óriási, 72 centiméteres kép-átlójú távirányítós színestelevízióval. A televízió tetején képmagnó. A tévéasztal alatt nagy kartondoboz, benne legalább kétszáz műsoros videokazetta. Nirmael ágya mellett a földön egy zenetorony, benne magnóval, rádióval, CD-vel. Mellette legalább ötszáz műsoros CD.

—Mi ez?! Még sztereó zene is jár a raboknak?! - kérdezte elképedve Nirmael.

—Nem sztereó! - rázta meg a fejét az őr. —A sztereó, az mindössze két hangfal, s az túl rossz a csiszíknak! Ez kérlek tetrafónikus! - azzal körbemutatott a cellában. Mind a négy sarokba fel volt szerelve egy-egy hangfal.

Nirmael azon töprengett, nem ment-e neki is el az esze mint Dalgeronnak, mert ezt talán csak álmodja. Végül úgy döntött, ha álom is, szép álom, tehát egyelőre nem akar felébredni belőle.

—Könyvek nincsenek? - kérdezte.

—Dehogynem, van az is, valami nyolcezer ha jól hallottam, de az nem ezzel a kamionnal érkezett, azt egy másik hozza nemsokára! Mindjárt érkeznek viszont a faliszőnyegek!

—Fürdőszoba nincs? - kérdezte szemtelenül Nirmael.

—Az sajnos nincs, elvégre nem számítottak arra a börtön megépítésénél hogy a csizík egyik barátját kell vendégül látnunk! De azonnal jön a lakatos, és szerel fel kilincset ide belülré is, aztán itt a közös fürdő közvetlenül a szomszédban, természetesen akkor mész át oda amikor csak akarsz, melegvíz mindig lesz! Sétálni az udvarra is tetszésed szerint mehetsz ki, őrizet nélkül, mert rád többé nem vonatkozik a napirend! Egyedül a börtönből nem engedhetünk ki, de azon belül szabadon közlekedhetsz, bárkit meg is látogathatsz!

—Hát jó! - felelte Nirmael, és hanyattvágta magát az ágyon. —Akkor jöjjön a lakatos! De ne csak az ajtót csinálja meg, hanem szereljen valamit a kukucskálóra is, természetesen belülről, mert utálok ha leselkednek utánam! Azokat a nyílásokat tehát tessék mielőbb eltüntetni! Attól hogy öngyilkos leszek, ezek után igazán nem kell félnetek, bolond lennék megöngyilkolni magamat, amikor egy hét után szabadulok, és repülök Csisziföldre! Aztán máris jöhet a reggeli, azt hiszem aszpikos marhanyelv megteszi első fogásnak! Kérek hozzá kecsketejet ha van, meg sültkrumplit három tükörtojással! A tojásokat úgy süssétek meg, hogy a sárgája lágy maradjon! De nehogy szétfolyassátok a sárgákat, mert azt utálok, rontja a szépérezkemet! És kérek a műanyagkések helyére tisztességes evőeszközöket, nem kell félnetek tőle hogy elvágom a torkomat! És jó lenne ha beszerelnétek ide az ágyam mellé egy csengőt, hogy jelezhessek a személyzetnek, ha akarok valamit! - és Nirmael kíváncsian figyelte, most mi lesz. Nem lépte túl a megengedhető határt?!

Nem lépte túl. A fegyőr szabadkozni kezdett, hogy jelzőcsengőt még nem szereltek be, pedig gondolhattak volna rá!

—De erre nem is lesz szükség, mert valamelyikünk állandóan az ajtó előtt fog ülni, elég ha csak kiáltasz neki!

—Hát nem bánom, ha nekem csak ennyi kényelem jut... - sóhajtott Nirmael. —Na gyerünk, masszírozz meg akkor! - fordult hasra az ágyon.

—Parancsodra, fenséges hercegnő! - és a börtönőr engedelmesen megmasszírozta Nirmael hátát.

Ugyanazon a napon amikor Mjenzsen ügyvéd felkereste a börtönben Nirmaelt, Dalgeron is látogatót kapott a bolondok házában.

Persze e rossz hírű intéményt nem úgy nevezték hivatalosan hogy bolondok háza. Rendes neve ez volt:

„Központi Trogg Ideg- és Elmeegógyászati Megfigyelő, Kezelő és Utógondozó Szakrendelő”.

Mindazonáltal ez a hosszú cím mégiscsak azt jelentette hogy itt az örültekkel foglalkoznak. És Dalgeront annak tartották, tehát ide került.

—Gyere csak próféta! - szólt a nagydarab, keménykötésű ápoló Dalgeronhoz aznap ebéd után.

—Látogatód érkezett!

Vallásos téveszméi miatt csak úgy emlegették Dalgeront egymás között, sőt sokszor előtte is, hogy *próféta*.

—Ki az?! Melyik gonosz jelenés kísérti már megint nyugalmasodat?!

—Megint a roham jött rád? Mindössze az ikertestvéred akar látni! - azzal véginezett Dalgeron nyomorúságos, lesóványodott testén, s így szólt:

—Mindenesetre jobban néz ki, mint te!

—Nekem nincs ikertestvérem! Ez is valami istentelen jelenés lesz, mint minden ebben a világban! Vigyetek vissza Troggföldre, az erény otthonába! Nem akarok itt élni a pogányok között!

—Troggföldön vagy, te hülye! Mondtuk már neked! Na gyere a testvéredhez, hátha az jó hatással lesz rád!

—Nem akarom! Senkit sem akarok látni!

—Jó, akkor mindjárt hozok egy kis szurit hogy megnyugodjál!

—Nem, nem, nem kell injekció!

—Gyere akkor mert beléd nyomunk egy újabb adagot, aztán görcsölhetsz ismét órák hosszat!

S Dalgeron követte az ápolót.

—Ott ül bent a testvéred - intett az ajtó felé az ápoló - de viselkedj rendesen és ne üvöltözz, mert akkor bemegyünk és kénytelenek leszünk kényszerzubbonyba dugni vagy az ágyhoz költözni, s ugye tapasztalhattad hogy az nem jó?! Meg ne próbálj tehát verekedni, de még kiabálni sem!

—Jó lesznek! - ígérte ijedten Dalgeron.

Az ápoló kinyitotta az ajtót, s így szólt a benti férfihez:

—Itt a testvére uram! Maradjak itt a biztonság kedvéért?

—Nem, köszönöm, fölösleges! Meg tudom védeni magamat, sokkal erősebb vagyok mint ő, ráadásul értek a küzdősportokhoz is! És nem lesz vele semmi baj, értek a nyelvére!

—Jó, de azért a közelben maradok, mert az ipse enyhén közveszélyes! Ha valami van, csak kiáltson, meghallom! - és az ápoló becsukta maga mögött az ajtót.

—Na, megismersz, pajti? Látod hogy én te vagyok?! - kérdezte Dalgerontól a látogatója.

És Dalgeron csak ámult! Aki e szavakat kérdezte tőle, az is valóban Dalgeron volt!

De milyen Dalgeron! Izmai úgy duzzadtak, hogy szinte szétrepesztették a ruhát! Dalgeron, a „próféta” úgy vélte, az ismeretlen fél kezével is fel bírná emelni őt a feje fölé.

Volt a helyiségben két szék, semmi más. A látogató leült az egyikre.

—Na fiam, csüccsenj le ide a másikra, aztán beszéljünk!

—Miről? És ki vagy te?!

—Én te vagyok! De ez mellékes is. Az a kérdés azonban hogy miről beszéljünk, nagyonis helyénvaló! Arról beszéljünk, hogy akarsz-e kikerülni innen!

—Igen, persze!

—Akkor azt kell tenned, amit én mondok neked!

—Megteszem, ha emiatt nem kárhozom el!

—Hagyd már ezt a marhaságot! Nem jöttél még rá, hogy egy teljesen más világban vagy?!

—De igen, nagyonis! Elragadtak a Gonosz Erők, ráadásul itt mindenki úgy tesz, mintha nem is tudna erről!

—Mert valóban nem tudnak. Egyedül én tudok erről!

—Hát te legalább hiszel nekem?!

—De még mennyire hogy hiszek! Hiszen én is Dalgeron vagyok!

—Dalgeron én vagyok!

—Te is Dalgeron vagy, de én is. Tudod mit? Hogy elkerüljük a félreértéseket amik e névazonosságból fakadnak, a továbbiakban csak én leszek Dalgeron, téged pedig harmadik neved után úgy hívunk majd én és barátaim, hogy Xutlanpac! Rövidebben, egyszerűbben, ha úgy tetszik hát becézve pedig így: Xutli! Erről a névről lemondok a javadra örökre, úgysem szerettem soha nagyon. S most már hogy eldöntöttük ki kicsoda: én Dalgeron és te Xutli, most már beszélhetünk a lényegről. Arról, hogy hogyan juss ki innen!

—Ugyan miért bízzam meg benned, aki elloptad a nevemet is, külsőmet is?!

—Azért picinyem, mert nincs más választásod! Ha Xutlika nem teszi azt amit Dalgeron bácsi mond neki, akkor Dalgeron bácsi feláll, itt hagyja Xutlikát, és Xutlika itt rohad el élete végéig! És tudod mit, meg is érdemelnéd! Ahogyan bántál a feleségeddel, hát az förtelmes! Szegény Nirmael! Pedig milyen remek asszony az! Bátor, jól főz, szép, okos, s az ágyban sem utolsó!

—Elloptad a feleségemet is?! - pattant fel Xutli, de Dalgeron meglökte, s visszazuhant a helyére.

—Pofa be fiacskám! Aki úgy bánik egy asszonnyal ahogyan azt te tetted, az örökre eljátszotta minden férfiúi jogát! De ne félj, nem verlek meg ha nagyon nem muszáj, mert tudom hogy te meg én egyek vagyunk, és csak neveltetésed tett ilyené! Különben is: te is kaptál tőlem egy nagy ajándékot, mondjuk úgy hogy a nő helyett, azért cserébe, de azt is elpazaroltad, nem becsülted meg!

—Miről beszélsz?!

—A testről! A tested valaha az enyém volt, s én tisztességesen kidolgoztam rajta minden kicsi kis izmot, éppoly erős volt mint most ez, de hagytad leépülni! Pfuj, milyen hitvány, girnyó alak lett belőled! Hogy te mit tettél az én csodálatos, erős testemmel! - fintorgott Dalgeron. —Mikor átkerültem ebbe, mely valaha a tied volt, újra kellett kezdenem a fáradtságos munkát, sportolhattam hónapszámra hogy ismét olyan testem legyen, amilyent szeretek! Szóval, picinyem, te csak egy szót se szólj, megfizettem én bőven azért az asszonyért, rendkívül fáradtságos munkával, de erről nem is mondok többet, mert még olybá tűnne mintha panaszkodnék, pedig erről szó sincs, mert bevallom, úgy tartom hogy jól jártam! Te azonban semmiképp sem érdemled meg, mert rúgdostad, karját törted, s még temérdek minden módon megaláztad, épp őt, ki pedig az Értelem Lovagjainak Nagymestere!

—Aha! Sejtettem régóta, hogy nincs rendben valami körülötte! Mindigis enyhén gyanús volt nekem! De csak kerüljek vissza valahogyan, és...

—Kuss! Ha csak rákiáltasz is Nirmaelre, aki az én feleségem, azonnal palacsintává verlek! Különben sem kerülsz vissza soha abba a borzalmas világba! Ráadásul olyan érzésem van, bár bizonyítani nem tudom, hogy azáltal hogy visszakerültem a magam világába, az a másik véglegesen megsemmisült! De persze ezt még nem érted! Nem is kell értened. Itt most az a lényeg a számodra, hogy ha ki akarsz kerülni innen, a diliházból, akkor nagyon figyelmesen meg kell hallgatnod, mert ettől függ, itt rohadsz-e amíg csak meg nem döglesz!

—És ha kijutok innen, hová kerülök?

—Csiszíföldre.

—Az micsoda?

—Azzal sem kell törődnöd. De ígérem neked hogy ennél ahol most vagy, sokkal jobb!

—Ott igazhitűek laknak?

—Nem. A te fogalmaid szerint veszélyes eretnekek, akik az Értelem Lovagjainak nézeteihez hasonlókat vallanak. De kapsz egy szép házikót ingyen, tisztességes munkát, bőséges ennivalót, és egyáltalán, sokkal szabadabb életed lesz mint itt!

—De hát mi történt velem hogy idekerültem?!

—Ezt is ráérsz megtudni. Na, mondhatom hogy mit tegyél?

—Igen, igen, persze!

—Ugye tudod hogy itt örültnek néznek?

—Igen.

—Azt kell mondanod amint holnap felébredsz, hogy sokkal jobban vagy, és már nem kínoznak vallásos téveszmék, és...

—Tagadjam meg a hitemet?!

—Te tényleg bolond vagy! Ki akarsz jutni innen, vagy nem?!

—Igen, de...

—Magadban azt gondolsz amit akarsz, de átmenetileg engedményeket kell tenned! Nem szabad például hogy imádkozni lássanak! Ha már kijutottál, nem bánom hogy milyen zagyvaságokat hordasz össze az istenekről, de előbb jussál ki!

—Jó, tehát azt mondom hogy már nem vagyok vallásos, na és azután?!

—Azután azt mondod hogy már emlékszel a megsebesülésedre, hogy hogyan történt, és vallo-mást kívánsz tenni!

—Akar a nyavalya, nem akarom hogy megkínozzanak! És nem is emlékszem semmire!

—Az mindegy te hülye! És nem fognak megkínozni! Bíróság hallgat ki! Mondd azt, hogy rengeteg dologra nem emlékszel, s néha furcsa hangokat hallasz, arra azonban emlékszel hogy mi történt amikor megtámadtad a terroristákat!

—Mit csináltam én?! Miféle eretnek szekta az a terroristáké?!

—Nem kell hogy ezt tudd, nincs idő mindent megértetnem veled! Hanem értsd már meg, én tudom mit kell mondanod ahhoz hogy kijuss, s ezt kell ezért neked is megtanulnod! - és Dalgeron a zsebéből néhány sűrűn teleírt papírlapot szedett elő. —Ugye tudod, mi az, hogy ügyvéd?! Na hát, ezt egy ügyvéddel állítottuk össze! Meg kell tanulnod szó szerint, nem baj ha nem érted! Szerepelnek rajta azok a kérdések is, amiket lehetséges hogy feltesz neked a bíró, s oda van írva hogy erre mit kell mondanod, lehetőleg mint mondtam szó szerint!

—De hát mivel vádolnak engem?!

—Semmivel! Te csak tanú leszel!

—Az mindegy, mert a tanúkat is megkínozzhatják...

—De nem nálunk! Ez sokkal jobb világ, itt kultúrlények élnek!

—Ki lesz a vádlott?

—A feleséged. Azaz nem az, de éppen úgy néz ki! Hogy úgy mondjam, Nirmaelből is kettő van mint ahogy belőlünk is!

—Nem értem!

—Majd később elmagyarázom. Lényeg az, hogy Nirmaelt azzal vádolják, hogy téged majdnem megölt. Azt hiszik hogy attól örültél meg, hogy ő megtámadott téged. Már egy éve börtönben ül a szerencsétlen, és ki akarom szabadítani.

—Ha ő az Értelem Lovagjainak Nagymestere, akkor csak rohadjon a börtönben, nem érdekel!

—De engem érdekel, ráadásul ez a Nirmael aki börtönben van, nem is volt soha az Értelem Lovagja! Az a másik Nirmael volt!

—Túl zavaros ez nekem!

—Elhiszem, de szerencsére tényleg nem kell még értened! Vagy úgy vallasz ahogyan mondtam, vagy idebent hagylak! Na, olvasd csak el és tanulgassad!

—Ez túl sok, nem fog sikerülni megtanulnom ilyen rövid idő alatt!

—Ne félj, nálad maradhat, lefizetem az ápolót, hogy majd olvasgatni téged, még külön szó-bácskát is kapsz! De én ezentúl naponta meglátogatlak és kikérdezlek!

—És tényleg kijuttatsz innen? Megígéred?!

—Meg, ha azt teszed amit mondok!

—És akkor minden úgy lesz, ahogyan régen? Visszkapom Nirmaelt?

—Ezt ni! - mutatott neki fityiszt Dalgeron. —Még csak az kéne! Mindkettő az enyém lesz, tudd meg! Ráadásul az egyik, amelyik a tied volt régen, máris várandós a gyermekemmel! S nem is kell az neked, nem kell Nirmael neked, épp most mondtad, hogy hagynád szívesen börtönben!

—Persze, de csak addig, amíg én is itt vagyok a bolondok között!

—Csuda kedves pasas vagy, hallod-e! De ne is álmoldj ilyesmiről, csak szabadságot ígértem neked, nem nőt! Na, olvasd csak el és tanuld meg, akkor is ha nem érted! - és Dalgeron felállt.

—Várj, még sok kérdésem van!

—Semmiféle kérdésed nem lehet Xutlikám! Kevés az idő, ami van, az kell a tanulásra! Kapsz majd egy részletesebb magyarázatot, ígérem, de csak ha már kijutottál! Úgyhogy tanulgasd csak! - azzal Dalgeron kilépett a látogatóhelyiségből, és távozott.

CSISZÍFÖLD MENTŐAKCIÓJA a legnagyobb sikerrel zárult. A hét leteltével lezajlott Nirmael tárgyalása, óriási nyilvánosság előtt. Nirmael elképesztően gögös volt, minden porcikájából sugárzott a hercegnői méltóság, és továbbra sem volt hajlandó semmit sem mondani, csak annyit, hogy ő ártatlan, nem terrorista, kikéri magának a gyanúsítgatásokat! Egy hercegnő természetesen soha nem lesz terrorista!

Dalgeron meglehetősen zavarodottan viselkedett, de ragaszkodott hozzá, hogy az a nő aki rálőtt, még csak nem is hasonlított Nirmaelre, és ez volt a lényeg. Erre az ügyész megkérdezte Nirmaelt, miként lehet hogy egy pisztolyon, méghozzá azon amivel Dalgeront megsebesítették, az ő ujjlenyomatait voltak?

Ekkor megszólalt Mjenzsen:

—Tiltakozom! Az ügyész úr kérdésfeltevése véleményalkotásra készíti a vádlottat! Különböző is, semmi bizonyíték nincs rá, hogy az a pisztoly valóban Nirmael hercegnőé volt, hiszen számos gazdátlan, eldobált fegyvert lehetett ott találni!

—A tiltakozásnak helyt adok! - válaszolta Tumbur bíró.

—Felteszem akkor másképp a kérdést! - szól az ügyész. —Miként lehet, hogy a majdnem gyilkosság eszközévé vált pisztolyon csakis a vádlott ujjlenyomatát találtuk meg?

—Ismételten tiltakozom! A vádlott nem ujjlenyomatszakértő! - szól Mjenzsen.

—A tiltakozásnak ismét helyt adok! - szól a bíró. —Mindazonáltal, amennyiben a vádlott magyarázatot kívánna adni erre az érdekes tényre, úgy azt örömmel meghallgatjuk!

—Nem magyarázkodom, ez összeegyeztethetetlen lenne a hercegnői méltóságommal! - válaszolta azonnal Nirmael. —Engedtesse meg azonban nekem is egy kérdés! Kíváncsi vagyok, mit tenne az ügyész úr akkor, ha terroristák elrabolnák, fogva tartanák, s végül a keze ügyébe kerül egy gazdátlan fegyver! Meri-e azt állítani a nagyon tisztelt ügyész úr, hogy nem próbálná meg azt felhasználni önmaga védelme érdekében?! Csak ennyit akartam mondani, nagyon köszönöm a lehetőséget! - bólintott Nirmael a bíró felé.

Az ügyész zavartan krákogott.

—Mégis furcsa, hogy másnak az ujjlenyomata nem szerepelt azon a pisztolyon!

—Kérdezzünk meg erről egy ujjlenyomatszakértőt! - indítványozta Mjenzsen. Az indítványt, győzelme biztos tudatában, az ügyész is támogatta.

Bevezették a terembe azt a rendőrszázadost, aki az ujjlenyomatok azonosítását végezte egy évvel ezelőtt, a támadás után. Az első kérdés joga a védelemé volt.

—Elképzelhető olyan eset, hogy a fegyverhasználat után valaki más fogjon meg egy fegyvert, s annak keze maradéktalanul letörölje az eredeti ujjnyomokat? - kérdezte tőle Mjenzsen.

—Hogyne, ha elég sokat fogdossa a fegyvert!

—Nem kértem minősítést az időtartamra vonatkozóan! Csak az a fontos, hogy elképzelhető.

—Elképzelhető, de a vádlottnak igazán nem volt sok ideje a kezében a pisztoly mielőtt elfogtuk, tehát...

—Megkérem a tisztelt bíró urat, szólítsa fel a tanút, hogy csakis a kérdésekre válaszoljon, és a tényekre szorítkozzék, ne az elképzeléseire!

—Figyelmeztetésben részesítem a tanút! - bólintott a bíró. Mjenzsen észrevétele ugyanis tökéletesen helyes volt, márpedig Tumbur nem akart semmi törvényteleniséget elkövetni éppen ezen a tárgyaláson, amit szinte az egész világ nagy figyelemmel kísért, márcsak azért is, mert Csisziföld kényszerítette ki a perújrafelvételt.

Most az ügyész következett.

—Valószínűbb tehát hogy maga a vádlott a tulajdonosa a fegyvernek, s végig ő használta azt?

—Tiltakozom, mert ez a kérdés ismét véleményalkotást vár el a tanútól! - kiáltotta Mjenzsen.

—Ez igaz - vágott vissza az ügyész - de a tanú szakértőként lett megidézve, s így véleménye fontos, mert egyben szakértői minősítés is! És a védelem első kérdése is véleményalkotást követelt meg!

—A tiltakozásnak nem adok helyt! - intett a bíró. —Válaszoljon a tanú!

—Szinte kizártnak tartom, hogy ne a vádlott használta volna a kérdéses fegyvert!

—Csak ennyit akartam kérdezni! - bólintott elégedetten az ügyész.

—Van a védelemnek még kérdése a tanúhoz? - kérdezte Tumbur bíró.

—Igenis bíró úr! Ugye az ujjlenyomatok vizsgálatánál eleve abból a feltevésből indultak ki, hogy a vádlotté a fegyver?

—Mi másból, hiszen a vádlott nem is tagadta, hogy az övé lenne!

—De nem is mondta hogy az övé! Ugye úgy esett a dolog, hogy odaadtak önnek egy fegyvert és a vádlott ujjlenyomatait, s megkérdezték hogy talál-e a vádlottéval egyező ujjlenyomatokat a pisztolyon?!

—Igen, hiszen ez a szokásos ügymenet!

—Talált ilyen ujjnyomokat?

—Hogyne, sokat!

—Talált más ujjlenyomatokat is?

—Nem.

—Keresett más ujjlenyomatokat?

—Nem, de hát...

—Talált olyan ujjlenyomatokat, amiket nem tudott azonosítani?

—Voltak olyan töredékes ujjlenyomatok, amelyeknek a nagysága nem tette lehetővé az azonosítást, de ez egyáltalán nem szokatlan, és...

—Megvizsgálta a fegyver teljes felületét?

—Nem, de ez nem is volt a feladatom!

—Összefoglalom amit a tanú vallott, és felkérem a tanút hogy figyeljen, nem magyarázom-e félre a vallomását! - lépett közelebb a bírói pulpitushoz Mjenzsen. —Adtak neki egy pisztolyt, azzal a feladattal, hogy találjon rajta a vádlottéval egyező ujjnyomokat! Megvizsgálta a pisztolyt legjobb tudása szerint, s talált ilyen ujjnyomokat. Nem vizsgálta meg azonban a fegyvert abból a szempontból, hogy vannak-e azon más ujjlenyomatok! Annak ellenére nem vizsgálta meg, hogy szerepelt rajta több azonosíthatatlan ujjlenyomattöredék. Lehet sőt valószínű, hogy a fegyver más részein talált volna azonosíthatatlan, de teljes ujjlenyomatokat is! Mindez arra utal, hogy súlyos eljárási szabálytalanságok történtek! A vizsgálat arra az előzetes feltételezésre, előítéletre épült, hogy a vádlott eleve bűnös, s pusztán bűnösségére kerestek bizonyítékot, elhanyagolva azokat a jeleket, melyek ártatlanságára utaltak! Mindez elegendő volna már önmagában is ahhoz hogy bizonyítékok hiányában felmentessék, mindazonáltal Dalgeron kommandóparancsnok vallomása ennél is többre utal: ártatlanságára! Védencem magas, vörös hajú, karcsú, s azt hiszem még a harci cselekmények közepette sem lehet összetéveszteni egy alacsony, barna, kövérkés nővel, akit Dalgeron úr látott! Kérem a tisztelt esküdtszék, nyilvánítsák Nirmael Mirkia Baldea hercegnőt ártatlannak!

S valóban, alig tízpercenyi tanácskozás után megszületett az ítélet: Nirmael ártatlan!

Az ítéletet óriási hangzavar követte a zsúfolásig telt teremben. Mindenki kiabált, de némelyek éljeneztek, dicsérték is néhányan Nirmaelt, hogy mennyire meg tudta őrizni méltóságát, mások azt kiabálták hogy az egész csak politikai színjáték, mert nem mertek Csisziföld kedve ellen tenni.

A leghangosabbak az újságírók voltak, akik Nirmaelt az ajtó felé kísérték. Nirmael ugyanis mielőbb távozni akart, habár fogalma sem volt róla hogy hová menjen, ha kiért a bírósági épületből.

—Nehéz volt a fegyházban? - kérdezték az újságírók. —Mivel érdemelte ki Csisziföld figyelmét?! Mik a tervei a jövőre vonatkozóan?! Áll-e szándékában perelni az államot kártérítésért?!

—Nem nyilatkozom! - ez volt Nirmael egyetlen szava. Mielőbb ki akart jutni az épületből. Mjenzsen elkísérte, és kímélet nélkül szétlökdöste az újságírókat.

—Utat a védencemnek, utat, utat! Senkinek sem nyilatkozik! Persze hogy rossz volt neki a börtönben. Maguknak is az lenne! Elég ebből! A hercegnő fáradt, pihenni óhajt!

Végül kiérték az útra, de a riporterek itt sem hagytak nyugtot neki. Ám Mjenzsen egyenesen egy nagy fekete autóhoz vezette Nirmaelt.

—Ülj csak bele hercegnőm!

Nirmael engedelmeskedett, bár azt sem tudta kik várják. Habár úgy sejtette, a csiszík azok. Nem is bánta hogy találkozhat velük. Most megtud mindent.

De még nem a csiszík ültek az autóban, csak egy sofőr. Alig szállt be Nirmael, máris indított.

—Hová megyünk? - kérdezte a nő.

—A csiszí nagykövetségre! - hangzott a válasz.

Úgy is volt. S amikor odaértek, bevezették Nirmaelt egy olyan szobába, ahol már sokan vártak rá, s a reá várakozók között volt – önmaga is!

És éppen a tükörképe állt fel elsőként üdvözölni őt.

—Örülünk a kiszabadulásodnak, Nirmael! Hadd mutassak be neked mindenkit! Én például Nirmael Mirkia Baldea hercegnő vagyok!

—Nem értem!

—Most még nem is kell értened. De hogy elkerüljük a névazonosságokat, ezentúl én leszek Nirmael, te pedig Mirkia, jó?

—Nekem mindegy, de hát hogy lehet ez?! Eddig nem tudtam róla, hogy élne egy ikertestvérem!

—Én nem az ikertestvéred vagyok, én ténylegesen nem vagyok más, mint te magad! Mi ketten egyek vagyunk, sokkal inkább egyek mint az ikrek! Ezekből bemutatom neked a férjemet is, azaz a férjedet, mert mostantól ő a te férjed is, persze csak annyira, amennyire az Csiszíföldön lehetséges, tehát alig: ő az, és nem más ő mint Dalgeron, az, akit állítólag lelőttél! - mutatott Nirmael a férfira.

—Még mindig nem értem!

—Akkor megpróbálom megmagyarázni! - szolt most Dalgeron. —Elmesélek mindent, de ez hosszú lesz! Úgy látszik mostanában másból sem áll a dolgom, csak abból, hogy hosszasan mesélek és mesélek...

És Mirkia el is hitte amit Dalgeron mondott neki. Elhitte, mert először is neki kellemes volt ami történt vele, hisz megmenekült a fegyházból, másodszor meg elhitte, mert más magyarázata úgysem volt a történetekre.

—És mi lesz most velem? - kérdezte aztán.

—Jössz velünk Csiszíföldre! - válaszolta Jio.

—De én, izé... még szűz vagyok, és...

—Ajaj, kedveském, látom te is bedőltél annak a sok sületlenségnek, hogy Csiszíföld az erkölcs-telen cédák lakhelye! - cuppogott Jio alkirálynő. —Természetesen semmire nem kényszerítünk. Nem fognak megerőszkolni! És szét sem szednek darabokra az orvosaink. Igazából nem is ragaszkodtunk volna olyan nagyon hozzád, de Nirmael szerette volna ha az evilágbeli példánya sem senyved a börtönben, s az ő kedvéért lettél kimentve!

—Szeretném ha velünk laknál! - ölelte át őt Nirmael. —Mindig szerettem volna iker lenni, tudd meg!

—De akkor a férjed sosem tudja majd, hogy épp melyikünk a Nirmael, és melyikünk a Mirkia!

—Ez nem számít, mert nem vagyok rád féltékeny! Ha téged szeret, akkor is engem szeret, mert te meg én egyek vagyunk!

—De akkor ő is egy azzal a borzasztó másik Dalgeronnal, akiről nem sok jót mondtatok! Mi lesz azzal? Mert ha te ezé a Dalgeroné lettél is, és nem akarok azé a másiké lenni!

—Ugyan már! - legyintett Dalgeron. —Xutli már nagyon meg van ijesztve! Nem lesz azzal semmi baj, és persze nem is fog együtt lakni velünk, sőt, még egy faluban sem! Lassanként majd belőle is ember válik.

—Kijött már a diliházból? Azaz, úgy értem, mi lett vele a tárgyalás után?

—Csiszíföld hivatalosan kikérte Troggföldtől, hogy gyógykezelésben részesíthesse. Később majd bejelentik hogy meggyógyult, de nem akar visszatérni, és kész.

—Már a helikopteren kell lennie! - mondta Jio.

—Remélem örülsz nekünk? - kérdezte Mirkiát Nirmael.

—Persze, nagyon, csak... csak meglehetősen furcsa lesz úgy élnem hogy kettő vagyok, mert egy másik világból érkezett példányom is létezik...

—Ne hidd, hogy egyedül lennél ezzel! - nevetett Jio. —Azalatt az egy hét alatt míg a tárgyalásra vártál, számos más jövevénynek is megtaláltuk az itteni megfelelőjét. Te ugyan nem tudod hogy kikről van szó, vagy legfeljebb Dalgeron elbeszéléséből tudsz róluk, ha ugyan megjegyezted a nevüket, de veled tart Csiszíföldre Sztrecsá, Tunkudra és Maműjem is, vagyis az itteni példányok, és rajtuk kívül még legalább két tucatnyian! Lehet hogy mások is vannak, akiket még nem leltünk fel! Maműjem egyébként itt is koldus volt, de nem tud hegedülni. Ebben a világban a furulyához ért... Sőt, Tvikla párját is megtaláltuk, itt is Tumbur bíró leánya.

—S itt is karotány?

—Nem. Hogy úgy mondjam időben érkeztünk! - mosolygott Jio. —Lesz ám meglepetése Tumbur bírónak! El akartuk csábítani az itteni Tviklát magunkhoz, de erre nem volt szükség, mert amíg a tárgyalásod zajlott Mirkia, egyszers csak magától megjelent a leány itt a csiszi nagykövetségen, s bejelentette hogy csiszi szeretne lenni, mert őt otthon senki nem szereti, de úgy tudja hogy a csiszik között mindenki szereti a másikat! Most csak azért nincs velünk, mert az ilyenkor szokásos orvosi vizsgálatokat végzik rajta.

—Igen, az én világomban biztos csak azért került a karotányok közé, mert ott még nem volt Csisziföld! - bólogatott Nirmael.

—Nem hinném hogy Tumbur bírónak tetszik majd, hogy a csiszik ellopták a gyermekét! - tűnődött el Mirkia.

—Az nem számít, minket nem érdekel, sőt örüljön inkább hogy itt jól megy a sora, mert az én világomban lelöttem őt! - mondta keményen Nirmael.

—De tulajdonképpen mit vártok tőlem?

—Azt, hogy boldog legyél! - ölelte őt szorosan magához Nirmael.

Hazaértek aztán a helikopterrel Csiszíföldre, megkapták a házikókat egymás mellett, s kezdődtek a dolgos hétköznapiak. Bár azt hogy „dolgos”, csak némi jóindulattal lehetett mondani. Mert bár Nirmael sokkal közelebb állt ismereteiben a csiszik világához mint például Nudanóra, az „ős-csiszik” királynője, de a csiszik nagylelkűen nem tettek különbséget közöttük, és őt is iskolába járaták, neki is biztosítottak mindent öt éven át, hogy mindent elsajátítson ami kell az ebben a világban való boldoguláshoz. Ami a csisziknél szerencsére lényegesen egyszerűbb volt, mint a barbároknál.

Nudanóra is a közelükben lakott. Már meggyógyították a lábát, és ennek nagyon örült. Számtalanszor cuppogott is ezen új világ csodáit látva.

—Hát ti aztán sokra vittétek, kedveskéim! - mondta gyakran, amikor valami meglepőt látott. Még akkor is mondta ezt ha senki más nem is volt mellette, hogy hallhassa. —És vajon tényleg csiszik ezek is mint mi? Tényleg van közünk egymáshoz?!

S ilyenkor etuja, akit Nudanóra csak úgy nevezett hogy Szellemke, minden alkalommal biztosította őt róla, hogy igenis ők a lehető legvalódibb csiszik, és egyetlen nép ők, Tioricia királynő és Nudanóra királynő népe...

Dalgeron és Mirkia nem kellett hogy iskolába járjon, ők elég jól ismerték ezt a világot már. Ők kényelmes és szívükhöz közel álló munkát kaptak: segítettek beilleszkedni az „ős-csisziknek” a modern csiszik társadalmába. Tehát amolyan tanár-félék lettek.

Már vagy két hónapja szabadon élt Mirkia a csiszik között, amikor egy este Nirmael félrevonta kis négyszemközti beszélgetésre, s így szólt hozzá, de ugyancsak ellentmondást nem tűrő hangon:

—Ma este pedig cserélünk! Ma én a saját házikómban alszom, de te végre átmész Dalgeronhoz, és te bújsz mellé az ágyba!

—Azt várod hogy lepkézzem vele?!

—Igen, egészen pontosan erről van szó!

—De, izé... tudom hogy te szerelmes vagy belé, de én nem!

—Tévedsz! Először is, én nem vagyok szerelmes belé! Mindössze szeretem! Kedvelem! Tisztelem! Főleg amióta kiderült, hogy mégsem volt ő soha azonos azzal a Dalgeronnal, aki megvert

annyiszor! De szerelmes nem vagyok belé! Úgy látom, Mirkia, jobb lett volna ha te is eljársz abba az iskolába amibe én, mert akkor olvastad volna a tankönyvben, hogy a szerelem lényegében azonos a vallási rajongással!

—Nocsak!

—Bizony! És ha te utálod a papokat, a vallást, akkor emiatt utálnod kell a szerelmet is!

—Nem látom be, mi közös lenne a kettőben!

—Sok! A vallásnál holmi nem létező misztikus lényt ruház fel a rajongója csodálatos tulajdonságokkal képzeletében, a szerelemnél pedig egy létező lényt, de mindkét esetben arról van szó, hogy valaki rajta kívül álló lénynak olyan tulajdonságokat tulajdonít, amikkel az nem rendelkezik! Boldogságát mindkét esetben mástól várja, nem önmagától! Mindkét esetben rajong, felfokozott érzelmi állapotban van! S mindegyik esetben megtörténhet, hogy a rajongása elmúlik, s vallásos rajongás esetén azt mondja ekkor az illető, hogy az istenség „nem szól többé hozzá”, „megvonta tőle a kegyét”, míg ha szerelmes volt, azt sem tudja mi tetszett neki korábban a másokban! Vagy azt mondja, szerelme tárgya változott meg előnytelen irányba! Mindezt különben a vallásosok is tudják többnyire, akik az isten iránti *szerelemről* beszélnek!

—Azért mégsem mindegy hogy létező férfi, vagy nem létező isten felé érzünk így!

—Lehet, de a legjobb akkor is az, ha a magunk boldogságát és értékét önmagunkban keressük! Különben, ezek a csiszik hogy miket tudnak! Valóban az élettudományok mesterei! Tud meg Mirkia, hogy készítettek egy pirulát, amit ha bevesz valaki, azonnal szerelmes lesz! Most már tehát nagyon könnyű szerelmesnek lenni, annak aki akarja! De csak érdekességből csinálták ezt, mesélték az iskolában, mert nem óhajtják a szerelem örületét terjeszteni Csisziföldön. Különben sem tökéletes a szer, mert az ugyan teljesen biztos hogy aki beveszi az szerelmes lesz, de nem lehet irányítani az érzést, azaz, csöppet sem biztos hogy abba lesz szerelmes, akibe a pirulát beadók szeretnék! De így is nagyszerű találmány ez, mert bebizonyítja, hogy a szerelem csöppet sem valami misztikus érzés, hanem testünk vegykonyhájának terméke!

—Azt én sem hittem hogy isteni csoda, mert nem azért harcoltam a papok ellen hogy istenben higgyek, de mi köze van ennek hozzám?

—Az, hogy ne várj szerelemre, nem kell az ahhoz, hogy lefeküdj Dalgeronnal! S tudhatnád már, hogy itt Csisziföldön ez még csak nem is szégyen!

—Jó, jó, de nem érzek különösebb vágyat iránta!

—Az mindegy, mert úgy is felfoghatod, hogy adósságot törlesztesz ezzel a kiszabadításodért!

—Nem értem! Arra gondolsz hogy belelőttem?

—Gondolhatnék arra is, de nem erről van szó! Ugyanis nem Dalgeronnak tartozol elsősorban ezzel.

—Hát?

—Nekem!

—Neked, Nirmael?!

—Bizony! Én kértem olyan nagyon Tiorícia királynőt hogy mentsen meg téged, tehát nekem igenis tartozol!

—Jó, elismerem hogy tartozom neked, de azért ez nagyon furcsa ám, hogy tartozásomért cserébe azt várod el, hogy szeretkezzem azzal a férfival, aki bizonyos értelemben akkor is a férjednek tekinthető, ha Csisziföldön lakunk, sőt úgy is éltek együtt!

—Valóban, én magam is csodálkozom magamon! - nevetett Nirmael. —De felelj már, megteszed?

—Meg, persze, csak magyarázd meg, mert még mindig nem nagyon értelek! Ennyire átneveltek volna a csiszik? Ennyire nem vagy már féltékeny? Vagy sosem voltál féltékeny?!

S erre Nirmaelből kitört a nevetés. Úgy kacagott hogy a könnyei is kicsordultak.

—Jaj, dehogy! Éppen ellenkezőleg! Azért kérlek erre, mert akkora a féltékenységem mint az Őstojás!

—Mit beszélsz?!

—Tudod, nemsokára szülni fogok. Már most is nagy a hasam. Ilyen állapotban nem nagyon lehet nemi életet élni a férfiakkal. Dalgeronnal sem. És Dalgeron nagyon népszerű errefelé a csiszik körében. Nem méltó hozzám, de... de nem szeretném, hogy mással is lepkézzen! Pedig

Dalgeron bizony nézegeti ám nagyon a nőket! Végtelenül kedves ember, de mit tegyünk, ő is csak férfi, s a férfiak bizony ilyenek! Tudom, hogy nem marad hű hozzám. Egy darabig biztos, de nem örökké.

—Errefelé ez így szokás, Nirmael!

—Persze, tudom, s nem is fog tőlem szemrehányást kapni. De szeretném minél későbbre kitolni ezt az időt. S mostanában, hogy szülni fogok, kritikus ez az időszak! Ezért aztán inkább veled legyen mint mással! Ha te mész be hozzá esténként, nem érez majd akkora vágyat mások iránt! És te mégsem más nő vagy hanem én magam, én legalábbis úgy tekintelek! S ki tudja, ha jó darabig sikerül e cselvetésem, idővel bizonyára a féltékenységem is alábbhagy! Na, mondd már hogy megteszed a kedvemért!

—Megteszem, Nirmael! - ölelte át őt Mirkia hercegnő.

TELT-MÚLT AZ IDŐ. Nirmael megszülte gyermekét, aki kislány lett, és a Lovia nevet kapta. S mire a gyermek megszületett, kiderült hogy Mirkia is várandós, s az is biztos volt hogy az ő gyermeke is Dalgerontól lesz, mert esküdözött hogy senki mással nem lepkézett.

—Semmi baj! Ugyanúgy a saját gyermekemnek tekintem, mintha belőlem pottyanna ki! - vigasztalta őt Nirmael, bár Mirkia nem is igen szorult vigaszra. Határozottan boldognak tűnt.

—Remélem Mirkia is leányt szül nekem! - ujjongott Dalgeron.

—Csodálom! - vont a szemöldökét Nirmael. —Ti férfiak mindig fiúkat szeretnétek!

—Én ugyan nem! Ha tizenkét gyermekem születne, mind a tizenkettőt leánynak akarnám!

—Miért?

—Mert itt Csiszíföldön a nőknek több a becsületük, s én szeretném, ha a gyermekeim sokra vinnék!

Ezidőtájt történt, hogy egy este amikor Nirmael egyedül ballagott hazafelé az iskolából, egy néptelen útszakaszon hirtelen ezt kiáltotta valaki feléje:

—Na, csak hogy itt vagy végre, te istencsapása!

Ahogy megfordult, Dalgeront látta maga felé közeledni.

—Nézd Nirmael, én tudom hogy annak a másiknak szültél már egy gyermeket, de ez nem számít! Hamarosan úgyis odaadod valakinek hogy az nevelje, mert errefelé ez a szokás! Megbocsátom neked hogy hűtlenkedtél, de lásd be, te az én feleségem vagy, én vagyok az igazi férjed! Az istenek színe előtt adtak össze bennünket a papok! Nem foglak többet verni, semmi baj nem lesz, de gyere vissza hozzám, másként elkárhozol! Ne henteregj többé azzal a másikkal, ne csalj meg, ne légy erkölcstelen mert elkárhozol! Légy jó kislány!

—Az leszek! - válaszolta erre komolyan Nirmael.

—Visszajössz hát hozzám? Mi a válaszod?

—Ez! - kiáltotta Nirmael, s akkorát rúgott a férfi lába közé, amekkorát csak bírt. Dalgeron üvöltve esett össze, s a férfiasságát markolászta. De Nirmael nem kegyelmezett neki, s még jól fenéken is billentette.

—Hé, hé, állj meg, én az igazi Dalgeron vagyok, én Dalgeron vagyok, nem Xutli! Csak próbára akartalak tenni!

—Tudom! Tudtam az első pillanattól fogva! - közölte minden indulat nélkül, mosolyogva Nirmael, de azért egy harmadik rúgást is elhelyezett Dalgeron hátsó felén, igaz, némileg kisebbet.

—Akkor miért rúgdosol?!

—Mert nagy mocsokság volt tőled hogy megpróbáltál így megijeszteni! Vannak dolgok amikkel nem szabad tréfálni! Beláthatnád ezt magad is!

—Belátom, csak ne haragudj!

—Elismered hát, hogy jogos volt amit kaptál?

—Igen, igen, csak szeress továbbra is és ne rúgdoss!

—Nem lesz többé ilyen?!

—Nem, nem, soha!

—Jól van, felállhatsz, megkegyelmezek nyomorúságos lényednek! Bár nem érdemled meg, mert a csiszík nem hazudnak, még tréfából sem! Viccből sem! Főleg egymásnak nem! - jelentette ki Nirmael igazi hercegnői hangon.

Dalgeron felállt, de órák hosszat csak sziszegve és sántikálva volt képes járni, mert Nirmael igen alaposan megrúgta. Aznap este nem is lepkézett se vele, se Mirkiával.

—De hát honnan találtad ki, hogy én nem ő vagyok?!

—Abból, hogy te sokkal izmosabb vagy!

—Lehetséges hogy azóta már ő is megizmosodott! Végülis az adottsága megvan hozzá, csak szorgalom kérdése az egész!

—Még hogy Xutli szorgalmas lenne! - legyintett Nirmael. —Azt ugyan soha!

—Tényleg, el kéne már látogatni hozzá, hogy megnézzük, mi van vele! Nem is lakik messze, csak két faluval odébb!

—Engem ugyan nem érdekel, dögöljön meg! - szólt Nirmael.

—Engem mégis érdekelne! Ugyan már, menjünk egyszer el hozzá!

—Na jól van, ha ennyire akarod! - egyezett bele Nirmael, s így másnap el is utaztak. De nem Xutlihoz mentek rögtön, hanem előbb a falu takijához, s tőle érdeklődtek meg, mint viseli magát Dalgeron hasonmása. És ráadásul nemcsak Nirmael kísérte el Dalgeront, hanem Mirkia is. Helikopterrel mentek, mint ahogy a csiszík közt az általános volt, ha valahová meszebbre indultak. A helikoptert már mindegyikük megtanulta vezetni, de ennek úgysem sok jelentősége volt, a helikoptervezetés már inkább csak sport volt a csiszík között, általában a csiszík ezt már az etujukra szokták bízni. Most is így történt, ők kényelmesen beszélgettek az út során, s a vezetés érdemi munkáját Dalgeron etuja végezte, akinek Dalgeron az Okoska nevet adta.

Amikor megérkeztek, a taki már várta őket, mert Okoska értesítette őt jöttükről, és jövetelük céljáról. A takit úgy hívták, hogy Vairé.

—Nagyon örülök a jöttötöknek! - mosolygott rájuk kedvesen. —Végre valakivel megoszthatom a gondjaimat! Igazán nem örülök neki, hogy épp hozzám telepítették be ezt a két bolondot!

—Miféle két bolondot?! - csodálkozott Nirmael. —Hát nemcsak két, de három Dalgeron is van, és kettő itt él belőle?!

—Jaj dehogy, még csak az hiányzana! Egy is sok nekem belőle! Hanem a másik bolond, az nem más mint az a Rica nevű, aki apátnő volt! Tiorícia azért rakta együvé őket, mert úgy vélte egymáshoz valók, ezért én még a házukat is egymás mellett jelöltem ki, hátha jó hatással lesznek egymásra, de nem így történt!

—Nem érdeklődtek egymás iránt?

—Nem! - rázta meg a fejét Vairé. —Vagyis, eleinte érdeklődtek egymás iránt, nagyonis, de aztán minden elromlott.

—Nem mesélnéd el, hogy miként történt?

—Dehogynem, hátha lesz jó ötletetek! Szóval, Rica megszülte azt a gyermeket amit még abban a másik világban csináltak belé az Értelem Lovagjai, és nagyon örült amikor megtudta, hogy itt a mi világunkban nem kell többet szülnie. De a vallásról nem volt hajlandó lemondani, naponta imádkozott, és rendszeresen megállított csiszí nőket és igyekezett megtéríteni őket. Aztán jött néhány nappal később Dalgeron, akarommondani Xutli, és ő még Ricánál is nehezebben értette meg, hogy semmiképp nincs módunkban őt visszavinni a maga világába, mert azt sem tudjuk hogy miként került ide! Lehet hogy azóta is azt hiszi, hogy hazudunk neki. Aztán felfigyelt Ricára. Tetszett neki hogy a nő is megőrizte a vallásosságát. Elkezdtek egymáshoz járogatni, ami ellen semmi kifogásunk sem volt, mert inkább egymást bódítsák a hülye fantazmagóriáikkal, mint a józan csiszíket. Aztán egy napon Rica néhány elejtett szavából kiderült, hogy kettejüket Xutli összeadta saját maga, mert ő az egyetlen igazi pap ebben a pogány világban, s most ők ketten férj és feleség!

Engem ez nem érdekelt - mesélte tovább Vairé taki - az azonban annál inkább, hogy Xutli ragaszkodott hozzá, hogy a „házasság” után Rica nála lakjon. Még ez sem zavart volna különben, mert jó, aludjanak egymás mellett, nem számít, hanem hamarosan kiderült, hogy ő egészen sajátosan értelmezi az együttlakást és a feleség asszonyi kötelességeit!

—Verte talán Ricát? - kérdezte Nirmael.

—Azt nem, azt nem merte, de például olyan szabályokat alakított ki, hogy a nő nem ülhet le a jelenlétében, csak ha előbb engedélyt kér rá tőle, megszabta hogy a nő nem aludhat el előbb mint ő, mert akkor esetleg nem tud az ágyba vinni neki valamit amit ő kér, sőt, még azt is megparancsolta, hogy Rica még csak nem is kérdezhet tőle semmit, ha ő külön engedélyt nem ad neki erre!

—Ráismerek Xutlira! De Rica megérdemelte amit kapott, mert egyik barátnőmmel, Nyicával, csúnyán bánt abban a másik világban! - mondta határozottan Nirmael.

—Lehet hogy megérdemelte, de ezt akkor sem tűrhettem, mert a saját falumban rendet akarok! - válaszolta a taki. —Rica reggelenként fáradt volt, kimerült, nem tudott figyelni az iskolában, tehát megparancsoltam neki hogy költözzön vissza a saját házába, s ezt meg is tette, láthatóan örömmel. Megmondtam Xutlinak, hogy ha lepkézni akar Ricával, azt megteheti, de akkor menjen ő a nőhöz, már persze ha az megengedi neki! De Ricának jót tett kissé az elköltözés, mert nem akarta fogadni lepkézésre sem Xutlit már. Azt mondta, ő apátnő volt, és szereti ha akkor ülhet le amikor akar, és szerint Xutli rosszul bánt vele. Azt mondta, ő az istenekben hisz ugyan, de tudomása szerint ilyesmit még azok sem parancsolnak!

—Lehet hogy kezd megjönni az esze! - vigyorgott Dalgeron.

—Biztosan, de csak lassan! Hanem Xutli csak ingerült lett, azt mondta, felbíztattuk ellene a nejét, félreneveljük, és többször zargatta a nőt. Azt akarta hogy térjen vissza hozzá. Rica elmondta, hogy ő szívesen vissza is térne, mert különben nagyon jól megvolt Xutlival, érdekesen beszélgethettek, megtárgyalhatták egymás közt ezt a nekik furcsa világot, még azt is élvezte amikor imádkoztak együtt, tulajdonképpen boldogabb volt Xutli mellett mint amikor még apátnő volt, de ezeket a furcsa szokásokat nem képes elviselni! De sajnálja hogy nem lehet a felesége, mert volt a kapcsolatukban sok jó is! Dalgeron viszont ragaszkodik hozzá, hogy a nő dolga a férj teljeskörű kiszolgálása és a feltétel nélküli engedelmség!

—Én nem azt tartom csodának hogy Rica nem képes elviselni Xutlit, hanem azt, hogy egyáltalán talál benne valami jót! - bólogatott komolyan Nirmael. —És most mi a helyzet velük?

—Hát ez amit mondtam! Örökösen háborgatja Ricát, és Rica vissza is menne hozzá, pedig még azt is felajánlottam neki hogy kivégeztetem Xutlit, vagy jobb esetben elköltöztetem néhány ezer kilométerrel távolabbra, elvégre Csisziföld szerencsére elég tágas ország, de Rica ezt sem akarja, azt mondta hogy akkor boldogtalan lenne, mert ők tényleg összeillenek, csak egy kicsikét változna meg Xutli!

S erre megszólalt Mirkia.

—Ez talán nem is reménytelen!

—Van jó ötleted? - kérdezte azonnal, reménykedően Vairé.

—Az ötlet nem is nekem, de Nirmaelnek köszönhető! Ő beszélt nekem először arról, hogy ti csiszik felfedeztetek holmi szerelempirulát! Igaz ez?

—Én nem hallottam még róla, de kérdezzük meg az etumat!

—Ez valóban így van! - válaszolta azonnal az etu, s a következő pillanatban megjelent előttük egy hologram, ami idős, rokonszenves arcú, őszhajú nőt ábrázolt.

—Anyám fényképére paramétereztem be, szegény már meghalt néhány évvel ezelőtt! - magyarázta nekik Vairé.

—A szerelempirula valóban létezik, de hatásmechanizmusa meglehetősen bizonytalan, sok, még ismeretlen tényezőtől függ, hogy a felkeltett érzés kire irányul majd!

—De ez nyilván elsősorban attól függ hogy kit lát a közelében, igaz? - kérdezte Mirkia.

—Igen, természetesen, akit a pirula beszédese után meglát, abba lesz szerelmes, pontosabban azok közül valakibe! Ez biztos! De hát rengetegsok személlyel találkozhat a bevezetés után!

—És mennyire tartós az így felkeltett érzélem?

—Tartósabb és erősebb, mondhatni „magasabb hőfokú”, tehát lángolóbb mint a közönséges, véletlenül jött, mert koncentráltabb a hatóanyag! A véletlenszerű szerelmek átlagosan három évig tartanak, ennek a hatása azonban legkevesebb nyolc esztendő.

—És milyen a szer hatása abban az esetben, ha olyan személynek adják be, aki már magától is szerelmes?

—Egyértelműen az, hogy a szerelem iránya nem változik, de erőssége lényegesen megnő!

—Köszönöm a felvilágosítást! Akkor már tudom hogy mit kell tenni! - mondta örömmel Mirkia.

—Egyben azt is tudom, hogy úgy általában mit tegyen Csisziföld azokkal, akik valamiképpen csiszikké lettek ugyan, de buzgón vallásosak!

—Tegyük szerelmessé Xutlit? - kérdezte tétován a taki.

—Bizony! A pirulát adjátok be neki is és Ricának is, mondjátok azt, hogy ez orvosság. Ez még csak hazugság sem lesz, mert épp arra készülünk hogy kigyógyítsuk őket az elmebajukból. Ezután be kell zárni őket valamilyen ürüggyel valahová, ahol egészen biztos hogy senki mást nem láthatnak, csakis egymást! Mindaddig ott kell maradniuk, amíg csak tökéletesen nem hat a szer. Az ürügy akármi lehet, például Vairé valami nagy pincébe küldi őket hogy azt meszeljék ketten ki, díszítsék fel, takarítsák ki, vagy bármi egyéb, közben „véletlenül” becsapódik rájuk az ajtó, ami belülről nem nyílik, és csak három nap múlva nyitjuk ki... Természetesen „véletlenül” legyen odabent elég víz és élelem, és szellőzés is, hogy meg ne fulladjanak...

—Ez nem feltétlenül lesz jó! - ellenkezett Vairé. —Mert ennek az lesz a vége hogy Rica, aki máris talált neki tetsző jellemvonásokat Xutliban, visszaköltözik hozzá, még akkor is ha Xutli halálra gyötri!

—Nem hiszem, ugyanis ha Xutli is szerelmes lesz, nem fog ilyesmit követelni a szerelmétől!

—Várjatok! - szólt erre Dalgeron. —Az ötlet jó, csak kicsit kell módosítani! Előbb csak Xutlinak kell ilyen tablettát adni, s bezárni őt Ricával. Akkor Xutli szerelmes lesz mint egy ágyú - mifelénk ezt így mondják - és hogy megnyerje Rica kegyeit, mindent megígér neki! Amikor kiderül hogy mennyire szerelmes lett, Vairé eskesse meg írásban is őt hogy nem kíván ilyen kegyetlen szabályokat Ricától! Aztán már az sem fontos hogy Rica is kapjon a tablettából, mert ő anélkül is szívesen visszaköltözött volna Xutlihoz! Létrejön a nagy családi béke!

—Nono, kapjon csak Rica is a szerből - mondta erre Mirkia - kapjon csak belőle, persze valóban csak Xutli után! Mert szerintem ezzel nemcsak a családi békét érjük el, de még azt is, hogy megszűnik a vallásosságuk, vagy legalábbis elviselhető szintűre süllyed!

—Miért? - kérdezte Vairé.

—Nirmael azt bizonygatta egyszer nekem, hogy a szerelem és a vallásos rajongás hasonló érzelmek. Márpedig ahogy azt egy közmondás tartja a szülőfalumban, „Két dudás nem fér meg egy csárdában”! Ők ketten most mindketten, hogy úgy mondjam, szerelmesek az isteneikbe. Ha sikerül elérni hogy egymásba szeressenek bele, akkor ezzel kiszorították az isteneikből! Értitek már?!

—Ez csak nyolc évig fog tartani, amíg hat a szer! - ellenkezett Nirmael.

—Ugyan már! Hat esztendő múlva megint kapnak egy-egy tablettát, ami felerősíti az előző kétő gyengülő hatását!

—Nekem tetszik az ötlet! Érdeemes megpróbálni! - egyezett bele Vairé. —Igaz hogy a szerelem egyfajta örület, de inkább szerelmi, mint vallási örületben szenvedjen valaki!

—Egyáltalán nem kellemetlen ám a szerelmi örület, ha viszonzozzák az ember érzéseit, márpedig itt ez lesz a helyzet! - támogatta a javaslatot Dalgeron is.

—De ha ők most az isteneikbe szerelmesek, akkor nem az lesz-e ennek a kezelésnek a végeredménye, hogy a tabletták ezt az érzést erősítik fel, és csak méginkább vallásosak lesznek? - kérdezte a taki.

—Nem hinném, mert úgy vélem sokkal könnyebb szerelmesnek lenni egy látható élőlénybe, mint egy láthatatlan hiedelembe! - felelte Mirkia.

—És Rica kétségkívül csinos nő! - mondta Nirmael is.

—Ráadásul ennél rosszabb már úgysem lehet! - vélte Dalgeron is.

—Meggyőztetek! Azonnal intézkedem, hogy küldjenek két szerelemtablettát! - mondta a taki.

—Már intézkedtem! - nyugtatta meg az etuja.

—Maradjatok a faluban amíg kiderül, hogy mi lett a kísérlet eredménye! - kérte őket Vairé, s Dalgeron meg a két hercegnő bele is egyeztek ebbe.

ÓRÁK óta raboskodtak már a hajdani kőbánya föld alatti irodahelyiségében kettesben, Xutli és Rica. Rica határozottan sápadt volt.

—Itt fogunk nyomorultul elpusztulni! Nagyon kérlek, légy szíves próbáld meg mégegyszer ki-nyitni azt az ajtót!

Xutli nekiveselkedett, de a roppant ajtó meg sem moccan.

—Nem megy, hiába erőlködöm! - és lihegve lecsüccsent a földre. —Semmi eredménye! Nem te-
hetünk mást, mint hogy várunk! Várnunk kell, Rica! Valaki majd csak kiszabadít bennünket!

—Ugyan kicsoda?! Még az etumat is otthon hagytam! Pedig ha most értesíthetné a takit! Mi-
lyen jó volna!

—Ugyan már, semmi értelme! Az enyém velem van, de semmit nem tehet, hallhattad te is ami-
kor megmondta hogy itt mélyen a föld alatt a kötőmeg leárnyékolja azt az izét, amit rádióhul-
lámnak nevez!

—De hátha az én etum okosabb volna!

—Kizárt dolog, megmondták a csizik hogy minden etu ugyanolyan képességekkel rendelkezik!
Egyformára csinálják ezeket a kis szellemkéket!

—Itt fogunk meghalni! Miért is épp bennünket kellett elküldeni ezekért a nyavalyás dobozo-
kért! Éhen döglünk! - és Rica dühösen belerúgott az egyik nagy dobozba. Az felfordult, s min-
denféle finom ennivaló pottyant ki belőle.

—Na hát, éhenhalni egy darabig nem fogunk! - nevetett fel Xutli, bár ő is eléggé ideges volt.
Felemelt egy rúd szalámit. —Ez elég lesz egy ideig! Szomjan sem halunk, mert vízcsap is van
ott távolabb, s ad is vizet, megnéztem az előbb!

—Megfulladunk!

—Csöppet sem, annál jóval nagyobb a rés az ajtó alatt!

—Legalább döngesd meg az ajtót, hogy meghallják és kiengedjenek!

—Meg is fogom döngetni, de majd reggel, mert most úgyis este van, s ilyenkor egyetlen csizí
sem szokott otthonról elmászkálni, főleg nem erre, a kőbányába! Reggelre tartogatom az erő-
met, tudod!

Leült Rica mellé, és átölelte.

—Ne reszkess már, mert nem bírom nézni! Hidd el, keresni fognak! A taki tudja hogy idekül-
dött bennünket, és legkésőbb holnap délben feltűnik majd neki, hogy nem jöttünk vissza! El-
jön értünk vagy ő, vagy más akit küld, meglásd! Nem hagy itt minket, túl nagy bennük ehhez
az összetartás!

—De lehet hogy szándékosan akar így elpusztítani bennünket! Hisz nem szeretnek bennünket!

—Butaság, akkor egyszerűen agyonverethetett volna! Megvan hozzá a hatalma bőségesen!

—De igenis nem szeretnek!

—Jó, lehet hogy nem szeretnek, de a halálunkat sem akarják!

—Akkor is! Engem senki sem szeret! - záporozott Rica szeméből a könny. —Itt fogok meghalni,
egyedül, nyomorúságosan!

—Mi az hogy téged senki nem szeret?! Én talán senki vagyok?! És az istenek?!

—Az istenek sem szeretnek, mert rosszat tettem Nyicával!

—Azt mondtad, nem pénzért tetted!

—Pesze hogy nem, de mégis rosszat tettem vele, azért, mert el akartam kerülni a szégyent,
nem akartam hogy kiderüljön, hogy valaki képes arra, hogy elkíváncsozzék a kolostoromból! De
ez akkor is bűn volt! Nem szeretnek az istenek sem!

—De én igen!

—Te sem! Ha szeretnél, nem üldöztél volna el a viselkedésseddel! Ó Dalgeron, pedig én mennyi-
re szerettelek! De te olyan kegyetlen voltál!

—Miket beszélsz!

—Azt ami az igazság! Most már megmondhatom, mert úgyis végünk! Csúnyán bántál velem,
vedd tudomásul! Nem ezt érdemeltem! Úgy szerettelek mint még soha senkit! S erre te olyat
mondasz, hogy még csak le sem ülhetek engedély nélkül!

—Kijutunk innen meglásd! És azután minden másképp lesz, csak gyere vissza hozzám!

—Nem megyek! Hazudsz!

—Nem hazudok! Leülhetsz, amikor csak akarod, aludhatsz is amikor csak fáradt vagy, és
egyáltalán, pontosan úgy élhetsz nálam mint a te házában!

—Nem hiszek neked!

—De hát ha mondom! Én szeretlek, Rica! Szeretlek amióta csak megpillantottalak! Tudod, azt se bánom ha azt mondod hogy nagy barom voltam, mert így igaz, az voltam! Nem is tudom hogy mi lelt korábban, de most már belátom hogy én csak veled tudok élni! Én mindent megteszek a kedvedért, hidd el!

—Nem hiszem! Nem mondasz igazat!

—Én?! Hát én?! Hogy én ne mondanék igazat?! Hogy is tehetnék olyat?! Hiszen csiszi vagyok!

—Ne beszélj hülyeséget, nem lehetsz csiszi, mert ezek pogányok!

—Persze hogy azok, de az hogy mindig igazat mondanak, akkor is becsülendő bennük! Ebből a szempontból igazán csiszi vagyok magam is! Attól hogy valaki pogány, sőt akár eretnek, lehet még néhány jó tulajdonsága!

—Na hát, milyen furcsán hangzik ez a szádból!

—Pedig így igaz! Rica, én olyan forrón szeretlek, hogy magam is csodálkozom rajta, szavakba sem tudom önteni! - és Xutli letérdelt Rica előtt, úgy nyújtotta a kezét feléje. —Bocsáss meg nekem! Biztos azért csináltam olyan örültségeket, mert nagyon nehéz volt megszoknom ezt az új világot!

—Mit csinálsz Dalgeron, nem térdelhetsz előttem, hiszen csak egy nő vagyok! Térdelni csak az istenek előtt szabad!

—Bánom is én, nem érdekelnek az istenek sem ha te nem szeretsz! Mindent megteszek érted, Rica, csak mondd azt hogy megbocsátasz és még mindig szeretsz! Nincsen olyasmi amire képes ne lennék érted! Én... én... én ha akarod kinyalom még a fenekedet is! A lábad közét is! Ágyba viszem neked a reggelit! Sőt, az ebédet és a vacsorát is! Én még azt is megteszem ha akarod hogy ezentúl imádkozom hozzád mint egy istennőhöz! Én akár elkárhozom érted Rica, ha ezt akarod!

—Borzalmasan beszélsz! Ez istenkáromlás! - kiáltotta rémülten a nő. Ugyanakkor a szeme lázasan kezdett el csillogni. Még nem merte bevallani magának, de tetszetek neki Xutli szavai. Még soha senkitől nem kapott ilyen forró szerelmi vallomást, sőt semmilyen szerelmi vallomást sem. E forró szavaktól az ő vére is felforrósodott, és hevesebben kezdett el lélegezni.

Dalgeron leborult Rica lába elé, és átölelte azt. Csókolgatni kezdte a nő lábfejét.

—Te vagy az én egyetlen szerelmem, soha nem is szerettem senkit, kicsit sem, nemhogy úgy mint téged! Te vagy az én úrnőm és parancsolóm, rabszolgád vagyok mindörökké! Te vagy az én istennőm, és egyedül tőled várom az üdvösségemet! Csak szeress egy kicsit! Hülye voltam korábban, elvette valami az eszemet, nem voltam józan és önmagam! Még az is lehet hogy ezek a pogány csiszik etettek valami mérget velem, azért nem láttam korábban rendkívüli lényedet, szépségedet, kedvességedet és jóságodat! Ó, Rica, ó! Hiszen te vagy minden létező tökély legpompázatosabb megtestesülése! Igen, valóban úgy lehet hogy nem is voltam józan korábban, elvette valami az eszemet! De most már hogy magamhoz tértem, hogy újra önmagam vagyok, most már felnyílt a szemem és látom hogy mekkora barom voltam, s méginkább azt hogy te micsoda rendkívüli magasságokban lebegsz az összes többi nő felett! Te egészen más vagy mint a többi!

—Ó Dalgeron! Bárcsak ilyen maradnál örökké! - kiáltotta Rica, azzal a férfi vállára borult.

—Ilyen maradok szerelmem, ilyen, ilyen mindörökké! - és Xutli átölelte Ricát, s csak csókolta ahol érte.

—Valóban ilyen marad! - bólogatott Vairé, aki Dalgeronnal, Nirmaellel és Mirkiával együtt egy rejtett kamerán keresztül figyelte az érzelemdús jelenetet. —Igaz hogy mindkettő komplett örült, de így mégis sokkal jobban tetszenek nekem, mint amikor állandóan az istenekkel nyaggattak mindenkit, és ugyanakkor egymással sem tudtak megférti! S kap Rica is egy tablettát, amint Xutli nyilvánosan ígéretet tesz neked arra, hogy jól bánik a nővel, s néhány év múlva meg is ismételjük a kezelést, hogy ne lankadjon a szerelmi hév! Jól bevált az ötleted, Mirkia! Megemlítem majd a királynőnek is, bizonyára megdicsér ő is téged! Eddig azt hittük, a szerelmi tablettá csak tudományos érdekesség, és nincs semmi haszna, most meg lám, milyen jól lehet alkalmazni a súlyos vallásörültek esetében! Még azt is kitaláltad, hogyan lehet irányítani

a hatását: mindössze együvé kell zárni a kiszemelt személlyel pár órára a beadás után! Fölöttébb nagyszerű ötlet! Kiváltképpen hasznos! Érdemes volt kimentenünk a börtönből, igazán érdemes!

—Á, ha Nirmael nem szól róla hogy létezik ilyen, eszembe se jut! - szerénykedett Mirkia.

—Igen, de ti ketten egyek vagytok, igaz?! - nevetett a taki.

—Mégiscsak disznóság, hogy ezek ketten szerelmi mámorban élhetik le egész életüket, a taki jóvoltából, sőt a mi jóvoltunkból, mintegy jutalmul azért a sok szemétségért, amit elkövettek! - bosszúskodott Nirmael. —Hiszen Xutli még a karomat is eltörte! Bárcsak ne szóltam volna erről a tablettáról neked, Mirkia!

—Ugyan már, ne sajnáld tőlük ezt a kis boldogságot! - karolta át őt Dalgeron. —Hiszen van valaki aki téged is szeret!

—Te talán?

—Igen, én!

—De te Mirkiát is szereted!

—Na és? Attól hogy szeretem a csirkepörköltet, szerethetem még a disznósajtot is, nem?!

—Ó, te! Mindig csak tréfálsz! - öklözte oldalba őt a nő bosszúsan.

—Pedig igazán nem tréfálok! Különben is: ha te egy vagy Mirkiával, akkor én is egy vagyok ezzel a Xutlival! Valahol mélyen, személyiségünk alaprétegeiben biztos hogy közösek vagyunk! Magasabb szempontokat figyelembe véve tehát, én azért vagyok olyan, amilyen, mert Xutli is olyan, amilyen! S ha én kellek neked, békélj meg vele hogy ő is létezik, és ilyen! Ráadásul senki nem kényszerít rá, hogy a továbbiakban egyszer is találkozz vele!

—Nem is fogok!

—Nagyon helyes! Különben, most már szerintem akkor sem akarna téged visszaédesgetni, ha megpillantana. Most már minden rendben lesz vele! - nézett a képernyőre, ahol Xutli már javában vetkőztette a csöppet sem ellenkező Ricát. De még eközben sem állt be Xutli szája, és hevesen bizonygatta, hogy ilyen szerelem mint az övé, még soha nem létezett amióta világ a világ.

—Nem is bánom már hogy elkerültem ebbe a világba! Igazán nem! - hajtogatta Xutli. —Lámcsak, minden rosszban van valami jó! Mert ha nem kerülök ide, nem találkozom veled, drágám, márpedig te többet jelentesz nekem mint egy egész világ! Imádlak! És már a csiszíket is imádom!

—Vallástalanok! - nyöszörögte a karjaiban Rica.

—Kit érdekel ha százszor pogányok vagy eretnekek is?! Hiszen ők hoztak össze veled! Ők költöztettek melléd! Ők adtak téged nekem! Mekkora jót tettek velem, ó, mekkora jót! Csak jus-sak ki innen, megköszönöm nekik! Fura népség, de hálás vagyok nekik! Ó, drágám, hogy én mennyire forrón szeretlek! Ó te csodálatos istennő!

—A végén talán még jó csiszí válik belőle! - tűnődött Vairé. —Lámcsak, őseink századokon át mondogatták hogy a szerelem örültség, és harcoltak ellene. S íme, kiderül hogy ha örültség is, de erre az örültségre is szükség van néha! Bizonyos bajokra a szerelem igenis nagyon hasznos, sőt egyelőre az egyetlen gyógyszer lehet...

Vége

Elkezdve: 1999.01.30., 11.43.

Befejezve: 1999.10.31., 17.18